

AŞKLA SEVEN ADAMLAR - II

“O mükemmel bir aşktı ve sadece benim mükemmelimdi!”

Çiğün İzgün

ÖZLEM ÇORAPÇI

Her kalbin kelimelere dökemediği duyguları vardır.

Yazmak, duyguları kelimelere işleyerek yazmaktır. Her ne kadar sizi okurken büyülese de bir yazı, asıl yazarken büyülenmiştir yazar. Aslında onun için bu kadar duygu yüklü akıyordur kelimeler. Belki de tam kalbinden hissederek yazdığından.

Öncelikle bana bu buram buram aşkın hissedildiği kitabı yazmamda sevgisiyle, aşkıyla ilham veren, desteğini asla eksik etmeyen, 28 Mayıs 2016 tarihinde nikâh masasında onunla bir ömür geçirmeye tüm kalbimle evet diyeceğim nişanlım Oğuzhan Aydemir'e teşekkür ederim.

Doğduğum zamandan buyana hatalarım, başarılarım, hüznün ve mutluluğumda yanımda olan Anneme ve Babama, beni çoğu zaman çileden çıkarsa da iyi ki var dediğim kız kardeşim Öznur ve erkek kardeşim Özgür'e her zaman arkamda olan destekleri için teşekkür ederim.

İkinci kitabımı da yoğun bir titizlikle düzenleyip, basan Parola Yayınları'na ve çoğu kez zorladığım ama bir kez olsun beni kırmayan Merve Balkış'a, ikinci kitabımda da o mükemmel yeteneğini konuşturarak, kapak tasarımı hazırlayan Dilan Kaya'ya sonsuz teşekkür ederim.

Ve siz değerli okuyucularıma Gün Işığım hikâyesinde de beni yalnız bırakmadığınız, sabırla beklediğiniz ve asla beklemekten pes etmediğiniz için çok çok çok teşekkür ederim...

GİTMESİN

*B*ugün üniversitenin ilk günü diye başladığım bu deftere, artık bugün üniversitenin son günü diye yazıyorum. O kadar zaman geçmiş, onca olay olmuştu ama daha dün gibi aklımda bu okulu kazanmamın verdiği sevinç ile Mert'in boynuna sarılışım... Ama benim için çok özel olan bu sarılış, babam ve Savaş tarafından engellenmişti. İlk kelimemin 'Mep' oluşundan bu yana babam, tarafından sevilme şansının tamamen yok olduğu Mert'e bir cephede Savaş'tan gelmişti. Babam kendi yeterince yetmiyormuş gibi bizi görmediği yerlerde bayrağı Savaş'a devrediyordu. İkisi de çekilemeyecek kadar kıskançtı. Her kişide benim için çok değerliydi ama bu durumları beni çileden çıkarıyordu. Allah'tan annem vardı da onları biraz engelliyordu... Zaten Mert, çocukluğumuzda bana çocukça aşk beslese de artık öyle bir şey yoktu. Sadece çok çok iyi dosttuk. Okulun tüm sürtükleri Mert'in peşindeydi. Mert'i hiçbirinin yanında görmüyordum. Ama mutlaka bir yerlerde bir bekleyeni olduğuna emindim. Henüz tanışmamıştık ama var olduğunu hissediyordum. 25 yaşında bir adamın, hayatında birinin olmaması imkânsızdı. Gerçi bende ona karşı aşk anlamında bir şeyler hissetmiyordum. Dosttuk sadece (Ne kadar yalancıyım değil mi? Bu veledi köpek gibi seviyordum. Ama o artık beni sadece kardeşi, arkadaşı, dostu

gibi görüyordu.) Bazen keşke hep bebek kalsaydık diyorum. Ne zaman büyüüp, okula başladık, Mert ile olan arkadaşlığımız dostluğa döndü. İçim acıyordu. Kalbim açıyordu. Keşke hiç ama hiç büyümeseydik diyorum. Mert'in arada bir bakışında gülüşünde farklı anlamlar hissediyor gibi oluyordum ama o öküz velet her defasında "Görüşürüz cimecime, nasılsın cimecime? Günaydın cimecime" diyerek yanlış anladığımı gösteriyordu. Bende hemen kendimi düzeltiyor, duygularımın anlaşılmaması için çabalıyordum. Sonuçta bebeklikten süregelen bir dostluğumuz vardı ve bunun kaybolmasını istemiyordum. Onun için oda onu dost olarak gördüğümü sanıyordu. Bunun aksini hissettirmemeye çabalıyordum. Salak, bir bilse hayallerimdeki yerini, onu nasıl düşlediğimi? Gerçi o kadarını bilmesin. Şahsen gözlerimin de, kalbimin de o kasları, o vücudu görmeye dayanması biraz zor. Yaz tatillerinde tüm aile ile beraber gittiğimiz Fethiye tatillerinde yeterince fenalık geçiriyordum. Bir insan evladı bu kadar yakışıklı ve düzgün olmamalı. Hele o muhteşem gülümseme hep babalara bahşedilmeli. Mert ve diğer herkesten uzak tutulmalı. O gülüş sayesinde yıllardır hayalini kurduğum, ilişki durumunu Mert, "Cimecime bu kızın benden uzak durması lazım yardımın lazım" diyerek defalarca yaşatmıştı. Acıda olsa her yaz neredeyse bu oyunu birkaç kere oynardık. Bunun en eğlenceli yanı ise Mert'e oyunda olsa sarılabilmek, ona sokulabilmek ve onunda bu hareketlerin karşılığını aynı şekilde vermesiydi. Hatta bazen o kadar gerçekçi oluyorduk ki dışarıdan bakan herkes sevgili olduğumuzu sanıyordu. Şimdi ise çoktan okulun sonuna gelmiş, iş hayatına başlamaya hazırlanan, akademik kariyer planları yapan birer yetişkin olmuştuk.

Hafta sonuna 5 gün vardı ama benim halen daha ne giyeceğim belli değildi. Okulun bahçesinde oturmuş, günlüğümle dertleşirken bir anda yanıma oturan Mert ile panikledim. Hızla defteri kapatırken, bu paniklemem ve defteri saklama çabam, Mert'inde dikkatini çekmişti. Mert, kaşlarını çatarak

"Ne karalıyorsun?" diye sormasına kekeleyerek, "Hi- hiç" diyerek karşılık verdim. Bu tepkime Mert daha çok huylanmıştı. Gözleri direk elimdeki defteri buldu ve kaşları daha da çatılarak, "Günlük mü yazıyorsun sen?" diye sordu. Hayır dersem defteri isteyecek, ama evet dersem özel alanıma saygı duyardı. Bu defteri görmemesi, içini kesinlikle okuması gerekiyordu. Onun için hızla "Evet, günlük yazıyorum" karşılığını verdim. Mert çattığı kaşlarını rahatlatırken, "Gün boyu yaşadıklarını yazmak zor olmuyor mu?" diye sordu. Gülümseyerek, "Gün boyu yaşadıklarını yazmıyorum? İçimi dökmek istediğim zaman konuşuyorum onunla. Bir arkadaş, bir dost gibiydi. Bazen dilimin ucuna kadar getirip söylemek istediklerimi, söylemek istediğim kişiye aktaramadığım zaman, bu defter o kişi oluyor. Ben içimden ne geçiyorsa anlatıyorum. Oda dinliyor." dediğimde Mert gözlerini kısarak, "Şimdi düşmanım oldu o defter. Ben senin arkadaşın, dostun, sırdaşın değil miyim? Bana neden anlatmıyorsun da o deftere anlatıyorsun?" diye sorduğunda gülümseyerek ve elimdeki defteri göstererek, "Bu arkadaşın dili yok, yaprakları var. Sadece içini döküyorsun. Akıl almıyorsun Mert" dediğimde oda gülümsedi ve ben büyümlü bir âleme tekrar geçiş yaptım.

"Rüya bu elbise olmaz ben sade bir şey istiyorum" dediğimde Rüya, "Üniversiteden her sene mezun olmuyorsun fıstık, azıcık abartı bir şey kaybettirmez" dediğinde lanet okudum içimden bir kız, annesine bu kadar benzer mi ya tıpkı Merve teyzem.

Rüya, Merve teyzem ile Çağlar amcamın kızı, bizden 3 yaş küçük olmasına rağmen her şeye yetişiyor. Henüz üniversiteyi yeni kazandı. Yani Savaş ile aynı üniversitedeler. Savaş bir gün cesaretlenir ise onu sevdiğini söyleyecek ama işte her şeyde fırlama olan kardeşim, bu konuda çok geride... Neyse onlar gerçekten çok iyi anlaşıyorlar ta çocukluktan beridir. Sessizliklerini paylaşıyorlar. Rüya Savaş ile iletişim kurabilmek için işaret dilini öğrenmişti. Bizim minik fare artık

duyuyor ve konuşuyor. Onun için Rüya ile laf yarışına girebiliyordu. Hey tabi ki bu yarış kaybediyordu. Rüya, Merve teyzemin kızı ve onu gerçekten susturmak imkansız oluyor...

Neyse şimdi bu konuları bir kenara bırakalım da bizim seçmemiz gereken bir elbise vardı. Gece için kavalıem tabi ki Mert'ti ama bu konu için babam ikna edilmeli. Savaş ekilmeli ve eğer Mert bana karşı farklı duygular hissediyor ise kendi duygularım dile getirilmeliydi. Tamam, tamam bu son madde imkânsız, bende ne gezer o cesaret...

Bu düşüncelerimin ardından, satış görevlisi kız tarafından bana gösterilen ve belki de bininci kıyafet olan abiyeye burun kıvrırken, askıda duran harika, muhteşem ötesi elbise dikkatimi çekti. Pembe, koyu pembe, straplez ve derin yırtmacı olan süper bir elbiseydi. Harikaydı, hatta harika ötesiydi. Ve başka bir elbise bakma ihtiyacı duymadan beğenmiş onaylamış, Rüya'nın tüm itirazlarına rağmen satın almıştım.

Kıyafeti tamamlayan takı, ayakkabı, çanta kısmında ise neredeyse çıldırmak üzere olduğumu hissettim. Ne olursa olsun bir daha Rüya ile alışverişe çıkmayacağıma oracıkta yemin ettim. Bir insan taşlı kokoş şeyleri bu kadar mı severdi? Tamam, bir kız annesine çok benzeyebilirdi. Ama aynısı olmak zorunda değildir değil mi? Merve teyzem şu dünyada görüp görebileceğiniz en süslü kadınlardan biridir. Ama süsü, taşı, abartıyı üzerine yerleştirip, en mükemmel bir tarzda taşıyabilen tek kadın olduğuna yemin bile edebilirim.

Takı, ayakkabı, çanta seçimini de tamamladıktan sonra hızla eve doğru yola çıktık. Rüya'yı evine bıraktıktan sonra yarım saatlik bir araba yolculuğunun ardından Zafer abi beni eve kadar getirmişti. Elimde poşetlerle eve girdiğim anda annem ile göz göze geldim. Alışveriş yapmaktan nefret eden kızını bir yığın poşetle bir anda karşısında gören annem şoka girmeden edememişti.

Annem girdiği iki saniyelik şoktan anında kurtularak, "Melek'im bu ne?" diye sorunca şirince gülümseyerek, "Şey,

mezuniyet için alışveriş yaptım da azıcık" diye karşılık verince salonun kapısında dikilmiş, bana sinsi gözlerle bakan babam; "Birazcık?" diye sorunca babamın o soru dolu bakışlarına daha da tatlı gülümseyerek, "Tamam, biraz abartmış olabilirim ama üniversiteden her zaman mezun olmuyorum değil mi?" diye söylenince babam hızla yanıma geldi. Elimdekileri alıp, alnıma bir öpücük bıraktı ve "Alışverişin abartılması değil sorun Melek'im. İsteddiğini istediğin zaman alabilir ve dilediğin kadar abartabilirsin. Benim ilgilendiğim bu hazırlığın neden bu kadar önemsendiği? Sen mezuniyete kiminle gideceksin? Onu bir öğrensem fena olmaz." diye sorduğunda yüzüm kırmızının alabileceği her tona girdiğine yemin bile edebilirim. Babam beklenti dolu bakışlarla bana bakarken ben kıvranmaya başlamıştım bile. Bu kıvranaşın bir çare olmayaçağını bildiğimden artık gevelemeye başladım.

"Şey, aslında sen tanıyorsun. Tamam, kendisine bayılmasan da güveniyor, seviyorsun." dediğimde babamın irileşen gri gözleri, kasılan çenesinden kiminle gideceğimi çoktan tahmin etmiş olduğu anlaşılıyordu. Zaten hırlayarak "Bana sakın o kişinin velet olduğunu söyleme!" diye söylediğinde suratının alabileceği en şirin gülümsememi takındım ve "Evet, mezuniyet gecesine Mert ile beraber gideceğim baba" karşılığını verince babam gözlerini tavana dikerek ilk önce derin bir nefes aldı ve sonrasında o mükemmel, şefkat dolu bakışlarını bakışlarımla buluşturdu. Sonrasında ise en sevgi dolu ses tonuyla, "Benim o veletten ne eksikim var? Baban olarak benimle de katılabilirsin. O veletten daha iyi dans edebildiğime bahse bile girerim." dediğinde kahrkahr tutamamış ve babama sarılarak yanağına bir öpücük bıraktım. Sonra ise şirinlik dolu sesimle "Onun adı Mert baba. O artık 25 yaşında ve istersen artık ona ismi ile hitap et, çocuk lakapları ile değil" dediğimde babam hızla ve sitemli bir sesi ile "Sen nasıl cimcime isen oda velet, Rüya nasıl anası gibi cadalozsa" dedi ve gözleri kapıda bizi izleyen ve bolca sırttan Savaş'a gitti ve

gölümseyerek, "Savaş'ta bir o kadar minik fare" dediğinde hızla konuya dahil olan Savaş "Bak ya yine ben minik fare oldum. Baba Allah aşkına benim nerem artık minik fare. Herkesin yanında da söylüyorsun. Bak alınıyorum artık" dediğinde babam kahkaha atarak, "Bu alındığın herkes genelde cadaloz soyundan gelenler mi oluyor?" diye sorduğunda ise Savaş'ın kızarması bizim kahkaha atmamıza yeterli olmuştu.

Ben bu neşeden fırsat bularak, "Ben cimcime lakabından memnunum" dedim ve tam odama çıkarken babam arkamdan "Ben hala benimle gidebileceğini, o veletten bir eksiğim olmadığını düşünüyorum" sitemini yaparken, babama gülümseyerek "Tabi ki bir eksiğin yok babacım ama" dedim ve merdivenlerden bir basamak daha çıkıp, "Sadece bir otuz yıl fazlan var" dedim ve hızla arkamı dönüp odama doğru koşturdum. Babamın aşağıdan homurtuları geliyordu. Bir taneydi benim babam. Bizimle her zaman arkadaş gibi olmuştu. Hiç terslediğini üzdüğünü hatırlamıyorum. Anneme her zaman mükemmel bir eş, bizlere de mükemmel ötesi bir baba olmuştu.

Yatağa uzanıp, o gecenin hayalini kurdum. Bana karşı hissettiği şeyin arkadaşlık olduğunu biliyordum. Ama yine de Mert'i o gece sevgilimmiş gibi hissedecektim. Bir kez daha onun koluna kız arkadaşı gibi girecek, onunla dans edecektim. Bu durumu gerçekten çok ama çok özlemişti.

MEZUNİYET GECESİ

Heyecanla beklenen gün gelmiş ve saat 19.30 olmuştu bile. Annemin sihirli elleri sayesinde mükemmel bir saç, aynı şekilde mükemmel bir makyaj yapmıştık. Sade ama güzel olmuştum. Babamın mızızlanması halen daha sürse de ikna etmiştik. Bense şu anda odamda son kez aynada kendime bakıyordum. Bu gecenin hayalini kurmaya şimdide devam ediyordum. Heyecandan kalbim duracak şekilde atıyordu. Acaba Mert beni bu şekilde beğenecek miydi? Ne tepki verecekti. Ben bu düşüncelerde savaşıırken saniyelik bir zamanda çalınan kapı ile kalbim normalden bile hızlı atmaya başladı. Kahretsin! Şu çocuğa karşı bu duyguları neden tek taraflı hissediyordum ki? Ne olurdu sanki şu hislerimin onda birini hissetseydi ökü! Ne olurdu sanki diye içimden geçirdiğim sitemlerimi, kapının dışından seslenen annem böldü. Annem, "Meleğim, Mert geldi. Hazır mısın?" diye sorarken, arkasından yükselen komik, korumacı ve bir o kadar da benim biricik babamın sitemli sesi ile "Hala benim gibi bir yakışıklı ile katılma şansın var Melek'im. Bir daha düşün derim" demesine gülümserken odamdan çıktım. Çıktım çıkmasına ama karşımdaki iki surat ifadesi ile olduğum yerde şaşkın şaşkın kaldım. Annem, gözlerinin içine kadar ulaşan bir gülümseme ile bana bakıyor ve gözleri çoktan dolu dolu olmuştu.

Babam; gözlerini kocaman açmış, elbisemi baştan aşağıya şöyle bir süzdü ve olumsuz bir cümle kurmaya hazırlanıyordu. Tam bu anda görüş alanıma üçüncü bir surat girdi. Tabi ki bu üçüncü surat, ikinci korumam Savaş'a aitti. Savaş, sadece surat ifadesi ile kalmayıp cümle kuran tek kişiydi ve onda da gerçekten çok zorlanmıştı. Savaş, "Bu el -elbisenin kalanı nerede?" dediğinde ona ölümcül bakışlarımdan birini attım ama söze babam karıştı. Babam, "Evet, Melek'im kıyafetinin devamını dikmeyi unuttular galiba" dediğinde önce şöyle bir kendime baktım ve sonrasında babama çevirdiğim mahcup bakışlarımla "Güzel olmamış mı? Yani yakışmamış mı?" diye sorduğumda babamın bakışları yumuşamış ve yanıma kadar gelip o huzurlu, güven veren kollarını bana dolamıştı. İnsanın içine eriten o şefkatli dolu sesi ile "Sorunda bu Melek'im. Çok yakışmış, çok güzel olmuşsun ve seni bu güzellikte, o vелеte teslim etmek zorundayım. Üstelik bunu hiç istemiyorum." dediğinde Babama onun bana sarıldığı gibi sarılarak, gülümsedim ve "Baba, ne alıp veremediğin var şu çocukla" diye sordum. Babam gayet net bir sesle "Sen!" dediğinde babamın bu karşılığına daha da şaşırarak, direk savunmaya geçtim.

"Baba, Mert ile sadece çok iyi iki arkadaşız lütfen!" dediğimde babam kaşlarını kaldırarak "Şimdilik, ama bu o veledin aklının başına gelmeyeceği anlamına gelmiyor" dediğinde, derin bir nefes alarak, bunun için içimden dua ettim. Mert'in bir gün akıllanıp, beni fark etmesini diledim. Bu sarılışımın ardından, Mert'i daha fazla bekletmemek adına gülümseyerek merdivenlere yöneldim...

Merdivenlerden inerken Mert ile göz göze geldik ve bu kadar yakışıklı olasına içimden bin lanet okudum. Mert gözlerini gözlerimden bir an bile çekmezken, ben merdivenlerden yuvarlanmamak adına resmen içimden dua ediyordum. Sonunda merdivenler bitmiş ve yanına kadar gitmiştim. Mert halen daha hiç sesi çıkmıyor, sadece bana bakıyordu. Gözlerindeki bu hayran bakışlar, kalbimi ateşlerken bu büyü dolu

sessizliği bozan "O bakışlarını düzelt velet, yoksa ben düzeltirim!" diyen babamın sesi oldu. Mert hemen gözlerini çekerken, başını aşağıya eğip sitemli bir şekilde "Tam 25 yıl oldu hiçbir değişme yok" diyerek mırıldandı.

Ama yine babamın radarına takıldı. Babam, "44 yılda olsa unutmaya niyetim yok velet! Bu gece istemesem de Melek'im sana emanet, saçının teline zarar gelmeyecek!" dediğinde Mert, "Kesinlikle Bora amca" karşılığını verdi. Babam talimatlarına devam ederek, "Bütün karşı cinsleri uzak tutuyorsun!" dedi ve sesi uyarıdan çok tehdit eder tondaydı. Buna karşılık Mert, "25 yıldır asli görevim Bora amca" karşılığını verince Babam, elini Mert'in omzuna yerleştirip acıtacak şekilde sıkarak "Kendinden bile Mert!" diyerek hırladığında, bu duruma dayanamayarak, bu sefer ben "Baba yeter ama!" dedim cırlayarak. Bu arada benim halimi gören güzel annem, lafa karıştı ve "Bora, hayatım Azad et çocukları da geç kalmassınlar" dediğinde anneme minnetle gülümsedim. Mert büyük bir kibarlıkla kolunu bana uzatırken son bir kez daha babam ile göz göze geldi ve babam, "Söylediklerimi aklından çıkar velet" diye tekrar tehdit ettiğinde ise Mert gülümseyerek, "Bal kabağına dönüşmeden cimcimeyi evine bırakacağım Bora amca ve kendimde dâhil tüm prenslerden koruyacağım. Söz veriyorum." dediğinde yüzümün düşmesine engel olmadım. Nasıl olduysa gözlerim, annemim hüzünlü bakışları ile buluştu. Annem sanki kalbimi okumuşçasına, hüzünlü bir gülümseme gönderdi bana. Oda biliyordu Mert'i sevdiğimi. Oda biliyordu ben sevsem de onun beni sevmeyeceğini. Bu hüzünlü bakışmanın ardından Mert, "Gidelim mi cimcime?" diye sorduğunda derin bir nefes aldım ve "Gidelim Mert!" karşılığını verdim ve evden çıkıp, Mert'in arabasına yöneldik...

1 saatlik araba yolculuğun ardından gecenin düzenlendiği mekâna gelmiştik. Her şey çok güzel görünüyordu. Okulun tüm kız öğrencilerin şık elbiselerin içinde, harika saçları ve makyajları ile ortalığa ışık saçıyorlardı. Tabi kendilerine

eşlik eden kavalyelerinin samimiyeti de gözlerden kaçmıyordu. Eminim tamamı sevgilileri ile katılıyordu. Mert, arabadan çıkıp benim kapımı açtığında ona gülümseyerek, bana uzattığı eline titreyen elimi uzattım. Arabadan yere düşmemek adına içimden dua ederken Mert'in bakışlarına gülümseyerek karşılık veriyordum. Onun şu bakışları olmasa belki karşısında daha cesaretli olabilirdim. Ama lanet olsun ki bana her baktığında, ondan gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyordum. Arabadan inip Mert'in koluna girdiğimde, tüm okulun kızları ve tüm sürtükleri öldürücü bakışlarını bize dikmişlerdi. Şu okulda, bu sürtüklerin arkadaş olmak için yırtındıkları tek kız bendim. Oda beni sevdiklerinden değil, tüm okul beni Mert'in kardeşi gibi görüyor olması ve Mert'e yakın olmak için bana oynuyor olmalarıydı. Peki, ben bu oyuna düşüyor muydum? Tabi ki hayır! Mert'in kolunda salona geçerken, aklıma gelen dans eder miyiz acaba düşüncesiyle yüzümün kızarmaya başladığını da hissettim. Ben bu düşünceler içerisinde dolanırken, şu dünyada duyup duyabileceğim en itici ses kulaklarımda yankılandı.

"Mert" diye seslenen Aslı, tüm sinsiliği ile karşımızda duruyordu... Şu kızı 4 yıl boyunca hayallerimde kaç çeşit şekilde öldürdüğümün sayısını unuttum. Nedir bu kızıdaki Mert takıntısı. Hayatımda bu kız kadar kendini ve karakterini ayaklar altında süründürmeyi seven bir kişi ile tanışmadım. Tamam, Mert için tüm okulun kızları yanıp tutuşuyor olabilirdi ama bu kız her yerde Mert fırsat verse üzerine atlayacakmış gibi yapışıyordu. Mert suratına bile bakmıyor olmasına rağmen Aslı utanacakmış gibi değildi. İçimden "Lanet olasıca sürtük!" diye bağırırken, dışımdan sadece baygın baygın bakmakla yetindim. Mert, Aslı'nın sesini duyduğu anda aldığı sıkıntılı nefes ile bu durumdan hiç memnun olmadığını belli etmişti ama yine de olanca soğukluğu ile "Merhaba Aslı" diyerek ona karşılık verdi. Sonrasında ise hızını hiç kesmeden, ben kolunda yanımdan geçerken "Hoşça kal Aslı ve

gece boyunca da yanıma uğrama" dediğinde, Aslı'nın surati filmlerdeki kötü kadınların bozulma sahnesini aratmamıştı. Bu duruma sırtıma ile karşılık veriyordum ama kahkaha atmamak resmen çaba sarf ediyordum. Bu halimi fark eden Mert, "Neyse ki kurtuluyorum bu manyaktan 4 yıl ya insan bir pes eder değil mi?" diye sitemli söylenmesine "İzin veren sendin" karşılığını verdim. Mert, gayet sitemli ve açıklayıcı bir ses tonunda "Sadece 1 kez çay ısmarladım Melek. Teklif yok, birliktelik yok, söz yok! Bu nasıl bir takıntıdır. Üstelik bir buluşmada ısmarladığım çay değil, hep beraberdik. Sende biliyorsun" dediğinde ona hak verdim. Bu kızın takıntılı aşkı boyut atlamıştı. Bu konuda Mert'in hiç ama hiç suçu yoktu. Tamamen Aslı'nın hastalıklı ruh haliydi. Aslı'yı ve onunla ilgili bu komik durumu ardımızda bırakıp, salonda boş olan bir masaya geçtik. Müzik eşliğinde herkes salona giriş yapıyordu. Gecenin başlamasına henüz vardı ve ben şimdiden heyecandan titremeye başlamıştım.

Gecenin başlamasının ardından gözlerim yerinde oturamayan ateşli çiftlerin dans pistinde dans etmelerine takıldığında gülümsedim. Herkes gerçekten çok eğleniyordu. Herkesin bakışında mutluluk tadı vardı. Ben tatlı ve imrenen bakışlarımla pisti seyrederken, Mert'in elini kolumda, sesini kulağımın dibinde hissettim. Tüm bedenim onun nefesinin bedenime değmesi ile alev alırken Mert, kulağıma "Sence bir Melek ile dans etmek zor mudur?" diye fısıldadı. O an vücudumdaki tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğine yemin bile edebilirdim. Kalbimin uçarcasına attığını hissedebiliyordum ve kaybolan sesimi zorda olsa bulup, "Denemeden bilemezsin" diye fısıldadım. Mert, elini kolumda sürükleyerek avucumu avucuyla birleştirdi. Sonrasında karşıma geçti ve gözlerini gözlerimden ayırmadan "Deneyelim o zaman" diyerek, beni hafifçe kalkmam için çekti ve piste doğru götürdüğünde, ayaklarımın bana ihanet edip dolanmaması için içimden dualar ettim. Piste geldiğimizde Mert, avucunda bulunan elimi

bırakmadan diğer elini de belime yerleştirdi ve beni göğsüne bastırırken, bende boşta kalan elimi omuzuna yerleştirdim ve müziğın ritmine kendimizi bıraktık. Öyle çok romantik bir şarkı yoktu fonda. Göksel'den denize bıraktım kendimi şarkısı çalıyordu ve bizde ritimli bir şekilde dans ediyorduk. Mert'in bakışı tuhaf hissettiriyordu. Tutku dolu bakışlar ile gözlerimin içine farklı bakıyordu. Gözleri başka bir dilde beni sevdiğini söylüyordu ama ben defalarca böyle hissetmiştim ve sonrasında ciddi anlamda üzölmüştüm. Bu bakışların ardında sadece iki saniye sonra kanka muhabbeti geliyordu onun için içimden 'Melek sakın kapılma' diye geçirdim. Sonrasında ise ona uyum sağılayarak ritimli dansımıza devam ettim. Hiç bitmesini istemediğim büyüü 5 dakikalık dansımızı sonlandırdığımız da Mert'in eli belimden halen daha çekilme-mişti ve gözleri gözlerimde fısıldadı dudakları, "Zor değılmiş ama." diye. Ben aynı Mert'in fısıltısında devam etmesini istercesine "Ama?" diye sordum ve Mert, yarı tebessümle yüzünü yüzüme daha da çok yaklaştırarak tekrar "Büyüleyiciymiş" diye fısıldadı. İşte o an kalbim tekledi. İnsan nefes almaya bile zorlanır mı? Bedenimin düştüğü duygu çukurunda debelenmekten nefes dahi almayı unutmuştum. Lanet olsun bu beklediğim bir şey tepki değıldi. Hem de hiç...

Gece boyunca Mert ile sürekli dans etmiş, masamıza gelen arkadaşlarımızla eğılenceli vakit geçirmiştik. Gecenin ilerleyen saatlerinde, masamıza kadar gelip, Mert'in içine düşmemek için kendilerini frenlemeyen bir dizi sürtüğü kovmakla geçti. Tam karşı masamızdaki Aslı'nın keskin, kinci ve nefret yüklü bakışlarının verdiğı rahatsızlıkta cabasıydı. Mert masada kendi bölümünden mezun olan bir arkadaşını ile koyu bir konuşmaya dalmışken bende lavaboya gitmek için masadan kalktım. Bu arada hemen gözleri gözlerimle buluşan Mert, "Nereye güzelim?" diye sorunca o güzelim kelimesinin benim için olup olmadığını idrak edebilmek için birkaç saniye duraksadım. İlk defa bana güzelim demişti. Cincime, çinge-

ne veya Melek dediği çok olmuştu ama Güzelim ilkti. Onun için tekleyen kalbimin ritmini düzelterip, "Lavaboya" dedim ve bu kelimeyi söylerken, sesimin titremediğine ve kekeleyemediğime resmen içimden dua etmiştim. Mert, tamam anlamında başı ile onayladı ve bende hızla lavaboya doğru yürüdüm. Lavaboya girdim ve hızla musluğu açıp, ellerimi yıkadım. Bir kelimeye bin anlam yüklenir mi? Ben yükledim işte. Üstelik o bin anlamda yanmayı hatta kavrulmayı göze alarak.

Lavabonun başında kendime gelmeye çabalarırken, sert bir şekilde açılan kapı ile gözlerim lavabonun kapısına çevrildi. Kapıda gördüğüm kişi ile sıkıntılı bir nefes alsam da yeterli gelmemişti. Çünkü kapıda olan kişi tüm iğrençliği ile bakışlarıyla nefret kusan Aslı'ydı. Aslı bakışlarından farkı olmayan ses tonu ile "Merhaba Melek" dediğinde gözlerimi ondan ayırarak, aynaya baktım ve yıkadığım ellerimi kâğıt havlu alıp kurularken "Merhaba Aslı. Sanırım biz bu selamlaşma işini salona girerken geçmiştik." diye söylendiğimde Aslı yanıma kadar gelip, "Sizin Mert ile aranızda ne var?" sorusu karşısında afalladım ve bu afallamamı saniyelik bir zamanda toparlayarak, "Mert benim arkadaşım" karşılığını verince, Aslı'nın suratındaki iğrenç sırıtması ile karşılık aldım. Aslı, "Birbirinize bakışlarınız öyle demiyor ama" diye iğneli sorusuna sinirlenerek, "Karşıdaki kişinin bakışlarından, senin için ne hissettiğini anlayabildiğini söyleme sakın bana." dedim ve Aslı anında "Evet, hissediyorum" karşılığını verince aynı onun gibi sırtarak bir adım yaklaştım ve "Eğer Mert'in bakışlarını çözmüş olsaydın bu basitliğinin aslında seni ne kadar küçük düşürdüğünü anlar, Mert'i rahatsız etmekten vaz geçerdin. Ne yaparsan yap, Mert seninle yatmayacak." dedim ve onu geçip, kapıya doğru yürüdüm. Kapının kolu nu kavradım ve sert bir şekilde kapıyı açtım. Tam çıkacağım anda Aslı'nın "Sen Mert'i çok iyi mi tanıyorsun sanki?" diye sordu. Bir an duraksadım. Ben Mert'i ne kadar tanıyordum. Bakışlarından ne hissettiğini anlar mıydım? Anlıyordum. Bu

kızı hayatında istemiyordu. Mert'in Aslı gibi kızlara tahammülü yoktu. Mert'in bir bakışından, bir gülüşünden hatta tek bir kelimesinden ne söylemek istediğini anlıyordum. O benim tek arkadaşım, tek dostum ve tek sevdiğimdi. Bununda verdiği cesaretle, kapıyı yarım kapalı hale getirdim ve duraksadığım yerde Aslı'ya döndüm. Aslı ile göz göze geldiğimde ona küçümseyici bir bakış attım ve "Daha baba bile demeden Mert'in adını söylemişim. Mert'in bir an bile yanımdan ayrıldığını, bensiz bir şey yaptığı görülmemiştir. Her zaman birbirimizin yanındayız. Ve şundan emin olabilirsin. Mert ile birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki tek bir bakıştan ne hissettiğimizi ve kimin ne yapması gerektiğini anlarız. Mesela Mert seni gördüğünde canı o kadar sıkılıyor ki ben her neredeysem benim yanıma geliyor, kolunu omzuma atıyor. Ve bunu yaptığı anda aldığı sıkıntılı nefesten ortalıkta senin olduğunu ve senin uzak durman için bunu yaptığını anlıyorum. Tek bir kelimeye bile gerek kalmıyor." dediğimde Aslı'nın surat ifadesi görülmeye değerdi. Konuyu ve konuşmayı daha uzatmadan, kapıyı açtım ve işte o anda ayaklarım yere çivilendi. Kapıda az önce söylediğim cümlelerin tam tersine, bakışından zerre anlamadığım bir Mert duruyordu.

Mert, bakışına devam ederken, elini bana uzattı ve "Canını sıkan bir şey mi oldu güzelim?" diye sorduğunda tereddütle arkamda bulunan Aslı'ya baktım Aslı nefret kusan bakışlarıyla yanıma kadar geldi ve Mert'e gayet itici olan bir ses tonuyla "Melek senin bir bakışından ne demek istediğini anlıyormuş. Ona göre davranıyormuş ve seni rahatsız ettiğimi söyledi. Bu konuda konuşuyorduk. Geldiğin iyi oldu. Melek'in söylediği gibi seni rahatsız mı ediyorum?" diye sorduğunda o kapıyı kapatıp, geriye dönüp bu sürtüğün saçını başını yolmak istedim. Tamda mahalle kızları gibi. Ben bu hain planları beynimde kurarken Mert, önce bir gülümsedi. Sonrasında bana uzattığı elini çekti ve kapının eşiğine kadar gelip, öldürücü sırtımlarından birini suratına yerleştirdi. Bu

sırıttmanın anlamını biliyordum. Tatillerde birçok kız ağzının payını almadan kısa bir süre önce bu sırtma ile ödüllendirildi. Sonrasında darbeyi alır ve saatler kendilerine gelemezlerdi. Mert tamda tahmin ettiğim gibi yaptı. Aslı, Mert'in bu sırtmasında kendini kaybetmişken Mert, "Yanlış söylemiş hatta yanlışta değil eksik. Senden rahatsız olmuyorum Aslı, sadece bu kadar basit olman, seni istemediğim halde yüzşüz-lük etmen, seni defalarca bozmama, terslememe rağmen benimle konuşabilmenden tiksiniyorum." dediğinde gözlerim kocaman oldu. Şu anda Aslının yerinde olmaktansa ölmeyi tercih edebilirdim...

O saniyeden sonra Mert benimle göz göze gelmiş ve bana "Bu güzel gecede bu kıza bu kadar zaman ayırman bile hata" diyerek elimi elinin içine alıp, beni salona geri götürdü. Tam bir rüya gibiydi. Gece boyunca, onun o sıcacık bakışları, gülümsemesi, sürekli bana sarılmış olan elinde resmen kaybolmuştum. Bu gece bir rüyaysa bile hiç uyanmamayı diliyordum.

Gece saat 02.30 gösterirken, Mert ile eve dönüş yoluna girmiştik bile. Çok güzel geçen bir gecenin ardından, yanımdan hiç gitmemesini hatta bu gecenin hiç bitmemesini istiyordum. Ama çoktan evin kapısına kadar gelmiş, arabayı o kocaman girişe çekmiş ve arabadan inmiştik. Arabadan indiğimde, Mert'te arabadan inmiş ve yanıma kadar gelerek, "Mükemmel bir geceydi" dediğinde ona gülümseyerek, "Evet, harikaydı" karşılığını verdim. Mert, gülümsemesine devam ederek, "Aslı için teşekkürler. Gerçekten canını sıkmasına izin vermediğin içinde çok mutluyum" dediğinde İçimden bir ses sakın arkadaş modundan çıkma! Her zaman olan şey Melek, o seni arkadaş, dostu olarak görüyor. Bu samimiyeti yanlış anlama diye çemkiriyordu ve bende bunu dilimde dökerek, "Hiç sorun olarak görmedim ben onu. Aynı Fethiye'de oldu-

ğu gibi işte, orada daha eğlenceli oluyordu ama" dediğimde Mert, kaşlarını çatarak, "Nasıl yani?" dediğinde yutkundum ve "Ya sevgili numarası yapıyorduk ya, senden uzak tutmak için. Hazırlıklıydım merak etme. Alistirmasını defalarca yaptık" karşılığını verince Mert, bir an duraksadı, sonra boğazını temizledi ve net çıkan sesi ile "Tabi anladım" dediğinde sesinde saniyeler önceki sıcaklıktan eser bile yoktu. Daha çok kırgın, sıkılmış gibi çıkmıştı. Tam ona sorunun ne olacağını soracağım esnada açılan kapıdan babamın "Çocuklar?" diye seslenmesine içimden kahretsin diye söylenmekle yetindim. Mert babam ile göz göze gelip, "Emanetiniz Bora amca, kesinlikle tüm karşı cinsler uzak tutuldu. Hatta ben bile iyi geceler" deyip hızla arabasına giderken babamın çatılan kaşları, olan biteni anlamaya çalıştığını ifade ediyordu. Mert'in arabası hızla evin kapısından çıkarken babam, "Sorun ne?" diye sordu. Gözlerim kapıdan ayrılmadan mırıldandım "Bilmiyorum." dedim ve babamın Mert'in arkasından çatık kaşlarla bakmasını izlemeye devam etmeyerek, içeriye girdim. Yavaş adımlarla merdivenleri çıktım ve odama girdim. Kıyafetimi çıkarmadan, yatağımın üzerine uzandım. Gözlerimi kapadım ve gecenin büyüsünden çıkmamak için sürüsüne anı beynimde tekrar tekrar canlandırımdı.

1 Ay Sonra

Mezuniyetten bu yana neredeyse 1 ay geçmişti. Bir ay yorucu bir hazırlık ile geçti. Mert ve ben, yüksek lisansımız için bekleme taraftarı değildik. Başvurular için çok koşturmuş, evrakları hazırlamıştık. İkimizde tekrar aynı üniversitede olmak için dua ediyorduk. Şu anda ise üniversitesinin önünde birbirimize bakıyorduk. Mert bana, ben Mert'e gülümseyerek, "İkimizde kabul edilsek 3 yıl daha okulda korumam-sın demek oluyor farkındasın değil mi ?" diye sorduğumda Mert, keyifle gülümseyerek "Savaş'ta burada" karşılığını ve-

rince bende gülümseyerek, "Fena mı biriniz kardeşim, bir diğeriniz çocukluk arkadaşım. Hatta dostum. Sizden daha iyi korumamı bulacağım" dediğimde gülümsemesi bir anda soldu. Ama anlık bir duraksamadan sonra tekrar gülerek, "Tabi tabi benim tek ve asli görevim dostumu korumak" dediğinde sesindeki tınıyı anlamamıştım ama o gülümseyince bende umursamayıp gülümsedim.

Başvurularımızın üzerinden bir hafta geçmişti ve şimdi ise sıra güzel bir tatildeydi. Yine Fethiye'ye, yazlığa gidiyorduk. Bu sefer bir eksiğimiz vardı. Mert, bu sefer Amerika'daki bir arkadaşının yanına gidecekti. Bizim ile gelmiyordu. Yiğit amca bu duruma ne kadar tepki gösterse de işe yaramamış, Mert Amerika biletini almıştı. Kimseyi dinleyeceği, izin alacağı ve durdurulabileceği yoktu. O Amerika'ya giderken, bizlerde Fethiye'ye gelmiş ve dolu dolu bir o kadar da eğlenceli tatilimize başlamıştık. Tüm tatil boyunca her ne kadar buruk kalsam da babam buna burukluğa asla izin vermemişti. Zaten babam ile çıkılan tatiller hiçbir zaman kötü geçmiyordu. Bu söz konusu bile olmuyordu. Mükemmel ve eğlence dolu olan her ne varsa yapıyorduk.

Gece saat 03.30'du yatağımda uzanmış düşünüyordum. Sıkıntıyla oflayıp, yatağımdan kalktım ve terasa çıkıp, terastaki o rahat koltuklardan birine oturmıştım. Mert'siz bir tatil hiçte güzel ve heyecanlı değildi. İçim sıkılıyordu. Hızla odama geri döndüm ve Mep günlüğümü alıp, sanki o karşımdaymış gibi içimdeki sitemi döktüm.

"Ne yapıyorsun şimdi? Uyumadığın kesin. New York'un

hangi caddesinde, hangi kafesinde sin acaba? Babamın hep bahsettiği o bara gittin mi? Gitmişindir mutlaka ama kiminle? Hiç aklına geliyor muyum? Yani cimcimedede olsa acaba ne yapıyor diyor musun? Sen gideli neredeyse 3 hafta oldu. Tatil mi? Güzel ama eksik. Senin o güzel bakışların, tatlı sohbetin olmadan sadece eksik.

Ne var ki o Amerika'da. Senin tüm arkadaşlarını tanıırım. Amerika'daki arkadaşın tüm biz ailenden ne kadar değerli ki biz burada sen orada durabiliyorsun." diye yazdım ve göz yaşlarım devam etmeme izin vermemiş defteri kapatıp, gözyüzüne gözlerimi diktim. O anda kayan bir yıldız gördüm ve küçük bir tebessüm ederek içimden, "Bir gün Mert beni gözüyle değil, kalbiyle görsün Allah'ım" diye diledim ve gözlerimi kapadım. Gözümünden süzülen bir damla yaşı umursamadan gecenin serinliğinde uykunun beni almasına izin verdim.

Tatilin uzun bir süresini geride bırakmıştık. Yaklaşık bir ay sonra sınav sonuçları açıklanacaktı ve bunun için gerçekten çok heyecanlıydım. Mert'ten arada bir mesaj gelse de orada keyfi yerinde olmalı ki hiç dönmeye niyeti yokmuş gibi çıkip gelmiyordu. Bu gün plajda olacaktık. Savaş, Rüya ve ben birde birkaç tatil arkadaşımız plaj voleybolu ayarlamıştık. Karşı taraf ciddi güzel oynuyordu. Bizde de Savaş mükemmeldi ama ona eşlik edecek kişi Amerika'da gezmelerdeydi. Tüm cabalarımıza rağmen ilk seti kaybetmiştik. Savaş'ın tüm gayretine rağmen de ikinci seti vermiştik. Son setinde 10-5 yeniliyorduk. Yani adamlar bize göz açtırmamış açık ara farkla yeniliyorduk. Güneş tam tepemde parlarken, gelen servisi karşılayamadım ve ben çılgılık atarak yere düşerken topta dışarı gitmişti. Bir sayı daha kaybetmiştik ki ayağa kalktım ve karşı tarafta biraz önce servisi kullanan kişinin kafasına alınan isabetle topun atıldığını ve çocuğun resmen topun şiddeti ile yere uçtuğunu gördüm. Yere düşen çocuğun arkadaşı sert bir sesle "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırınca gözlerim güneşten kamaştığı için karşıdaki kişinin yüzünü

göremiyordum. Ama sesi kulaklarıma ulaştığında gözleri güneşe rağmen kocaman oldu. Mert'ti bu sesin sahibi. Ve gayet alaycı bir ses tonunda "Kız gibi kıvrınmayı keste oyununu oyna" dedi. Sonra ağır adımlarla yanıma kadar geldi ve tam karşımda durup, eli ile tam şakağımı okşayıp, "Acıyor mu?" diye sorunca içimden bir ses "Hı? Ne acısı? Sorun ne? Ne oldu ki?" diye saçmalamaya başladı. Mert'te "Hayır dönmüşsün. Amerika nasıldı?" diye sorunca Mert gülümseyerek, "Eksik" dedi ve eli ile oyunu işaret ederek "Şu oyunu bir kurtaralım konuşuruz" dedi ve oyuna girdi. Hemen yanımda resmen süs gibi duran kızı çıkardı ve yerine kendi girdiğinde, gerçekten oyunu almıştı. Resmen Savaş ile birlikte karşı tarafın o çaylaklarına topa dokunma fırsatı bile vermemişlerdi. Bu adamın kasları gerçekten bir kızın aklına zarardı. Aklımı bir kenara bırak tüm bedenim felç geçirmiş durumdaydı.

Mert'le uzun uzun konuşmamıştık. Ne kadar Amerika'da kim olduğuna dair sorular yağdırsam da verdiği cevapların aslında geçiştirme olduğunu anlayabiliyordum. Damardan girip, ben senin dostun değil miyim? Neden benden saklıyorsun sorularına bile sinirleniyor, cevap vermiyordu. Belli ki Amerika'da her kimin yanına gittiyse işler yolunda gitmemiş, hem erken dönmüş, hem de canı çok sıkındı.

Günler çabucak geçmiş ve mükemmel olan tatilimiz bitmişti. Sınavına girdiğimiz, yüksek lisans sonuçlarımız bugün açıklanıyordu. Öyle çok heyecanım vardı ki yerimde bile duramıyordum. Son zamanlarda Mert'i çok az görüyordum. Gördüğümde de yanımda çok fazla durmuyor, genelde bir bahane bulup kaçıyordu. Bir terslik olduğu kesindi ama kime ne sorduysam bir fikri yoktu. Bu sınav sonuçlarıyla alakasının olmasını umuyordum. Sonuçlar açıklandınca da eski Mert'in geri dönmesini.

Bilgisayarın başında babam, annem, ben ve Savaş heyecan ile bekliyorduk. Ben çok çok heyecanlı olduğum için babam bakmayı teklif etmişti. Bende kabul etmiştim. Babam, benim heyecanlı halimi yatıştırmak istercesine "Hadi Melek'im hazırsan bakalım, olmazsa da üzülme özelde de yapabilirsin" dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım. Boğaziçi üniversitesi olsun istiyordum. Çünkü Mert'te orada olacağını onun kazanmamasına olanak bile vermiyordum. Ve Mert o özel üniversitelere cidden karşıydı. Onun için ikimizde Devlet Üniversitesini kazanıp mezun olmuştuk. Şimdi ise yüksek lisans içinde yine devlet üniversitesini yazmıştık. Bu düşüncelerimden hızla sıyrılıp babama "Tamam, hazırım" dediğimde sadece 10 dakikalık bir sessizliğin ardından babamın, gurur verici ses tonunda, "Harikasın Melek'im, kabul edilmişsin." demesi ile gözlerimi kocaman açıp çığlıklar ile anneme sarılmam bir oldu. Evet, bir hedefimi daha başarmıştım. Sevincimi paylaşmak adına tüm ailem beni kucaklayıp, tebrik ettikten sonra aklıma gelen şey ile "Mert!" diye haykırdım ve hızla "Onun başvurusu da kabul edildi mi? " diye kendi kendime konuşmaya başladım. Bu sorum karşısında ilk defa babam ve Savaş'tan olumsuz bir cümle çıkmamıştı. Buna şaşırsam da pek önemsemeyerek, Mert'in numarasını çevirdim. Telefon çaldı... Çaldı... Cevap yoktu. Telefonu kapatıp tekrar aradım yine cevap yoktu. Telefonu duymuyor olabileceğini düşünerek, "Ben Mertlere gidiyorum. Telefonu cevap vermiyor, çok merak ettim" dediğimde babam, "Sonra arar seni Melek'im. Şimdi gitme" karşılığını verdi. Ben heyecanla "Babacım lütfen bari bugün şu velet takıntına bir son ver. Lütfen, lütfen!" dediğimde bu sefer şok edici bir şekilde Savaş girdi lafa "Bence gitsin karışma baba." dediğinde şaşkınlığım bin kata çıkmıştı. Savaş ilk defa Mert ve benim ile ilgili olan bir durumda ben-den yana oluyordu. Durup bu tavrın nedenini sormam öğrenmem gerekirdi ama o kadar heyecanlıydım ki bunun nedenini sonra sormaya bırakarak, çantamı kaptığım gibi hızla evden

çıktım. Kapının önünde her zaman hazır bekleyen Zafer abiye "Zafer abi, beni Yiğit amcamın evine götürür müsün?" dedi-
 ğimde o yıllardır değişmeyen gülüşü ile gülümsedi ve "Tabi
 ki, tebrik ederim başvurunuz kabul edilmiş." dediğinde te-
 şekkür ettim. Hızla arabaya bindim. Yaklaşık 40 dakikalık bir
 yolculuğun ardından, Mert'in evinin önüne gelmiştik. İçeriye
 girmek için zili çaldığımda, ellerim titriyordu. Kısa bir bek-
 lemenin ardından, kapıyı Aylin teyzem açmıştı. Hemen Ay-
 lin teyzemin boynuna sarılarak, "Benimki onaylanmış Aylin
 teyze" dedim ve kendimi geri çektiğimde, Aylin teyzem hü-
 zünlü gözler ile bana bakıyordu. Bu bakışların anlamının ne
 olduğunu çözememiştim ama Aylin Teyzem, "Tebrik ederim
 güzelim" dedi. Ses tonunun da bakışlarından farkı yoktu. Bu
 halî içime kötü bir duygu yüklerken tereddüt ile fısıldadım.

"Mert nerede Aylin teyze?" diye Aylin teyze, "İçeride
 güzelim. Geç kapıda kalma" dediğinde hüzünlü suratı beni
 daha çok tedirgin etmişti. Yani kabul edilmeme durumumu
 vardı ki bu imkansızdı. Mert'in puanı çok çok iyiydi. Hatta
 bölüm ikincisi olarak mezun olmuştu. Onu almayacaklardı
 da kimi alacaklardı. Peki, bu hal neydi? Ne olmuştu ki?

Salona geçtiğimde Yiğit amca ile Mert karşılıklı oturmuş
 ve birbirlerine çok sinirli baktıklarını gördüm. Beni görme-
 leri ile Yiğit amca sıkıntılı bir nefes verirken Mert, "Hoş gel-
 din Melek" dedi ve ben hızla ilerleyerek Mert'in boynuna
 sarıldım. Aslında atladım desek daha doğru olurdu. Çünkü
 resmen öyle yapmıştım. Sevinçle "Benim kabul edilmiş, se-
 nin başvurun?" diye sorduğumda cevap vermek yerine Mert
 gülümseyerek "Çok sevindim cimcime tebrik ederim" karşı-
 lığını verdi. Oda kollarını bana dolamıştı ve ben kollarından
 çıkarak "Senin başvurun? Dostunu yalnız bırakmıyorsun
 değil mi?" diye sorduğumda Mert'te donuklaşan gözleri ile
 bana baktı. Bu bakışla duraksadım, Kahretsin! Olmamış mıy-
 dı? Yani kabul edilmemiş miydi? diye düşünürken, Aylin
 teyzenin sesi yükseldi salonda Aylin teyzem, Yiğit Amcama

“Hayatım biz çıkalım da konuşsunlar” diyerek seslendiğinde Yiğit amcam, Mert’in gözlerine sinirli bir şekilde bakarak “Evet, çıkalım güzelim oğlumuz yediği haltı tek başına anlatsın” karşılığını verdi. Mert, bu cümleye, “Baba!” diyerek sertçe tepki gösterirken, Yiğit amca sadece başını olumsuz anlamda sallayarak, Aylin teyze ile salondan çıktı. Mert, odasını işaret ederek “Odama geçelim cimcime” dedi. Bu durum karşısında ben iyice huzursuzlanmıştım. Neler oluyordu ki? Bu gerilimin nedeni neydi? Düşünceleri ile odaya girdiğimizde tedirgin, bir o kadar da sabırsız bir sesle “Mert ne oluyor?” diye sordum. Mert, sıkıntılı bir nefes alıp verdi ve hüznü gözlerine bakarak

“Yüksek lisansım için başvurduğum üniversiteye kabul edilmişim ve bunu onaylamıyorlar” dediğinde aptal gibi suratına baka kaldım. Sonra bu aptal suratımı toparlayarak

“Başvurunu yaptığın üniversiteyi biliyorlardı. Başvuru yaparken sorun yoktu, şimdi değişen ne ki onaylamıyorlar?” diye sorduğumda Mert,

“Melek” dedi ve duraksadığın da, söyleyeceği şeyin beni üzeceğini hissettim. Bu hissin nereden geldiğini bilmiyordum ama öyle hissettim. Mert’in konuşmasına devam ederek sarf ettiği kelimeler içimdeki sesi de, hissidi haklı çıkardı.

“Ben, İstanbul başvurumu iptal ettim ve başka bir üniversiteye başvurdum. Orası da kabul etti” diye açıkladığında içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Mert konuşmasına sıkıntılı bir ses tonunda devam etti ve sarf ettiği cümleler ise bu içimi param parça etmeye yetmişti. Mert “Ve bu üniversite İstanbul’da değil” dediğinde yıkıldığımı hissettim, çöktüğümü ve şaşkınlıkla “Ankara mı?” diye sordum kekeleyerek. Yani hukuk bitirdi. Belki orayı istiyordu. Diye içimden geçirdim. Mert ise beni daha da yıkan o cümlesini kurdu.

“Hayır, Melek! Türkiye dışında bir üniversite” dediğinde tüm bedenimin kavrulduğunu, ayaklarımın titrediğini hissettim. Kendimi toparlamam zaman alacaktı, ama tüm gücümü

kullanarak ve kekeleyerek "Na- nasıl?" diye sordum. Mert, tamda öldürücü olan son açıklamasını yapmaya başladı.

"Amerika'da çok iyi bir üniversiteye başvurdum ve kabul edildi. Evdekilerde buna tepki gösteriyorlar" dediğinde ben yine kekeleyerek devam etmesini istercesine "A- Amerika mı?" diye sordum. Mert, açıklayıcı bir ses tonunda devam ederek, "Evet, Melek Amerika ve iyi bir üniversite başarımla tebrik edeceklerine kızıyorlar" karşılığını verince, gözlerim donuklaşmıştı. Bu halime bakan Mert'inde sesinde tedirginlik vardı ve ben kendimi toparlayarak ve bu yaptığına manlık bir neden bulmaya çabalayarak, "Beraber başvurmuştuk Mert ve sen bana söylemeden başvurunun mu değiştirdin? Üstelik kilometrelerce uzakta bir üniversiteye başvurdun öyle mi? Ayrıca bunu bana başvurun kabul edilince mi söylüyorsun?" dedim ve öfke ile "Teşekkür ederim" dedim. Ve hala öfkeli çıkan sesimle "Dostluğumuzu bayağı bir önemsiyormuşsun" diye söylendim. Mert kısa bir süre donuklaşmış gözlerle gözlerime baktı. Sonrasında ise derin ve sıkıntılı bir nefes alıp verdikten sonra "Biz dostuz ve yanımda olman, bana destek olman gerekiyor Melek" dedi. Mert, gözlerimin içine baka baka bir destek beklercesine. O an haykırmak istedim suratına 'hayır dost falan değiliz' diye ama sadece "Biz dost değiliz Mert! Aslında galiba dost falanda olmamışız. Ben bugün seninle aynı üniversitede okuyacak olmanın ümidi, sevinci ile buraya geldim. Ama öğrendiğim şeye bak" dedim ve duraksamadan ağlamaklı çıkan sesimi son gücümle engellemeye çabalayarak, "Sen bana dostuz diyorsun ama benim dostum, onunla beraber verdiğimiz kararı arkamdan iş çevirerek değiştirdiği gün bitirmiş dostluğumuzu. Onun için sana kariyerinde başarılar" dileyerek arkamı döndüm. Bu odadan hemen çıkmazsam, bu gözyaşlarını zapt etmem imkânsız olacaktı. Onun için hızla Mert'in odasının kapısına baktım. İkimizin fotoğrafı vardı o kadının arkasında. İkimizde kahkaha atıyorduk, Kahretsin liseden mezun olmuştuk o zaman. Ha-

yatımın en güzel günüydü diyebilirim. Ayrıca ondan sonrasında da değişen bir ton duygu yığını vardı. Şu anda o günde olmayı, her şeyden çık isterdim. Tabi ki bu imkânsızdı. Onun için kendimi toparladım ve tam odadan çıkacaktım ki Mert'in sesi ümitsizce odada yankılandı.

"Anla lütfen. Gitmem gerekiyor Melek" diye içimde ki cadaloz ellerini beline yerleştirerek, Neden?

Neyi anlamam gerekiyor?

Neden lütfen?

Ne var ki? Haykırdığı soruların tersine yüzümü hiç Mert'e dönmeden fısıldadı dudaklarım "Anladım, git o zaman Mert!" diye ve hızla odadan çıktım. Koşarak indim merdivenleri, hıçkırmamak için kendimi delice tutuyordum. Bir an önce kendimi dışarıya atmak istiyordum. Arkamdan seslenen Yiğit amcaya bakmadım bile. Evin kapısına ulaşır, kendimi bahçeye attığımda, kapıda beni bekleyen Zafer abi hemen kaşlarını çattı ve "Melek Hanım" diye ne olduğunu sorarçasına seslenince hızla "Zafer abi beni eve götür lütfen!" diye fısıldadım. Oda üstelemeden, hızla arabaya bindi ve arabaya bindim. Yiğit amcamın büyük kapısından çıktıktan sonra dakikalardır tuttuğum gözyaşlarıma izin verdim. Hıçkırıklarım da özgürdü artık.

"Gitmem gerekiyor" dedi. Neden gitmesi gerekiyordu ki? Neye mecburdu? Birimi vardı orada? Onun yanına mı gidiyordu? Dayanılmaz bir acıydı kalbimdeki, içimi acıyordu. Her bir damla gözyaşım, sanki içimden akan kan gibiydi. Mert gidiyordu, çok uzağa, kim için bilmiyorum, neden bilmiyorum, bildiğim tek şey gitmek istediği yerde onu çeken her ne varsa onun için benden daha önemliydi. Daha değerli. Daha vazgeçilmez...

Bir saat kadar zaman sahilde kendimi toparladıktan sonra, eve gelmişim. Herkes beni bekliyor gibiydi. Zaten babam yolda Zafer abiyi aramış ve durumumu sormuştu. Annem o derin mavileri benim gözlerime hüznle dikerken, babamın gergin olduğu her halin-

den belli oluyordu. Aslında bu durum daha çok babam ve Savaş'a yarıyordu. Mert ile beni düşünmek zorunda kalmayacaklardı. Ben güliimsemeye çabalayarak, "Mert'in de başvurusu kabul edilmiş. Fakat o benimle beraber, İstanbul'da okumak istemiyormuş sanırım. Amerika'ya gidiyor" dediğimde annemin anında gözleri dolmuştu. Hızla yanıma geldi ve bana sıkıca sarılırken, "Öyle düşünme Melek'im, Mert seni çok sever biliyorsun. Bunun bir açıklaması vardır eminim." dediğinde ağlamaklı bir nefes verdim ve, "Nedenini asla sormayacağım. Bana yalan söyledi o. Amerika'ya gitmeden önce resmen bana yalan söyledi. Gözümün içine baka baka yalan söyledi." dediğimde Annem o melek şefkatindeki kollarını bana daha sıkıca sardı. Başımın üzerine bir öpücük bıraktı ve bende şu dünyada bana asla yalan söylemeyecek tek kişiye sınıksız sarıldım. İyi ki vardı.

Ayrılık Günü

Tam 1 ay geçmişti ve ben, Mert'i 1 kez bile görmemiştim. Defalarca aramıştı açmamıştım ve buna karşılık evime sayısız defa gelmişti. Ama karşısına çıkmamıştım. Çektiği mesajları okuyup daha fazla üzülmemek için okumamıştım bile. Ve o ayrılık günün gelmişti. Mert, bu gün gidiyordu. Belki de sene boyunca gelmeyecekti. Ama ben onu görmek, içimi acıyla kaplamak istemiyordum... Günlerdir sırf görürsem dayanmam diye karşısına çıkmıyordum. Gidecek evet, orada belki de başka bir kıza verecek beni görmeyen, hissetmeyen o kalbini. Belki de vermiştir bile. Ama ben bir daha Mert Ertürk'e vermeyeceğim bu kalbi. Onun beni bildiği gibi bileceğim onu. Aynı onun gibi seveceğim, onun gibi bakacak ve hissedeceğim.

Odamda elime aldığım romantik komedi kitabını okurken satırlar arasında resmen gülücüklerle kayboluyordum. Bazı insanların ne güzel yetenekleri vardı. Kalbim acıyordu benim, duygularım resmen çöküşe geçmişti. Ama şu kitabın satırları arasında Annabelle olmuştum. Bir çöpçatan, bir arkadaş, havai aşık olmuştum. Bu inanılmaz bir şeydi. Bu satırlarda dolanırken hayal dünyam aşağıdan gelen seslerle bozuldu. Gelen ses Mert'indi. Olanca gücü ile babam ile konuşuyordu. Aslında konuşmak demem yanlış olurdu. Babam tersliyor, o inatla konuşuyordu. Yataktan hızla kalktım ve kapıdan çıktım. Merdivenlere yaklaştıkça sesler daha da net geliyordu. Sessizce merdivenlerden indim ve kapıya bakan aralıkta durdum. Babamın vücudundan Mert görünmüyordu ve bu benim için iyiydi. Çünkü oda beni görmüyordu. Bu yıkılmış depresyona girmiş halimi görmemesi gerekiyordu. Mert babama "Bora amca lütfen, telefonlarımı açmıyor, mesajlarıma cevap yazmıyor. 3 saat sonra gidiyorum. İzin verin vedalaşayım" dediğinde, aynı babam gibi kararlı ses tonuyla söze Savaş girdi. Onun sesi babama göre daha yumuşaktı ve yavaş konuşmasından kaynaklı tane tane söylediği kelimeler ile "Mert abi, ablamda kötü. Şımarıklık yapmaz biliyorsun. Daha kötü olmaması için böylesi daha iyi. Görmek isteseydi zaten görürdü seni yeterince üzülürdü" dediğinde, dolan gözlerimi yerden kaldırmam ile babamın yüzüme üzgün bir şekilde bakan o gri gözleri ile karşılaşmam bir oldu. Babamın saniyelik bakışının ardından yükselen sert sesi ile yerimde sıçrasam da sesimi çıkarmadım. Babam, "Mert sana iyi yolculuklar. Melek seninle konuşmak isterse arar. Şimdi görüşmek istemiyor. Güle güle" dediğinde Mert babamın arkasında kaldığından beni göremiyordu ve babam bu cümleleri söylerken gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmamıştı. Mert biraz duraksadıktan sonra Savaş'ın işaret dilinde söylediği kelimeler ile hızla

gitti. Savaş'ın ne söylediğini, arkası bana dönük olduğundan görememiştim. Savaş, Mert'in çıktığı evin kapısını yavaşça kapatırken babamda hızla yanıma gelip beni o şefkatli kollarına arasına almıştı. O şefkatli kolları beni sararken saçımın üzerinden başımı öpüyordu. Ben gözlerimden akan yaşlarım ve hıçkırıklarım arasında fısıldadım, babama yalvarır gibi, ve sanki o bir şey yapabilirmiş gibi, "Baba gitmesin" diye. Babam, kollarını bana daha sıkı sararken, o yumuşacık sesi ile "Gitsin Melek'im. Bırak gitsin" diye ve yüzümü avuçları arasına alarak devam etti konuşmasına "Ardında bıraktığı kalbi hissettiğinde geri gelecek Meleğim" dedi ve ben ümitsizce, "Ya hissetmezse" diye sordum. Babam, "Daha şimdiden hissetti Melek'im. Onun için çırpınıyor" dedi ve başparmakları ile gözyaşlarımı sildiğinde uyarır tonda çıkan sesi ile "Tek bir damla gözyaşını daha görürsem o veledin gideceği tek yer, öteki taraf olur. Üstelik Meleğim oranın dönüş bileti yok" dediğinde gülümseyerek, "Babacım iyi ki varsın" dedim ve sım-sıkı sarıldım. Şu dünyada bana hiç yalan söylemeyen bir annem varsa diğeri de babamdı. Ve babama sarılırken, annemin ne kadar şanslı bir kadın olduğunu düşündüm. İyi ki babama âşık olmuş ve iyi ki bizi bu dünyaya getirmişti. Ve iyi ki bu mükemmel adam benim babamdı.

ÖZLEDİM CİMCİME

Gitmişti. Çok uzağa. O kadar uzağa gitmişti ki ben uyurken uyanıyor, ben uyanırken uyuyordu artık. O giderken durmuştu zaman, bir şey diyememiştim. Her ne kadar 'gitmem gerekiyor' dese de gitmek istemiş ve gitmişti. Bir günlüğüm vardı ya artık o deftere yazacağım onunla beraber geçirdiğim günler bitmişti. Artık onsuzluğum başlamıştı. Yoktu günlerimde, gecelerimde çünkü gitmişti. Şimdi onsuzluğu yazacağım bir defter almıştım. Onun olmadığı her günü yazacağım, yeri geldiğinde isyan edeceğim, yeri geldiğinde ağlayacağım bir defter olacaktı. Hatta ilk sayfasına da bu günü yazdım. Sanki onunla konuşur gibi. Sanki karşımda beni dinliyormuş gibi.

"Gittin, 'gitmem gerekiyor' dedin ve gittin. Ne için gerekliydi gidişin bilmiyorum, ama kalbim kalman için yalvarıyordu. Hem de haykırırcasına. Hiç mi görmedin gözlerimde kendini? Hiç mi hissetmedin kalbinde kalbimi? Ve kimi gördü gözlerin, kimi hissetti kalbin ki bizi ardında bırakmayı bir saniye bile düşünmedin. Umarım senin için iyi olanı tercih etmişsindir. Çünkü gidişin benim için soğuktu. Soğudu buralar Mert. Herkes yanarken, bu yazdan kalma cehennem sıcaklarında ben şubat soğukunda sensiz kalmış gibi donuyorum."

Artık bana, Mert ile konuşmak istediğim zaman bu defter yardımcı olacaktı. Sesini duymasam da olurdu artık. Gözle-

rine bakmasam, ona sarılmasam da olurdu. Dönmeyecekti gitmişti. Kabul etmem ve yoluma devam etmem gerekiyor. Almam gereken bir yüksek lisans diplomam vardı. Babam, şirkette okuldan kalan zamanlarımda proje bölümünde çalışacağımı söylemişti. Bu yoğunlukta aklım fazlasıyla dolu olacaktı. Zamanla Mert, aklımdan da kalbimden de çıkacaktı.

1 Ay Sonra

Mert'in gidişinden buna yaklaşık bir ay geçmişti. Her geçen gün alıştığımı sansam da birçok aramasını açmamak adına resmen kendimle savaşıyordum. Bu durum gerçekten çok ama çok zor bir durumdu. Onun adını telefonumun ekranında görüp de açmamak, hayatta karşılaşabileceğim en büyük işkenceydi. Gittiğinden beri birçok kez aramış, defalarca mesaj yazmıştı. Ama ben hiçbir aramasını açmamış, hiçbir mesajına cevap vermemiştim.

Bu gün her günden daha erken kalkmıştım. İçimde her ne kadar burukluk olsa da, bu gün, yüksek lisans için ilk günümüdü. Sakince hazırlanmış ve sıkılgan bir hava ile odamdan çıkmıştım. Tüm ailem kahvaltı için beni bekliyordu. Salonun kapısında görünmem ile annem "Melek'im" diye o mükemmel sesi ile seslendi. Ben gülümseyerek "Günaydın" dedim. Ve gözlerim Babam ve Savaş'ı bulduğunda ikisi de aynı anda "Günaydın" demişti ve çatık kaşlarla birbirlerine bakmışlardı. Babam ve Savaş, birbirlerini çok ama çok sevseler de didişmeden edemiyorlardı. Bu mutlu ailem ile çok güzel bir kahvaltı yapmıştım. Kahvaltı bitiminde babam, "Ders programına göre iş saatlerini ayarlamamız gerekiyor Melek'im. Proje departmanından Kaan beyi uyardım. Geldiğinde ilgilenecek ve en uygun programı hazırlayacaksınız." dediğinde ofladım. Bu kadar yoğun çalışmak her ne kadar yararlıydı ama ben bir Bora Yılmaz değildim. Adam resmen işkolikti. Babam gülümseyerek, "Oflamak yok Meleğim. Annen gibi

başarılı olmak istiyorsan biraz yorulacaksın" dediğinde gülümseyerek anneme baktım. Annem, babama aşkla baktığı bakışlarını bir kaç saniye attıktan sonra bana döndü ve "Hemde ne yorulma Melek'im. Sen şanslısın aslında baban ile bire bir çalışmıyorsun" dediğinde babam sırtarak, "Senin de pek şikâyet ettiğini görmemiştim bebeğim. Beraber çok güzel sunumlar hazırlıyorduk" karşılığını verince annem, babama daha anlamlı bir bakış attıktan sonra babamdan da aynı karşılığı almasıyla tekrar o gülen gözleri beni buldu.

"Hiç kolay günler değildi Meleşim" dedi ve babama yan bir bakış daha atarak "Bu sözleşmeler olmamış Azra Hanım, bunlar eksik Azra Hanım, bu metinleri tekrar yazın Azra Hanım" diye babamı taklit eden ses tonunda konuştuğunda, Savaş, ben ve babam kahkahalara boğulmuştuk. Gerçekten çok imreniyordum babam ile annemin aşkına. Onca zaman, onca zorluğun ardından azalmak bir yana dursun, her gün kat kat daha artıyordu. Bunu gözlerinde hissedebiliyorum. Ben, her zaman Mert'i babama benzetmiştim. Aynı babamın, annemi sevdiği gibi bir aşk ile beni sevebileceğini hayal etmiştim. Ama bunda fazlasıyla yanılmıştım. Bir başkasının hayalini süsleyen prens olmak için gitmişti. Bu acı verici düşünceden hızla kurtuldum ve masadan kalktık. Okuluma beni bırakması için her zaman ki gibi Zafer abinin yanına gittim. Zafer abi beni bir saati bulmayan araba yolculuğunun ardından yalnız bir şekilde kocaman okul kapısına bakıyordum. İçime dolan o hüznle bir nefes aldım. Bu gün burada olman gerekiyordu Mert diye geçirdim içimden ve gözlerime dolan gözyaşlarımı hızla geriye gönderdim. Eğer gittiyse gitmiştir Melek. Ağlamak yok diye kendimi cesaretlendirdim. Hem tek başıma değildim. Savaş ve Rüya ile aynı okuldaydım.

Savaş ile aynı üniversite olmamıza rağmen o benden ayrı gelecekti. Çünkü Rüya'yı almaya gidiyordu. Çağlar amcam, babam kadar olmasa da Rüya'yı Savaş'tan korumaya çalışıyordu. Bazen düşünüyorum da bütün babalar aynı mı? Gerçi

Kerem amcamın kızı İpek, hepimizden daha beter bir durumdaydı. İpek kim mi? İpek, Kerem amcam ile Hande teyzemin kızı. 20 yaşında olmasına rağmen, çok güzel ve alımlı bir kızdı. Amerika'da yaşadıkları için Kerem amcam daha sıkı davranıyordu. Kendi tabiri ile "Elin gavurlarına kız kaptıramam" derdi hep. Bu düşüncelerin aklıma nereden geldiğini anlamayarak kendime geldiğimde, omzuma aldığım darbe ile yere yığılmam bir oldu. Ortalığa saçılan defterim ve yerde sızlanan bir ben. Kolum acıyordu. Bunun verdiği öfke ile "Kahretsin dikkat edemez misin?" diye söylenerek tepemde duran deve gözlerimi diktim. Lanet olsun! Bu kadar yakışıklı olan bir dev gözlere zarardı. Bunun şu anda burada değil podyumda ya da katalog çekimlerinde falan olması gerekiyordu. Ben bu salak bakışlarımı çocuğa dikmişken, o eğildi, yere saçılmış olan defterimi ve çantamı alıp, elini bana uzattı ve "Üzgünüm fark edemedim" Karşılığını verdi. Uzattığı elline küçücük elimi bıraktığımda elimi kavradı ve beni çektiğinde aynı hızla ayağa kalkmıştım. Göz göze geldiğimizde o kahverengi gözlerine baka kaldım. Çok uzun boyu ve dehşet kaslı bir yapısı vardı. Keskin, sert yüz hatları vardı. Aynı sertlikte de bakışları.

Bu bakışmayı yine "Bir yerine bir şey oldu mu?" diyerek karşımdaki dev bozdu. Ben konuşma yetimi kaybetmiş gibi olumsuz anlamda başımı salladım ve bir an aptal gibi göründüğümü fark ederek, "Yok, bir şeyim" dedim. Dev elini tekrar bana uzatarak "Doruk " dediğinde aynı şekilde bende elimi uzattım. Ellinde kaybolan elim ile elini sıktım ve "Melek" dedim. Gözlerime daha yumuşak bir bakış atarak sırıttı ve "Adının anlamını taşıyor musun?" diye sorduğunda gülümsedim. İtici bir tip değildi. Dehşet yakışıklı olsa da benim gözüme sempatik görünmüştü. Sorduğu soruya "Bilmiyorum " diyerek cevap verdiğimde Doruk, "Yeni misin? İlk senen mi?" diye sordu. Kesin 1. Sınıf falan sanmıştı. Bu kadar küçük gösteriyor olmama lanet okudum ve "Yüksek lisans 1. sınıf" dediğimde Doruk'un kaşları havaya kalktı ve tama-

men hayret yüklü bir ses tonuyla "Yok artık! O kadar büyük müsün sen?" sorduğunda kaşlarımı çattım ve "Ne küçük mü gösteriyorum? Onu mu demeye çalışıyorsun sen?" diye sert bir şekilde sordum. Pardon cırladım desek daha doğru olur. Doruk yüzünü ekşiterek "Adın Melek, ama senin şu anda bir cadıdan farkın yok" karşılığını verdi ve arkasını dönüp yürümeye başlamıştı. Bu durum karşısında ağzım açık kaldırmıştı. Yok, artık bu dev biraz önce bana cadı mı demişti? Birde benim lafımı beklemeden arkasını dönüp yürümeye başlamıştı. Hemen kendimi toplayarak arkasından bağırdım, "Cadı falan değilim ben bay dev bozuntusu " diye. Benim bu bağırışım ile Doruk olduğu yerde durmuş ve yavaşça bana dönmüştü. O kahverengi gözlerini bana dikerken, dudaklarına keyifli bir gülüş yerleştirmişti. Ve olanca tatlı çıkarmaya çalıştığı sesi ile "Tamam, tatlı cadı diyelim" dediğinde ona baka kaldım. Sonra hızla kendimi toparladım ve hızlı adımlar ile yanından geçerken, gözlerine baktım. Şu durumdan bir hayli zevk aldığı her halinden belli oluyordu ve yine kaşlarım çatık, sert çıkarmaya çalıştığım sesim ile "Cadı değilim, tatlı cadı da değilim" dedim ve arkamı dönüp hızla gidecekken "Huysuz cadı da diyebiliriz " dediğinde ne kadar karşılık versem bir o kadar tepki olsun diye bir şey söyleyecekti. Onun için derin bir nefes alıp, ona hiç karşılık vermeden hızla yürümeye devam ettim...

Bölümün kapısına geldiğimde kocaman olan sınıfa baktım. Sınıfta çok fazla kişi yoktu. Sınıfa girip, boş sıralardan birine yerleştim ve elimdeki telefona baktım. Saat 9.45'di ve Mert, normal şartlarda şu anda uyuyor olmalıydı. Bir anda aklıma gelen Mert ve uyuduğunu hayal ettiğim bir kızın hayali ile donup kaldım. Birkaç saniye duraksadım ve tam düşüncelerimde kayboluyordum ki sıranın üzerine bırakılan bir kitabın gürültüsüne yerimde sıçradım. Gözlerimi yanımda hissettiğim kişiye diktiğimde ise kısa bir şaşırmadan yaşadığım şokla birkaç saniye baka kaldım. Sonra kendimi hızla toparlayarak kaşlarımı çattım ve baka bildiğim en sert bakı-

şım ile bakmaya devam ettim. Bu bakışmayı bölen ise birkaç dakika önce okul kapısında beni sinir eden devin sesi oldu.

"Bak sen şu işe huysuz cadı ile aynı bölümde üstelik ylık sek lisans ha" diye söylendiğinde derin bir nefes aldım. Bu dev bozuntusunun cevabını alması ve beni rahat bırakması gerekiyordu artık. Onun için sert bir ses tonunda "Cadı değilim ben!" diye dişlerimin arasından hırladım. Bu tepki Doruk'un sadece gülümseyerek yanıma oturmasını sağlamıştı. Kolunu sıraya dayadı ve başını eline yaslayarak, gözlerime bir kaç saniye gülümseyerek baktıktan sonra "Ben sana hep cadı diyeceğim, ama önündeki takıyı sen seç" dediğinde suratına şaşkınca, "Ne takısı?" diye sordum. Doruk, "Tatlı cadı, huysuz cadı, büyücü cadı" karşılığını verince, sıkıntılı bir nefes verdim ve ona hiç cevap vermeden önüme döndüm. Kendini ne zannediyordu ki? Onunla uğraşmazsam elbette sıkılacaktı ve bu duruma bir son verecekti. Ama o bunun tam tersini sergileyerek, yüzünü kulağımın dibine kadar yaklaştırdı. Sonra fısıltı gibi çıkan sesi eşliğinde, "Ama en çok yakışanı tatlı cadı bence" dediğinde hızla başımı geri çektim ve Doruk ile göz göze geldim. O kahverengi gözlere sadece baka kaldım. Bir bakış, bir göz rengi bu kadar güzel olabilir mi? Ah bu gözler nasıl güzel bakıyordu. Sert ama şefkatli, sıcak ama huzurlu, muhteşem bakışları vardı. Ben o muhteşemlikte kaybolurken, o anda gözümün önüne gelen Mert'in gözleri, bana gülerek bakışı gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Doruk'tan hemen bakışlarımı kaçırdım. 'Lanet olsun ağlayamazdım. Kız çocukları gibi sulu gözlülük yapamazdım.' diye içimden kendimi azarlarken, bir el görüş alanıma girdi. Çeneme değen parmaklar ile başım istemsizce ona doğru dönerken, gözümünden bir damla süzüldü. Doruk ile göz göze geldiğimizde bakışlarında, hüznü gördüm. Hüznü ve acı. Ta içinden, derinlerden gelen bir acı ve parmağı ile gözyaşımı silerken dudakları mırıldandı.

"Bu güzel gözlerin kıymetini hangi salak bilemedi" diye

ve ben donmuş bir vaziyette onun gözlerine baktım. Sadece tek bir damla gözyaşından bunu nasıl anlamıştı ki? Kahretsin! Daha yeni tanıştığım biri ile şu anda bu kadar yakınlaşmak fazla diyerek çenemi parmaklarından kurtarıp, "Seni ilgilendirmiyor. Ve ona salak deme!" diyerek önüme döndüm. O anda ikimizin de konuşmasına son veren sınıfa giren hoca olmuştu. Tanışma faslı atlanıp, direk derse giriş yapıldı. Yorumcu bir blok ders geçirmiş ve hoca "Ders bitmiştir" dedi ve ben içimi dolduran sıkıntılı, bıkmış nefesimi sesli bir şekilde ciğerlerimden saldıgımda yanımdaki Doruk, "Cidden müfredatta bu kadar sıkıcı bir ders olmak zorunda mı?" dediğinde eşyalarımı toparlamış ayağa kalkmıştım. Sırtarak ve alaycı bir ses tonunda "Yoklama zorunlu değil gelmeye bilirsin." Karşılığını verdiğimde oda benim gibi gülümsedi ve dışarıda bulunan kantine doğru yürüdüğümünden arkamdan homurdayıyordu.

"Tatlı cadı olduğun yetmezmiş gibi hazır cevapsın da" dediğinde duraksadım ama ona dönmeden "Daha ne kadar benim ile uğraşacaksın?" diye sordum. Daha onun karşılığını beklemeden karşımdaki kavga ile duraksadım. Gözlerim biricik kardeşim savaşı buldu. Yine bu kertenkele cenk ile uğraşıyordu. Yine onun korkaklığı yüzünde birçok kişi ile kavga ediyordu. Ve yine tek başınaydı. Savaş'ın yüzünü taradım da dudağı patlamış ve halen daha üç kişi ile baş etmeye çalışıyordu. Bu görüntü ile birden çılgılık atar gibi "Savaş!" diye bağırdım. Aynı hızla da hızla koşmaya. Sadece iki saniyelik koşmanın ardında tam kavganın içine dalıp, kardeşimi almayı planlıyordum ki belimden tutulup çekildiğimi hissetmem ile ayaklarımın yerden kesilmesi bir oldu. Biraz geride yere bırakıldığımda Doruk ile göz göze geldim ve Doruk, "Ben hallederim" dediği gibi kavgaya girdi. Doruk bir kişiyi Savaş'ın ardından hızla çekerken duyduğum "Lan 1 kişiye, 3 kişi pek adil değil gibi " diye alaylı cümle ile onlara odaklandım. Doruk tek bir yumrukta karşısındakini yere sererken, anında Sa-

vaş'ın arkasından Savaş'a vurmak isteyen birini tuttuğu gibi geriye savurdu ve Savaş ile göz göze geldiğinde "Kavgada arkayı unutma ufaklık, en büyük kalleslikler arkadan gelir " dediğinde kavgaya çoktan bitmişti ve 10 adım kadar uzaktan olanları izleyen başka birine gitti gözlerim. Lanet olasıca kertenkele Cenk oradaydı. Bu çocuğun ta çocukluktan beridir Rüya diye bir derdi vardı Savaş ile ve bu derdin hiçbir zaman bitmeyeceğinin de sinyalini veriyordu. Tek şerefsizliği hiçbir zaman kavgaya teke tek girmiyor, hep bu yandaşlarını kullanıyordu. Ben bu kinli düşüncelerim ile boğuşurken, Savaş'ın sesi yükseldi.

"Kertenkele!" diye ve ona doğru bir hamle yaptığında, Doruk tarafından durduruldu. Doruk gayet net bir ses ile "Dur bakalım ufaklık, burası pek uygun değil! İşlem başlatırlarsa okuldan olursun, sorun ne ise başka yerde halledersiniz" dedi ve gözleri kertenkeleye devrilerek devam etti konuşmasına "Tabi birileri kavgayı kendi yumrukları ile yapabileceğine inanır, karşına tek başına çıkabilecek cesareti bulduğunda " dediğinde kertenkele hızla yanımızdan gitmişti. Rüya, Savaşın dudağına elini sürterek gözyaşlarına boğulduğunda Savaş, ona sıkıca sarılarak "Yok, bir şey merak etme" dedi. Bu arada ben hemen yanına gittiğimde, hızla Savaş'a sarılarak, "Minik fare, bu korkumun bedelini ödeteceğim sana" dedim ve yüzünü ellerimin içine alarak, "Aman Allah'ım şu haline bir bak! Annemi kalpten götüreceksin" dedim. O esnada Doruk ile göz göze geldim ve gülümseyerek, "Çok teşekkür ederim devliğin işe yaradı bak" dediğimde oda bana gülümseyerek "Ukala cadıyı da ekleyelim biz bu listeye" karşılığını verince Savaş, kaşları çatık bir vaziyette bir bana bir Doruk'a bakıp "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu. Doruk "Bölümünden arkadaşımı, sen nesi oluyorsun ufaklık diye sormaya çağım çünkü bir minik fare olduğunu ve bu cadının yakını olduğunu anlamış bulunuyorum" dediğinde Savaş gayet net ve bir o kadar da sert sesle "Ne ara arkadaşı oldun birader

ablamın?" diye sordu. Doruk hayret ile kaşlarını kaldırıırken "Ablan mı? Siz kardeş misiniz?" diye sordu ve Savaş, "Evet, kardeşiyim ve teşekkür ederim yardımın için " dediğinde benim koluma girmiş, çoktan beni yürütmeye bile başlamıştı. Sonra yürürken bağırdı "Ablamı paylaşmayı sevmem! Arkadaş bile olsanız. Onun için uzak dur!" diye bu duyduğum ile şaşkınlıkla "Oha Savaş!" diye haykırdım. Savaş, duraksayıp gözlerime baktı ve "Ne!" diye sorduğunda ben, "Sana yardım etti. Böyle mi teşekkür ediyorsun?" diye sorduğumda Savaş "Arkadaşın olmak istemesi durumundan başkası ile ilgilenmiyorum abla. Bence seni gözümün önünden ayırmamam lazım" dediğinde sinirle gözlerine baktım: Etkilendi mi? Ah tabi ki hayır...

Sonraki zamanda okul bir hızla bitmiş ve çıkışta şirkete geçmiştim. Kaan Bey'i bulmuş, bana verdiği küçük ama benim için gerçekten büyük olan işleri kavramaya çalışıyordum. Gerçekten zor geçen bir zaman diliminde yorulmuştum. Eve geldiğimizde hızla yemek yemiş, salonda günün genel konuşması yapılıyordu. Kısacası Savaş yüzünün hesabını anneme veriyordu. Bizde babam ile izliyorduk. Çünkü annem babamdan daha sert bir hesap sorma stiline sahipti. Tabi ki buna inanmadınız çünkü annem şu anda Savaş'a sarılmış, "Minik farem" diye söylenerek ona en büyük acıyı yaşıtıyordu. Ben ise babamın omuzuna dayadığım başımı iyice göğsüne kaydırduğmda, babamın elini sırtımda ve dudaklarını da başımın üstünde hissetmem ile içim huzurla dolmuş bir şekilde koltukta oturuyordum. Babam, "Melek'imi çok mu yordular bu gün bakalım" dediğinde hiç sesimi çıkarmadan sadece başımı salladım ve ona daha çok sarıldığımda babamda bana sımsıkı sarıldı. Bir kaç saat salonda muhabbet ettikten sonra "İyi geceler" diyerek odama çıktım.

Odada üzerimi değiştirip, geceliğimi giydiğimde komodinın üzerinde duran günlüğüm dikkatimi çekti. Bir kaç gündür konuşmuyordum onunla ve bu gün yaşananlardan dola-

yı ona gerçekten çok kızgındım. Onun için defteri elime aldım ve boş bir sayfa açarak sitemli sözlerime başladım.

“Bugün sana çok kızdım Mert. Senin burada bizim yanımızda olman gerekiyordu. Bu gün senin Savaş’ı o kertenkeleden kurtarman gerekiyordu. Bugün senin benim yanıma gelen Doruk’a kafa tutman ve benden uzaklaştırman gerekiyordu. Ama yoktun. Hiçbir zaman da olmayacaksın artık.” diye yazıp kapadım defterin kapağını. Gözümünden süzülen bir damla yaşı elimin tersi ile sildim ve tam yatacaktım ki telefona gelen bir mesaj ile duraksadım. Bu saatte kim mesaj atar ki diye düşünceler içinde elime aldığım telefonun ekranına baktığımda, gözlerim tekrar yaşlarla dolmaya başladı. Gönderen ‘Mepp’ yazıyordu. Birçok mesaj göndermişti gittiğinden beri. Hiçbirini açmamıştım. Ama bu sefer titreyen ellerime engel olamadım ve açtım mesajı ve hıçkırıklara boğulmamı sağlayan tek cümle ile karşı karşıya kaldım.

“Bana çemkirmeni bile özledim Cimcime” diye yazmıştı. Lanet olsun onu görmeyeli tam 2 ay olmuştu. İki aydır sesini duymuyordum, yüzünü görmüyordum, bende onu özlemiştim. Hem de çok. Burada olmasını istiyordum. Yanımda olmasını. Ona sarılamasam da onunla beraber gülmek istiyordum. Ben bu düşünceler ile daha da hıçkırıklara boğulurken, telefonumda ikinci bir mesaj sesi daha duyuldu. Mert’in olma ihtimaline karşı hızla mesajı açtığımda “Dev” diye kayıtlı bir numaradan geldiğini gördüm. Şaşkın bakışlar ile mesajı okudum.

“İyi geceler tatlı cadı” cümlesi ile gözlerim daha da kocaman oldu. Bu herifte benim telefonun numaramın ne işi vardı? Hepsini de geçtim, benim telefonuma nasıl kayıt olmuştu.

HISSETTİĞİNİ GÖSTER

Okula bu gün erken gelmiştim ve çok güzel bir manzara olan kampüs bahçesinde oturmuş, ders saatini bekliyordum. Aklımda Mert vardı. Mesajına tabi ki cevap vermemiştim. Beni özlemiş, 'özleyecektin madem neden gittin ökü...' diye içimden geçirirken derin bir nefes aldım. Aslında bende onu çok özlemiştim. Ama bana ihanet etmiş, beni yalnız bırakıp gitmişti. Bunun için onu asla ve asla affetmeyecektim. Ben bu düşünceler ile gözlerime yine yaşlarımı doldurdum ki yine zamansız gelen Doruk pat diye yanıma oturdu ve "Gözü yaşlı bir cadı" dedi. Doruk ile o mesajından sonra ilk defa karşılaşıyorduk ve ben bunun hesabını bu deve soracaktım.

"Bırak gözümdeki yaşı. Sen benim telefon numaramı nereden buldun ve ne ara benim telefonuma kendi numaranı kaydettin?" diye sorduğumda Doruk kahkaha atarak, "Dersi dinlerken transa geçişin çok işe yarıyor" dedi. Bu söylediğinin ardından daha da çok güldüğünde, her ne kadar sinirlensem de onun bu keyifli gülüşüne bende gülümsedim. Doruk bir an duraksayıp bana baktığında, gözlerindeki anlamı çözemedim. Doruk daha ciddi çıkan sesi ile konuşmaya başladı, "Yanlış anlama rahatsız etmek istemedim." dediğinde ben de "Rahatsız etmedin. Sadece zamanlama çok kötüydü" dediğimde kaşlarını çatıp "Neydi dur Minik fareye mi yakalandık

yoksa?" diye sorduğunda kahkaha attım. Doruk bu halime sadece gülümseyerek karşılık verdi. Sonrasında "Gülmenin bu kadar yakıştığı bu gözler, neden hep yalnız kaldığında ağlıyor anlam veremiyorum" diye sorduğunda duraksadım. Yüzümü hüznle eğdiğimde Doruk, parmaklarını kullanarak yine çenemden tutup kaldırdı. Gözlerim onun soru soran bakışlarıyla buluşunca sessiz bir şekilde fısıldadı.

"Anlatmak ister misin? Belli ki kimseye anlatmamış ve bunu içinde biriktirmiş dolmuşsun " dediğinde gözlerim tekrar doldu. Doruk bu sefer "Hadi dinliyorum. Bak ben çok sıkı sır saklarım ve çokta iyi akıl veririm. Aklım bir bana yetmez ama herkese yetiyor" dediğinde gülümsedim. Elimin tersi ile gözyaşımı sildim ve ne kadar doğru olduğuna inanmasam da içimden bir ses dök içini diyerek, tüm içimdeki biriktirdiğim hüznü dile getirmemi sağladı. Tekrar gözyaşları içinde, "Ben birini sevdim. Hem de çok. Böyle bir sene iki sene değil, ta bebeklikten ve onun da her zaman beni sevdiğini düşündüm. Ama sevmemiş." dediğinde Doruk suratıma hüznle bakarak, "Biliyor mu?" diye sordu. Bilmiyordu. Hatta hissetmiyordu bile onun için olumsuz anlamda başımı sallayarak, yutkundum ve hıçkırığımı engellemeye çalışarak konuşmaya başladım.

"Bilmiyor, hiçte bilmedi. Anlamadı gitti. Çok uzağa gitti" dediğimde Doruk kaşlarını çatarak, "Nereye?" diye sordu. Bende hala ağlayan bir ses tonunda, "Beraber başvurmuştuk buraya. O, hukuka ben mimarlığa. Ama o iptal edip Amerika'da başka bir üniversiteye başvurdu. Ve gitti. Benim başvurusunun kabul olduğu gün haberim oldu." dediğimde gözlerim daha da yaşa boğuldu. Böyle bir kız çocuğu gibi ağlamak her ne kadar sinirimi bozsa da, engel olamıyor kendimi durduramıyordum. Hıçkırıklar arasında devam ettim konuşmama "O benim arkadaşım. Dostumdu." Bunun için bile gidemezdi. O bana kıyamaz, beni ardında bırakamazdı. Ama "Gitmem gerekiyor anla Melek" dedi ve gitti. "Şimdi ise

mesajlar çekiyor, senin mesaj attığın günde o mesaj atmıştı” dediğimde artık devam edememiştim. Daha fazlasını ne sesim ne içim kaldırmıyordu. Bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlamama saniyeler vardı. O esnada Doruk, “Belki onu öyle gördüğün için gitmiştir ” dediğinde duraksadım. Söylediği ile ona baka kaldım. Gözlerim duyduğum şeyin imkansızlığı ile kocaman olmuştu. Doruk, bu halime gülümseyerek, “Yani anladığım kadarıyla sen, ona onu sevdiğini hiç belli etmemişsin. Hep dostun, arkadaşın olarak gördüğünü hissettirmişsin ya.” dediğinde duraksadı ve afallama mı sağlayan bir cümleyi daha kurdu. “Ya oda seni seviyor ve bu durumu aşamadığı için kaçıp gittiyse” dediğinde bir anda kulaklarımda “Gitmem gerekiyor anla lütfen Melek” cümlesi tekrar tekrar yankılanmaya başlamıştı. Mert’in sesi arasında cılız bir ses gibi gelen Doruk’un sesi “Ya ona elini uzatmadığın için gittiyse.” diye söylediğinde gözlerim daha da yaşardı. Doğru olabilir miydi ki? Yani beni sevdiği için benden kaçmış olabilir miydi diye aklımdan geçirirken içimdeki masum kız “Kalıp savaşıması, dile getirmesi gerekiyordu. Kaçması değil! ” diye haykırdığında bunu dile de getirdim.

“Bırakıp giden oydu” diyerek, Doruk’a baktığımda Doruk kaşlarını çatı ve “Bak sana bir hikâye anlatayım da dinle” dedi ve bana döndük olan bedenini manzaraya doğru çevirdi. Sonra hüznün dolan sesi ile konuşmasına başladı.

“Ben Artvinliyim. Karadeniz’in en uç köşesi. Bizim oralarda aşka sevdaluk derler, öyle âşık olmazsın karşındakine sevdalanırsın. O zamanlar liseye gidiyordum. Bizim bir komşu kızı vardı. Adı Beril’di. Çocukluktan beri arkadaşımı ya da ben öyle sanıyordum. Öyle çok seviyordum ki onu anlatamam. Bakışı, gülüşü içimi titretiyordu. Lise bitti açılamadım. Öyle köy yerinde tutup kolundan götüremezsın ya kızın adı çıkar, ya da babası çeker vurur. Kapı komşun, annesi Doruk abin deyip duruyordu. Bende dedim ki oda öyle düşünüyor. Yani arkadaş, dost gibi ama öyle değilmiş. Oda beni sevi-

gün ışığı
yormuş, hem de canına kıyabilecek kadar." dediğinde yut-
kundum ve titreyen sesimle "Öldü mü?" diye sorduğumda
Doruk, kafasını onaylar bir şekilde sallayarak konuşmasına
devam etti.

"Üniversitenin 2. senesiydi. Annem, köye çağırdı beni 'gel' dedi cenazemiz var. Korktum. Aileden biri mi? diye sordum, 'sen ilk uçakla gel oğlum' dediğinde bileti aldım. İlk uçakla köye gittim. Bahçe kapılarımız birdi içeriye girdimde Neriman teyzenin çığlıkları geldi kulağıma, 'Gitti Beril'im' diye o an yıkıldım. Hem de ne yıkılma, beni görür görmez sarıldı boynuma annesi "Doruk evladım gitti, Beril'im" diye sadece kapının önündeki tabuta baka kaldım. Fısıldadım sonra "Neden?" diye ablası duydu ve bana sarıldı. Sonrada elime bir defter tutuşturdu. Cenazeden sonra bir tepem var benim, oraya gittim. Satır satır okudum her bir sayfasını ve lanet okudum kendime. Oda seviyormuş, hem de deli gibi. Hep beni bekliyormuş, üniversiteye devam etmemiştii ama her döneceğim günü iple çekiyormuş. Sonra annem evlerinde bir konuşma da "Bizim Doruk'un da İstanbul da bir sevgilisi var galiba okul bitince oğlumu da evlendiririm" demesine Beril dayanamamış. Son sayfasında da yazmış, "Dayanamam başkasının olmana. Seni seviyorum" diye ve gitti" dediğinde gözlerimin artık yaşlardan görmediğini fark ettim. Allah'ım bu nasıl bir acı, bir insan böyle bir acıyı nasıl taşıyabilir ki? Elim i istemsizce omuzuna koydum ve Doruk bana baktığında, onun da gözlerinin dolduğunu fark ettim. Bu anda tutamadım kendimi ve bir anda boynuna sarıldım. Bu hareketime anında bana sıkıca sarılarak karşılık veren Doruk kulağıma, "Her ne hissediyorsan söyle ona. Söyle ki bilsin. Arkadaşım, dostum diye korkma! Sarıl ona" diye fısıldadığında daha da hıçkırdım kollarında. Her ne kadar uyuz bir dev olsa da, kalbi kocaman bir devdi. O an hissetmiştim Doruk'un kalbini. O arkadaşımı benim. İlk ve tek arkadaşım. Hatta dostum.

1 saatlik dertleşmenin ardından, Doruk'un yanından ayrılmış ve hızla şirkete gelmişim. Bu günkü duygusallık fazla gelmişti. Kendimi çok fazla yorgun hissediyordum. Üstelik nefes almakta da güçlük çekiyordum. Asansörden çıktığım anda karşılaştığım babam ile gülümsedim ama düzensiz nefes alışı, beni gerçekten terletmeye başlamıştı. Babam bendeki durumu fark ettiğinde gözlerimin karardığını hissettim. Babam bir görünüyor bir kayboluyordu. Bir anda gelen karanlık tüm etrafımı sararken, uğultulu seslerin hepsi sessizliğe gömüldü.

Ne kadar zamanın geçtiğini bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda bir hastane odasında olduğumu anlamam uzun sürmedi. Hızla yerimden kalkmaya çalıştığım anda içeriye giren babam "Şiiit Melek'im kıpırdamıyorsun" dediğinde Babama gülümseyerek, "Ne oldu?" diye sordum. Babam bana gülümseyerek, "Biraz fazla yorulmuşsun. Dinlenmen gerekiyormuş" dediğinde gözlerim babamın gözlerini taradı. Öyle sevgiyle, öyle derin bakıyordu ki tarif edilemezdi. Bu günkü duygusallığın fazla olduğunu şu anki halimden de anlamış oldum.

4 Ay Sonra

O duygusal günün ardından 4 ay geçmişti. Doruk ile çok iyi iki arkadaş olmuştuk. Birbirimize her anlamda destek oluyorduk. Benim şirketteki yoğun iş tempoma Doruk'u da dâhil etmişim. Doruk'ta artık Babamın şirketinde staja başlamıştı. Babam başlarda tereddütle yaklaşıp da Doruk'un, gerçekten

arkadaşım olduğunu anlaması ile onu sevmiş, hatta ciddi projelerde bizi birlikte çalıştırıp, kendimizi geliştirmekte ciddi anlamda yardımcı oluyordu. Savaş'ında kanı ısınmıştı artık Doruk'a hatta beraber kertenkele Cenk'e karşı cephe bile tutuyorlardı. Doruk, her defasında beni gaza getirmeye çalışıyordu. Mert ile konuşmam için, onula aramda olan bir yanlış anlaşılma olduğuna inanıyordu. O her ne derse desin ben halen Mert'e kırgındım. Tamam, gerçek olmasını en azından beni sevdiği için gittiğini hissetmek istiyordum. Ama arkamdan iş çevirmesi, affedilemezdi. Bu hayal kırıklığım hiç geçmeyecek ve o fark edene kadar asla, karşısına geçip de 'ben seni seviyorum' demeyecektim. Hem zaten Mert'te aramaktan, mesaj çekmekten vazgeçmişti. Son 2 aydır hiç sesi soluğu çıkmıyordu. Ve ben artık onun için aldığım defterinin yarısına kadar gelmiştim. Son zamanlarda onunla çok fazla konuşuyordum. Çok fazla dertleşiyordum. Bir ara doktor yardımını almam gerektiğini bile düşünsem de Doruk'u düşünerek, vazgeçtim. Adam resmen aşk doktorum olmuştu.

Şirkette, bize verilen projeyi sunum için toplantı salonunda Doruk ile resmen ter döküyorduk. Bu proje bir alışveriş merkezi ile ilgiliydi. En can alıcı bölümünde ise Doruk ile ters düşmüş kavga ediyorduk. Merdivenler konusunda gerçekten zıt fikirlere düşmüştük. İkimizde bir birimizden inatçıydık. Bu didişme üzerine içeriye babam girdi ve gülümsemesi ile "Gençler didişmeyi bırakın" dediğinde ben mızızızlanarak, "Ama baba merkezin ortasında merdiven olmaz ki?" dediğimde Doruk ukala bir şekilde, "Bana bak cadı, insanları merdiven için alışveriş merkezinin sonuna kadar yürütecek misin?" dediğinde bende hızla "Ne güzel işte tüm mağazaları görürler." karşılığını verdim. Babam kahkaha atarak yanımdan öptü ve "İyi fikir Melek'im ama çok büyük bir merkez

olacak, insanlar yorgunluktan bayılır." dediğinde somurttum ve babam yanağımdan tekrar öperek "Ben sana başka bir şey söyleyeceğim aslında" dediğinde dikkatle babama baktım. Babam sıkıntılı bir nefes alarak "Amerika'daki şirketin kuruluş yemeği var. Annen rahatsız biliyorsun. Bu gripten kurtulamadı. Daha kötü olmaması için Savaş ile birlikte gidebileceğinizi düşündüm." dediğinde yutkundum. Mert Amerika'daki şirkette stajına başlamıştı. Muhtemelen ağırlama komitesinde oda olacaktı. Lanet olsun onu görecektim, o kadar güç var mı bende? Neredeyse 7 aydır kaçıyorum ondan. Nasıl olacak ki diye söylenirken içimden, babam daha da beter bir şey söyledi.

"Savaş'ında sınavı varmış Melek'im. Tek gitmen gerekecek" dediğinde şaşkınlığım kat ve kat arttı. Babam, yani benim babam, Mert'in olduğu bir yere beni, bir başıma mı gönderiyor? Yok artık! Kesin öleceğim ve gitmeden Mert'i bir göreyim diye düşünüyorlar değil mi? diye içimden geçirirken Doruk hemen kenardan "Tek başına gitmese Bora Bey, izin verirsiniz ben eşlik edebilirim." dediğinde babam keskin bakışlarını Doruk'a döndürdü. Bu bakış ile Doruk, söylediğine pişman olarak sandalyesine sindi. Ben bu durumu önemsemeyip, "Baba tek başıma gerçekten zor olur, en azından senle gitsek" dediğimde babam, "Her zaman yanında olamayabiliriz Melek'im. Tek başına gitmen ve tüm zorlukları tek başına karşılamaman gerek. Orada Mert var. Seni o karşılayacak" dediğinde gözlerim kocaman oldu. Cidden gerçek olamazdı bu durum. Hakikaten rüyadaydım. Uyanacağım şimdi, şimdi uyanacağım diye içimden tekrar ettim ve babam, "Biliyorum şu anda şok oldun ama Melek'im siz, Mert ile arkadaşsınız. Her ne kadar senin yanında onu gördüğümde parçalamak istesem de o veledi önemsiyorum. Yiğit amcan ile konuştuk. Geçen onun yanına gitmişti. Senden dolayı çok kötüymüş hem belki şu küslüğü aranızdan kaldırabilirsiniz. Belki o sana gidiş nedenlerini anlatır" dediğinde yutkundum. Buna hazır

miydım? Hayır! Cesaretli miydım? Hayır! Babam beni bu iki hayır ile bırakıp odadan çıktığında Doruk ile göz göze geldik. Doruk, gözlerime olanca ciddiyeti ile bakarak "Git ve ona, aslında onun için ne hissettiğini göster! Eğer o sana kalbini açarsa sarıl ve aç kalbini! Baktın ki gerçekten dost, hiçbir şey yapmadan geri gel. Ben gidip geberteyim o gerzeği!" dediğinde gülümsedim. Haklıydı. Bu bizim için son fırsattı. Ya bir birimize açılacak, kavuşacaktık. Ya da sadece benim hislerim deyip geri dönecektim. Mert'i artık unutacak, yoluma devam edecektim...

HOŞGELDİN GÜN IŞIĞIM

Yaklaşık 7 aydır görmediğim Mert'i görecektim. Aylar sonra hiçbir mesajına karşılık vermediğim, hiçbir aramasını cevaplamadığım, sesini duymadığım, yüzünü görmediğim ve kalbimin, ruhumun deli gibi özlediği çocukluk, gençlik aşkımı görecektim. Değişmiş midir? Gerçi onun değişimi beni ardında bırakıp giderken başlamıştı da acaba daha ne kadar çok değişmişti. Yeni arkadaşları olmuş mudur? Acaba dostları ya da büyük bir şok yaşatıp karşıma kız arkadaşıyla çıkar mıydı? 'Yok ya o kadarını da yapmaz değil mi? Yapmaz yani' diye içimden geçirirken içimdeki cadaloz ellerini beline koydu ve "Seni bırakıp giderken düşünmeyen adam, sence bunu düşünür mü?" diye söyledi. Haklıydı. Beni bırakıp giderken ne kadar üzüleceğimi bile düşünmemişti. Şimdi karşıma bir kız çıkarıp, bu benim hayatımın aşkı dememesi için her hangi bir neden yoktu diye düşünürken, Doruk'un sözleri geldi aklıma "Ya oda seni sevdiği için kaçtı ise" diye ve elimdeki son kıyafetimi de valizime koyup, fermuarını kapadım. Bunu gidince öğrenecektim. Ardına bakmadan, kaçır gibi gidişinin nasıl bir sebebi varsa ban anlatacak ve bende dinleyecektim. Bu bir kız dahi olsa güçlü olacak, bunun için onu suçlamayacaktım. Sonuçta onu seviyorum diye beni sevmek zorunda değil. Yarın sabah erkenden uçuşum vardı ve Mert, beni hava

limanın da karşılayacaktı. Hande teyzemin evinde kalacaktım. İpek dört gözle beni bekliyordu. Bana anlatacağı birçok şey olduğunu söyleyip duruyordu. Ben ise fazlasıyla heyecanlıydım. Hayatımda ilk defa tek başıma bir yolculuk yapıyordum. Amerika'ya daha önce hiç gitmemiştim ve New York sokaklarında gezmek hep hayalimdi. Babam, beni muhakkak götüreceğini söylemişti ama hiç fırsat olmamıştı. Bu düşüncelerden sıyrılarak yatağımın üzerinde duran valizimi aşağıya indirip, kapının yanına bıraktım. Ve yatağımın yanındaki Mepp defterimi elime aldım. Gitmeden konuşmak istedim onunla ve boş bir sayfasını açtım. Derin bir nefes alıp, yazmaya başladım.

"Sen gittin ama ben geliyorum Mep. İlk söylediğim kelime gibi kalbime işleyen adam, kalbimin tek sahibi olan sana geliyorum. Ne hissediyorsun bilmiyorum? Ya da kimi bekliyorsun? Dostun, arkadaşın Melek'i mi? yoksa sevdiğin kıızı mı? Sen hangisini bekliyorsun bilmiyorum ama ben, beni seven Mepp'i görmeye geliyorum. O beni görmek için cama yapışan küçük Mep'i, babamın her tehdidine rağmen çaktırmadan yanağımı öpen Mep'i, yanımdan bir an bile ayrılmayan Mep'i. Lütfen kırma kalbimi, sarıl sınıksı bırakma, öyle bir şey yap ki görmek şöyle dursun, iliklerime kadar hissedeyim seni!"

Gözümünden süzülen bir damla yaşı elimin tersi ile sildim ve defterimi kapattım. Derin bir iç çekerek çekmecemin üzerine koydum ve yatağıma uzandım. Gözlerimi kaparken huzurlu bir uykuya doğru bıraktım kendimi...

Çamdan süzülen güzel güneş ışıkları beni gülümseterek uyandırdığında keyifle mırıldanarak, "Saatler sonra Mert'i göreceksin kalbim. Onun için bu gün yapacağın tüm aptallıklara göz yumacağım" dedim ve hızla yataktan kalkıp, banyoya geçtim. Yarım saatlik banyo ve hazırlanmanın ardından Salona inmiştim. Annem Gülümseyen o melek yüzü ile "Me-

lek'im" diye seslendi ve bana sınıksı sarılarak, öptüğünde Babam, şikâyetçi bir ses tonunda "Seni o veletin yanına gönderdiğime hala inanamıyorum" dediğinde Savaş sert bir ses ile mırıldanarak, "Bende" dediğinde Babam ile sert bakışmalarına anlam verememiştim. Babam sanki gözleri ile Savaş'a tek kelime edersen canına okurum diyordu. Savaş'ta bu tehdide boyun eğiyormuşçasına susuyordu. Bu durumu her ne kadar garipsesem de üzerinde durmamış ve kahvaltımı yapmaya başlamıştım.

Yaklaşık 1 saate kahvaltı yapılmış ve hızla yola çıkılmıştı. Yanımda her zamanki gibi Babam ve Savaş vardı. Halen daha şoklardaydım. Babam, Bora yılmaz, beni kendi isteği ile bir başıma Mert'in olduğu bir yere gönderiyordu. Şaşılacak bir durum elbette ama bunun detayını gelince öğrenecektim. Şu anda kendimi sadece yaşayacaklarıma hazırlıyordum. Doruk, beni uğurlamak için eve yetişememişti ama hava limanına yetişeceğini söylemişti. Kesinlikle yetişeceğinden emindim..

Araba havalimanından içeriye girdiğinde, Kalbimin hızlandığını hissettim. Derin bir nefes aldım ve duran arabadan indim. Valizimi arabadan Savaş indirdi ve içeriye girdiğimizde heyecandan ayaklarımda titremeye başlamıştı. Daha çok uzun bir süre vardı ama bu yolun sonunda Mert vardı. Onun için bedenimin verdiği bu tepkiye şaşırmıyordum. Kontuara geldiğimde, biletimi almak için pasaportum ve kimliğimi uzattım. Yavaşça valizimi teslim ettim, biletimi aldım ve güvenlik kontrole tam girecektim ki Doruk'un sesi arkamdan duyuldu.

"Cadıu" diye ve ona hiç dönmeden gülümsedim. Bu gülümsememe babam "Bu çocuk daha beni tanımadı galiba?" diyerek hırladığında gözlerim kocaman oldu. Panikle "Baba sakın! O benim tek dostum lütfen. Lütfen kalbini kıracak bir şey söyleme, o bana öyle hitap ediyor" dediğimde babam gülümseyerek, "Dostun olduğunu biliyorum Melek'im. Aksini sezseydim canına okurdum zaten" dediğinde derin bir nefes aldım. Sonrasında ise Doruk'a döndüm.

Bu dönüş ile anında Doruk'un kolları arasında kaldım ve fısılda-
dım "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" diye Doruk, "İnn ha-
dır" dediğinde elleri bedenimden çekilmişti ve gülümseyerek fısılda-
dı korku dolu sesi ile "Sen gidince kaza süsü vermez, değil mi?" diye
sorunca kıkırdayarak, "Emin değilim..." karşılığını verince Doruk,
"Biliyor musun fena olmaz sıkıldım bu hayattan ama en azından şu
lisansı bitireydim be cadı" dediğinde ise lafa karışan babam, "Seni
duyuyorum." diyerek hırladı ve Doruk gözlerini kocaman açarak,
"Bora Bey, hakikaten radar gibi kulaklarınız var. Gerçekten siz asla
yaşlanmazsınız. Mükemmel bir bünyeniz var" dediğinde babam de-
rin bir nefes aldı ve daha sert çıkan sesi ile "Daha mükemmel olarak
nince Doruk'un resmen yutkunduğunu gördüm. Sonra benimle göz
göze gelerek, "Sen döndüğünde hala hayatta mı olurum bilmiyorum
ama Sakın söylediklerimi unutma cadı" dediğinde gülümseyerek ba-
şımı olumlu anlamda salladım.

Sonra ise "Unutmayacağım söz" karşılığını verdim. Tam
gidecekken geriye dönüm ve Doruk ile göz göze geldiğim-
de "İyi ki varsın Doruk. Teşekkür ederim" dediğimde babam,
gülümseyerek ikimize bakıyordu ve arkadaşlığımız gerçek-
ten hoşuna gitmişe benziyordu...

Kontroller yapıldıktan sonra uçağa binmek için bekle-
me salonuna geçerken, beni uğurlayan üç yakışıklı adama
el salladım. Tam arkamı dönecektim ki o yakışıklı adamlar-
dan en küçüğü olan Savaş'ın sesi yükseldi. Dönüp tekrar ona
baktığımda, yutkunmamı sağlayan o acı sözleri döküldü ağ-
zından "Abla, Mert abime beni bırakıp gittiği için çok kırgın
olduğumu söyle. Beni yalnız bıraktığı için, onsuz girdiğim
kavgalarda yediğim her yumrukta, biraz daha kırılıyorum
ona ve hiçbir yumruğun acısı geçmiyor." dediğinde gözle-
rim doldu. Oda kırgındı. Çünkü onun abisiydi. 7 ay öncesi-

ne kadar hep yanındaydı. Kavgasında arkasında, gülüşünde karşısında, eli her kalkıştığı işte omzundaydı ve oda yalnız kalmıştı o gittiğinde. Evet, Doruk ile iyi kaynaşmışlardı ama kesinlikle onu Mert'in yerine koymamıştı. Koymazdı da ama Mert'e oda benim gibi kırgın ve fazlasıyla kızgındı...

1 saatlik beklemenin ardından uçak havalanmıştı ve Mert'e doğru uçuşum başlamıştı. Çok uzun bir süre vardı iniş için ama kalbim sanırım yerinden çıkacaktı. Uyumaya çalıştım olmadı. Kitap okumaya çalıştım olmadı, müzik dinlemek istedim oda olmadı. Aklım tamamı ile Mert ile karşılaşmada neler olacağı ile doluydu. Ne diyecektim ki ona, ya da ilk kelimem, cümlem ne olacaktı.

"Merhaba Mert? Selam Mert? Ya da Mep? Elini mi sıkmalıydım? Yoksa sarılmalı mıydım? Ne yapacaktım ki ya değişmişse." Offf diye ofladım ve içimden kalbime "Yalvarırım ne hissediyorsan yapmam için bana cesaret ver. Onu en çok sen özledin. Lütfen " diye yalvardım ve elime aldım yine Mep defterimi. Sayfalarını çevirmeye başladım. Ne çok konuşmuşum bu defterde onunla ve ne çok sitem etmişim diye okuduklarıma tatlı tatlı tebessüm ederken gözlerimi kapadım.

Uçakta birçok kez uykuya dalmış, değişik rüyalar, hatta kâbuslar gererek uyanmıştım. Her uyanışımda gördüğüm kâbusa sızlanarak birkaç dakika kendime gelmeye çalıştım. Ve 1 aktarma inişinin ardından son kez havalanmıştık. Bedenim bu uzun yolculuğa dayanamayarak, tekrar ve uzun bir uykuya kendini teslim etmişti.

Derin bir uykunun arasında hostesin anonsu ile kendime geldim. İngilizce konuşarak, John F. Kennedy hava limanına iniş için alçaldığımızı söylüyordu ve kemerlerimiz bağlamanızın gerektiğini. Koltuğumu dikleştirdim, çözmüş olduğum kemerimi bağladım, elimde yolculuk boyunca hiç bırakmadığım günlüğüm vardı. Ona baktım ve gülümsedim. Sadece 20 dakika sonra Mert ile karşı karşıya kalacaktım. Kalbim bu düşünce ile daha da hızlandı. Ben bu heyecanımı dindirmek için derin derin nefesler alırken, bir nebze olsun rahatlamayı umuyordum ki olmuyordu...

20 dakikalık bir zamanda uçağın tekerlekleri pist ile buluştu. Gürültülü bir inişin ardından, 10 dakikalık bir zamanda uçağın ön kapısı açıldı. Ayakta olan yolcular teker teker dışarıya çıkmaya başladığında bende adımlarımı attım ve uçaktan çıktım. Uçaktan çıkan herkes hızla pasaport kontrolüne koşuyordu. Benimde hızla gitmem gerekiyordu ama her an bayılacakmışım gibi hissediyordum. Pasaport kontrolüne gelmiş ve geçişi yaptıktan sonra yaklaşık yarım saat bagajımı bekledim. Nefesim ciğerlerime yetmiyordu. Elim ayağım titriyordu. Gözlerim etrafı taradığında ileriye doğru baktım.

"Exit (Çıkış)" yazısını gördüm. O paravan kapının ardında Mert vardı. Tüm ihtişamı ile beni bekliyordu. Ne olacağını, nasıl karşılayacağını bilmiyordum ama o kapının ardında kalbim vardı. Burada içimde değil, orada onunla atıyordu. Ve ben bunları düşünürken valizim göründü. Dönen bagaj panelinin üzerinden, yavaşça eğilip, aldım ve kolunu çekip sürüklemeye başladığımda içimde çağlayan kalbime "Lanet olsun sakın bayılma! Sakın!" diye çemkirdim. Minik adımlarla kapının oraya kadar geldim ve beni görünce otomatik açılan kapıdan çıktım. Sevgilisini, annesini, arkadaşını bekleyen bir sürü kişi vardı. Çoğu gülen yüzlerle bir birine sarılıyordu. Onların arasında gözlerimi dolaştırdım. Aradığım yüz, görüş alanıma girmiyordu ki tamda o anda bir çift kahverengi gözlerde duraksadım.

Özlemle bakan, bakışlarında tebessüm olan gözler, bana tüm duyguları ile bakan gözlerdi. Kalbim teklerken, nefes almayı bile unutmuştum. Mert'in gözleriydi bu kahveler, onun bakışından yayılıyordu tüm bedenime bu büyümlü his. Dimdik duruyordu. Elini cebinde bana bakıyordu. Yüzünde bir gülümseme, gözlerinde ise özlem vardı. Hissedebiliyordum. Kalbimin atışı, nefesimin yetmeyeceğı kadar hızla çarpıyordu. Bu bakışmayı bozmadan bana doğru yürümeye başladı. Adımları yavaştı. Her adımda yüzü daha da gülümsüyor, bakışları daha da anlamlı bakıyordu. Tam karşısına geldiğinde, ne diyeceğimi bilemeden gülümsedim ve Mert'te bana gözlerine kadar ulaşan bir gülümseme ile karşılık verdi. Artık konuşmamızın gerektiğini fark ederek elimi uzattım ve "Merhaba dediğimde Mert, gülümsemesini soldurarak gözlerini ona uzattığını elime kaydırıldı. Çatık kaşlarla bir kaç saniye elime baktıktan sonra o kahverengi gözleri, gözlerim ile buluştu. Derin bir nefes aldıktan sonra oda elini uzattı ve o sıcak olan elinin içinde elim kayboldu. Gözleri gözlerimden bir saniye bile ayrılmazken, ne olduğunu anlamadan Mert'e doğru çekildim. Başım onun o kaslı göğsü ile buluştuğunda derin bir nefes aldım. Beni, aylardır koklamadığım kokusu ile sarıp sarmalamıştı. Elleri bedenimi sımsıkı sarıyordu. Tam boyumun orada derin bir nefes aldığını hissettim. Ayaklarım titriyordu. Her an düşebilirdim. Bu koku ne kadar mükemmeldi. Mert'in kolları, bu göğsü nasıl da benim gibi hissettiriyordu. Sanki orası bana aitti ve ait olduğum yeri bulmuşum gibiydi. Ben bu duygu ile baş etmeye çabalarken, o mükemmel kelimeler dudaklarından döküldü. Mert, "Hoş geldin Gün Işığım. Hoş geldin" dediğinde gözlerim doldu. Lanet olsun işte bunu hiç beklemiyordum. Ne diyecektim? Hoş buldum? Hoş buldum arkadaşım? Hoş buldum Mert diye aklımdan geçirirken, kalbim tepinerek haykırdı.

'Hoş buldum Meppp' diye ve dudaklarım ilk defa aklımdan değil, kalbimin emri ile fısıldadı, "Hoş buldum Mepp. Hoş buldum" diye. O anda Mert'in daha da sıkılaştı kolları, gözlerim doluyordu. Buna engel olmak istiyordum ama olamıyordum. Gün Işığım demişti. Cincime değil, Gün Işığım demişti. Ellerim, onun sırtına

kendiliğinden dolanırken kalbimin eline geçti tüm iraden ve içimden geçeni fısıldadım.

"Çok özledim" diye. Derin bir nefes alış hissettim önce ve alındığı gibi verildi. O his tüm bedenimi yakarken, Mert'te benim gibi fısıldadı kulağıma "Bende" diye. Ben gözlerimi kapadım ve hıçkır-mamak için kendimi zor tutuyordum. Özlemiştim evet. Sevdığım Mey'i, arkadaşım dostum Mert'i, beni sinirlendirip tepinme mi sağ-layan veledi özlemiştim. Ben bu duygu yoğunluğunda kaybolurken, kahkaha atmama neden olan Mert'in kelimeleri kulağıma geldi.

"Şimdi bir yerlerden velet diye haykıran Bora amca çıkarsa, Amerika topraklarına gömmeyin sakın beni" dediğinde cidden ay-lardır özlediğim kahkahayı tutamamıştım ve daha da sıkı sarılmış-tım. Anlamamıştım evet, öyle seni seviyorum kelimeleri geçmemişti aramızda ama şu anda ona sarılırken hissettiğim tek şey özlem-di. Özlemişti beni ve bende onu özlemiştim.

SENİ SEVİYORUM

*B*irbirine sarılmış bir şekilde orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama Kollarından çıktığımda göz göze geldik. Mert'in öyle bir bakışı vardı ki o bakışlarda kaybolabilirdim. Bu duygu yoğunluğunda, doldu dolu olan gözlerim ve gözlerimden firar eden bir damla gözyaşım yüzülürken yanağımdan, Mert'in parmağı değdi yanağıma. Başparmağı ile silerken gözyaşımı şefkatle fısıldadı.

"Ağlama gün ışıgım" diye ağlamak ile gülmek arasında bir hiç-kırık kaçınca ağzımdan söylendim "Cimcimeye ne oldu?" diye Mert gülümseyerek "Sanırım büyüdü" karşılığını verdi ve bir şey söylememi beklemeden tekrar sardı beni o şefkatli kolları. Bir kaç saniye böyle durduktan sonra fısıldadım "Hande teyzem gelmedi sanırım" diye Mert'in yüzünü görmesem de güldüğünü duyabiliyordum ve tekrar göz göze geldiğimizde, o mükemmel gülüşü ile konuşmaya başladı. Elleri halen daha belimdeydi ve ben, onun kolları arasından çıkmamak için içten içe dua ediyordum. Mert, "Hande teyze bize bu gece yardım edecek" dediğinde kocaman olmuş gözlerim ile ona baktım, şaşkın çıkan ses tonuyla "Ne konuda bize yardım edecek?" sordum. Mert, beni kolları arasından çıkardı, yerdé duran valizimi sapından, beni elimden tutarak yürümeye başlarken "Bende kalıyor-sun gün ışıgım" dedi ve ben bir şok daha yaşadım. Anında kendimi toparlayarak "Babam?" diye sordum. Mert anında cevaplayarak "Hande teyze uyuduğunu söyleyecek. Uzun bir yolculuktu, arka-

sını sormayacaktır" dediğinde hızla "Kerem amca?" diye sordum. Mert bir anda durup, benimle yüz yüze geldi. Benim nutkum tutulurken o, gayet net bir sesle "Ben her şeyi ayarladım. Konuşacak çok şeyimiz var. Senin söyleyeceklerin, benim söyleyeceklerim lütfen" dediğinde şaşkın gözler ile ona baka kaldım. Bu büyülü sahnedan, anında kendimi toparlayarak çıktım ve "Ta-tamam" dediğimde Mert, gülümseyerek, "Hadi o zaman" dediğinde içimdeki sevinç, yüzümdeki gülümseme ile peşine takıldım. Havalimanından çıktığımızda, hızla otoparka doğru yürüydük. Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından, Mert'in arabasının önünde durduğumuzda gülümsedim. Hala spor araba merakı diye geçirdim içimden ve bu halimi fark eden Mert, "Sakın aklından geçeni dile getirme" diyerek beni tehdit etti ve ben tüm gırgırı mı yutup kıkırdadım. Arabaya bindiğimde çok geçmeden Mert'te arabaya bindi. Göz göze geldiğimizde, bana o sıcacık gülümsemesini gönderdiğinde içimdeki umut hızla yeşermeye başladı. İçimden yalvardım Allah'ıma "Lütfen hissettiğim gibi olsun bu his. Yanılmayayım lütfen! Lütfen!" diye.

Yaklaşık 45 dakikalık bir yolculuğun ardından, Mert'in kaldığı evin önünde durmuştuk. Hani şu filmler de gördüğümüz Amerikalı evler var ya kendi bahçesi olan, güzel evler. Onlardan birinde oturuyordu ve bu evin babamın evi olduğunu biliyordum. Babam, annem ile karşılaşmadan önce yüksek lisansını Amerika da almıştı ve bu evde kalmıştı. Mert buraya gelince evi kalması için ona vermişti. Gülümseyen suratım ile eve bakarken Mert, elinde valizim arkamdan yaklaşıp "Bir de içeriden bak bakalım beğenecek misin?" dediğinde gülümsemem daha da artarak takıldım peşine, kapıdan girdiğimiz de etrafa baktım. Tam anlamıyla babamın zevkiydi. Bu evin her halinden belli oluyordu. Mert hiçbir şeyi değiştirmemiş, olduğu gibi bırakmıştı. Bu duruma gülümsediğim de ise tam boynumun orada nefesini hissettim. Resmen yakıcı ama bir o kadar da büyüleyici olan nefesi ile fısıldadı. "Tam babanın tarzı değil mi?" diye ve ben, iyice gülümseyerek "Kesinlikle" dedim. Gözlerim etrafı taramaya devam ettiğinde, karşılaştı-

ğım resim ile gülümsemem bir anda şaşkınlığa dönüştü. Şok olmuş sesimle "Annem mi o?" diye fısıldadım. Hızla resmin olduğunu yere doğru gittim. Çerçeveyi elime aldığım da gülümседim. Çok gençti, hatta öğrencilik yıllarından bir fotoğrafı, hala aynı güzellikteydi ve haberi yok iken çekilmiş bir fotoğraf olduğu belliydi. Ama bildiğim kadarı ile babam, İstanbul'a döndüğünden beridir Amerika'ya sayılı kez gelmişti ve her geldiğinde de dedem ile babaannemin anında kalmıştı. Bu hatırladıklarım ile daha da gülümserken içimden geçirdim 'ta o zamanlardan babamın aklındaymış yani annem' diye. Buna çok sevindim ve Mert'e "Bunu alıyorum, İstanbul'a götüreceğim. Annemin çok sevineceğinden eminim" dediğimde Mert gülümseyerek, "Bora amcanın Azra yengeye olan aşkı muhteşem. Annem ile babamdan sonra hayran kaldığım tek aşk" dediğinde gözlerime o sıcak bakışlarından gönderdi ve ben hemen "Buralara kadar aşkın için geldiğini sanıyordum?" dedim. Mert'in yüzü garip bir hal aldı ve kaşları çatık "Ne gibi bir aşk?" dediğinde duraksadım ve içimdekini kusar gibi sitemle "Ben, Amerika'yı sevdiğinin peşinden gitmek için tercih ettiğini ve gittiğini düşündüm" dediğimde bakışları bir anda o sıcaklığını kaybetti ve iki adımda dibime kadar gelip, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. O muhteşem kısık sesi ile "Kim için gittiğini düşünmek yerine, kimden kaçtığını düşünseydin keşke" dedi ve ben, kala kaldım. Bir kaç saniye gözlerine şaşkınca baktıktan sonra titreyen sesim ile "Ki-kimden?" diye sorduğumda Mert, derin bir nefes aldı ve "Sana odanı göstereyim gel. Duş al bir rahatla, bende yemek hazırlayayım. Yeriz bütün gece bizim ve 1 hafta buradasın, konuşacak çok zamanımız var" dediğinde yutkundum. Ya ben değilsem kaçtığı diye içimden geçirdim. Doruk'un sözleri geldi aklıma "Git ve ona, neyi hissettiğini göster. Dostun olduğuna bakma sarıl" diye ve hemen kendimi toparlayarak peşine takıldım. Merdivenlerden çıktığımızda iki oda karşımızda belirdi. Mert sağdaki odanın kapısını açtığında bana döndü ve "Temiz hav-

lu banyodaki dolapta, duşunu al ve istesen biraz uyu, dinlen. Yemek olunca ben seni uyandırırım" dedi ve valizi odanın içine bırakıp çıkarken "Mert!" diye seslendim. Kolundan tutarak durduğumda "Sadece öyle düşünmüştüm ve bunu birden habersiz olarak yaptığın için inandım da" dedim ve gözlerine bakarak fısıldadım "Ya bunu ben yapsaydım?" diye sordüğümde Mert, gözlerimin içine bir süre baktıktan sonra net bir sesle "Ben gitmene izin vermezdim..." dedi ve gözlerini gözlerimden çekip odadan çıktı. Beni, duyduğum bu acı cevap ile bir başıma bıraktı. Aklıma kötü şeyler getirmedi. Evet, ikimizde kırgındık ama ben ondan daha fazla kırgındım. Onun için bu gece açıklama yapacak olan oydu ve zorundaydı.

Hızla valizimden pijamalarımı çıkardım ve banyoya girdim. Üzerimi çıkardım ve yavaşça duşumu altına girdim. Su, gerçekten iyi gelmişti ve bütün yorgunluğumun su ile akıp gittiğini hissettim. 20 dakikalık bir duşun ardından, suyun altından çıktım ve kurulanıp, üstümü giydim. Aynı hızla saçlarımı kuruladım. Tüm işlerimi bitirdikten sonra odadan çıktım ve merdivenlerden inerek enfes kokunun peşine takıldım. Uçakta bir şeyler atıştırmıştım ama şu anda kurt gibi acıkmıştım.

Mutfığa girdiğimde Mert'in de eşofmanlarını giymiş olduğunu gördüm. Eninde tabak en iyi yaptığı yemeği yapmış servis yapmaya çalışıyordu. Spagetti makarna onun elinden daha bir güzel olurdu ve gülümseyerek yanına gittiğimde

"Çok güzel görünüyor" dedim. Mert yüzüme gülümseyerek "Senin kadar değil" dedi. Duyduğum iltifat ile donup kaldığımda gülümseyerek "Gel bakalım tadını da beğenecek misin?" dediğinde transtan çıktım ve masaya geçip oturdum. Gülümseyerek tadını hiç unutmadım Mert ve sen gittiğinden beri hiç yemedim." dediğimde yüzüme sıcak bir gülümseme gönderdi. Önümde duran makarna tabağının yanına kola da koyup, "Hadi bakalım" dediğinde sessizce yemeye başladık. Tadı aynı, güzeldi. Mert'in elinden yapıldığı belliydi ve elinin lezzeti tadına işlemişti. Tamam, abartmış olabilirim

ama bu makarnayı Mert yaptı. Bana başka lezzette geliyordu ve makarnanın lezzetine doyamadan Mert'in sorusu ile duraksadım.

"Okul nasıl iyi mi?" diye sordu ve ben bu sorusuna "Eksik" diye cevap verdim. Mert şaşırarak "Ne eksik?" diye sordu ve ben gözlerine bakarak "Sen yoksun, dostum arkadaşım olan sen, beni yapa yalnız bıraktın. Onun için eksik" dediğim de gözlerindeki kırgınlığı görebiliyordum. O anda kurduğum cümleye bin lanet okudum. Buraya dostum demeye değil ne hissettiği göstermeye gelmiştim. Mert'in sessizliğini fırsat bilerek, bu sefer ben sordum.

"Senin okul nasıl?" diye Mert, biraz duraksadıktan sonra "Aynı farklı bir şey yok" dediğinde bu sefer kırgınlık sırası benimdi ve tam başka bir şey diyecekken telefonumun sesi yankılandı. Telefonum salondaki masanın üzerindeydi ve ben hızla masadan kalkıp, çantamdan telefonumu aldığım anda, ekranda arayan ismi görmem ile gülümsemem bir oldu.

"DEV" arıyordu ve ben telefonu cevaplayarak "Efendim dev" dediğim de, aynı benim gibi sıcak gelen ses tonuyla Doruk, "Cadi" dedi. Onun bu hitabını duyduğumda daha da gülümsedim ve doruk hiç beklemeden, "Nasıldı yolculuk?" diye sordu. Gülümsememe ara vermeden, "Yorucu bir yolculuktur dev. Mert ile yemek yiyoruz şimdi" dediğim de Doruk, "Sesin iyi geliyor" karşılığını verdi ve ben daha da kahkaha atarak "Evet, iyiyim" dediğim de Doruk, "Tüm ayrıntıları olmasa da çoğunu anlatacaksın ona göre" dedi ve bende onun böyle bir kız gibi meraklanmasına kıkırdayarak, "Tamam, canım. Kesinlikle" diyerek karşılık verdim. Bir kaç dakika daha konuştuktan sonra telefonu kapadım. Elimdeki telefonu masanın üzerine bırakıp arkamı döndüğümde, sırtını kapıya yaslanmış ve soru saçan bakışlar eşliğinde bir çift göz ile karşılaştım ki bu gözler, hiçte iyi bakmıyordu. Aynı bakışları gibi soru ve kızgınlık yüklü olan sesi ile "Kimdi?" diye sordu. Ben, Mert'in sert bakışlarına karşılık, ürkük bir ses ile "Dev" dedim ve sonra hemen düzelterek "Şey Doruk, yüksek lisanstan arkadaşım" dediğim de Mert, kaşlarını kaldırarak

şaşkın, bir o kadar da kızgın bir ses tonu ile "Sabahın bu saatinde seni arayan, merak eden bir arkadaş ha?" diye sordu ve hiç cevabımı beklemeden hızla arkasını dönüp kapıdan çıkmaya yeltenirken, "İyiymiş" dediğini duydum. Bu kelimesi tüm bedenimin sinirle dolmasını sağladı. Onca zaman beni bir başıma bırakıp, üstüne birde şu anda burada olmama onunla konuşmama en cesareti veren bir arkadaşım için tepkisi ve sitemi yanılttı. Bu düşünceler ile kendimi tutamayıp patladım ve arkasından sert çıkan sesimle "Ne bekliyordun?" diye bağırdım. Mert, arkası bana dönük olarak duraksadığında da duraksamadan devam ettim sitemime "Beraber başvurduk biz o üniversiteye ve sen, benim tatile gitmemi fırsat bilip, hemen tercihini iptal ettin. Buraya başvurdu. Oda yetmezmiş gibi kabul edildiğin güne kadar söylemedin bile. Yapa yalnız bırakıp, gittin beni. Sadece beni de değil, Savaş'ı da Rüya'yı da. Şimdi, beni düşünen bir arkadaşım var diye sitem etmeye hakkın yok!" dediğimde Mert, yavaşça bana döndü ve göz göze geldik. Aramızda sadece 5 adımlık bir mesafe vardı. İki adım atarak o mesafeyi daha da aza indirdi. Sakinliği ve sakin bakışını çözemiyordum. Köpürmesi, onunda bağırması gerekmiyor muydu? Birkaç saniyelik bakışının ardından, derin bir nefes alarak "Senin ailen yanındaydı. Savaş yanındaydı. Rüya yanındaydı" dedi. Ellerini iki yanına açarak sesini yükseltti ve içimi yakan sözlerini sıralamaya başladı.

"Ben? Ben burada bir başımaydım. Kimsem yoktu. Çıkmadım tamam mı? Bir an bile çıkmadın aklımdan. Her gün mesaj attım, cesaretimi topladığım her an aradım, hiçbirine cevap vermedin. Asıl sen, beni bir başıma bıraktın. Ne güzel arkadaşında olmuş bak ve ben aklına bile gelmemişim" dediğinde, o duraksadı ben, ise boğuldum içime akan gözyaşlarımla ve devam etti konuşmasına "Omu korudu seni okulda? Ya da o mu kurtardı Savaş'ı? Omu sarıldı sana hüüzünlendiğinde? O mu sildi gözyaşını? Peki ya ben, beni hiç düşündün mü? Bir yarası varsa kim sarıyor acaba diye? Sırf seni uyanık yakalayabilmek için sabahlara kadar uyumayıp arıyordum. Telefon sadece çalıyordu ama sen açmıyordun. Hiç dedin mi bir derdi mi var diye? Sana 'gitmem gerek' dedim sen, 'neden' diye sormadan

'git' dedin. Melek sen, 'gitmem gerek' deseydin ben sana, 'neden' bile demezdim." dediğinde titreyen sesimle fısıldayarak "Ne-ne derdin?" diye sordum ve aldığım en yıkıcı cevap oldu bu cevap "Gitme derdim" dedi ve içime akan gözyaşlarım, bu sefer yanaklarımdan süzüldü ve hıçkırıklarımdan "Mert neden? Yalvarırım neden gittiğini söyle. Karşıdayım işte söyle!" dediğimde Mert, gözlerime yüzüme daha da yaklaşarak baktı ve yutkunduğunda eli yüzüme gitti ve fısıldayarak "Boş ver, hadi git yüzünü yıka da yemeğimize devam edelim" dediğinde tepinmek istedim. Hani bildiğiniz istediği olmayınca tepinerek ağlayan çocuklar var ya işte, onlar gibi tepinerek 'söyle!' diye bağırarak istedim. Mert, tam arkasını dönecekken kolundan yakaladım ve yüzüme bakmasını sağlayıp, fısıldadım "Lütfen söyle!" diye. Mert, derin bir nefes alarak tekrar baktı gözlerime ve daha sakın bir ses tonunda, "Hadi cimcime yıka yüzünü. Sakinleşelim konuşuruz tamam mı?" diye sorduğunda içimde yeşeren umut, bir anda sararıp soldu. Lanet olsun! Lanet olsun! Diye içimden geçirirken, hıçkırığım daha güçlü çıktı dudaklarımdan. Bu hıçkırık, arkasını dönüp adım atmaya hazırlanan Mert'i anında durdurdu ve bir anda bana dönerek kolları arasına almasını sağladı. Hıçkıran ve artık yıkılmak üzere olan bedenimi ayakta tutmak için desteklercesine sımsıkı sarıldığında daha güçsüz, bir o kadar da yalvarırcasına fısıldadım "Tam 7 aydır bu soruyu soruyorum lütfen. Dayanamıyorum artık Mert neden?" diye sorduğumda Mert beni biraz göğsünden uzaklaştırarak, gözlerini gözlerime sabitledi. Onun gözleri de kızarmıştı ve kendini tutuyordu. Bir kez daha titreyen sesimle gözlerine bakarak sordum "Ne- neden mep?" diye bu sefer tutamadı kendini ve gözünden süzülen gözyaşının arasında ellerini yüzüme yerleştirdi ve fısıldadı "Neden mi?" diye. Ben, alacağım her türlü cevaba kendimi hazırlayarak, hızla başımı evet anlamında salladım. Mert, gözlerime kararan gözleri ile baktıktan sonra o kararlı gözleri, dudaklarıma gitti. Saniyeler geçmeden o mükemmel dudaklar, dudaklarımla buluştu. Bu buluşma ile tüm bedenimin uyuştüğünü hissettim. Öyle öpüşme değildi zaten, bilmiyordum ki ben öpüşmeyi. İlk kelimem gibi, ilk öpücüğüm de Mert'indi. Dudak-

larını dudaklarıma bastırıyordu. Ayırmıyordu kendini ve bir an yavaşça çekti dudaklarını, alnını alnıma dayadı, elleri halen daha yüzümdeydi ve o şekilde fısıldadı yüzüme, o yakıcı nefesi yüzümü yakarken "Bunu yapmamak için." dedi ve duraksadıktan sonra daha iç yakıcı bir ses tonunda "Seni seviyorum Melek. Karşı koyulmaz bir şekilde ve bana arkadaşım, dostum demene dayanamadığım için kaçtım. Uzak olursam, görmezsem senin gibi severim sandım. Ama olmadı, yapamadım. Delirdim. Sen telefonumu her açmadığında ben burada biraz daha yıkıldım. O kadar istedim ki o gün bana gitme demeni. 'Anladım git' dediğinde duygularımı anladığını ve gitmeni iyi olur dediğini sandım. Bende senin dostun olmaya dayanamıyorum, olmuyor, anladın mı? Yapamıyorum." dediğinde içimde bir şeylerin sevinçten patladığını hissettim. Ama tepki veremiyordum. Mert'in suratına öylece baka kaldım. Ben bu duygu selinde yerimi bulmaya çalışırken tekrar fısıldadı "Bu şekilde karşılığı olmadığını biliyordum. Onun için uzak durmak istemiştım. Ben hep bebekken beni gördüğünde yanıma gelmek için babasını kollarında çırpınan küçük kızı sevdim. Çaktırmadan yanağından öptüğümde yanakları kızaran, çocuksu ama aşkla bakan kızı sevdim. Her zaman da beni sevdiğini sandım ama büyüdükçe, büyüdükçe her şey değişti. Çocukluk aşkımız, çocukluk arkadaşlığına dönüştü. Nasıl olduğunu bilmiyorum? Ama ben, senin gibi dostluğa döndüremedim. Bunu dile getirip, seni kaybetmekte istemedim" dediğinde hıçkırıklarımın arasından dayanamayarak fısıldadım "Aptal!" diye. Mert şaşkın gözlerle bana baktığında daha sert çıkan sesimle "Nasıl âşıktın sen bana! Nasıl âşıktın da senin için atan kalbimi görmedin! Hadi kalbimi görmedin, lanet olasıca aptal! Hiç mi bakmadın gözlerime? Hiç mi görmedin kendini orada!" diye sorduğumda daha da şaşırarak gözlerime baktı. Ben bu şaşkınlığına daha da öfkelenerek, sert ve sitemli çıkan sesimle sözlerime devam ettim "Yıllardır kalbimi gör diye gözüniün içine baktım. Mert, gecelerce ağladım bir başkasını seveceksin diye. Bana her cimcime dediğinde içim parçalandı. Üzüntüden sen gittiğinde nefessiz kaldım ben, anlıyor musun? Nefessiz!" dedim. Öfkem bedenimde çağlıyordu. Göğsünden öfkeyle iterek

kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Bu duruma daha da hırslanarak hıçkırıklar ile bağırdım "Boşuna mıydı? Boşuna mıydı onca üzüntü? Boşuna mıydı onca gözyaşı? Lanet olsun! Boşuna mıydı?" diye hıçkırıklarımla çırpındığım da Mert, elleri ile kollarımı kavradı ve hayretle yüklü olan sesi ile fısıldadı "Sende seviyor muydun?" diye. Ben onun bu sorusuna daha da sinirlenerek "Bırak aptal, bırak!" diye bağırdım ve kollarından tekrar kurtulmaya çabaladığımda Mert, kollarını daha da sıkılaştırarak "Yalvarırım söyle Gün Işığım, seviyor muydun?" diye sordu ve ben duraksadım. Mert gözlerime umutla bakarken sinirle "Seviyordum tamam mı? Deli gibi seviyordum." dedim ve Mert gözlerime daha da acı ile bakarak "Şimdi? Şimdi geçti mi? Yani bu 7 ayda bitti mi?" diye sorduğunda duraksadım. Acı çekiyordu. 'Hayır' dememi bekliyordu ve duraksama mı 'Evet' dediğime yorumlayıp gözlerini acı ile kapadığında, göğsünde olan ellerimi yüzüne yerleştirdim. Parmaklarımda yükseldim ve dudaklarımı o mükemmel dudakların ateşi ile buluşturdum. Bu hareketim ile derin bir soluk alırken, ellerini belime indirip, beni göğsüne bastırdı. Benim dudaklarım nefes almak için aralandığı anda onun, o aklımı başımdan alan dili, dilim ile buluştu. Kulaklarımda İkimizin de inlemesi duyulmuştu. Ayaklarımda bu duygu yükü ile beni tutmayacağına inandığım için zorda olsa kendimi geriye çektim. Mert'in tutkulu gözlerine baktığımda aynı onun gözleri de benim gözlerim gibi dolmaya başlamıştı. O mükemmel kahvelik de ki gözlerine bakarak fısıldadım, "Ben hala seni görünce yanına gelmek için babasının kucagında çırpınan kıyım Mep. Ben hala yanağından öptüğünde, yanakları kızaran ama aşkla bakan o küçük kıyım. Sen benim arkadaşım dostum değil, kalbimsin. Kahretsin! Nasıl anlamadın? Nasıl hissetmedin?" diye söylendiğimde Mert, gözlerimin içine bakarak "Seni seviyorum Gün Işığım" dedi. Bende ona aynı o aşkla bakıp, yüzüne fısıldadım aşkla, "Seni seviyorum Mep." diye. İkimiz de aptaldık, ikimizde bir birimizin gözüne aşkla bakıp, hissedememişiz. Bir birbirimize sınıksız sarıldık. Onca senenin aptallığına inat, tüm kalbimizle sarıldık. Bu sarılmanın arasında Mert, keyifle fısıldayarak, "Sence Bora amca,

seni bana verir mi?" diye sorduğunda göz göze geldik ve kahkahalar ile gülmeye başladık. Sanırım verirdi. Tamam, zorlardı ama verirdi. Sonuçta ikimizin de aşkını babam görmüş ve ondan beni buraya göndermişti. İkimizin de aşkına inanmış ve acı çekmemizi istemediği için böyle bir şey yapmıştı. Ben bu düşünceler ile hüzünlenirken Mert, "Birde şu dev bozuntusunu bir anlat bakalım, nasıl biri ki 7 ayda senin arkadaşın, dostun oluverdi" dediğinde gülümsedim. İçimden 'hoş geldin Mert' dedim. Sonrasında tekrar sımsıkı sarılışından 'hoş geldim adama, oda sarılışıma tüm sıcaklığı ile karşılık verirken fısıldadı "Unutmam biliyorsun anlatacaksın" dediğinde gülümsedim ve babam, Savaş ve Mert bunların bu konuda hiçbir zaman değişmeyeceğini kabul etmem gerektiğini anlamış oldum.

AMERİKA

*B*üyük itirafımızın ve sınıksız sarılmanın ardından mutfağa geri dönmüştük. Yarım kalan yemeğimize devam ettik. Güzelce yediğimiz yemeğin ardından ise salonda oturmuş, bir birimize bakıyorduk.

İnanılacak gibi değildi. Onca yıl ikimizde bir birimizi deli gibi seviyor, fakat açılmıyor muşuz. Ya gidişine ne demeli, kahretsin! Gideceğini öğrendiğim gün, "Gitmem gerek" demesi o yüzdendi. Bu düşüncelerin aklım ile girdiği savaş, kollarımın Mert'e dolanması ile son buldu. Mert'te, o sıcak kollarını bana dolarken "Bir gün bu anın yaşanacağını söyleselerdi inanmazdım" dedi. Ben gülümseyerek mırıldandım, "Ben sana çok sarıldım Mert" diye. Mert, dudaklarını küçük bir öpücük bırakarak "Böyle değil " dediğinde tekrar gülümsedim. Haklıydı. Her ona dostum arkadaşım dediğimdeki yüzü ifadelerini şimdi daha iyi anlıyordum. Başımı göğsüne yasladım ve ona daha da sıkı sarıldığımda derin bir nefes alarak fısıldadım. "Keşke gitmeden önce bir şey olsaydı da şimdi İstanbul'da benim yanımda olsaydın" dediğimde Mert'in derin bir nefes aldığını hissettim. Sakin ve huzurlu gelen sesi ile "Sadece bir hafta buradasın ve bu bir hafta içinde istediğin her şeyi yapacağız gün ışığım." dediğin de gülen gözlerine, tüm sevgim ile bakarak "Gün Işığım?" diye sor-

dum. Mert, eli ile elimi tutarak sol göğsünün üzerine getirdi ve kendi elini çekmeden orada sabitledi. Sonrada gözlerime bakarak çok huzurlu gelen sesi ile fısıldadı, "İstanbul'dan geldiğimden beridir burası karanlıktı. Seni hava limanında gördüğümden beridir ışığı gördüm. Onun için sen, benim Gün Işığımın" dediğinde gülümsedim ve ona daha da sıkı sarıldım. Bu mükemmel duygunun bir rüya olmaması için resmen içimden dua ettim... Salonda, koltuğun üzerinde her ne kadar uyumamak için dirensem de, üzerimde yorgunluk çok fazla vardı. Uyku bedenimi ele geçirirken, Mert'in göğsüne daha da sokuldum. Mert'in elli saçımı okşarken, sırtıma doğru kaydı ve ayaklarının üzerine de olan ayaklarımın, altından geçtiğini hissettiğim diğer eli ile birlikte, bir anda havalandım. Yavaşça merdivenlerden çıktıktan sonra sırtım yataklı buluştu. O kadar yorgundum ki gözlerimi açamıyordum bile. Mert, beni yatağa yatırdıktan sonra üzerimi örttü ve yanağıma bir öpücük bırakıp, "İyi geceler" dediğinde gideceğini anladım. Gitmese ne olur sanki? Yani burada, benim yanımda uyusa. Onun o özlediğim kokusunda dalsam karanlığa ve sabah kollarında uyansam diye içimden geçirirken, elim harekete geçti ve onun elini buldu. Dudaklarım gözlerim kapalı bir şekilde fısıldadı "Gitme" diye. Gözlerim kapalı olsa da gülümsediğini hissedebiliyordum ve oda benim gibi fısıldayarak "Tamam, gitmem Gün Işığım" dedi. Hemen yanıma uzanıp beni o sıcacık kollarına aldı ve ben kendimi onun o mükemmel kokusunda uykunun kollarına bıraktım.

Sabahın yüzümü yakan gün ışıkları ile savaşmayı bırakıp gözlerimi açtığımda, bir çift kahve cennetini andıran göz ile karşılaştım. Bana sıcacık bakan ve muhteşem bir gülümseme gönderen Mert'e gülümseyerek "Günaydın" dediğimde Mert. "Günaydın, güzelim " diyerek karşılık verdi ve o muhteşem sıcaklıkta olan dudakları, kurumuş dudaklarım ile buluştu.

Öpüşü de bakışları gibi sıcacıktı ve bedenim, bitmesini istemediğim hisler ile dolup taşıtı. Bu dudaklara doyabileceğimi hiç ama hiç sanmıyordum. Sanki aklımı okumuşçasına yavaşça ve dudaklarımdan ayrılmadan geri çekilen Mert'ten mırıltı gibi "Bu dudaklardan kendimi alamıyorum. Bence kalksak iyi olacak" dediğinde gözlerim kocaman oldu. Aklıma gelenleri hızla kovdum ve hemen yatakta doğrularak "Tamam. Şeyy... Ben bir lavaboya gideyim " diyerek hemen yataktan fırladım. Bu şaşkın halimle tam kapıdan çıkacakken Mert, kahkaha atarak "Güzelim, odadaki lavaboyu kullanabilirsin" dediğinde, gözlerimi sıkıca kapatarak yaptığım şaşkınlığa bin lanet okudum. Resmen bir şaşkın ördek gibi hatta bir ergen gibi davranmıştım. Yavaşça Mert'e dönerek, "Tabi buradaki ni de kullanabilirim değil mi? Tamam" dedim ve hızla odanın lavabosuna girip kapıyı kapattım. Kapanan kapının arkasına yaslanarak, göğsümden çıkacakmış gibi atan kalbimin üzerine elimi koydum. Biz dün akşam Mert ile aynı yatakta uyuduk. Hem de birbirimize sarılarak ve en önemlisi şu anda sevgiliydik. O benimdi. Ben onunum. Bu düşünceler ile aptal aptal sırtırken, dışarıdan seslenen Mert ile yerimde sıçradım.

"Kahvaltıyı bana yıkamazsın güzelim. Beraber hazırlayacağız" dediğinde daha da gülümseyerek "Geliyorum" diye karşılık verdim. Aşağıya inmek için odadan çıkınca hızla lavabodaki ihtiyaçlarımı giderip çıktım. Üzerimi bana hazırladığı odaya geçip değiştikten sonra hızla merdivenlerden iniyordum ki içeriden gelen bir kız sesi ile duraksadım. Adımlarımı yavaşlattım ve gelen sesi dinlemeye başladım. Kız İngilizce konuşuyordu ve Mert'in sesi sinirli çıkıyordu. Kız "Neden anlamak istemiyorsun? Bana bir şans vermeni istiyorum. Belki unutmaya çalıştığın kızı unutman da yardımcı olurum Mert" dediğinde sinirlendim. Tamam, kıskançlıktan sinirlendim ve Mert'in bu cümleye karşılık ne cevap vereceğini dinlemeye başladım.

"Bak Lauren, kahve istemiyorum. Senin ile kahvaltı et-

mek istemiyorum, senin bu yaptığın kekin tadına bakmak da istemiyorum" dedikten sonra bir kaç saniye duraksayıp, "Ne istiyorum biliyor musun?" diye sorduğunda ise kız hiç beklemeden "Ne istiyorsun Mert?" karşılığını verdi. Mert, gayet net bir ses ile "Seni sevebileceğim ihtimaline umut ile bağlanmayı bırakmanı istiyorum. Lauren lütfen, senin ile aramda hiçbir şey olmadı. Olmayacakta vazgeç artık." dediğinde içimde bir rahatlama oldu. Bu kız da üniversitedeki kızlar gibi yakası- rahatlama oldu. Belli ki yine yardımına ihtiyacı vardı. Bu sefer na yapışmıştı. Belli ki yine yardımına ihtiyacı vardı. Bu sefer fark vardı ama ben sahte değil gerçekten sevgilisiydim. Ma- dem yardıma ihtiyacı vardı, ben de Mep'e yardım edecektim. Aklıma gelen şeytani fikir ile onlar konuşmaya devam eder- ken, hızla odaya geri döndüm. Üzerime giymiş olduğum tayt ve tişörtü çıkardım. Mert'in giydiği gömleği aynı hızla üzeri- me geçirdim ve hala konuşmakta olan ikilinin yanına doğru hareket ettiğimde, Mert Lauren'e "Lütfen git. Sevdiğim kız burada ve seni görünce yanlış anlamasını istemiyorum" dedi. Lauren, alaycı bir ses ile "Seni sevmeyen ve gidişine engel ol- mayan, bebeklik aşkın, şimdiki dostun artık senin sevgilin ve burada öyle mi?" dedi. Sonrasında itici bir kahkaha ile konuş- masına devam etti. Ben, tam arkasıydım. Mert'in gözleri, gözlerimi bulduğunda şoka uğramış gibiydi. Bakışları bede- nimi süzdükten sonra karardı ve dudağının kenarına sinsi bir sırıtış yerleşti. Bu esnada Lauren, "Hani nerede? Tanışmak isterim senin şu taş kalbini çalan kız ile" dediğinde artık sıra- mın geldiğinin farkındaydım ve "Merhaba" dedim. Lauren, bir an duraksayıp yavaşça bana döndüğünde, gözlerindeki acıyı gördüm. Bu duruma bir an üzüldüm ama bakışlarında- ki acı, bir anda nefret saçmaya başladığında, rahatlardım ve gülümseyerek. "Şey benden bahsediyordunuz sanırım" de- dim. Lauren'e doğru yaklaşıp ona tanışmak için elimi uzatıp "Melek" dedim ve oda uzattığım elimi sıkarak "Lauren" de- diğinde elimi sıkıyordu. Bu durumun canımı acıttığını zanne- diyordu. Aslında, sergilediği bu hareket sadece benim, doğru

yolda olduğumu işaret ediyordu. Bu düşünceler ile gülümseyerek, elimi çektim ve Mert'in yanına doğru gittim. Mert anında beni kolunun altına alırken, bende ellerimi onun beline dolayıp, dudaklarına bir öpücük bıraktım ve Lauren'e dönerek "Kek güzel görünüyor ama sanırım Mert, beni New York'ta çok sevdiği bir kafeye kahvaltıya götürecektir. Ben onu saklama kabına koyarım. Akşam çay içerken yanında güzel bir tat olacağına eminim." dediğim de Mert'in kıkırdamasını hissettim ve gözüm dudaklarına kaydığında kahkaha atmamak için kendini zor tuttuğunu fark ettim. Bu komik bakışmamızın arasında Lauren'nin sesi yükseldi "Mert'in kalbini kırıp, üzen kız sensin demek." dediğinde küçümseyici bakışları üzerimdeydi ve ben, bunu umursamayarak gülümsememi daha da genişletip, "Ben Mert'i üzmedim ve kırmadım sadece, birbirimizin duygularından haberimiz yoktu. O kadar" dediğimde Lauren "Şimdi?" diye sordu. Bu soru ile kıkırdarak Mert'e sıkıca sarıldım ve Lauren'e alay eder bir ses tonunda "Oradan baktığında iki kardeş mi görüyorsun Lauren? Ya da bu gördüklerinin bir kabus olduğunu mu sanıyorsun?" diye sorduğumda Lauren artık sinirden dudaklarını kemiriyordu ve son bir umut Mert'e bakarken Mert, "Lauren daha fazla küçülme hadi git artık. En başında da söylediğim gibi seni sevmiyorum, hiçbir zaman da sevmeyeceğim. Çünkü kalbim benden daha bebekken alınmış" dediğinde gözleri gözlerimi buldu. O sıcacık gülümsemesi ile bir kaç saniye gözlerime baktıktan sonra, Lauren masanın üzerine bırakmış olduğu çantasını hışımla almasına karşılık, dikkatimiz ona kaydı. Topuklu ayakkabılarını evin döşemesine geçirmek istercesine vura vura giderken, arkasından sadece içimdeki caddaloz, "Evet, bu kadar sürtük bu adam benim!" diye haykırdı ve keyifle sırtıp, içimde sevinç dansı yapıyordu. Gözleri üzerimde olan ve keyif ile beni izleyen Mert'e dönüp, "Evet, seni kurtardım" dediğimde Mert, seksi bir gülüş ile beni tezgâh ile arasına sıkıştırarak dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktı.

karak, "Evet, beni kurtardın. Ama seni, benim elimden kim kurtaracak " diye sorduğunda ise kalbim göğsümden çıkarmış gibi hızla çarpmaya başladı. Bu kadar baş döndürücü olmak, insan sağlığı için hiçte iyi bir şey değildi. Bunu birinin Mert'e söylemesi gerekiyordu. İçimden, 'Ah yani ama bu kadar hızlı atarsan ben nefes alamam ve bayılırım. Senin, benim bedenimde olduğunu var sayarsak bana yardımcı olman gerekiyor.' diye geçirdim. Faydası oldu mu? Ah tabi ki hayır, şu anda Kalbim dörtlüğe bağlanmış durumda ve ben buna ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum.

Dudakları, dudaklarımı şefkat ile öperken elleri ile beni kendine daha fazla bastırıyordu. Bu duygu yoğunluğuna daha fazla dayanamayıp, ağzımdan bir inilti çıktığında, Mert'in de aynı duygular içinde boğulduğunu belli eden inilti dudaklarından hırlarcasına çıktı. Dudakları dudaklarımdan, çeneme oradan boynuma doğru öpücükler zinciri oluşturduğunda tam boyun çukurunda duraksayıp, derin bir nefes aldı ve "Bence üzerindeki değiştirmelisin güzelim" dedi. İşte bu beklenen son değildi. Bu duruma bir son vermemiz gerekiyordu ki gidişatımız hiçte güzel olmayabilirdi. Ben aynı onun gibi zevk duyguları içinde kaybolmuş olan sesimi zorda olsa bulup kekeleyerek, "Tabi tabi gideyim" dediğimde Mert, beni kolları arasından azad etti. Kollarından çıkar çıkmaz hızla arkamı döndüm. Tam merdivenlerden yukarıya çıkıyordum ki arkamdan "Üzerindeki sakın banyoya atayım deme" diyerek beni tehdit eden Mert ile duraksadım. O an bedenime yayılan ateşle yanaklarımın kıpkırmızı olmasına aldırmış etmeden ona döndüm. Benim utancıma zıt bir şekilde pis pis sırtıyordu. Bu görüntü ile içimdeki şeytan bir kez daha boynuzlarını çıkardı ve bende fısıldayarak, "İstersen böyle daha da fazla durabilirim. Belki daha fazla kokum siner " karşılığını verince Mert, kararan gözleri ile resmen hırıltı gibi çıkan sesiyle, "Kaybolmak için sadece iki saniyen var güzelim. Yoksa onu ben çıkarırım" dediğinde sanki arkamdan atlı kovalarca-

sına merdivenleri hızla çıkmaya başladım. Odaya girdiğim de üzerimdeki ciğerlerime yetmeyen nefesim ile resmen yerye yığılmamak için kendimle savaştım. Yatağın üzerine oturup gömleğin düğmelerini özenle açtım ve çıkardım. Sonrasında daha önce giydiğim kıyafetleri üzerime giydim. Çantamın içinden vanilya kokulu parfümümü çıkararak, gömleğin üzerine sıktım ve gülümsedim. Beni özlediğinde ona yardımcı olacaktı. Belki de parfümümü burada bırakabilirim diye düşünerek gömleği odasına bırakıp, Mert'in yanına gittim. Mert sofrayı çoktan hazırlamıştı. Masanın üzerinde ve mutfakta bakışlarımı gezdirdiğimde, kekin ortalarda görünmediğini fark ettim. Sofraya gülümseyerek oturduğumda Mert ile göz göze geldim. Sonrasında ise "Lauren kim?" diye sordum. Mert sertleşen çenesi ve bakışları eşliğinde "Aslında başlarda benim için önemli bir arkadaştı. Yani bölümdeki Neslihan gibiydi. İyi anlaşıyorduk. Ama ta ki onun duyguları arkadaşlıktan çıkana kadar." dediğinde içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Onu arkadaş olarak gördüğü bir kızıdan bile kıskanıyor olabildiğime inanamıyordum. Bunu sezen Mert, "Asla ona bir lakap takmadım. Ya da sana davrandığım gibi davranmadım. Sen her zaman tektin güzelim." Dedi ve eli ile yüzümü okşayarak, gözlerini gözlerime dikti ve o büyüklü kahvede kendimi kaybetmemi sağlarken, daha aşk yüklü çıkan sesi ile "Arkadaşım, dostum, sevdiğim, aşık olduğum. Kısacası hayatıma, kalbime koşulsuz her noktada sahip olan tek kızsın." dediğinde kalbimin teklemesiyle, resmen büyülendim. Sırıtarak, "Aylin teyze?" diye mırıldandığımda Mert "O taptığım tek kadın. Ama sende aşık olduğum tek kızsın" dediğinde uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Sonrasında ise çayımı doldurmasıyla kahvaltımıza başladık...

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Mert ile New York sokaklarında bir tura çıkacaktık. Hava soğuk olmadığı için yanıma sadece bir ceket almıştım. Ama kısa kollu giymiştim. Hava kapalıydı ve her an yağmur yağacakmış gibi duruyordu. Di-

arıya çıktığımızda her yer taş duvardı. Mert bairamı bebemle
 n şehri olduğunu söylerken gerçekten haklıydı. Neredeyse
 hiç ağaç yoktu. Bunu Mert'e de söylediğimde gülümseyerek,
 "Central Park var. Okuduğun yabancı romanlardan dolayı
 hep merak ederdin. Bora amcanın sözü vardı. Ama ben gö-
 türeceğim" dediğinde hep merak ettiğim Central Park'a ge-
 decek olmanın heyecanı ile hızla boynuma sarılıp, dudakla-
 rına bir öpücük hediye ettim. Sonra ise "Babamın duyabildiği
 ihtimaline karşılık nasıl bir önlem aldım." diye sanduğunda
 Mert sırtarak, "Fotoğraf yok!" karşılığını vermesine gözlerimi
 kocaman oldu. Ne demek fotoğraf yoktu. Gözlerimi kısarak
 "Var!" diye çemkirince Mert işaret parmağını tehdit varı sal-
 layarak, "27 yaşındayım. İnan ölmek için çok gençim küze-
 lim" dediğinde kıkırdadım. Sonrasında ise Central Park'a ge-
 mek için yola koyulduk.

Bu geldiğimiz yer gerçekten mükemmeldi. O köprüsü ve
 görüntüsü tarif edilemezdi. Tamda okuduğum Amerikan ki-
 taplarındaki gibiydi. Bu kadar taş duvarın arasında nefes ala-
 cak bir cennet gibi hissettiriyordu. Central Park'ın ardından
 gezmeye başladığımız New York sokaklarında bir an kaybola-
 cağım sandım. Devasa binalar, koşturan insanlar ve her tarafta
 sergilenen renkli showlar. Bir yerde Rep yapılırken, bir tarafta
 gitarla çalınan şarkılar mükemmeldi. Her telden insan vardı.
 Tabi benim için bu resmi mükemmel yapan tek şey ise şuan-
 da, Mert'in yanımda bana sarılmış, sevgi dolu bakışlarıydı...

O kadar gezmenin ardından acıkan karnımın gurultula-
 rını duyabiliyordum. Fazlasıyla acıkmıştım ve bunu hisseden
 Mert'te bana gülümseyerek, "Güzel bir restoran biliyorum."
 dedi ve söylediği yere doğru yürümeye başladık. Yaklaşık
 yarım saat sonra ulaştığımız yer küçük bir kafeyi andırıyor-
 du. Gülümseyerek Mert'te baktığımda Mert, "Seveceğinden

eminim" dedi ve gülümseyerek içeriye girdik. Gerçekten de sevmiştim. Gözlerimle hayran bakışıma bir son verdim ve Mert'in gösterdiği masalardan birine yöneldik. Masaya oturduğumuzda Mert, "İtalyan bir restoran, aşçısı İtalyan'mış. Süper spagettileri var. Çoğu kes buraya gelirim. Arka tarafta modern bir bar var." dedi ve gülümseyerek, "İnanmayacaksınız ama barmen babanı tanıyormuş." dediğinde gözlerim kocaman oldu. Aynı şaşkınlıkla "Nasıl babamı tanıyormuş?" diye sorduğumda Mert kahkaha atarak, "Baban yüksek lisans için burada olduğu dönemde, bu restorana çok takılırmış. O zamanlar barmenin babası ona işi öğretiyormuş. O esnada tanışmışlar. İnanamayacağın kadar çok anıları var." dediğinde gülümsedim. Sonuçta o Bora Yılmaz'dı. Gittiği her yerde kendinden bir şeyler bırakırdı. Ben bu düşüncelerde kaybolurken masamıza gelen garson, menüleri bize uzattı. Mert menülere bakma ihtiyacı duymadan, "İngilizce soslu makarna" dedi ve içecek siparişlerini de verince garson hızla masadan uzaklaştı...

Siparişlerimiz geldiğinde gözlerime inanamamıştım. Sevişleri gerçekten çok büyüktü. Artı o lezzette bir makarnayı daha önce hiç yemediğime yemin bile edebilirdim. Yemek bitince bar bölümüne şöyle bir uğramış ve adının Jack olduğunu öğrendiğim barmen ile tanıştım. Barmen gerçekten fazlasıyla yakışıklıydı. O kadar mükemmel bir fiziği, harika mavilikte gözleri, boyu Allah'ım hakikaten etrafındaki kızların kalbini fazlasıyla yakıyordur. Gerçi biraz garipti. Davranışları, tavırları, hatta yaklaşımı da farklıydı. Bu halin gerçek sebebini öğrendiğimde ağzım açık kalmıştı. Jack bir gaydi. Bana soğuk davranmasının nedeni de Mert'in kız arkadaşım olduğunu öğrendiğimde "Ne?" diye bağırmaktan başka bir şey yapamamıştım.

Bolca dolaşmış, birçok mağazaya uğramış, çok eğlenceli bir gün geçirmiştik. Onca gezmenin ardından bu akşam birde yemek zimbirtısı vardı. Onun içinde Hande teyzemin evine gelmiştik. Burada hazırlanacak ve yemeğe gidecektik. Hande teyzemi fazlasıyla özlemiştim. O bambaşka bir insandı. Bize her zaman güçlü olmayı ve yeri geldiğinde karşımızdakini kırmaktan korkmamayı öğretmişti.

"Hatta işin ucunda kalbiniz varsa, ezin geçin. Gerekirse parçalayın" demişti. Çoğunlukla burada yaşadıkları için yılda sadece yazın birkaç hafta görüyordum onları. Bu hiç kimseye yetmiyordu ama Kerem amca, burada yaşamak konusunda fazlasıyla ısrarcıydı. Hande teyzem, mert ile bir birimizi bulmamıza "Şapşık âşıklar. Ben daha siz lisedeyken birbirinizi yanlış anladığınız fark etmiştim ama işte burnunuz sürtsün istedim." demesine kahkaha atarken, o gülümseyen yüzü ile "Çok sevindim ikiniz için ama Bora için aynı şeyi söyleyemem. Sizi fazlasıyla zorlayacaktır" dediğinde Mert, "Bora amcam, aşkı bilen bir adam Hande teyze. Eminim ki anlayış gösterecek ki kendisinin de yıllardır tanık olduğu bir durum" dediğinde Kerem amcam kahkaha atarak "Bilmez miyiz hiç. Kükremesi 'Mert veledi!' diye kulaklarımızı çınlatıyordu." diye dediğinde kahkahamızı tutamamıştık. Bu esnada içeriye giren İpek ile çığlık atarak yerimden fırladım. İpek, "Melek!" diye sevinç çığlığı atarak boynuma sarılırken, ona aynı sevgi ile karşılık verdim. O kadar sıkı sarılıyordu ki neredeyse boynumun kırılacağını hissettim. Ama bunu önemsemeyerek ona sarılmaya devam ettim. İpek ellerini boynumdan çekerek çekmez hiç duraksamadan, Mert ile bana baktı ve "Siz artık sevgilisiniz değil mi?" diye sorduğunda gözlerimi kaçırdım. Yani böyle birden de sorulmaz ki canım diye söylenirken içimden Hande teyzem, "Çeke çeke Merve'ye çekti buda. Bir Merve ile uğraşamıyordum, şimdi 3 oldular. Vay halimize" dediğinde hepimiz gülümsedik. İpek, "Oh be arkadaşlarımı

bu umutsuz aşklarından kurtardım" dediğinde gözlerim kocaman olmuş hayret ile "Anlamadım?" diye sordum. İpek "Ya Mert abim bize her geldiğinde okuldan arkadaşlarda bizde oluyordu. Lanet olsun ki hepsi de Mert abime aşık. Kızların aşkını dinlemekten gına gelmişti. Kız arkadaşı var dedim ama inanmamışlardı. Ben artık onları inandıracak bir yöntem biliyorum" dediğinde ikimizin de birden fotoğrafını telefonu ile çekti ve hızla telefonunda bir şeyler yaptığında "Ne yapıyorsun?" diye yerimden sıçradım. Yani sosyal paylaşım sitesine koyar, babam görür falan yani bizden duymalı, diye düşünerek. İpek telaşıma sırtarak "Watsapp'tan gruba attım" dedi ve ben içimden bir oh çekerek yanına gidip, telefondan her ne yaptıysa ona baktığımda gülümsedim. Bizim resmimizin altına "Kızlar intihar edebilirsiniz, kaçırdınız bu meteoru artık" diye yazmıştı. Grupta paylaşmış ve kızların hepsinden üzgün smile yağmuru başlamıştı. Gülümseyerek Mert'in yanına gittim ve tam ona sarılacağım sırada Kerem amcamın, uyarırcasına çıkardığı öksürük sesi ile anında kollarımı indirdim. Kerem amcam, "Bora'ya söz verdim gençler. Ben sözünü tutan bir adamım." dediğinde derin bir of çekip oturduk. Resmen hissimiz içimizde öylece bir birimize baktık. Bu ailenin babaları fazlasıyla korumacıydı. Özellikle konu kızları olunca...

Akşam ki yemekli eğlenceye Hande teyzem, Kerem amcam, İpek, Mert ve ben katılmıştık. Hande teyzemin benim İstanbul'dan getirdiğim kıyafetimi beğenmemesi üzerine mağazaya gidip kendi kafasına göre bir kıyafet seçmiş ve o ateş saçan gözleri ile "Kesinlikle itiraz kabul etmiyorum. Anası kılık ne bu sadelik" dediğinde o kıyafeti giymekten kurtulamayacağımı anlamış oldum. Neyse ki çok güzel bir seçimdi ve içime sinmeme durumu yoktu...

Kerem amcam, Hande Teyzemi koluna büyük bir zarafet-

le taşırken, ona gülümsemeyi de ihmal etmiyordu. Mert jilet gibi takımın içinde fazlasıyla kalbe zarar bir duruş sergiliyordu. Ben Hande teyzemin bana almış olduğu kırmızı elbisenin içinde haddimden fazla iddialı duruyordum ve Mert resmen büyülenmiş gibi bana bakıyordu. İpek, her zamanki gibi Hande teyzemin uygun gördüğü ve pembe olan bir elbise giymişti. Ve yanında barda tanıştığım Jack vardı. Kerem amcam Jack konusunda hiç ses çıkarmıyor ve İpek için tek erkek arkadaş olduğunu vurgulayıp duruyordu. Sonuçta adamın tercihleri, kadınlardan yana değildi. Kerem amcam için Jack "Büyüleyici bir adam" dediğinde Hande Teyzemin "Jack sana bir büyü yaparım..." diye tehdidine başladı ve sonunu getirmeden ellerini havaya kaldıran Jack, "Çok şanslı ve tehlikeli bir kadınsın sonsuz saygım var. Benimki sadece bir hayranlık" dediğinde Mert'in kıkırdamasına sadece gülümsedim. Atışmaya bir son verip, keskin ve görkemli bir yürüyüşle gecenin düzenlendiği salona giriş yaptık.

Birçok surat vardı. Neşeli, gülümseyen, kin dolu bakan gözlerdi. Ben Mert'in kolunu sıkarken Mert, "Güzelim?" diye ne olduğunu sorarcasına seslenince "Sadece biraz panikledi sorun yok" dediğimde göz göze geldiğim Hande Teyzem "Panik yok! Heyecan yok! Burası senin. Bunlarda senin iş verdiğin kişiler. Onların paniklemesi ve heyecanlanması gerekiyor. Dik dur! Ve sadece tebessüm et!" dediğinde duraksadım. Bu kadın tam anlamıyla iş kadını ve mevki sahibi olmak için doğmuştu. Kerem amcam, imrendirecek bir aşkla onu süzdü ve "Sana tapıyorum sarışın" diye söyledi. Salonda emin adımlarla yürüdük. Yaklaşık 3 saat kadar birçok kişi ile tanıştım. Birçok kişi ile atıştım. Tüm şirketin kızlarının Mert'e deli olduğunu gözlerinden anlayabiliyor ve bundan fazlasıyla rahatsız oluyordum. Hele Sofia denen bir kızın konuşurken Mert'in ağzına resmen düşmesi sinirlerimin zıplamasında son raddeydi. Bu olaydan tek keyif alan kişi ise Mert'ti. Nedense onu kıskanmam fazlasıyla hoşuna gidiyordu.

Gece bitmiş ve yorgunluktan artık bayılmak üzereydim. Hande Teyze bu bir haftayı Mert'in yanında geçirebileceğimi fakat bir delilik yapmamam gerektiğini söyleyerek uyarmıştı. Bu beni biraz utandırır da içimden 'böyle bir adamın yanında delilik yapmamak mümkün müydü?' söylendim ve Mert ile beraber eve geldik.

Evin kapısından girmemizle, alanın tüm bölümüne yüklenen adrenalin, içimi resmen patlatacak seviyeye getirmişti. Titreyen bacaklarım, bu heyecana dayanamayacağımın göstergesiydi. Mert, belimden sarılıp saçlarımı toplayarak açıkta bıraktığım omzuma bir öpücük bıraktı ve "Çok yorulmuşsun benziyorsun güzelim" diyerek fısıldamasına gözlerimi yumarak, "Fazlasıyla" diyerek karşılık verdim. Mert tekrar öpücük bıraktığı omzumdan dudaklarını çekmeden, "O zaman uyusak sanırım iyi olacak" dediğinde sesimi kaybettiğimi ve bulamayacağımı hissettim. Onun için sadece başımı sallayarak, "Hı hı" diyerek karşılık verdim. Mert'in bu tepkime gülümsediğini omuzumdaki dudaklarının kıpırdamasından fark etsem de bu beni rahatlatmamış, aksine daha da alev almıştı. Mert bir anda beni kucakladığı anda ağzımdan kaçan çığlığa engel olamamış ve ardından koca bir kahkaha atmıştım. Bir anda yatak odasında kendimizi bulduğumuzda ise mert bana yine sabahki gömleği uzatıp, "Bunu giymeni istiyorum. Kokunun tam anlamıyla sinmesi gerekiyor" dedi ve ben kapıldığım büyü ile dudaklarına bir öpücük bıraktı. Mert öpücüğüme anında tutkulu bir karşılık verince kollarında eridiğimi hissettim. Tutkulu bir şekilde devam eden öpüşmenin arasından Mert, "Güzelim bence o gömleği giymeli ve hemen uyumalıyız." demesine gülümseyerek, "Sanırım" diyerek karşılık verdim ve hızla banyoya koştum. Gömleği giydim. Odaya gelip, Mert'in kolları arasına yerleştim ve hızla huzurlu bir uykuya daldım...

1 Hafta Sonra İstanbul'a Dönüş

Dün gece New York'ta son gecemdi ve sabahında İstanbul'a uçuşum vardı. Mert ile beraber sabaha kadar uyumamış ve beraber vakit geçirmiştik. Çünkü bir daha aylar sonra görüşeceğimiz belliydi. İstanbul'a Şubat ayında gelecekti. Şubat ayına şu anda 5 ay vardı. Onu çok özleyeceğimi biliyordum. Çünkü artık farklıydık. Arkadaşımı dostumu değil, hatta sevdiğimi de değil, ardımda sevgilimi bırakıyordum. Bu gerçeğin zor oluyordu. Aramızda saatler vardı ve bu durum 2 yıl gibi çok uzun bir zaman devam edecekti. Ona bu süper üniversiteden kaydını sildir gel de diyemezdim. Ama gelse hiç fena olmazdı.

Hava limanında bekleme salonunda beklerken, uçuş ekranına baktık. Kontuarlar açılmış ve check-in yapmam gerekiyordu. İşlemi halledip artık Mert'ten ayrılmam gereken bölüme, yani pasaport kontrol bölümüne geldiğimde gözlerimin dolduğunu hissettim. Lanet olsun bu çok kötü bir duyguydu. 1 hafta önce olduğum yerde arkadaşça 'merhaba' dediğim adama, şimdi 'hoşça kal sevgilim' diyecektim. Bu çok ama çok zor bir durumdu. Mert dolan gözlerimi fark ettiğinde o sıcacık kolları arasına beni hapsetti ve alnımdan öperek, "Uzun sürmeyecek Gün Işığım" dedi. Bu cümlesi ile yaşlarım yanaklarımda süzülmeye başladı ve Mert derin bir nefes alarak "Yapma ama Güzelim. En kısa sürede geleceğim." dediğinde bende ona sımsıkı sarıldım ve "O gün sana gitme deseydim, şimdi bu vedayı etmek zorunda kalmazdık" dediğinde Mert, "Bizimkisi veda değil güzelim. Her zaman görüşeceğiz artık telefonlarımızı açacak, mesajlarıma karşılık vereceksin" dediğinde duraksadı ve gözlerime gülümseyerek bakıp "Ben bileceğim ki İstanbul'da beni kalbim bekliyor ve sende burada senin yanına gelmeyi iple çeken bir kalbin olduğunu biliyorsun artık" dediğin de gülümsedim. Ona sımsıkı sarıldıktan sonra Mert, dudaklarıma uzunca bir öpücük bırakıp "Hadi geç kalmadan geç kontrolden" dedikten sonra beni tekrar sardı o sıcacık kollar ile...

Güvenlikten geçtikten sonra geriye baktım ve Mert'in bir an bile gözlerini benden ayırmadığını gördüm. Oda üzgündü, oda kah-
termesi için bağırdım "Seni seviyorum Mepp" diye gitmeden gös-
yarak gülümsedi ve oda aynı benim gibi bağırarak "Seni seviyorum
Gün Işığım" karşılık verdi. Bende aynı onun gibi gülümsedim
ve uçağa biniş için bekleme salonuna geçtim. Sonrasında ise
uçağa binmiştim. Uçak kapılarını kapandığını bildiren bir
anonsla, yavaş yavaş kalkış pistine doğru hareket etmeye baş-
ladı. Birkaç saniye içinde ise hızlandı ve tekerlekler yerden
kesilip, havalandı. Dolan gözlerimden bir damla yaş süzüldü.
Şimdi ise ben gidiyordum. Kalbimin, ruhumun yarısını yerde
bırakarak. İçimde hem sevinç kırıntıları, hem de hüznün var-
dı. Mert benim, ben ise Mert'indim. Çantamda olan defterimi
aldım ve boş bir sayfasını açarak, "Şimdi seni daha iyi anla-
dım. Kalbinin yarısını ardında bırakıp, gitmek dayanılacak
bir duygu değilmiş. Tek tesellim ise seni ardımda bırakırken,
senin kalbinin de bir yarısı benimle beraber geliyordu. Onu
içimde hissedebiliyorum. Umarım sende benim kalbimi his-
sediyorsundur..."

Saatler sonra İstanbul havalimanına iniyor olduğumuzun
anonsu duyuldu. Yarım saat içinde ise sarsıntılı bir şekilde in-
dik. Herkes uçaktan indiğinde bende inmiştim. Valizimi bek-
lemiş ve aldığımda ise çıkışa doğru ilerledim. Çıkış kapısın-
dan çıktığımda karşılaştığım kişi ile gülümsedim ve kollarımı
iki yana açıp boynuna sarılıp, "Babacım" dediğimde babam
o güçlü kollarını bana doladı ve saçlarımın üzerine bir öpü-
cük bırakarak, "Melek'im " diye karşılık verdi. Aslında şu 1
haftada onu ve evdekileri ne kadar çok özlediğimi fark ettim.
Ben onlardan hiç ayrı kalmamıştım ki ve ayrı kalmayı da hiç
ama hiç düşünmüyordum...

1 Ay Sonra

Amerika'dan döneli bir ay olmuştu. Mert ile neredeyse her gün konuşuyorduk. Hatta bu konuşmalar görüntülü bo-yuta bile taşınmıştı. Mert'in yanından geldiğimden beridir, özlem dolu olsam da mutluydum. Şimdi ise Sıkıcı bir dersin ardından Doruk ile beraber kantine gidiyorduk. Doruk Amerika'dan gelince bana tüm detayları olmasa da her şeyi anlatmış ve ona, beni cesaretlendirdiği için binlerce kez teşekkür etmiştim. Bu arada babam, hava limanından beni alıp eve götürdüğünde ben, dalgınlığıma gelip annemin resmini şakıyarak anneme verdiğimde annem ile babam arasında önce uzun bir bakışma ardından da babamın öldürücü sorusu ile çok zor durumda kaldım. Babam "Melek'im sen Mert'in evinde mi kaldın?" diye sorduğunda yutkunup aniden ve hızla "Hayır, sadece Mert evini göstermek istedi. O esnada fotoğrafı gördüm aldım. Evine gittiğimizde İpek'te bizimleydi." diyerek durumu kurtarmaya çalıştığım da, pek inanmamış olsa da bana göre inanmış gibi yaptı. Bu düşüncelere kaybolmuş, şapşalca yürürken Doruk, "Heyy cadı daldın yine" diyerek kendime gelmemi sağladığında "Evet daldım sanırım" karşılığını verdim. Doruk alaycı bir tavırla "Aşk başkadır tabi" dediğinde ona gülümseyerek, "Öyle değil ya da neyse boş ver çay içelim" dediğim de Doruk, "Tamam, hadi kantine" dedi ve yanıımızdan geçen kızın söyledikleri ile duraksadım. "Abi yok böyle bir çocuk. Lan insan kafasını bir kaldırır, bir bakar değil mi? Ya sürekli telefonda gözleri " dediğinde gülümsedim. Bitiyordum şu lisanstaki kızların erkek tavlama merakına diye düşündüm ve Doruk'un peşine takılarak kantin kapısına doğru yürüdüm. Sonra bir kızın daha "Öldüm bittim ya o nasıl bir meteor" dediğinde bu sefer Doruk, "Ulan merak ettim şu züppeyi. Bu ne bütün kızlar ondan bahsediyor" diye sinirle soluduğunda ben "Boş ver dediğin gibi züppe-

nin biridir" dedim ve kantinden içeriye adım attığım. İşte o an içimden atmaz olaydım diye içimden söylendim. Ya da iyi ki attım. Her neyse gözlerim kocaman oldu. Dilim tutuldu inme indi resmen bedenime ve dudaklarım fısıldadı "Mert? diye Doruk anında kakhahayı basarken, kakhahası arasından homurdanarak, "Züppe ha?" dedi ve yandan bir kız hayran hayran Mert'e bakarak, "Allah'ım bunu yaratıyorsun madem anladık bir şaheser. İyide bizim öküzü niye yaratıyorsun?" dediğinde resmen sinirle doldum. Mert'i kesiyorlardı. Bundan bir buçuk ay önce olsa sesimi çıkarmazdım belki ama şimdi, bu adam benim kızlar demeliyim diye geçirdim içimden ve hızla kıza dönerek "Çek gözlerini sevgilimin üstünden" diye çemkirdim. Kız şok içinde bana bakarken bakışlarım, Mert'i buldu. Keyifle gülümserken, bende sırttım ve hızla yanına gittiğimde boynuna sımsıkı sarıldım. Allah'ım nasıl özlemişim. Nasıl hasret kalmışım bu kokuya. Bu kokunun bedenim için gerekli olan oksijenden daha hayat verici olduğunu bir kez daha hissettim. Çünkü çok özlemiştim. Mert, kulağıma fısıldayarak "Çok özledim" diye mırıldandığında bende aynı fısıltı ile "Bende özledim" diyerek karşılık verdim. Sonrasında ise daha da sıkı sarıldık bir birimize. Zaman durmuş, kantin boşalmış gibiydi. Sonrasında ise "Şubatta geleceğini sanıyordum?" diye sordum. Mert derin bir nefes alarak fısıldadı "Eve gelen temizlikçi yanlışlıkla sen kokan gömleğimi yıkamış. Bende dayanamadım. Kokunu içime çekmek için geldim." dediğinde bir kez daha derin bir nefes aldı ve sarılmamız devam ederken, kantinde Rüya'nın acı ile haykıran sesi yükseldi. "Melek abla! Savaş!" diye bir anda arasındaydım kollar çözüldü ve Mert ile göz göze geldik. Mert Rüya'ya "Ne oldu?" diye sorduğunda Rüya, kekeleyerek "Ce-Cenk tek yakaladılar, kimse yok, Mert abi koş" dediğinde Doruk hızla "Neredeler?" diye sordu. Rüya ağlamaktan birmiş sesi ile "Arkada, basketbol sahasının orada" dediğinde, Doruk ile Mert göz göze geldi. Doruk "Merhaba ben Doruk. Sende bizim cadının kalbi Mert'sin anlaşılan ve tanışma faslını geçtiğimize göre sonra kaynaşırız koş!"

dedi. Mert üstelemeyerek hızla Doruk'un peşinden koşup, kantinden çıktı.

Basketbol sahasının oraya geldiğimizde ortalıkta kimse yoktu. Sadece sahanın tam ortasında iki büklüm yatan Savaş vardı. Kardeşim orada hırpalanmış, hatta fazlasıyla hırpalanmış bir şekilde yatarken Mert, hemen fırlayarak yanına gitti ve Savaş'ı başından tutarak kavradığında "Savaş, minik fare iyi misin?" dediğinde bizlerde hemen yanı başına ulaşmıştık. Gözlerimden akan yaşa engel olamıyordum. Doruk, "Ben arabayı bu tarafa getiriyorum. Hastaneye götürelim." dediğinde Mert başı ile onayladı. O arada gözlerini açan Savaş'tan çıkan sözler ile Mert'in kalbine resmen bıçaklar saplandı.

"Mert abi?" diye sordu. Sanki Mert'in burada oluşuna inanamıyor gibiydi. Mert, "Efendim abicim? Buradayım bak." karşılığını verdiğinde Savaş, "Ablam seni affetmiş olabilir ama ben seni, beni yalnız bırakıp gittiğin için hiçbir zaman affetmeyeceğim" dedi ve gözleri Doruk'u bulduğunda "Doruk abi kalkmama yardım eder misin? Yürüye bilirim" dediğinde Doruk, Savaş'ın koluna girerek onu hızla yerden kaldırdı. Yavaşça yürütmeye başlattı. Mert ile göz göze geldim. Bu duyduğu ile kalbinin acıdığı her halinden belli oluyordu ve fısıldadı acı ile dudakları "Bana çok kızgın" diye ve ben ona sarılarak fısıldadım, onu teselli etmesini umarak, "Hayır, sana çok kırgın canım" dedim. Evet kırgındı. Onu ardında bırakıp, kaçtığı için çok kırgındı. Bu kırgınlığın geçmesi cidden zaman alacaktı...

HER ZAMAN

Savaş

Yerde iki büklüm kalmıştım. Yine ve yeniden bu kertenkelenin kedi sürüsüne tek başıma mağlup olmuşum. Bu kedi sürüsünden yediğim her yumrukta, Mert abimin bana verdiği söz geliyor aklıma "Ben her zaman arkandayım minik fare, hiçbir zaman korkma" demişti ve bende her defasında onun, arkamda olduğunu hissettiğim için bir anda dalıyordum aralarına. Ama arkamdan gelen olmuyordu. Çünkü Mert abim, ablama olan aşkı ile baş edemediği için kaçmış, beni bir başıma bırakmıştı. Yani minik faresini kedilere yem etmişti. Onu hiçbir zaman affetmeyeceğim. O benim hiçbir zaman, hiçbir şeyden korkmayan aslan kahramanımdı. Ama kalbinden, duygularından korktu ve kaçtı. Doruk abim, onu sadece 7 aydır tanıyorum ve her zaman yanımdaydı. Şimdi olduğu gibi. Doruk abim elinde pamuk, patlayan kaşımı siliyordu. Bunu yaparken sakın bir ses ile "Sert çıkış yapma aslan parçası. Oda böyle olsun istemezdi" dediğinde dişlerimin arasından "Korkak gibi kaçtı o! Kalıp aşkı ile yüzleşmekten ise kaçtı. Kendi kalbini düşündü. Kendi duygularını ablama açılırsa kötü olacağını düşündü ve ablamı kaybetmekten ise gitmeyi tercih etti." dedim ve tam konuşacakken doruk

abim, "Ablanı çok seviyordun ve kaybetmek istemiyordun onu da anla" dediğinde "Bana söz vermişti! Hiçbir zaman yalnız bırakmayacak, hep yanımda duracaktı." dediğimde tam bir şey söyleyecekti ki susturdum ve "Ona gitme diyen bendim. Ablam bile git derken, ben gitme dedim. Ama o gitti." dediğimde derin bir nefes aldı ve "Tamam, zamana bırakalım ablam için geldi. Bilmediğimi sanıyorlar ama artık iki arkadaş olmadıklarını biliyorum. O sevdiğini özlediği için geldi. Beni düşündüğü için değil. Amerika'ya gittiğinden beri ablamı defalarca, bıkmadan ararken beni sadece 3 defa aradı. Açmadılar için pes etti. Yine geri gidecek, istemiyorum. Ona bir kez daha güvenip, arkama alamam çünkü yine gidecek. Onsuz da başımın çaresine bakarım..." dediğimde Doruk abi "Emin ol böyle olmasını istemezdi. Bak emin ol..." dediğinde tam elimiz ortasına uzanan bir el ile Doruk abimin elindeki pamuk alındı. Elin sahibine baktığımda sinirim daha da arttı. Mert abim, Doruk abime "Ben devam edebilir miyim?" diye sorduğunda Doruk abim sadece, "Tamam " dedi ve kalktığında öfke ile tam yerimden kalkıyordum. Mert abim, elini omzuma koyup beni geri oturttu. Kendisi de tam karşıma oturdu ve "Dinle" dedi. Kaşıma elindeki pamuk ile pansuman yapmaya kalktığında, kafamı hızla çektim ve o dişlerinin arasından "Sadece dinle!" dedi ve sinirle de olsa karşımdan kalkmadan, öfke saçan gözlerimi ona diktim. Mert abim, "Gitmek zorundaydım. Evet, hataydı ama gitmek zorundaydım. Anlaman gerekiyor minik fare, nefes alamıyordum. Acı çekiyordum. Burada kalsaydım, ölecektim anlıyor musun?" dediğinde öfke ile yerimden kalktım ve işaret parmağımı tehditvari ona dikerek "Sakın gitmek zorundaydım deme! Anlıyor musun? Sakın deme! Amerika'da nefes alabildin mi? Aşk dediğin her yerde aynı değil mi? giderken kalbini burada mı Bıraktın? Acımadı mı orada? Özlemedin mi ablamı? Yanmadı mı için? Biliyorum ben, ikinizin artık arkadaş olmadığını ve

sevgili olduğunuzu. Onun için geldin, onu özlediğin için buradasın, bir kez bile düşünmedin minik fare ne yapar diye, sadece üç ya üç defa aradın beni! Sonrasında hiç aramadın. Sana git diyen ablamdı, gitme diyen ben. Sen ablama geldin, bana değil! Geldiğin süre bitince geri gideceksin, onun için sana güvenmiyorum" dediğimde gözlerindeki pişmanlık ile bana bakıyordu. İçim acıyordu onu öyle görünce, abimdi o benim. Her zaman arkamda olan, aslan abim ve beni, minik faresini kedilerle bir başına bırakmıştı. Onun için affedemiyorum. Üstelik gitme demiştim. "Kim git dediyse bir gün kal der ama ben gitme diyorum benim için kal" demiştim. Hala aklımda dün gibi diye düşünceler eşliğinde sinirle gözlerine bakarken Mert abim fısıldayarak "Özür dilerim minik fare" dediğinde ise daha da sinirle doldum. "Savaş!" dedim.

Soru sorar bakışlar ile baktığında daha net bir ses ile "Sen, minik fareni o sokak kedilerine yem ettin. Onların arasında kaldığım her an senin minik farenden birer parça göturdüler ve senin için geriye sadece Savaş kaldı. Onun için sen bana artık Savaş diyeceksin" dediğimde arkadan seslenen ablam "Savaş yeter, lütfen!" diye çaresizce fısıldadı ve bu sefer sinirle ona dönüp, "Ne yeter abla! Ne yeter! Söylesene bir! Sen sevdiğin ve onu anlamadığın için affettin. Seni sevdiği ve karşılığının olmadığını düşündüğü için gitti. Ben onu her zaman sevdim, sana olan bakışlarını her zaman gördüm. Hep dua ettim, bir birinizi fark edin diye ama sen, ona git derken ben, kal demiştim. Abi beni yalnız bırakma demiştim" ama o yine de gitti..." dediğimde oda susmuştu ve sinirle yanlarından uzaklaştım. Bu kadar kolay değildi. Geldiği gibi geri dönecekti ve benim artık abim falan değildi.

Melek

Kızgındı, kırgın, hatta çok kırgın. Aslında tüm bu sözler Mert'i çok ama çok sevdiğindendi. Onu çok sevdiği için bu

kadar kırgındı ve Mert'i affetmesi kolay olmayacaktı. Savaş'ın gidişinden bu yana 1 saat geçmişti ve Mert hiçbir şey söylememişti. Öyle sessizce oturuyor ve düşünüyordu. Ürkekçe omuzuna başını dayadığımda derin bir nefes aldı ve beni koluna kaldırarak koltuğunun altına alıp, sımsıkı sararak, göğsüne yasladığımda fısıldadım "Zamanla anlayacak ve affedecek" diye Mert, başını olumsuz anlamda sallayarak "Çok kırılmış ki haklı, korkak gibi kaçtım. Bana sarılmasını beklemiyordum ama bu kadar sert bir duvarda beklemiyordum güzelim" dediğinde kollarından çıkarak elimi yüzüne yerleştirdim ve "O senin minik faren tamam mı? Şu tek bir kelimesini söyleyebilmesi için saatlerce gülümseyerek heyecan ile karşında durduğün minik faren. Hani kertenkele dilsiz dedi diye o kertenkelenin, kafasını koparmaya kalktığın minik faren. Ve ilk konuşması için onu defalarca dinlediğin minik faren. Sana tekrardan sarılacak ama zamana bırakmak lazım. Okulun bitsin tamam mı? Geri döndüğünde eskisi gibi olacaksınız" dediğimde kaşları çatıldı. Sonrasında olumlu anlamda kafasını sallayarak. Elindeki telefonda bir numara çevirdi ve "Kader Hanım merhaba, benim Amerika'ya dönüş biletimi almadıysanız iki gün sonraya alın." dediğinde gözlerim kocaman olmuştu ve pür dikkat Mert'i dinlemeye devam ettim, "Evet, sadece 2 gün önceye işte" karşılığını verince bu sefer Doruk ile göz göze geldim. Bana eli ile sus işareti yaparken, Mert telefonu kapadı ve bana baktığında "Hafta sonu gidecektim ama cumadan gitsem iyi olur. Bir an önce okulu bitirmem gerekiyor, bir sınava girmeyecektim nasıl olsa veririm diye riske atmayayım değil mi?" diye sorduğunda. Gözlerine bakarak olumlu anlamda kafamı salladım ve ona sımsıkı sarıldım...

Mert evine giderken, beni de eve bırakmıştı. Savaş'ı anlayabiliyordum ama ona kızgındım da. Bu kadar sert olmasına

hiç gerek yoktu. Onun için eve hızla girdim ve yine annemin şefkatli kollarında olan Savaş ile duraksadım. Babam hemen Savaş'ın karşısındaki koltukta oturuyordu. Babam hemen rarak babamın yanına oturdum ve Babam beni koltuğunun altına alarak, "Velet dönmüş?" diye sorarcasına konuştuğunda ben biletini erkene almış geri gidiyor." karşılığını verince Savaş alayla "Ne ol bu seferde söylediklerimden mi kaçıyor?" diye söylenince hızla "Savaş, yeter ama" diye sitem ettiğimde Savaş "Bence yetmezdi. Hiç gelmeseydi." dediğinde ise dayanamayarak, öfkeyle yerimden sıçrayarak ayağa kalktım ve "Tamam, kızgınsın anlıyorum. Oda yaptığının farkında. Neden bu kadar acımasız oluyorsun? Neden anlamaya çalışmıyorsun? Özür diledi senden" diye bağırdığımda, nefesimin beni zorladığını ayaklarımın titrediğini hissettim. Bir an annemin babam ile bakışmasını fark ettim annem korku dolu bakışlarla babama bakıyordu. Göğsümde hissettiğim ince sızı ile elim göğsüme gitti. Bu da neydi böyle diye düşünürken ayağa fırlayan babam hızla "Melek'im, otur. Derin nefes al." diyerek endişeli komutlar verdiğinde Savaş'ın kocaman olmuş, korku dolu bakışları ile karşı karşıya kaldım. Kahretsin bu neyin korkusuydu? Gözlerim bu sefer babamın endişe ile bana bakan gözleri ile buluşunca "Bir şey yok. Sadece sinirden" diyerek karşılık verdiğimde babam "Tamam, Meleğim" dedi ve hızla başıma bir bardak su ile gelen annem "Şu suyu bir iç Melek'im" dedi sonra elindeki küçük bir hapi bana uzatarak, "Bunu da iç" dediğinde babam ne olduğunu sorgulamadan içmemi sağlamıştı. Savaş hala korku dolu bakışlarla bana bakarken babam ayağa kalktı ve "Savaş" diye kükredi ve hızla içeriye doğru yürüdüğünde Savaş çoktan yerinden kalkmış ve babamın peşine takılmıştı. Anneme "Babam kızmazın ne olur. İyiyim ben." dediğimde annem "Sen üzülme Melek'im sadece konuşur biliyorsun kıyamaz ona" dediğinde derin bir nefes aldım ve göğsümden geçen sancının rahatlığıyla yaklaşan karanlığa kendimi bıraktım...

1 Ay Sonra

O günden bu yana 1 ay olmuştu. O gün her ne olduysa Savaş sürekli benimle ilgileniyordu. Hatta okulda bile sürekli tetrafımdaydı. Mert'i de gerçekten çok özlemiştim. Sürekli telefonla ne yaptığını, sınavlarının nasıl geçtiğini soruyordum. Bu kadar üzgün olmasına rağmen, sınavların iyi geçtiğini söylüyordu. Onun içinde çok zor bir dönem olmasına rağmen nasıl oluyor da bu kadar çalışkan olabiliyordu anlamıyorum. Saatime baktığımda şu sıkıcı dersin bitmesine sadece 10 dakika kaldığını gördüm. Hemen sağımda oturan Doruk'a bir bakış attım. İlk defa onun da sıkıldığı her halinden belliydi. Eminim ki dakika sayıyordu. Hoca, "Doruk Bey sıkıldınız sanırım?" diye sorduğunda Doruk alaycı bir sırıtma ile "Allah aşkına hocam, siz sıkılmadınız mı?" diye sordu. Sınıfta bir kırdamalar yükselirken gözlerim hayretle Doruk'a gitti. Hoca ise gayet alaycı bir ses tonu ile "Neyden sıkılmam gerekiyor?" diye itici bir şekilde sorduğunda ise Doruk, elindeki kalemi sıranın üzerine gelişi güzel bırakıp, geriye yaslandı ve "Her ders bana sıkıldınız galiba sorusunu sormaktan" dedi ve duraksadıktan sonra alaycı bir ses tonunda devam ederek, "Yani sıkıldım dersem ne olacak?"

Daha eğlenceli bir şeyler mi anlatacaksınız Anlamıyorum ki?" diye sorduğunda hoca kızardı ve Doruk, "Bu dersi anlatmanız benim sıkılıp sıkılmamamdan geçiyorsa eğer, bence hiç anlatmayın çünkü gerçekten çok sıkılıyorum" dedi ve sıradan kalkıp gittiğinde hoca, arkasından sadece baka kaldı. Hızla bende peşinden giderken hoca,

"Ders bitmiştir" dedi ve buna hiç aldırmadan hızla giden Doruk'un koluna yapışarak, Hey sorun ne?" diye sordum. Doruk, "Yok, bir şey cadı" karşılığını verince buna inanmayarak, "Var bir şey hadi ama Doruk, sorun ne?" diye sordum. Doruk "Beril'in 1 ay sonra doğum günü" dedi ve ben şiddetli bir tokat yemişçesine ona baka kaldım. Ne söylenirdi ki?

Ne diyebilirdim ki? Ve benim bu şok halime bakarak acı ile devam etti "Mezarına gitmek istiyorum, ama gidemiyorum" diye ve bu duyduğumla iyice şok olurken hızla "Neden gidemiyorsun ki? Gidersin" dediğinde Doruk, "Beril'in abisi, Beril'in ölümünü bana bağlıyor. Ona bir şey yaptığımı ve onun için canına kıydiğını sanıyor. Beril öldüğünde hapisteydi. 2 ay olmuş çıkalı. Annem ölürüm gelme oğlum diyor. Sırf annem 'Hakkımı helal etmem gelersen'" dediği için gidemiyorum. Yoksa korktuğumdan değil, ama her sene gitmiştim ben. Bekler o beni. Özlemiştir. Lanet olsun bende çok özledim ben ama" dediğinde gözlerinin dolduğunu gördüm. Allah'ım bu nasıl bir aşktı böyle? Adamın kalbi resmen acıdan kıvranıyordu. Ben böyle düşünürken Doruk, "Cadı, yalnız kalmam gerekiyor anladın mı?" diye sorduğunda gözlerim yaşlı sadece başımı salladım... Ve o hızla okulun koridorundan çıkıp gitti. Kim bilir nasıl yanıyordu içi ve içindeki acıyı kusmak için yalnızlığına sığınmıştı. Bu gün iş yerine beraber gitmeliydik, proje için babama sunum yapmamız gerekiyordu ve tek başıma gittiğimde elbette Doruk'u soracaktı. Aklıma gelen fikir ile gülümsedim. Bu içimdeki şeytanı seviyordum. Çünkü her zaman gerektiği yerde, gereken çözümü buluyordu. Bu gerçekten çok güzeldi ve hızla şirketin yolunu tuttum. Bu konuda bize babamın eminim ki bir yardımı dokunurdu...

Şirketin önüne geldiğimde arabamı otoparka çektim ve hızla şirkete girdim. Danışmadaki kızlar bana gülümseyerek bakarken, sadece içlerinden birinin sinsi bakışlarından rahatsız oluyordum. Oda karşımdaki finansman sorumlusu Sude Hanımdı. Bu kadını buraya başladığımdan beridir sevmiyordum. Kadın tam bir zengin koca avcısı ve av olarak da Yiğit Amcamı hedef almıştı. Bunu anlayabiliyordum ama her defasında duvara tosluyordu. Anneme bu durumu sorduğumda, Aylin teyzemin ona pabuç bırakmayacağını, merak etmemem gerektiğini söylemişti. Gerçekten de öyleydi. Aylin teyzemin ters lafına cidden maruz kalmak istemezsiniz. Kadın öyle bir

laf ediyor ki yani öldürse, canınız o kadar yanmaz, diye dü-
şüncelerim arasında 18. kata geldiğimizde asansör açıldı ve
hızla babamın odasına giderken, asistanının odadan üzgün
bir surat ile çıktığını gördüm. Bu suratı buraya başladığımdan
beridir görüyordum. Babam ve zor çalışma hayatı. Suratı ne-
redeyse ağlamaklı olan Esin'e "Babam müsait mi Esin?" diye
sordum. Esin ağlamaklı görünen suratına birde neredeyse
hiçkırarakmış izlenimi veren sesi ile "İçeride ve müsait Me-
lek Hanım" dedi. Bu kızı gerçekten seviyordum. Böyle üzgün
olmasına ise katlanamıyordum. Melek gibi kalbi olan baba-
mın bu kıza bu kadar acımasız olmasının sebebi neydi acaba?
Diye düşünerek, "Heyy sinirli mi?" diye sordum. Esin "Evet,
geldiğinde sinirliydi. Ama şimdi değil" karşılığını verin-
ce "Anlamadım?" diye sordum ve Esin hızla "Babanızın stres
topu benim Melek Hanım. Şu anda hiç siniri kalmamıştır."
dediğinde gülümsedim ve oda gülümseyince "Sıkma canını
" diyerek teselli ettim. Esin, "Sorun değil alıştım artık" kar-
şılığını verince de gülümsedim. Esin "Biliyorsunuz, Babanız
annenizden başka kimseyi asistanı olarak görmek istemiyor"
dediğinde resmen kahkaha attım. Ben kahkaha atarken arka-
dan gelen bir ses, "O kadar komik olan ne Meleğim?" diye
sordu ve ben "Şey babacım yok bir şey ama benim acil senin
konuşmam lazım. Yani yardımına ihtiyacım var" dediğim de
kaşlarını merakla kaldırdı ve eli ile odasını işaret ederek "Geç
bakalım bir. Derdin ne görelim" dedi ve Esin'e dönerek "Sen-
de bana bir kahve getir" dedi ve ben kapıdan içeriye girerken
babam, o muhteşem sırtması ile "Bu sefer şekerli olsun ve o
çekmecedeki saklayıp tırtık tırtık yediğin lokumlardan da isti-
yorum. Sanırım onlar bana gelmişti. Benim olandan ikram et
bari Bir paylaşmayı öğretemedim sana" dediğinde Esin "Peki,
Bora Bey" dedi ve bizde odaya girdiğimiz de babam halen
daha sırtıyordu. Ben, "Baba önce kırıyorsun, sonra telafi edi-
yorsun neden?" sorduğumda yine o muhteşem gülümseme-
si eşliğinde, "O alışık. Esin iyi bir kız ve başarılı olması için

daha fazla dikkatli olması gerekiyor" dediğinde "Hiç kimse annem gibi olamaz baba. Biraz daha anlayış göstersen" dediğimde bana sınıksı sarıldı ve alnuma bir öpücük kondurduktan sonra "Evet, kimse annen gibi olamaz Melek'im" dediğinde bende babama sınıksı sarıldım ve içimden binlerce kez teşekkür ettim. Annemi her zaman çok çok sevdiğini için ve babam, "Söyle bakalım, senin için ne yapabilirim Melek'im?" diye sorduğunda duraksadım. Hızla aklıma gelenler ile konuşmaya başladım. "Baba Doruk" dedim. Tepkisini ölçmek için yüzüne baktığımda, merakla bana baktığını gördüm ve devam ettim "Baba Doruk'un sevdiği kız, bundan 3 yıl önce bir yanlış anlama yüzünden intihar etmiş ve ölmüş" dediğimde, havaya kalkan kaşlarına bu sefer şaşkınlıktan açılan gözleri eklenmişti. Koltuğun kenarına oturmuş beni izlerken ayağa kalktı. Yanıma oturdu ve konu ile ilgilendiğini belli eden surat ifadesi ile devam etmemi bekledi. Bende "Bir ay sonra kızın doğum günüymüş. 3 senedir hep gidermiş ama bu sene gidemiyor" dediğimde babam hemen "Neden?" diye sordu. İçime dolan hüznle "Kızın abisi hapisten 2 ay önce çıkmış ve kardeşinin ölümünden Doruk'u sorumlu tutuyormuş." dediğimde babam "Bir hatası var mı peki?" diye sordu. Bu soruş şeklinde sesi de surat ifadesi de sertleşmişti. Hızla "Hayır, baba tamamen yanlış anlama kızı seviyormuş yıllardır. Kızda onu seviyormuş. Ama bir birlerini sevdiklerini bilmiyorlarmış. Hiç açılmamışlar ve kız duyduğu bir yanlış bilgi ile intihar etmiş. Doruk, kızın cenazesinde öğrenmiş onu sevdiğini." dedim ve babam derin ve sıkıntılı bir nefes alıp verdikten sonra "Kızın abisi ne diye tehdit oluşturuyor?" diye sorduğunda ben "Galiba Doruk'u öldüreceğini söylemiş ve annesi, Doruk'a bir şey olmaması için onun Artvin'e dönmesini istemiyor" dediğimde babam anladığını belirtircesine başını salladı ve ben "Baba sen yardım edersin değil mi? Yani nasıl olur bilmiyorum ama sen, onun o mezara gitmesine yardım edersin değil mi?" diye sorduğumda babam biraz duraksadı ve eline aldığı telefon ile bir numara çevirdi. Bir kaç saniye sonrasında ise "Yiğit,

eylülde gideceğimiz Mersin işini iptal et. Ben sana bir tarih vereceğim. O tarihte Artvin'e gidiyoruz" dedi ve gözleri beni buldu. Sözlerine o gülümsemesini de ekleyerek, "Birini sevdiğine götürmemiz lazım abi, görev bir Melek'ten. Reddetme şansımız yok" dediğinde ise kocaman bir gülümseme ile boynuna sarıldım. Defalarca teşekkür ettim. Benim adım Melek'ti ama babamın, kalbi melekti. Gerçekten işin içine aşk girdiğinde tüm duvarlarını yıkıyordu. Bu duvarlar, Mert'te neden yıkılmıyordu anlamıyordum. Yani bizimkisi aşk değil mi sanki? diye içimden çemkirsem de gülümseyerek daha da sıkı sarıldım babama.

Savaş

Mert abim ile yüzleşmenin ardından yine gitmişti. Tabi ki gidecekti. Bunu biliyordum. Onun okulu var orada ama o günden sonra hiç karşıma çıkmamıştı. Bu sefer resmen benden kaçmıştı. Tamam, onunla çok ağır konuştuğumun farkındaydım. Ama bende kırgındım. Çok fazla kırgındım. İçi acıtan bu düşünceler ile yürümeye devam ederken, Rüya'nın kampüsüne doğru yöneldim. Rüya tüm güzelliği ve tatlılığı ile beni beklediği kampüs kapısında gülümseyip "Savaş" diye şakıdığında gülümseyerek 'Allah'ım o ağız Savaş demekten ne zaman vazgeçecek? Yani aşkım diyebilir, canım, hayatım, hatta erkeğim bile demesinde sakınca görmüyordum' diye geçirdim içimden ve yine içimden bu soruma karşılık 'Söylemezsen minik fare bile der geri zekâlı' diye çemkiren iç sesime hak verdim ve daha da çok gülümsedim. Şey çok fazla içimden konuştum değil mi? Yani alışkanlık kusura bakmayın. Genelde beynimin içinde konuşurum ben. Kendi kendime sorar, cevaplar karşı taraftan atak beklerim. Ama şu kızın karşısına geçince düşüncelerimde kayboluyor, büyülenmiş gibi kalıyorum. Çok seviyorum onu ve onunda beni sevdiğini biliyorum. Nereden mi? Hande teyzemin kızı ile telefonda konuşurken duydum. Niye mi susuyorum? Bir şey

yapmıyorum? Onu da açıklayayım "Yıllardır onun yüzünden şu kertenkelenin, kedi kılıklı arkadaşlarına tek başıma dalıyorum. Sırf onu o kertenkeleden uzak tutmak için ama o benden bir şey bekliyor. Yıllardır 5 kişiye karşı tek başıma savaşıyor, dayak yiyorum yetmiyor sanki. Ama o kertenkeleyi tek başına bir elime geçirsem, yılların öcünü alacağım da işte adam adı gibi değil, lakabı gibi kertenkele. Ben böyle düşünürken Rüya "Gidelim mi?" diye sordu. Ben "Nereye?" diye sordum. Rüya moda tasarımı okuyordu. Genelde böyle morali bozuk olunca kesin bir alışveriş krizi vardır diye düşündüm. Zaten bu kız Benim gırgırım ile terzi olacak. Merve teyzemin deyimi ile iyi bir modelist olacak. Çağlar amcamın deyimi ile anasına çekti ise kesin evde kalacaktı. Rüya için her birimizin gördüğü gelecek buydu ve ben onu hayallerimde çok farklı yerlerde görüyordum. Sorduğum soruya "Eve gitmek istemiyorum, çünkü annem bekliyor" karşılığını verince gülümsedim ve "Alışveriş mi?" diye sordum. Rüya hızla başını sallayınca, kahkaha attım. Merve teyzem, Rüya'nın artık genç kız gibi giyinmesini istiyordu. Bizim kız ise liseli kızlar gibi dolanıyordu. Dolabını değiştirmek istemediği içinde benim yardımım ile bu alışverişi erteliyordu. Aslında Merve teyzemi anlamıyorum 1.60'lık kızı var. Bücürün önde gideni, çocuk gibi zaten neresi o elbiseleri giyecek bunun. Hem giydiği kıyafetler beni zaten bitiriyor. Onlara asla katlanamazdım. Tam kafamı salladım ve "Tamam, hadi bize gidelim. Annem oylar anneni" dediğimde gözleri ışıldadı ve onu şu anda burada öpmek için kendimi zor tuttum. Kızım yapma şöyle şeyler ya kalbim var benim. Hem de en hassasından değil mi? diye içimden geçirdim. Tam gidiyorduk ki iğrenç bir sesin "Dilsiz!" diye seslenmesi ile duraksadım. Rüya ile göz göze geldiğimizde Rüya "Ses etme gidelim" dedi ve ben umursamadan olduğum yerde ona dönerek "Kertenkele?" diye karşılık verdim. O ise mide bulandırıcı dişlerini sıkarak "Seni her gördüğümde dövmekten sıkıldım. Sen sıkılmadın mı?" diye sordu.

ğunda içten alayla gülümseyerek "Sen bir cesaret edebilsen, ben seni döveceğim de işte sen bu yanındakileri kullanmaya erkeklik diyorsun" karşılık verdim. Bu konuşmanın burada kavga ile sonuçlanacağı belli olmuştu. Şimdi öne gelecek ve beni kışkırtmaya devam edecek. Ben yine sinirle suratına geçireceğim ve o kedi sürüsü tarafından tutulup, bu kertenkeleden dayak yiyecektim. Bir kez daha babam ile konuşma yapacak, onu o, kertenkelenin babası ile konuşmamaya ikna edecektim. Çünkü o bunu da dalga konusu yapıyordu. Çocuk değildik artık ve babamın bu duruma karışmaması en iyisiydi. "Neden denemiyorsun? Yani dövmeyi bak karşındayım" dediğinde duraksadım. Şimdi ben buna kafayı geçirsem, saniyesinde pislik yandaşları tarafından tutulacak ve bir kez daha Rüya'nın çığlıkları arasında dayak yiyecektim. İşte şimdi burada, tam arkamda olmalıydı Mert abim ve karşımdaki yandaşlar korkmalıydı. Karışmamalı bende şu kertenkeleyi bayılana kadar dövmeliydim diye geçirdim içimden ve o anda kulağıma dolan "Ben her zaman arkadayım minik fare, hiçbir zaman korkma!" sesi ile gözlerim kocaman oldu. İçimde hızla atan kalbim, daha da hızlandı ve dudaklarım fısıldadı, "Mert abi" diye. Sonrasında yavaşça başımı arkaya çevirdiğimde, gülümseyerek bana bakan Mert abim ile göz göze geldim. Gülümseyerek gözlerime baktı ve "Her zaman" diye tekrarladığında, gülümsedim ve görüş alanıma bu sefer Doruk abim girdiğinde ise tüm esprili sesi ile "Gençler kimse yerinden kıpırdamasın. Hamle yaparı çok pis döverim. İnanın sabahtan beridir kum torbası arıyorum." dediğinde, başımı yavaşça çevirdim ve kertenkele ile göz göze geldim. Onun o gözlerindeki korkuyu görmek benim aylardır beklediğim bir şeydi ve gözlerine, tüm nefretim ile bakarak "Beni dövmekten sıkılmıştın değil mi?" diye söyledim. Dudaklarıma bir sırtma yerleşti ve "Eğlendirelim o zaman" dedim. Sonrasında ise olanca gücüm ile kafamı, kertenkelenin burnuna geçirdim.

Evet, öyle bir kafa geçirdim ki kertenkeleye, burnundan resmen kırılma sesi geldi. Buna karşılık acı ile bağırarak yere yığıldığında, hiç beklemeden üzerine çıktım ve tam midesine üzerine oturarak, olanca gücüm ile yumruklarımı sıraladım. Sayamadığım kadar çok yumruk attığımda artık kendinden geçmek üzereydi ve yüzüne kadar eğilip, "Yeterince eğlendirdim mi kertenkele?" diye sordum. Mırıltı ile bir şeyler gevelediğin de anlamamıştım ve bunu çokta umursamayarak, ona eğik olan kafamı hiç kaldırmadan, hemen karşımda korku dolu gözler ile beni izleyen, bu kertenkelenin resmen adamı olan salağa gözlerimi diktim ve "Sıra sende" diye hırladım. İki adım gerilediğini fark ettim. Hızla kertenkelenin üzerinden sıçradım. Koşar adım o pislik torbasına yaklaşp, sert bir yumruk savurdum. Savurduğum yumruk, tam çenesine isabet ederken, yediği yumruk ile yere yığılan pisliğinde üzerine çıkıp, yumruklarımı sıraladım. En az kertenkele kadar nefret ediyordum ondan, hiçbir zaman o kertenkelenin sözünden çıkmadı. Her zaman ilk atağı bu yapmıştı. Ona da tüm hırsımı, sinirimi döktüğümde kalktım üzerinden ve geriye kalan yandaşlara bakarak, "Delikanlı iseniz bundan sonra tek tek gelirsiniz" dedikten sonra, hızla geriye dönüp, beni gururla izleyen Mert abim ile göz göze geldim. Gülümseyerek, "Her zaman?" diye sordum. Mert abim, "Her zaman arkandayım minik fare, her zaman" dediğinde sevinç ile "Geri dönmüyorsun? Yani İstanbul'dasın, burada devam edeceksin? Gitmeyeceksin yani" diye peş peşe sorularına kahkaha atarak, başını olumlu anlamda salladı ve "Evet, buradayım. Arkanda, yanında, sağında, solunda nasıl anladysan işte" dediğinde bir an duraksadım ve "Benim için mi döndün yani?" diye sordum ve gerçekten cevabını kalbim güm güm atarak bekliyordum. Mert abim, gözlerime tam bir abi şefkati ile bakarak, "Evet" dedi ve beni kolları arasına alarak sımsıkı sardığında fısıldadı.

"Ablan için gitmiştim evet, ama dönüşüm inan senin için, senin için geri geldim" dediğinde daha sıkı sarıldım ona ve "Hoş geldin aslan abim" dedim de oda bana, "Hoş buldum minik farem" dedi ve bu duygusallığı Doruk abim "E cadıyı da bulalım. Oda sevinecektir" dediğinde Mert abim, "Hayır, döndüğümü bilmiyor. Şu anda evde ve yarın şirkette öğrenecek. Çaktırmayın sakın, onun için başka bir sürprizim var" dediğinde alayla "O sürprizi babam bozmasın" dedim ve Mert abim, enseme bir şaplak atarak "Onu niye karıştırıyorsun fare, Bora amcam da biliyor. Zorda olsa onayladı" dediğinde gülümsedim ve "Babam mı?" diye sordum. Mert abim kasılarak, "Tamam, karşılaşma onun gözü önünde olacak" dediğinde kakhaha attım ve "Tam tahmin ettiğim gibi" dediğimde Mert abim hemen, "Sen kimin yanındasın bu konuda, benim mi? Bora amcamın mı?" diye sorduğunda hemen "Ablamı bende paylaşmayı sevmiyorum biliyorsun ve senin velet lakabın orada devreye giriyor" dediğimde öldürücü bakışları beni buldu ve "O günleri hatırlatma, evire çevire döverim seni" dedi ve hızla "Hadi ben kaçtım. Bir kaç pürüz var okulda onları halledeyim" dedi ve tam giderken "Ablana ağzından kaçırma sakın!" dedi ve arkasını dönüp, hızla yürüdüğünde ona baka kaldım. Geri gelmişti. Benim için evet, belki söylediklerim ile canını fazlasıyla yakmıştım ama işe yaramış ve geri gelmişti. Aslında ablamın, Mert abi kadar onu sevebilecek birini bulması imkânsızdı. Bunu babamda biliyordu. Onların biri birini sevdiğini ama işte kız babası olmak böyle bir şey olsa gerek ablamı Mert abiye elbette verecekti. Elbette onların mutlu olmasına izin verecekti ama öncelikle süründürecekti sanırım... Ben bu düşünceler ile boğuşurken, arkamdan duyduğum ses ile sinirlerim gerildi. "Mink fare, gidelim mi artık" diyen Rüya' ya öldürücü bakışlarımı diktiğimde, resmen bakışlarımdan korkup iki adım geriledi. Tüm vücudum ile ona döndüğümde yüksek sesle "Ne minik faresi! Ya ne minik faresi!" dediğimde Rüya, hala korku dolu gözler ile bana

bakıyordu. Sinirime engel olamadım ve "Sen bana minik fare demeyeceksin! Anladın mı?" dediğimde Rüya titreyen sesi ile "Anladım Savaş, demem" dedi ve ben, sinirimi kontrol etmeye çalışarak dişlerimin arasından, "Savaş'ta demeyeceksin!" dediğimde gözleri kocan oldu. 'Biraz daha bana böyle bakarsan yapışacağım o dudaklarına göreceksin' diye içimden onu azarlasam da bakışlarımı değiştirmeden, Rüya'ya bakmaya devam ettim. Rüya, korkuyla çıkan sesi ile "N- Ne diyeceğim?" diye sordu. Ben, gülümsedim ve Rüya'nın yanına kadar yürüdüm, tam dibinde durarak, gülümsememe rağmen kısık çıkan sesim ile gözlerine baktım ve "Aşkım de, Canım de, bir tanem de. Seç işte birini ama Savaş deme, minik fare hiç deme!" dediğimde gözleri kocama olmuş, bu sefer şaşkınlıkla bana bakıyordu. Allah'ım nasıl tatlı duruyordu. Şu anda nefesimi kesiyordu. Onu öpmek istiyordum ama ilk öpüşeceği kişi ben olacaktım. İlk öpücüğü benim olacaktı. Onu da böyle bir kalabalık içinde alamazdım. Hala suratıma bakıyordu ve sitemle "Ne düşünüyorsun? Beni sevdiğini biliyorum, bende seni seviyorum. Bu saçma oyunu oynamaktan sıkıldım. Sana sarılmak istiyorum, Rüya veya çatlak değil, aşkım demek istiyorum. Arkadaşımı değil sevdiğim kızı korumak istiyorum. Anlıyor musun?" dediğimde Rüya bir an derin bir nefes aldı, sonra nasıl gediğini anlamadığım o minicik eli ile suratıma tokadı geçirdi. Bir iki saniye tokattın etkisi ile yana yatırmış olduğum başımla, donup kaldım.

Tamam, hak ettim. Bunca kişinin içinde beklemediği bir şeydi ve o minicik ele rağmen gerçekten sert bir tokattı. Bunların hepsine eyvallah ama bunlardan sonra yaptığı inanın bu kızıdan rüyamda görsem, inanamayacağım türdendi.

Tokattı attıktan sonra suratıma iki saniye baktı. Sonrasında hızla kollarını boynuma doladı ve dudaklarıma yapıştı. Evet, yıllardır yapmak istediğim şeyi, şu anda o yapıyor ve beni şoka sokuyordu. Dudaklarına anında karşılık verdiğimde, ellerimi beline doladım. Rüya bir anladığına dudaklarım-

dan dudaklarını ayırdı ve "Geri zekâlı madem biliyorsun. Ve yine madem sende seviyorsun, ne diye bekliyorsun?" dediğinde kahkaha atarak, "Onca yıldır senin için dayak yiyorum, anlarsın diye ümit ettim." dediğinde ellerini daha da sıkılaştırarak doladı boynuma ve "Aptalım, anlamadım" dedi. Beline doladığım ellerimi daha da sıkarak "Anladık artık, sen benim prensesimsin" dediğinde Rüya, hızla "Sende benim prensimsin" dediğinde kahkaha attım ve Doruk abim "Biraz daha öyle durursanız, Çağlar amca ikinizi de mevtâ edecek haberiniz olsun" dediğin de elektrik çarpmış gibi birbirimizden ayrıldık ve gelen kişiye baktık. Gelen kişi, Çağlar amcamdı ve gülümseyerek kızına bakıyordu. Yine o gülümseyen ses tonunda, "Prensesim" dediğinde içimden 'yuhhh hitabımı çaldı' diye haykırsam da gözlerimi kısıp, baba kızın sarılmasını izledim. Babam, ablamı her ne kadar Mert abiye vermek için süründürse de verecekti. Bu durum, Çağlar amcam içinde geçerliydi. Ne yani kızlarını yabancı birine mi vereceklerdi? Yani biz dururken öyle bir ihtimal olamazdı. Vururdum Vallahi...

KESİN HASTAYIM

Melek

*T*am 1 haftadır Mert ile adam akıllı konuşamıyorduk, ya işim var diyordu ya da yorgunum uyuyacağım. Hele dün sabah aradığımda, dışarıda olmasına rağmen evdeyim ve "Gün ışığım dersler ve iş beni fena yordu. Bir uyusam sonra seni arasam" demişti ve bu saat olmuş aramamıştı. Berbat hissediyordum, oldukça berbat. Amerika'ya gittiğinden beridir önemsenmiyor, umursanmıyor gibi davranıyordu. Karar vermiş, o arayana kadar aramayacak, ne yapıp yapmadığını merak etmeyecektim. Zaten Mep günlüğümü de kaybetmiştim ve nerede kaybettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek duam ise evde düşürmüş ve babamın onu bulmamış olmasıydı. Bu kesinlikle ölüm sebebimizdi.

Bugün dersim yoktu ve şirkete gitmem gerekiyordu. Doruk'ta erken gelecekti ve projemiz için son sunumu babama yapacaktık. Bu seferde beğendiremez onay alamazsak, Doruk ile karar verdik. Kendimizi proje taslakları ile birlikte 18. kattan aşağıya atmak ile babamı tehdit edecektik. Doruk için bir şey diyemem ama belki ben olduğum için kabul ederdi. Bir proje taslağı bin kere sunuma hazırlanır, bininde de olma-

muş cevabını alır mı? Sunum yaptığınız kişi Bora Yılmaz ise alırdınız. Hatta bonus olarak da bir çift azar hediye ederdi. Merak ediyorum da annem ile yıllarca nasıl çalışmışlar. Daha Babam, melek gibi bir insandır. Mükemmel bir eş, harika bir baba ama iş yerinde kimsenin birlikte çalışmayı isteyemeyeceği bir patrondur. Giyinirken kendi kendime söylenmelerime annem kahkaha atarak, "Melek'im ne oldu? Ne bu sinir?" diye sorarak odama girdi. "Anne, babam ile kaç yıl birlikte çalıştınız?" diye sordum. Annem gülümseyerek, "22 yıl bebeğim, neden sordun?" diye sorduğunda "Peki, bunca zaman nasıl katlanabildin?" diye sorduğumda, Annem bana bir an baktı ve sonrasında çatlayacakmış gibi gülmeye başladı. Kendini durdurmaya çabalayarak, bu kahkahaları arasından "Kim kime katlandı acaba?" diye sordu. Şaşıрма sırası bende idi ve bu şaşkınlık arasında, "Anlamadım? Babam mı sana katlanıyordu?" diye sordum ve annem gülümseyerek "Baban çok başarılı bir iş adamı olabilir ama bende çok başarılı bir asistandım. Benim başarım olamasa o birçok şeyi unuttur, yanlış gönderir, önemsemezdi" diye açıkladığında pür dikkat onu dinliyordum. Annem "Bak Meleğim, baban bahsetti bir projenin sunumu için boğuşuyor ve bir türlü faaliyete geçmek için onay vermesini sağlayamıyor muşsunuz" dediğinde hızla kafamı evet anlamında salladım. Ve hızla mırıldanarak, "Evet, her şeyi yaptık ama olmadı. Doruk ile bu seferde kabul ettiremezsek 18. kattan atlamak ile tehdit etmeyi düşünüyoruz" dediğimde işte annem buna katıla katıla güldü. Bir süre kendini durdurmak için çabaladı ve kendini toparladığında "O zamanda kabul etmez, hatta Doruk'u oradan aşağıya atar ama sana kıyamaz" dediğinde çaresizce "Anne, ne yapacağız? Faaliyet için çok geç kaldık ama babamın onay vereceği yok. Yardım et" diye yalvardığımda annem, "Hazırladığınız sunumdan emin olun ve karar verdiğiniz projeyi onun lafları ile değiştirmeyin. Baban siz emin olmadığınız ve ken-

dinizi yetersiz görüp onun değişiklikleri üzerinde projenizi şekillendirdiğiniz sürece onay vermez" dediğinde "Ne yapmamız lazım yani?" diye sordum. Annem daha açıklayıcı bir şekilde "Şimdi diyelim ki projenin camları güneşe bakıyor bunu neden yaptığınız belli güneşten yararlanmak ve sıcak bir proje olmasını sağlamak için değil mi?" diye sorduğunda evet anlamında kafamı saldı. Annem, "İşte baban 'camları buradan değil, şuradan açmanız daha mantıklı değil mi?' diye giriş yaptığında 'şey olabilir öyle de yaparsınız' demek yerine, 'hayır burası güneşe bakıyor. Daha çok güneş alır. Bunu düşündük ve böyle olması uygun' olduğunu söyle babana ve projenden emin olduğunu, bunu değiştirmesine izin vermiyeceğinizi ispatlarsan onaylar karışmaz" dediğinde hızla annemin boynuna sarıldım. Nasıl tanıyordu babamı. Bir eş olarak tanıyordu, bir baba olarak tanıyordu ve bir patron olarak tanıyordu. Resmen babamın zihni ile düşünebiliyor, ne yapabileceğini, ne hissedeceğini tahmin ediyordu. Annem gerçekten mükemmel bir kadındı ve iyi ki de benim annemdi. Annemden aldığım taktikler ile hızla şirketin yolunu tuttum. Babam ile saat 14.00 'da toplantım vardı. Geç kalırsan canıma okurdu. Doruk bensiz girer sunup yaparsa da bu sefer Doruk benim canıma okurdu. Üstelik babam ciddi bir sesle "Saniye geç kalırsan iptal ederim ve bir sonraki boş günümü beklersin" demişti. Tamam, acık acık tehdit etmişti. Onun için acele etmem gerekiyordu. Çantamda olan telefonumu Doruk'u aramak için çıkardığımda, ekranda halen daha Mert'ten bir arama veya mesaj yoktu. Sanırım kış uykusuna yattı ayı diye düşündüm. Ayılar bu tarihlerde kış uykuna yatıyordu değil mi? Diye de kendime sormaktan kendimi alamadım. Bu halime gülümseyerek, Doruk'un numarasını tuşladım. 2. çalışırda "Cadı?" diyerek telefonu açtığında sırtıtarak, "Dev geliyor-sun değil mi? Sakın geç kalayım deme oyarım" dediğimde kahkaha atarak, "Şirketin karşısındayım ama sonuç belli nasıl olsa, acaba hiç uğraşmadan kendimi bir arabanın altına at-

san mı? Diye düşünüyorum. Çünkü nasıl olsa baban, projeyi onaylamayacak" dediğinde bende kahkaha atarak "Sanırım bu sefer onaylatacağız" karşılığını verdim. Doruk alaycı bir ses tonunda, "Ne o artık kızına torpil yapabileceğini mi hatırladı?" diye sordu. Hızla "Hayır!" dedim. Bu karşılıkla Doruk ümitsizce çıkardığı ses tonu ile "Tamam, Ferrari geçiyor atlıyorum önüne" dediğinde "Ya saçmalamasan artık! Taktiklerim sağlam, bekle geliyorum" dediğimde ise "Taktikler yine Çağlar amcadan alındı ise Vallahi proje taslakları ile birlikte 18. kattan kendi atar bizi yani belki de sadece beni, geçen sefer canımıza okudu biliyorsun" dediğinde sırtarak, "Taktik annemden" dedim ve Doruk'un bir kaç saniye telefonda dilini yutmasına, sesimi çıkarmayarak konuşmasını bekledim. Sonrasında "Azra Hanım mı verdi taktiği?" diye sordu. Hayretle çıkan sesi kesinlikle şaşırdığını belli ediyordu. Onu kıvrandırmadan "Evet" dediğimde Doruk, "Her nerede isen uç cadı. O zaman kesin kabul eder" dediğinde kahkaha atarak "Yarım saate oradayım" dedim ve telefonu kapadığımda dikiz aynasından bana bakan Zafer abiye "Babam ile başımız dertte, annemden taktik aldık Zafer abi, umarım bu sefer geçeceğiz bu zor sınavdan" dediğimde Zafer abi, "Taktik annenizdense kesin geçersiniz" karşılığını verdi ve gülümsedi. Ben "Nasıl bu kadar eminsin Zafer abi?" diye sorduğumda Zafer abi "Bugüne kadar annenizin, babanız üzerinde başaramadığı hiçbir şey olmadı Melek hanım" karşılığını tereddüt etmeden verip, üzerine birde sırtınca Zafer abinin çok uzun zamandır annem ile babamın yanında çalıştığını ve onları gerçekten, çok iyi tanıdığını bir kez daha anlamıştım. Yaklaşık 45 dakikalık Şirketin kapısından girmem ile Doruk'un yanımda bitmesi bir oldu ve "Evet, cadı. Annenin taktiği ne? Hemen başla" diye telaşla sorduğunda gülümseyerek "Şimdi bu projeyi son haline getirdik ya" dedim ve Doruk "Tabi baban değiştirmez ise evet, son hali" dediğinde bende gülümseyerek "İşte annemin taktiği, babam ne derse desin projemizi değiştirmiyor,

sahip çıkıyoruz. Biz eminiz diyor, fikirlerini dinliyor ama kabul etmiyoruz. Anladın mı?" diye sorduğumda anlamamıştı. Çünkü o kahveler şapşal gibi bakıyordu ve açıklayıcı bir şekilde "Babam, onun her karşı görüşünü kabul edip projenin o kısmını değiştirdiğimiz için onaylamıyor. Projemizden emin olmamızı istiyor" dediğinde ise gözlerinde şimşek çaktı. O an "Melek'im?" diye bana seslenen babamın sesi duyuldu ve hızla ona dönüp, "Geç kalmadım baba. 1 saatimiz var daha" diye sızlandım. Babam gülümseyerek "Geç kalmadın Meleğim ama erken gelmen iyi oldu" dediğinde şaşırarak ona baktım ve babam devam etti "Şirkete yeni bir stajyer avukat alındı. Sizin projenizde hukuki işlemleri halledecek, onun için tanışman gerekiyor" dediğinde şaşırarak "Tamam, tanışayım" diyerek babam ile birlikte toplantı odasına doğru yürümeye başladım. Yani ne gerek vardı tanışmaya. Sonuçta sadece hukuki işlemleri yürütecek biri işte. Bu düşüncelerin içinde toplantı odasından içeriye adım attım. Karşılaştığım kişi ile yere çivilendim ve gözlerim yuvalarından çıkacak sandım. O an nefesim daraldı ve dudaklarım istemsiz ismini haykırdı. "Mert" diye ve Mert'in gözleri, o gülen gözleri gözlerimde "Merhaba" karşılığını verince halen daha gözlerine şaşkınlık ile bakıyordum. Nasıl ya? Babam biraz önce şirkete yeni stajyer avukat alındığını mı? Demişti. Mert olamadı değil mi? Yani Amerika'da okumuyor mu? Burada nasıl çalışacak ki diye içimden sorduğum bunca soruya Mert,

"Artık İstanbul'dayım. Aynı okuldayız, aynı şirketteyiz Melek" dediğinde sesler kulağıma darbe yemişçesine yankılanarak geliyordu. Son olarak, "Amerika'ya bir daha dönmeyeceğim" diye söylediği cümle ile aklım yerine gelmiş, gözlerim kocaman olmuş, kalbim dört nala koşmaya başlamıştı. Bedenim engellenemez bir sevinç dalgasına teslim olmuştu. Ağzımdan bir çığlık yükseldi ve bir an babamı unutup, çığlıklar içinde Mert'in boynuna atladım. Evet, doğru duydunuz resmen çocuğun boynuna atladım.

Yiğit amcamın kahkahalarına, Doruk'un 'yuhh' diye anırması eklenince Mert, kulağıma "Benden başkasına âşık olursan, inan bana hortlarım" dediğinde ne söylemek istediğini anlamamıştım ve "Ne?" diye sorduğumda Mert, "Baban, güzelim baban" diye fısıldadığında içimden Lanet olsun! Diye haykırdım ve yavaşça Mert'in boynundan kollarımı çözüp, ürkekçe babama baktığımda, o gri gözler bana değil, ateşlenmiş mermi gibi delici bir şekilde Mert'e bakıyordu. Lanet olsun fena sinirlenmişti ve su anda bu bakışlar ile adam öldürme yeteneği olsa, eminim ki Mert son nefesini veriyor olurdu. Bu bakışma arasında babamın söyleyeceği cümleyi bekliyordum. Kızacaktı, tehdit edecekti, belki de Mert'i daha işe başlamadan kovacaktı. Bu olumsuzlukları beynimde sıraladığım sırada ağzından çıkan cümle ile herkesten bir "Hah" şaşkınlık sesi yükseldi... Bunu söyleyenin babam olabilme ihtimali yüzde sıfır iken karşımdakinin babam olması gerçekten şaşılacak bir durumdu. Kesinlikle ve kesinlikle bende ölümcül bir hastalık vardı ve bana söylemiyorlardı. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Çünkü babam "Şu veledede hoş geldin dediğine göre, projenizi de bir görelim Melek Hanım" demişti. Ve ben ruhlar âlemine geçiş yapmıştım. Bu gerçekten imkânsız bir tepkiydi. Yani babamın şu anda bana olmasa bile Mert'e ciddi anlamda bağıırıyor olması gerekiyordu. Ama babam bu lafı söyledikten saniyeler sonra arkasını dönmüş, hızla kapıya doğru yürümüştü. Bense arkasından sadece baka kalmıştım. Babam kapıdan tam çıkacağı sırada, "Melek ve Doruk toplan-tıya!" diye hırladığında yerimde sıçradım ve Mert ile göz göze geldim. Mert bana tatlı tatlı gülümseyerek, "Sanırım yaşılanıyor. Ve kalbi yumuşuyor" dediğinde Babamın "Duydum velet! Ve rüyada bile göremeyeceğin şeyleri tahmin etmemeye çabala" demesine Mert gözlerini kısarak, "Kesinlikle Radarı var" dedi. Bense daha fazla gerginlik çıkmaması için hızla babamın peşinden odadan çıktım. Şaşkınlığın en üst safhasını yaşıyordum. Babam hiçbir şey söylememişti. Toplantı odası-

na geçip, sunuma başlamıştık. Mert odasında ve şimdi baba-
 babamdan uzak durması en iyisiydi. Bu gün bitebilirse bende
 gerçekten nefes alacaktım. Babam, "Hadi bakalım başlayın"
 dediğinde Doruk ve ben birbirimize baktık. Derin bir nefes al-
 dık ve hızla projenin içini, dışını, yolunu, konumunu, içindeki
 merdiveni, asansörü hatta bahçedeki ağaca varıncaya kadar
 tek tek anlattık ve son olarak "Bu butik otel için şimdi projeye
 onay verersen baba Alaçatı'daki butik otel sahibi ile iletişime
 geçip, oraya gideceğiz." dediğimde babam, kaşlarını çatı ve
 gözlerini projemize diktiğinde eleştiri bekliyorduk. Bekledi-
 ğimizde oldu, "Kapıları neden buradan yaptınız? Ana yol ar-
 kada kalıyor." diye sordu. Ben hemen atağa geçip, "Çünkü
 Ala Çatı içine araba girmiyor. Butik otelin arkasında otopark
 var. Oradan direk bağlantı yolu var. Onu kullanırlar ön tara-
 faki kapı, direk Ala Çatı sokağına açılıyor" dediğimde babam
 ile göz göze geldik. Bu bakışından bıkmıştım artık ve kaşları-
 mı çatarak "Yol ve güzergâhları hatta konumları hesapladık
 ve bu en uygun olanı baba, değiştirmeyeceğiz. Fikrini söyle-
 me sakın" dediğimde dudağının kenarı kıvrılır gibi oldu ve
 olumlu anlamda kafasını salladığında Doruk, "Ne yani onay-
 ladınız mı?" diye şaşkınlıkla sorunca babam, "Evet" karşılığı-
 nı verdiğinde Doruk ve ben sevinç ile birbirimize sarıldık. Bu
 durumda sadece iki saniye sarılı kalabilmıştık. Çünkü ciddi
 tonda bir öksürük sesi gelince hemen ayrıldık ve babam ile
 göz göze geldiğimizde babam, "Her sevindiğinde birine sarıl-
 man gerekiyorsa Meleşim, bana sarılabilirsin" dedi ve kolları-
 nı açtığında gülümseyerek o şefkatli kolların arasına girdim.
 Babam kulağıma "Alaçatı'ya giderken Mert, Savaş ve Rüya'yı
 da alın. Cumadan gider, hafta sonunu orada geçirirsiniz.
 Baya zamandır hep beraber bir şey yapamıyorsunuz, hem ve-
 lette geri döndüğüne göre küçük bir tatil hepinize iyi gelir"
 demişti. Yani babam demişti. Evet, imkânsız ama söylemişti.
 Sevinç ile yanağına kocaman bir öpücük bırakarak, daha da
 sıkı sarıldım. Babama Doruk'a dönüp "Haftaya 6 Eylül Art-

vin'e gidiyoruz. Doruk. Bize Artvin'i gezdirirsin değil mi?
 Güzel yemiş diye bahsettiler" dediğinde Doruk'un gözleri
 kocaman oldu ve kekeleyerek "Artvin'e mi?" diye sorduğun-
 da babam, olumlu anlamda kafasını sallayarak "İtiraz istemi-
 yorum. Evinde de bir çay ikram edeceksin" dediğinde Doruk,
 ruh gibi başını olumlu anlamda sallayınca babam, "Tamam,
 o zaman ben diğer toplantıya geçiyorum. Sizlerde işinizi or-
 ganize edin" dedi ve odadan çıktığında Doruk ile bakiştık.
 Doruk "Cadı bu işte senin bir parmağın varmış gibi hissediy-
 yorum" dediğinde ben hemen "Şey Mert gelmişti biliyorsun.
 Ben onun odasına bir gideyim, sonra konuşuruz tamam mı?"
 diye sorduğumda sitemle "Konuşalım bakalım" dedi ve ben
 hiç zaman kaybetmeden odadan çıktım. Projeyi annemin de-
 ği gibi yapmış ve babamın onayını almıştık. Bu gerçekten
 süperdi ve projemizin hukuki işlerini Mert'in halledecek ol-
 ması, sürekli beraber olmamız anlamına geliyordu. Üstelik
 proje için Alaçatı'ya görüşmeye gidilmesi, işlemlerin halle-
 dilmesi gerekiyordu. Bunun için yaklaşık 2 ayımız vardı ama
 öncelik Artvin'di.

Hafta sonu Eylül'ün 6'sıydı ve Beril'in doğum günüydü.
 Doruk'u Artvin'e götürecektik. Aslında Artvin'e değil, Beril'e
 götürecektik. Babam tüm ayarlamaları yapmış ve kafale halin-
 de Artvin'e gidecektik. Yiğit amcam, Aylin teyze, Mert, ben,
 annem, babam, Savaş hatta Rüya bile geliyordu. Bunları daha
 sonra detaylı düşüneceğimi bir kenara not edip, odadan çıkar
 çıkmaz, Mert'in odasının bulunduğu kata doğru hızla yürü-
 meye başladım. Ona çok sinirliydim. Bana haber vermediği
 için, beni 1 haftadır hem meraktan, hem de öfkeden delirme-
 mi sağladığı için. Her iki duygunun da hesabını verecekti ve
 son koridoru da dönmem ile karşılaştığım kapının, hemen sa-
 ğında yazılmış isim tabelası dikkatimi çekti.

"Av. Mert Ertürk" vay be babam, velet melet diyor ama
 prestijini de sarsmıyor diye sırtıyordum ki sormam gereken
 bir hesap olduğu aklıma geldi. Sırtıtam yerini çatık kaşlara

bırakırken, gözlerimi kısıtım ve kapıyı çaldım. İçeriden "Gel!" diye Mert'in sesi geldiğinde, hızla kapıyı açtım ve donup kaldım. Yahu bir insan evladı bu kadar yakışıklı olabilir mi? Ceketini çıkarmış ve masasına kurulmuş, işlerine odaklanmış ya çalışıyor gibi görünüyordu. Gözlükleri ayrı bir hava katmış yüzüne ve o dudakları Allah'ım eriyorum şu anda diye Kendimden geçerken, içimdeki cadaloz ellerini beline koydu ve "Kendine gel! Canına okumaya geldin!" diye çemkirdi. Hemen kendimi toparlayarak, kaşlarımı çattım ve sinirle kapıyı kapatarak "Evet, sence de bana bir açıklama yapman gerekmiyor mu?" diye sorduğumda Mert, bir kaç saniye şaşkınlık ile gözlerime bakıp, sonrasında muhteşem bir gülümseme ile gözündeki gözlüğü tek eli ile karizmatik bir hareket eşliğinde çıkarıp, gözlerini gözlerime dikti. Derin bir nefes alıp yavaşça ayağa kalktığı anda, içimden sadece masanın yanında durmasını diliyordum. Dileğimin kabul olmadığını, seksi bakışları ile bedenimi kavururken, yavaş yavaş bana yaklaşmasından anlıyordum. Sadece iki adım gerilemem ile sırtım kapı ile buluştu. Mert'te dibime kadar gelmiş, yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı. Nefesi yüzümü okşuyordu. Bense birazdan bayılmamak için dua ediyordum. Mert yüzünü yüzüme daha da yaklaştırp, burnunu burnuma acı verecek bir yavaşlıkta sürttüğünde, gözlerim istemsizce kapandı ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Ben bu durumda ruhumu kaybetmişken Mert, dudaklarını dudaklarımın üzerine getirdi. Milimlik boşluk vardı ve öylece duruyordu. Zorda olsa gözlerimi açtığımda, gözleri gözlerime öyle baştan çıkarıcı seksilik de bakıyordu ki anlatılamazdı. Bir an dudakları kıpırdadı ve "Neyi açıklamam gerekiyor güzelim?" diye sorduğunda, dudakları kıpırdadıkça dudaklarıma değiyordu. İki yanıma dayanmış olduğu ellerinden birinin, parmaklarını yüzümden boynuma kayıp orada durduğunda, göz göze geldik. Nefes almayı bıraktım sanırım, nasıl alındığını dahi unuttum. Kaldı ki onun açıklamasını isteyeceğim konuyu dile getireyim.

Sahi ne için açıklama yapacaktı ki bana? Diye içimden geçirken, gözlerimiz bir an bile birbirinden ayrılmıyordu. Mert, tekrardan burnunu burnuma sürttü ve o harika dudaklar dudaklarımı örttüğünde zihnim, tamamen kapandı. Sadece duygudan ibarettim. Şu anda bu duyguda sinir, öfke yoktu. Tamamı özlem ve aşkla doluydu. O kadar güzel, şefkatli öpüyordu ki bitmemesi için dua bile edebilirdim. Birkaç saniyelik zihin bulantısının arasında zorda olsa kendini geri çektiğinden, dudaklarımız milimlik mesafede ayrıldı ve Mert, "Yeterince açıklayıcı oldu mu?" diye sorduğunda gülümsedim ve hızla boynuna sarılıp fısıldadım "Çok özledim" diye Mert ellerini yerleştirdiği belimi kendine daha çok çekerek sarıldı ve oda aynı şekilde fısıldadı "Bende çok özledim" diye her halimizden belli oluyordu birbirimizi özlediğimiz ama yine de bu duygusalılığı bozarak "Tam bir hafta başından savdın resmen beni Mert!" diye çemkirdiğimde Mert, "Tam 7 ay, ne hissettiğimi anladın mı güzelim? Ben en azından telefonlarını açıyordum" diye karşılık verdiğinde gözlerim kocaman oldu.

Nasıl yani benden intikam mı almıştı. Omuzunda sert olduğunu düşündüğüm bir yumruk atıp, "İntikam mı aldın yani sen?" diye sorduğumda Mert "Bir bakıma ama sürpriz güzeldi" dediğinde halen daha çok sinirliydim ve suratına karşı "Ben, beni sevmediğini ve bir başkasını sevdiğini düşündüğüm için senin telefonlarını açmıyordum. Sesini duyarsam canım yanar, üzülürüm diye. Seviyordum. Seni özlüyordum anlıyor musun? Ve sen şimdi bana bunun intikamını mı aldığını söylüyorsun?" dediğimde Mert'in yüzünün de değiştiğini fark ettim. Söylediği cümleye oda pişman olmuştu ve hızla "Güzelim, öyle demek istemedim" dese de onu dinlemeden kapıya yöneldim. İntikam alıyormuş aptal neyin intikamı? Neyin! Acımın mı? Diye içimden söylenmeler eşliğinde kapının kolunu indirdim ve açtığımda, karşılaştığım kişi ile kala kaldım. İçimden "Hayır ya! Hayır! Hayır! Bu şekilde değil, yani bu şekilde duymaması gerekiyordu

kahretsin!" diye feryat etsem de dudaklarım "Baba" diye fısıldadı. Gözlerinde kızgınlık, öfke, şefkat, acı, hayal kırıklığı yani kısacası tüm duyguları görebiliyordum. Dolan gözlerimi ile daha fazla gözlerine bakamadığım için gözlerimi kaçırdım. Dolan gözlerimden bu sefer hızla yaşlarım süzülüyordu. Kahretsin mep günlüğüm babamın elindeydi. Kesin okumuştun. Tüm kızılgünümü, tüm aşkı, tüm yalnızlığı okumuştun. Şimdi de Mert'e olan aşkı, kendi ağzından duymuştun. Öyle bir anın üzerine gelmişti ki Mert'in beni halen daha üzdüğünü sanıyor ki böyle duygu yüklü bakıyordu. Gözleri gözlerimden ayrılıp, tam arkam da duran Mert'e odaklandığında bakışları birazdan senin canına okuyacağım der gibi bakıyordu. Mert hemen arkamdan gelip elimi tuttu ve babama net bir ses ile "Bora amca konuşmamız gereken bir konu var" dedi ve babam elindeki defteri göstererek "Bence de" karşılığını verince yutkundum. Mert anlamsızca deftere bakarken fısıldadım babama "Baba lütfen!" diye babam anlamış gibi gözlerime baktı ve elindeki defteri bana uzatarak "Sen al bunu ve benim odama geç Melek'im. Ben birde Mert'in hikâyesini okuyayım" dediğinde yutkundum ve içimdeki cadaloz cırladı hemen 'öldürmez değil mi?' diye ve ben onun sesine kulak verirken babam, "Hadi Melek odama geç ve beni bekle" dediğinde bu sefer sesindeki sertlikten ürkmüş, yerimde sıçramıştım. Mert elinde olan elimi hafif sıktığında göz göze geldik ve bana "Git sen, ben konuşurum" dedi. Onun bu söylediğine yutkundum. Benimde burada olmam gerekmiyor mu? Yani bu açıklamada kahretsin! O günlükte sadece Amerika'ya kadar olan kısım vardı. Sonrası yoktu. Babam tüm acılarımı okumuş muydu yani? Lanet olsun! Diye söylendikten sonra kapıdan dışarıya çıktım. Babamın bana uzattığı defterimi elim aldım ve endişe ile babama baktım.

Babam şefkate büründüğü bakışları ile "Odama gidip beni bekle Melek'im" dedi. Sonrasında Mert'in odasına girip ka-

pıyı kapadı. O an gözlerimden akan yaşlara yenisi eklendi. 'Umarım tercih yapmam gereken bir konuşma olmaz. Babam Mert'i seviyor, önemsiyordu. Umarım sevgimizi anlar ve bize engel olmaya kalkışmaz.' diye içimden dua ettim. Daha fazla kapının karşısında duramayacağım için, hızla babamın odasına doğru yürüdüm. Bir kaç dakika sonra babamın odasına girdim ve deri koltuklardan birine oturduğumda, derin bir nefes alıp olacaklar için beklemeye başladım. Ne olacağını bilmiyorum. Mert'in ne söyleyeceğini? Neyi nasıl açıklayacağını? Ve en önemlisi bunca şeye babamın ne karşılık vereceğini? Nasıl tepki göstereceğini de bilmiyorum. İçimdeki korku büyüyordu ve kalbim sıkışıyordu. Sanki nefes alamadığımı hissediyordum. Aldığım nefes ciğerlerime yetmiyormuş gibi sık sık nefes almaya başladım. Ya Mert'e çok ağır bir şey söyler ve Mert'e ona sert çıkarsa? Bu düşünceler ile nefesim daha da çok daraldı. Allah aşkına neler oluyordu. Neden bayılıyormuş gibi hissediyordum. Koltukta oturmama rağmen başımı taşıyamadığı mı fark ettim ve kafamı koltuğun kenarına dayayıp gözlerimi kapadım. Sonra yavaş yavaş yaklaşan, bedenimi saran karanlığa kendimi teslim ettim.

Mert

Söylediğim cümleye kırılmıştı. Lanet olsun Melek'imi kırmıştım ve bana söylediği cümlede, sonuna kadar haklıydı. Aslında niyetim intikam almak değildi. Beni özlediğini biliyordum, bende onu çok özlemiştim. Sadece birazcık sinir etmek istemişim. Çünkü sinirlenince daha bir büyüleyici oluyordu. Ama kırmıştım gün ışığı, gözleri dolmuştu. Kırgın bir şekilde kapıyı hızla açınca, kapıda karşılaştığımız kişi ile koca bir 'siktir' çektim. Lanet olsun Bora amca kapıda ve 'her şeyi duydum' bakışı atıyordu. Melek babasının karşısında donup kaldığında, onunda ilişkimizi babasının bu şekilde duymasını istemediği her halinden belli oluyordu ve Meleğin

dudaklarından sadece fısıltıyla "Baba" kelimesi yükseldi. Bu durumdan artık kaçamayacağımız ortadaydı. Zaten kaçmamızı gerektirecek bir durum yoktu. Ben bu aşk adamının kıznı seviyordum. Deli gibi oda beni seviyordu. Bunu bilmesi ve bize engel değil, destek olması gerekiyordu. Bora amca, kötü bir insan değildi ve küçüklükten beridir hikâyelerini biliyordum. O tam bir aşk adamıydı. Âşık adamın halinden anlardı. Yani benim halimden anlardı. Diye içimden geçirdim ve hızla Meleğimin yanına gidip elini tuttum. Melek, bu yaptığımı kocaman olmuş gözler ile bakarken Bora amca, gözlerini bir elimize ve sonrasında gözlerime dikti. Gözlerinin içine kararlilikla bakarak, "Bora amca konuşmamız gereken bir konudur" dedim. Bora amca elindeki defteri göstererek "Bence de " karşılığını verince elindeki deftere baka kaldım. Neydi ki o defter? Diye içimden geçirirken, Bora amca defteri Melek'e uzatıp, odasına gönderdi. Kendi de benim odama sakın bir şekilde girdi. Ben, derin bir nefes alarak kapıyı kapadım. Bu kapıdan ya gülerek çıkıp gün ışığına sarılacaktım, ya da sedyede çıkıp hastaneyi boylayacaktım. Bu öteki tarafta olabilir çünkü Bora amcanın bakışları hiçte iyi bir konuşma olacağını hissettirmiyordu. Bora amca, sert bir sesle "Başla!" dediğinde ikinci bir derin nefes aldım. Tam karşımda, ayakta duran Bora amcanın gözlerine kararlilik ile bakarak, "Kızını seviyorum Bora amca. Hem de deli gibi, onsuz yaşayamam, nefes bile alamam. Onsuz olmayı, onu unutmayı denedim. Hatta onu unutmak için kilometrelerce uzağa gittim ama olmadı. Melek'te beni seviyor, yıllardır seviyormuş" dedikten sonra duraksadım ve devam ettim. Şu anda söylemezsem içimdekileri, bir daha bu adama söyleyemezdim. Ne olacaksa olacaktı.

"Ben Melek'in kalbine vuruldum Bora amca. Bebekliğimden beri ne aklımda ne gönlümde Melek'ten başkası olmadı. O güzel kalpte beni seviyor. Lütfen engel değil, destek ol. Biz birbirimizi seviyoruz" dediğimde Bora amcanın gözleri acı ile baktı. Bir an sıkıntılı bir nefes verdi ve "Senin o vur-

rulduğun kalp hasta velet" dediğinde binlerce yumruk yemiş etkisi ile suratına baka kaldım. Ne demek hasta? Benim gün ışığımın kalbi hasta mı? Diye içimden deli sorular sorarken dudaklarım "Nasıl?" diye fısıldadı. Tüm duygularım, alacağım açıklamaya kendini hazırlarken Bora amcamın gözlerimde ki sıkıntı, içimi parçaladı. Hayır, o kadar kötü olmaz diye düşünürken Bora amcam, derin bir nefes aldı ve "Biliyorsun vaktiyle ciddi bir ameliyat geçirdim. Bu sebeple çocuklarımla ilgili bir sürpriz ile karşılaşmaması için altı ayda bir sağlık kontrolünü yaptırırız. Bunu kesinlikle atlamayız. Melek 1,5 yıldır kalp yetmezliği hastası. Doktoruna halsizliği ve uykusuzluğu için gitmişti. Arada bir göğsünde sancı hissettiğini ve en ufak bir yorgunluğun, nefesinin kesilmesine neden olduğunu söylemişti. Sonuçlar çıkınca ilk beni aradılar. Duyduğumda yıkıldım. Kalbi için çok geç kalınmış ve 1 yıl içinde her ne yaşıdıysa daha da tetiklemiş. Okul, iş derken ciddi anlamda kendini yormuş. Doktoru kalp nakli için sıraya girmemizi ve mümkün olduğu kadar erken uyumlu kalbin bulunması için dua etmemizi söyledi. Çünkü Melek'im bu kalp ile uzun süre dayanamazmış" dediğinde ayaklarımla beni tutmadığımı hissettim. Bora amcamın konuşmaları anlamsız gelmeye başlamıştı ve konuşmasına "Bakma sert çıktığıma ve ya kızdığımıza size karşı olduğumdan değil, kızımı kıskandığımda uzak tutuyordum. Sizin tabi ki birbirinizi sevdiğinizi biliyordum. Ama sevginizi bir heves olarak yaşamamanızı istemedim. İstedim ki deli gibi âşık olun birbirinize ve onun için gidişine engel olmadım. Ama keşke olsaydım" dediğinde duraksadı ve ben hızla gözlerine bakıp "Neden keşke?" diye sorduğumda Bora amcamın gözleri dolar gibi oldu. Bu adamın karısı ve çocukları söz konusu olunca içinden gelen korku ve şefkate hayrandım. Bora amca sıkıntılı bir nefes eşliğinde "Çünkü Melek senden sonra daha kötü oldu. Seni aklından çıkarabilmek için kendini çok yordu. Aklını dolduracak birçok uğraş bulmaya çalıştı ve bu durumda iş stresi, ders stresi, koşuş-

turmaca ve sana olan hislerinin karşılığı olmadığı düşünmesi derken kalbini çok çok yordu." dediğinde duraksadım ve kekeleyerek "Ben gi- gittim diye mi daha kötü oldu?" diye sorduğumda Bora amca başını olumsuz anlamda sallayarak "Sen gitmeden önce kötüye gitmiyordu. Aynıydı hep. Vitamin diye içtiği ilaçlar aslında kalp ilaçlarıydı. Hastalığını düşünüp, stres yapmasını engellemiştik. Doktoru bu şekilde uzun yıllar sorun yaşamaz ve umarım yakın zamanda uygun kalp bulunur demişti. Senin yanına gelmeden önce son kont- rolde doktoru durumunun kötüye gittiğini ve sık sık nefes alma sorunu, kalp sıkışması ve bayılma sorunları yaşayabileceğini söyledi. Sen ona iyi geliyorsun ve seni özlediği için bu kadar yorulduğunu biliyordum" dediğinde hızla "Onun için mi sizin gelmeniz gereken yıl dönümü yemeğine Meleği gönderdiniz?" diye sorduğumda ise Bora amca "Evet, sen ona yine iyi gelecektin ve birbirinizin duygularını yanlış anlamanızdan dolayı ayrı kalmanıza daha fazla seyirci kalmak istemedim. Sizin daha hava limanında gözleriniz ile birbirinize aşkınızı itiraf ettiğinizi tahmin edebiliyorum." dedikten sonra duraksadı. Sonrasında tebessüm ile bakan gözleri bir anda keskin bakışlara döndü ve "Amerika'da ilk gece sende kaldığını da biliyorum" dediğinde hızla "Melek'e zarar verecek hiçbir şey yaşanmadı. Emin olabilirsiniz" dedim net ve tüm ciddiyetim ile Bora amca "Bundan eminim zaten " dediğinde derin bir nefes verdim ve Bora amca yavaş adımlarla aramızda bir adımlık mesafe bırakacak kadar, yanıma yaklaştı. Tam gözlerimin içine sert bir şekilde bakarak, "Melek'imın kanatlarını kırarsan, kafanı kırmakla kalmaz, seni parçalarım velet" dediğinde gözlerim kocaman oldu ve hayretle çıkan bir ses ile "Onaylıyor musun? Artık Melek'in elini gizlenmeden tutabilir miyim?" diye sorduğumda Bora amcanın gülümsemesinin arasından "Git sevdiğinin elinden tut ve onu sadece mutlu bir melek yap. Gülümsemesi solarsa, onu bir kez bile üzersen sana yapabileceklerimi tahmin bile edemezsin" dediğin-

de hızla boynuna sarıldım ve "Teşekkür ederim Bora amca, teşekkür ederim" diyerek kapıya yöneldim. Neredeyse koşar adım Bora amcamın odasına gittiğimde, kapıyı çalmadan açtım. Şu anda meraktan stresten ölüyor diye düşünüyordum ki karşılaştığım görüntü ile gülümsedim. Stresten ağlayanı sinirleneni gördüm de uyumak sadece gün ışığına özel bir özellikti her halde diye düşünüyordum. Onu hiç uyandırmamak istemedim ve onu izlemeye başladım. Sadece 10 dakika sonra kapıyı açan Bora amca ile göz göze geldiğimde elim ile sessiz olması için işaret ettim. Bora amca anlam veremez gözleri ile bana bakınca sessiz bir tonda "Uyumuş burada, uyandırmak istemedim" dediğimde Bora amca gözlerini bu sefer Melek'e çevirdi ve kaşlarını çatığında, ters giden bir şeylerin olduğunu anladım. Hemen Melek'e yöneldiğimde Bora amca çoktan yanıma gelmişti. Elini yavaşça Melek'i uyandırmak adına, yüzüne yerleştirip "Melek'im" diye seslendiğinde Melek'in, boşta kalan başı avucuna düştü ve Bora amca sesli bir şekilde "Kahretsin! Uyumuyor bayılmış" diye bağırdı. Melek'i sarsmaya başladığında hızla Bora amcayı geri çektim ve Melek'i kucakladığım gibi

"Hastaneye gidiyoruz!" diye bağırdığımda sadece hızla önden çıktığını gördüm. Muhtemelen arabayı kullanacaktı ve bende Melek kucağımda odadan hızla çıktım. Koridordakiler hayretle bana bakarken annem ile karşılaştım. Annem, "Melek!" diye haykırdığında babam, Merve teyzede görüş alanıma girdi. Hızla onlara hiçbir şey söylemeden hastaneye gitmek için, çıkışa doğru gittim.

Melek'i hastaneye getirmiş, doktorlar tarafından muayene edilmiş ve şu anda Bora amca, Azra teyze Savaş ve ben doktorun odasında, doktorun açıklama yapmasını bekliyoruz. Doktor sıkıntılı bir nefes vererek "Bora bey, bu belirti-

lerin başlayacağını biliyorduk. Onun için stresten, korkudan, adrenalinden uzak durmasını söylemiştim. Çok hassas bir dönemde yaşı, işi ve hayatı dolayısı ile çok fazla stres yorgunluk, durumu var. Melek hanımın uygun kalp bulunana kadar sakın bir yaşam sürmesi gerekiyor" dediğinde Bora amca "Lanet olsun! Benim hatam. Benim yüzünden stres yaptı. Belki de koktu" dediğinde Azra teyze "Canım Melek senden hiçbir zaman kokmaz. Biliyorsun senin ona asla kızmayacağını da biliyor. Yapma böyle" diyerek teselli etmeye çabaladığında Bora amcaya sımsıkı sarılmıştı. Ben hızla odadan çıkmıştım. Gitmeseydim, beni unutmak adına kalbini o kadar yormayacak, yıpratmayacaktı. Bu durumun kötüye gitmesi yalnızca benim suçumdu ve bundan sonra asla böyle bir şey olmayacaktı. Buna izin vermeyeceğime dair kendime söz verip, gün ışığına aldıkları odaya doğru yürüdüm...

Melek

Bedenim uyuşmuş hissi veriyordu. Hatta ağrıdığını bile söyleyebilirdim. Her yer karanlıktı. Gözlerimi açıp, bu karanlığa bir son vermek istesem de bu mümkün olmuyordu. Sanki göz kapaklarım birbirine yapışmış gibi açılmamakta direniyordu. Gözlerimi açılmaya zorladım ve yavaşça açmayı başardığımda başardığım da bulunduğum yerin babamın ofisi değil, bir hastane odası olduğunu anlamak çok zamanımı almamıştı. Kolumdaki serumun verdiği üşüme hissi ile etrafı tararken görüş alanıma giren babam, o muhteşem gülümsemesi ile "Melek'im?" diye seslendiğinde yüzüme buruk bir gülümseme yerleşti. Bana ne olduğuna dair herhangi bir fikrim yoktu ama babamın bakışlarından onu ne kadar korkuttuğumu anlıyordum. Onu rahatlatmak adına zor ve kısıp çıkan sesimle "Babacım" dedim, babam "Melek'im çok korkuttun bizi" diye karşılık verirken bu korkuyu hissetmiştim. Eminim bahsettiğinden fazlaca korkmuştu. Ama bunun ne-

ler olduğunu hatırlayamadığım için sadece babama baktım. Babam, "Koltukta bayılmışsın Melek'im. Aklım gitti seni uyandıramadığımda" dediğinde hüznle, "Özür dilerim" dedim. Bu durumun onu ne kadar endişelendirebileceğini tahmin edebiliyordum. Babam derin bir nefes alarak, alnıma bir öpücük bıraktı ve "Ben özür dilerim Melek'im. Benim düşüncesizliğim yüzünden stres yaptın. Benim hatam" dediğinde tekrar gülümsedim. Babam bu gülümsemenin ardından, babam bu sefer yanağımdan öperek "Dışarıda en az benim kadar meraklı olan biri daha var. Çıkayım da gelsin. Eminim kapıya yapışmıştır" dediğinde gözlerim kapıya gitti. O esnada babam ayağa kalkıp, kapıdan çıktı. Babamın çıkışından sadece 2 saniye sonra içeriye Mert girmişti. Hatta odaya girer girmez hızla yanıma gelerek, "Güzelim?" endişe, korku, stres yüklü olan sesi ile seslendi ve bana sıkıca sardığında sadece bayılmamın onları bu kadar endişelendirmiş olmasına gerçekten çok ama çok şaşırmıştım. Bu düşünceler arasında aklıma gelen soru ile gözlerim kocaman oldu ve panikle, "Babam ile ne konuştunuz?" diye sordum. Mert bu tepkime gülümseyerek "Seni sevdiğimi, sensiz yaşayamadığı mı, seni sevdiğim için gittiğimi ama gitmemin senin beni sevmediğini düşündüğüm için olduğunu söyledim" dediğinde gözlerim daha da kocaman oldu. Allah'ım yaşıyor olması kesinlikle mucizeydi. Bunu Mert'e de söyleyerek, "Hala yaşıyor olman bir mucize Mert. Babamın sana herhangi bir şey yapmamış olması, yapmayacağı anlamına gelmiyor. Çıldırдың mı sen?" diye sordum. Mert, "Amerika'ya geldiğinde konuştuğumuzu ve birbirimizi çok sevdiğimizi söyledim. Hayır, hiçbir şeyde yapmayacak" dediğinde hala ona şoka girmiş gibi bakıyordum. Bunun olması, babamın bu tepkiyi vermiş olması için kesinlikle çok önemli bir nedenin olması gerekiyordu. Mert ben bu şekilde düşünürken, "Seni sevdiğimi hatta senin de beni sevdiğini biliyor artık. Ona beni öldüresiye dövseniz de hatta öldürseniz de kızını sevmekten asla vazgeçmeyeceğim

Bora amca dedim" dediğinde bu düşüncelere öldürücü darbeyi vurmuş ve bitirmişti. Bu söylediği ile daha da hayrete gömülerek, hızla "Ve hala yaşıyorsun?" diye sordum. Mert bu sorumla kahkaha atarak "Evet, yaşıyorum." karşılığını verdi ve ben, yine aynı hayret dolu sesim ile "Babam ne dedi peki? Bunca itirafa karşılık tebrik etmemiştir." diye sordumda Mert yüzüme yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük bırakarak, "Melek'imın kanatlarını kırarsan, kafanı kırmakla kalmam parçalarım seni velet dedi." dediğinde O söylediği ile gülümserken ben sadece ona baka kaldım. Bu ne demek şimdi? Babamın, Mert ile olan ilişkiye onay vermiş olabilmesi için kesinlikle ölüyor olmam gerekiyordu. Yani bunun olması imkânsızdı. Mert'in kararlı bakışları ile içimden Yani öyle mi? Biri gerçekten doğruyu söylesin. Ben hastayım bunu anladım ama kaç günlük ömrüm kaldı...

O şaşkınlık dolu gecenin ardından hastaneden çıkmış ve eve gelmiştik. Doktor neredeyse 1 hafta yatış vermişti. Bir hafta boyunca evde dinlenecektim. Tabi bu dinlenme süreci babam tarafından bölününce pek dinlenme olmuyordu. Babamın Mert dedektifliği, Savaş'ın babamı aratmayan müdahaleleri ile neredeyse tekrar hastaneye yatmayı dileyecektim... Üstelik bu dinlenmenin verimli olması gerekiyordu. Zira Doruk'u Artvin'e götürecektik.

GYULIÇKİMİ (BENİM GÜLÜM)

1 Hafta Sonra Artvin (6 Eylül)

Doruk

Tam 3 yıl olmuştu. Onu, Beril'i kaybedeli tam 3 yıl. Bura-ya 3 yıldır sadece 6 Eylülde gelirdim. Sadece onun ziyaretine gelirdim. Çünkü beni beklediğini bilirdim. Bu gün beni burada beklediğini, özlediğini bilirdim. Bende onu özliyordum. Her geçen gün kendime, onun elinden tutamadığım için bin lanet okuyordum. Ona bir kez bile sarılamadığım için, ona onu sevdiğimi bir kez bile söyleyemediğim için, o gözlerine bir kez olsun aşkla bakamadığım için, kendimden nefret ediyordum. Uçağın canımdan hem memleketimin güzelliğini seyrediyordum. Hem de Beril ile olan günlerimizi hayal ediyordum. İkisi de o kadar güzeldi ki? Bu hayalde günlerce kaybolabilirdim...

Trabzon hava limanında inip, Artvin yoluna koyulduğumuzda Beril'e neler söyleyeceğimi aklımdan geçirdim. Abisinin o gereksiz tehditlerine de kendimi hazırladım. Bu güzel ve harika olan aileyi burada nasıl ağırlayabileceğim konusunda düşündüm ve sonunda yol tariflerim ile evimin önüne geldiğimde tam 4 lüks araba ile kapıya giriş yaptık. Annemi

kapının önünde otururken gördüm. Her zaman orada otururdu. Orada oturup, gelen geçen ile muhabbet eder, düşünür, yeri gelir ağlardı. Arabaların girişini gören Annem hızla Oturduğu yerden kalktı ve tereddütle bahçeye giren arabalara bakmaya başladı. Onun bu endişeli bakışlarına daha fazla dayanamayarak, duran arabadan hızla indim. Beni görmesi ve gözyaşları içinde "Oğlum!" diye bağırması bir oldu. Tam 2 senedir sadece telefon ile konuşa biliyorduk. Buraya sadece Beril'i görmeye geliyordum. Gecenin geç saatinde geliyor ve onunla dertleşmem bittiğinde hiç kimseye görünmeden hızla geri dönüyordum. Annem beni bu görmediği için cidden çok ama çok özlüyordu.

Uzunca sarılmamızın arasından, arabadan inen herkesi annem ile tanıştırdım. Annem hepsini evimizin hemen önündeki çardağa götürdüğünde, bende onlar ile beraber çardağa doğru yürüdüm. Tam çardağa girecektim ki karşıdaki evin bahçesine baktım. Ayaklarım milim kıpırdamazken, olduğum yerde çekili kaldım. Gözlerimi oradan alamıyorum. Beril'im oradaydı işte, evinin bahçesinde, beni bekliyordu. Başına gitmemi, onun ile konuşmamı bekliyordu. Kaldığım yerden kıpırdayamıyordum. Ve arkamdan gelen bir ses ile ona döndüm. Mert elini omzuma yerleştirdi ve hafif sıkarak "Daha fazla bekletme de hadi yanına git. Biz abisini hallettik evde değil zaten" dediğinde onun ile göz göze geldiğimdi. Adı gibi mert bir çocuktü ve iyi ki bu cadı ile tanışmış, hayatıma bu güzel insanları almıştım. Adımlarımı atmaya ve Beril'ime doğru yürümeye başladım. Sadece 5 dakikalık bir yürüyüşün ardından, tam başucunda durduğumda dudaklarım "Gülüçkimi, ben geldim" diye özlemle fısıldadı. Gözlerim anında dolmuştu ve dolan gözlerim ile iyice yanına yaklaştım. Hemen yanına çökerek derin bir nefes aldım ve "Özledin mi beni?" diye sordum. Sonrasında ise, "Ben çok özledim seni. Bakışını, gülüşünü, her şeyini çok özledim. Bazen çok kıztıyorum sana, bu ayrılığı bize yaşattığın için, beni bu acı ile bir

başına bıraktığın için, canına kıydığın için, o lanet olası def-
tere, onca şeyi yazıp da bana tek bir kelime bile etmemene.
Şimdi diyeceksin ki sen neden sustun? Ondada sen haklısın
işte, oda da benim salaklığım ama gitmeseydin be gyulickimi,
kalsaydın. Kapatmasaydın gözlerini sonsuzluğa, bırakmasay-
dın beni bir başıma" dedim ve elim ile gözümünden akan yaşı
silip, yutkundum. Sonrasında hiç cevap bulamayacağım so-
ruyu her zamanki gibi sordum.

"Mutlu musun orada? Görüyor musun oradan beni? Gö-
rüyorsan da bakma öyle güldüğüme, eğlenir göründüğüme
inan aklımdan bir an bile çıkmıyorsun. Her gece seni rüyamda
görmeyi bekliyorum ama sen artık rüyalarım gelmiyorsun.
Yapma gyulickimi gel rüyalarım. Sana bir tek orada sarıla-
biliyorum. Bir tek orada alabiliyorum kokunu, özletme olur
mu?" dedikten sonra kalktım yanından ve elimi tam başından
tarafa sürterek "İyi ki doğdun Gyulickimi ama keşke ölme-
seydin. Ölmeseydin de ben toprağını değil, o kömür karası
saçlarını okşasaydım. Ölmeseydin de bu kara toprak yerine,
koynumda uyusaydın. Bu gözyaşlarım yerine, hayran bakış-
larım olsaydı. Toprağından bir kavanoz almıştım. Buraya ge-
lemesem bile sen her zaman yanımdasın. Keşke ölmeseydin
de ben her gün, o kavanozdaki toprak yerine seni öpseydim.
Şimdi gidiyorum ama belki bir daha ki doğum gününe bende
gelirim yanına. Bu sefer gerçekten. O zaman sarılırsın değil
mi bana? O zaman öpersin değil mi gyulickimi? Hadi hoşça
kal. Şimdi ben gidiyorum ama sen rüyalarım gel olur mu?"
dedim ve ayağa kalktım derim bir nefes aldım ve özlem dolu
gözlerle Beril'ime bir kez daha bakıp, arkamı döndüğümde
karşılaştığım kişi ile gülümsedim. O gülümseme eşliğinde ba-
şımı Beril'in mezarına çevirerek "Belki yanına gelmek için o
kadar çok beklemeyiz ha ne dersin?" diye sordum ve karşım-
da elindeki silahı bana doğrultmuş, gözlerimin içine nefret ile
bakan Sinan ile bakışmaya başladım. Sinan bana doğru uzat-
mış olduğu silah ile gözlerime nefretle bakarken hırladı "Se-

nin burada ne işin var?" diye bu sorusuna bende gülümseyerek "Ölmeye geldim dersem, öldürecek misin?" diye sordum. Sinan tamda tahmin ettiğim gibi, "Orada yatan kardeşimin yüzünden öldü. Utanmadan birde buraya mı geldin?" diye bağırdığında gülümsemem nefret bakışlara döndü.. Bu adamı çocukluğumdan beridir öldürmek istiyordum. Beril çoğu kez dayak yedi bu abi müsveddesinden. Hatta liseden sonra devam etmemesinin tek sebebi de bu gereksiz adamdı. Onun için sert çıkan sesimle, "Benim yüzümden ölmedi! Beni on bir şey yapmadım! Beni sevdiğini dahi bilmiyordum! Ben senin kardeşine elimi bile sürmedim! Gözlerine bir kez bile bakamadım anladın mı? Bilmiyordum! Bilmediğim için zaten her gün ölüyorum. Şimdi ya o silahı ya ateşle beni de kardeşinin yanına gönder, ya da çekil önümden" diye bağırdığımda arkadan koşarak gelen bir sürü adam gördüm. Onların arkalarından da yine koşarak gelen Bora amca, Mert, Savaş ve Yiğit amca hepsi yanıma geldiğinde Sinan, "Arkanı sağlama almışsın anladım. Ama bir gün tek yakalayacağım seni ve bu tetiği çekmemi hiçbir şey engellemeyecek. Bekle, o günü bekle" dedi ve arkasındaki adamları hızla geçerek gittiğinde, Bora amca "İyi misin?" diye sordu. Ben "İyiyim, gidelim hadi" dedim ve son bir kez daha gyulıčkime baktım. Derin bir nefes alarak, "Sende beni bekle Gyulıčkimi. Sende beni bekle, çok bekletmeyeceğim ama yine de bekle..." dedim ve arkamı dönüp evime doğru yürüdüm. Sevdiğimi, sevdami ardımda, o kara toprağın altında bırakarak. Şimdi geri dönebilirdik, hafta sonu için gelmiştik ve dönüşte proje İzmir Alaçatı'ya gidecektik. Orada Mert'in sürprizi için baya bir işim vardı. Kendi sevdiğimi alamadım bari sevenleri mutlu edelim değil mi? diye düşünerek çardağa gittiğimde babaannem, Rüya'yı pençesine almış konuşuyordu. Savaş'ta, Rüya'da baya bir sıkışmış gibi duruyordu ve babaannemin Rüya'ya "A kızum sen habu yaşına evdemi kaldun, çimse almadimi seni" diye sorduğunda rüya anlamamıştı. Bunu fark ettiğim için ben "Bu yaşında

evde mi kaldın? Kimse almadı mı seni? Diye sordu" diyerek tercüme ettiğimde Rüya, hızla Melek'i göstererek "Aaa Melek ablam dururken önce ben mi gideyim? Hem o benden daha büyük" dediğinde babaannem gülerek "Onu almışlar, sende bul kendine birini" dediğinde Rüya'ya aynen tercüme ettim ve Rüya "Beni sevdiğim alacak zamanı gelince." karşılığını verirken gözleri yavaşça Savaş'a kaydı ama kimse görmesin diye hızla çektiğinde babaannem, "Sevdiğün seni sevmeyi mi da almadı seni?" dediğinde Rüya, babaannemi taklit ederek "Almasun ben sevdiğumdan başkasını almam" karşılığını verdi. Babaannemin ağzının kıvrılmasından kesinlikle bir sıkılı cümlelerin geldiğini anlamıştım ve tahmin ettiğimde oldu. Babaannem o meşhur "Alamayısan sevdiğuni, sever-sun aldüğuni yakma gençluğuni" cümlesini söyledi. O anda tüm çardaktakiler, kahkaha atmaya başladı ve bende gülümşedim. O esnada gözlerim, Beril'in mezarına gitti ve mırıldandım "Ya benim gibi olanlara ne cümle var babaanne? Ben ne yapayım bu kalbi?" Diye.

ALA ÇATI

Melek

Aşk nedir? Diye sorsalar ne cevap veririm bilmiyorum. Artvin'de aşkın anlamını gerçekten bir kez daha görmüştüm. Yıllardır Mert'i seviyordum. Hatta bebekliğimden beri ama Doruk'un aşkı karşısında dilim tutuluyordu. Bir insan kalbinde böyle bir acıyı nasıl taşıyabilir ki? Böyle bir acı ile nasıl yaşayabilir ki? Ama o yaşıyordu. Hem de pes etmesine rağmen. Mert ölse ben yaşayabilir miydim? Kesinlikle hayır! Kesinlikle yaşayamazdım.

Artvin'den döneli 1 hafta olmuştu ve Doruk iki gün önce Alaçatı'ya gitmişti. Bir kaç işi varmış önceden onları halledecekmiş. Bu arada Hande teyzemin kızı İpek'te geliyordu. Ama saatlerimiz uymadığı için bir gün öncesinden İzmir'e gidecekti. Doruk, onu orada karşılayacak ve kalacağımız otele götürecekti. Umarım iyi anlaşılırdı. Çünkü ikisi de Kara Denizli ve inatçıydı. İpek, Amerika doğumlu olsa da Rizeliydi. Tam bir Karadeniz kızı olarak yetiştirildi. Ciddi anlamda Karadeniz damarı vardı. En az Rüya kadar çok konuşuyor. Bu konuda üzerine kimseyi tanıımıyordum. İpek kafaya koyduğu şeyi yapardı. Kerem amcam onun konservatuvar da oku-

masına izin vermiyordu. Ama İpek, İstanbul'da kalacağı 1 ay içerisinde, okul başvurularını yapıp, mülakatlara katılmak için uğraşacaktı. Kazanınca da "Ben gelmiyorum" diyecekti. Tabi ki ortalık karışacak ve işin içine 3 devler girince ortalık yatışacaktı. 3 dev; Babam, Yiğit amcam ve Çağlar amcam oluyordu. Onların bu güne kadar halledemediği bir iş olduğunu görmedim. Ama İpek çok tatlı bir kızdır. Bıcır bıcır olmasına rağmen, yeri gelir akılınızın alamayacağı kadar inatçı, huysuz hatta gıcık olabiliyordu. Doruk ile birbirlerini yemeyeceklerini ümit ediyordum.

Şimdi ise tüm hazırlıklarımız tamamdı. 2 saat sonra, hava limanına gidecek ve İzmir'e uçacaktık. Bizi de orada Doruk karşılayacak ve kalacağımız otele gidip, yerleşecektik. Odamdan valizimi alıp çıktığımda, merdivenlerde babam ile karşılaştım. Babam, "Melek'im ben alayım" deyip elimden valizimi aldığımda babamın arkasından sitemle "Baba ağır değildi ki " diye söyledim. Duydu mu? Hayır. Salona geçtiğimde, Mert çoktan gelmişti ve gülümseyerek ona baktığımda oda bana gülümsemiş ve aynı anda "Merhaba" dediğimizde annem kahkahayı patlatmıştı. Bizde aynı şekilde gülerken, Annem "Hadi kahvaltınızı yapın, geç kalmadan çıkalım" dediğinde masaya oturduk. Babam, oradaki işler için bize yapmamız ve dikkat etmemiz gereken şeyleri söylerken, gözleri beni buldu ve "Özellikle sen Meleğim, kesinlikle kendini yormamaya dikkat ediyorsun" dediğinde tereddüt ile "Neden?" diye sordum. Neden her defasında yorulmamam gerektiğini tekrar edip duruyordu. Bir şey olduğu kesindi ve suratındaki ifade ters bir şey olduğunu kanıtlıyordu. Bunun için, biraz sert çıkan sesim ile "Baba neyim var benim?" diye sordum. Bir şey vardı evet ve bana söylemiyorlardı. Sürekli ilaçlarım için hatırlatmalar yapılması ve aynı şekilde yorul-

ından "Yani?" diye sordu. Savaş, "Abi koltuğu sonuna kadar yatırdın. Arkada sıkıştım kaldır biraz" dediğinde Mert, bu sefer "Savaş Koltuğu kaldırırım ama seni indiririm" karşılığını tehlikeli bir ses tonunda sarf ettiğinde Savaş, korkak bir ses tonunda "Tamam, sıkıntı yok. Hatta daha yatıra biliyorsan yatır abi" dediğinde gülümseyerek başını Mert'in göğsüne bastırdım ve Mert, "Birinden kurtuluyoruz, biri başlıyor. Ne bitmez çilem var benim" diye sızlanınca kıkırdamam daha da arttı. Mert, "Bunlar evlenince bizim evde kalırlar sanırım" diye sorduğunda ise gözlerim kocaman oldu. ' evlenince mi dedi o? ' diye söylenen içimdeki cadaloza, kafamı salladım ve Mert'e bakmaya devam ettim. Mert, "Ne? Evlenmeyecek miyiz?" Diye sordu. Sesi sinirli çıkmıştı ve bende gerilmiştim. Onun için sitemle, "Bir teklif ette düşünürüz" dedim. Sonrasında ise hızla kafamı göğsüne yerleştirdim. Aslında göğsüne kafa attım desek yeridir. Bir insan hem bu kadar yakışıklı, esprili ve aşk dolu olup da aynı zamanda o derece öküz olabiliyordu anlamıyordum.

50 dakikalık bir uçuşun ardından İzmir hava limanına inişe geçtiğimizde halen daha Mert'in göğsünde yatıyordum. Yapılan anonstan sonra koltukları kaldırmış olsak da o rahat pozisyonundan vaz geçmemiştim. Hala göğsünde uyuyordum. Sadece birkaç saniye sonra tekerleklerin gümbürtüsüne çoktan uyanmıştım. Kafamı kaldırarak, Mert'e baktığımda oda gülümseyerek bana bakıyordu. Bende ona gülümseyerek, "Geldik " diyerek mırıldandım. Mert' te Aynı gülümseme ile "Geldik, güzelim" dedi. Uçak alana yanaştığında, kapılar açıldı ve ayağa kalkıp, uçaktan çıktı. Valizlerimizi alıp, tamamen hava limanının çıkışına doğru gittik. Çıkıştan çıktığımız an gözlerim Doruk ve İpek'i aradı. Bizi bekleyen Doruk ile göz göze gelmem ile gülümsemem bir oldu. Sonra ise fark ettiğim

şey ile gülümsedim. Tamda beklediğim gibi sıkıntılı bakışlar saçıyordu. Etrafa bakındığımda İpek'i bekleme koltuklarından birinde aynı Doruk gibi sıkıntılı oturduğunu gördüm ve hala ikisinin de tek parça olduğuna sevinerek, neşeli bir ses tonunda "Merhaba Dev!" diye bağırdım. Doruk gözlerinden alev saçarak, işaret parmağını tehdit eder şekilde bana uzattı ve "Merhaba mı? Ne merhabası! Sana çok kızgınım Cadı" diye hurladığında duraksadım ve gözlerim kocaman olarak ona baktım. Doruk, ilerideki koltuklarda oturan İpek'i göstererek, "Cadı bu nasıl bir cezadır. Ya da bunun gibi bir cezayı hak edecek ne yaptım?" diye sorduğunda İpek, "Aaa oduna bak! Şu iki günü zehir eden sensin. Bir de şikâyet ediyorsun" dediğinde Doruk, "Allah'ını seversen bir sus be fındık!" dediğinde ise İpek, "Bak yine fındık dedi ya" diyerek atarlandığında gözlerim bir ona, bir Doruk'a kayıyordu. Doruk, "Sen nasıl bir belasın?" diye sordu ve Mert eğlenceli bir ses tonunda "Püsküllü" diyerek karşılık verdiği esnada İpek,

"Ne yaptım ben ya?" diye sitemle sordu. Doruk, onun bu sorusuna hayret ile kaşlarını kaldırdı ve yine hayret ile çıkan ses tonunda "Ne mi yaptın? Ne yapmadın Fındık? Ne yapmadın?" diye sordu ve İpek, "Adamı dövmeseydin sende" diye çemkirdi. Mert bu cevaba arunda "Ne adamı ya?" diye sorusu ile karşılık verdi ve Doruk sitemle, "Abi akşamı bir dert, gündüzü aynı bir dert. Ne sen sor, ne ben söyleyeyim ama kurtarın beni bu kızıdan" diye yalvardığında ise İpek hızla, "Sanki ben yanımda dur diyorum. Yanımda dur da bana bakanları da döv diyorum. Babam ile bir anlaşman mı var senin?" diye soru yönelttiğinde Doruk, sıkıntılı bir nefes verdi. Artık dayanamadığı her halinden belli oluyordu. Çok geçmeden isyan bayrağını çekebilirdi. "Ya fındık, senin susturma düğmen nerede?" diye sordu ve bana dönerek "Cadı, bende Kara Deniz'in kızlarını çok konuşur derdim. Bu fındık, bizim kızlara taş çıkarır" dediğinde kahkaha attım. Sonra kahkaham arasından Doruk'a, "İpek, Rizeli Doruk" karşılığını verince Doruk,

duraksadı. Şaşkın gözleri ile İpek'e baktığında İpek, "Haçan karadeniz kızıyım ben, uşak" dediğinde Mert, Doruk'a "Abi de geç, bir süre sonra sıkılıyor " diye taktik verdi ve Doruk, "Onu da denedim olmuyor. Ya bu kız hiç susmuyor. Bir de barlardan topluyorum. Abi bunu kime söylüyorsanız söylevin durum fena" dediğinde İpek, "İspiyonlamasan olamaz değil mi? otelin barındaydım ben" dediğinde Doruk, "18 yaş üstü için orası" dedi alay eden ses tonunda. Ben yine kahkaha attım ve Doruk bana baktığında, "20 yaşında" dedim. Doruk bu sefer İpek'e daha alaycı bir tavırla "Neren 20 senin, bildiğin 15-16 yaşında bir Apaçi gibi duruyorsun" dediğinde İpek, birazdan onu gözleri ile parçalayacakmış gibi bakıyordu. Doruk İpek'e bakarken, İpek hızla ellerini beline yerleştirdi. Tam konuşacağı esnada Doruk, eli ile İpek'in ağzını kapadı ve bu harekete İpek gözlerini kocaman açarak karşılık verdi. Karnıma gülmekten ağrılar giriyordu. Çok fazla tatlıydılar. Doruk, "Gözünü seveyim sus, istersen 25 ol umurumda değil, yeter ki sus" diyerek yalvardığında, kahkahalarım durdurulamaz seviyeye çıkmıştı. Tam da tahmin ettiğimiz gibi birbirlerini yiyorlardı.

Otele geldiğimizde İpek kendisi için tuttuğu odaya geçti. Doruk'ta ilk geldiği için ayrı bir odadaydı. Savaş ve Mert'te ayrı odalarda kalırken, Rüya ile ben aynı odada kalmayı tercih etmiştik. Hızla odalara çıkıp, üzerimizi değiştirip, projemiz olan butik otelin oraya gittik. Adam bizi sıcacık gülümseme ile karşıladığında sahibi gibi sıcak bir proje ortaya çıkardığımız için bir kez daha sevindim. Butik otelin içine girdiğimde her yerin bembeyaz olmasının çok güzel bir fikir olduğunu ve diğer eşyaların fuşya rengi olması fikrini sunduğu için Doruk'a minnettardım. Ben daha çok kahve üzerinde duruyordum. Doruk, "Sıkı çalışmamız gerekecek cadı, Çok

iş var." dediğinde olumlu anlamda başımı salladım ve Mert, "Hukuk departmanı olarak işlem tamam. Siz ne durumda-sınız?" diye sorduğunda Doruk ve ben adamla konuşmaya başladık. Yaklaşık 3 saat neler yapılacağını, nelere ihtiyaç duyulacağını, işçi, malzeme her konu konuşuldu ve el sıkışıp otellere geri dönmek için arabalara bindik. Yorgunluk tüm bedenimizden akmasına rağmen, otele geldiğimizde hepimiz hazırlanıp, yemeğe indik. Aslında bizim otelimiz küçük bir butik oteldi ama çok güzel şirin bir bahçesi vardı. Yemeğimizi İpek ve Doruk'un atışmalarına kahkahalar atarak geçirdikten sonra, hazır gelmişiz eğlenelim dedik ve Ala Çatı sokaklarından gönlümüzce gezmeye başladık. Çeşme buraya yakındı ve arabalar ile çeşmeye geldiğimizde saat, gecenin 00:00 olmuştu. Plajda doğru yürümüş ve kumların üzerine oturmuştuk. Eğlenceli bir muhabbet ediyorduk. Bu eğlencenin arasında Savaş, İpek'e "İpek, uzun zaman oldu sesini duymayalı" dedi ve Rüya hemen "Evet ya hadi bir şarkı söyle" diye ısrar edince Doruk, kahkaha atarak "Fındık, şimdi bir gavur şarkısı söyle-me bu sefer harbi boğarım seni şu denizde" diye alaycı bir ses tonunda konuştuğunda İpek, gözlerini Doruk'a dikti ve "Ben, Türkçe müzik dinler söylerim. Amerika'da yaşıyoruz evet ama nedenlerimiz olduğu için Amerikalı değilim" karşılığını verince Doruk suratını buruşturdu ve "Tamam, tamam ama çok cırlama yani kulaklarım bana laz..." daha sözünü bitirmeden İpek şarkıya başlamış ve Doruk'un cümlesini bitirmesine izin vermemişti. *Şarkı Nesrin Topuz - Yaylanın çimenine şarkısıydı. Tam Karadeniz şarkısıydı.* Doruk, başını çevirdiği taraftan döndürmeden duraksadı ve yutkunduğunda bir kaç saniye öylece kaldı. Mert ellerini belime dolayıp, beni göğsüne çekerken gözlerim Doruk'taydı. Doruk, yavaşça başını İpek'e doğru çevirdi ve gözleri kilitledi. İpek, gözlerini bir an bile Doruk'tan ayırmıyordu. Doruk'unda ondan farkı yoktu. Ben bu görüntüye odaklanmışken, Mert fısıltılı çıkan sesi ile "İpek'in, Konservatuvar için başvurusu kesin kabul edile-

cek ve 3 büyükler, devreye girecek sanırım" dedi ve gülümseyerek "Sanırım, Doruk'un da kalbini vereceği kişi belli oldu. Gör bak İpek, Doruk'a iyi gelecek" dedi. Bu lafına içimden içtenlik ile İnşallah derken, Mert'in boynuma bıraktığı öpücük ile kalbimin atışı resmen değişti. Gözlerimi kapatarak, onun göğsüne daha da sokuldum. Mert'te kollarını bana daha sıkı sararak beni göğsünde sabitledi. Yıllardır bu hissi bekleyip de bunu yaşamak cidden tarif edilemezdi. Şarkının son kelimesinden oluşan "Yar senden başkasını gölümeye koyamadım" cümlesi de söylediğinde, gözlerim Doruk'a kaydı. Gözlerinin dolmak üzere olduğunu fark ettim. İpek ile gözleri hala ayrılmamıştı. İpek, tam bir şey söyleyecekti ki Doruk, eli ile ona susmasını işaret etti ve hızla kalkıp, bizden uzaklaştığında İpek, şaşkın gözleri ile bize bakmaya başlamıştı. Ne olduğu konusunda bir fikri yoktu ki o gözler hemen anlatmamız gerektiğini belli ediyordu. Onun o meraklı gözlerine Doruk'un yaşadığı acıyı kısaca anlattığımızda, öyle bir şarkı seçtiği için kendini suçlu hissetti ve "Ben, bir yanına gideyim. Üzmek istememiştim" diyerek kalkmaya kalktığında ben, "Şey aslında şimd..." daha lafımı bitiremeden Mert, "Git ama canını sıkma. Boğmaya kalkarsa yetişememe durumumuz var" dediğinde şaşkınlıkla Mert'e baktım. Mert, sinsice gülümsedi ve bir şey açıklamasına gerek kalmamıştı. Mert'te sezmişti aralarındaki çekimi ve onları birbirine takıyordu. İpek gözden kaybolduğunda Savaş, Rüya, Mert ile eğlenceli konuşmalara devam ettik. Yaklaşık yarım saatlik zamanın ardından duyulan çığlık sesi ile Savaş ve Mert bir birine baktı. İkisi de anında yerinden fırlayarak, sesin geldiği yöne doğru koşular. Rüya ve ben de peşlerinden gittik. 2 Saniyelik bir koşuşun ardından, karşılaştığımız görüntü ile önce donup kaldık. Sonrasında ise kahkahalara boğulduk. Doruk, İpek'i denizin içine götürmüş ve harbi boğmaya çalışıyordu. Mert kahkahalarının arasından "Ya ben sana canını sıkma demedim mi?" diye sorduğunda İpek, zar zor aldığı nefesin arasından "Mert abı bir şey demedim.

Valla deli deli" dediğinde Doruk, "Yok, abi ben boğuyorum. Razıyım ömür boyu hapis yatayım. Bu ne ya resmen dünyaya eziyet için gelmiş bu fındık" dediğinde hepimiz kahkahalara boğulduk. Mükemmel bir ikili olacakları kesindi. İki Karadenizli, iki inatçı mükemmelinde ötesinde olacaklardı...

Kumsaldaki bol kahkahalı anların ardından otele geldik. Bizimde saat 03.00 olmuştu. Gerçekten uyku gözlerimden akıyordu. Bedenim yorgunluğa artık dayanamıyordu. Beni odanın kapısına kadar getiren Mert'in yanağından öpüp, "İyi geceler" dedikten sonra odama geçtim. Rüya otelin verandasında Savaş ile oturuyordu ve uyumaya hiç niyetleri yokmuş gibi görünüyorlardı. Bende bu anlarını bozmadan odama girdim. İyi bir duş almadan yatamazdım ve üzerimi çıkarıp duş aldım. Ilık suyun bedenimden akmasına ve beni rahatlatmasına izin verdim. Yaklaşık 15 dakikalık bir duşun ardından, duştan çıktım ve bedenime bir havlu sardım. Başımı da havlu ile sardığımda, Odanın kapısının açıldığını duydum. Gelenin Rüya olduğunu bildiğim için banyodan, "Rüya banyodayım. İşim bitti çıkıyorum şimdi." Diye seslendim ama herhangi bir ses gelmedi. Duşun kapağını çekip, kapıyı açtım ve odaya adımımı atmamla koca bir Siktir çektim. Mert, gözleri kararır ve bana lezzetli bir yiyecekmişim gibi bakıyordu. Ben mi? Şu anda üzerimde minicik bir havluda başka hiçbir şey olmadan Mert'in karşısında duruyordum. Kalbimin kanatlandığını hissettim, içim bir anda duygu patlaması ile dolarken, nefesim ciğerlerime yetmiyordu. Mert ben bu hisler ile boğuşurken Mert, seksi bakışı eşliğinde bana doğru adım atmaya başladı. Neden olduğunu anlamadan bende geriye doğru adım atmaya başladım. Bir kaç adım sonrasında sırtım duvar ile buluştu ve Mert ile burun buruna geldik. Mert gözlerini kapatarak, burnunu burnuma sürtüyordu. Bu temas ile gözlerim kararırken, nefesim daha da sıklaştı. Ben, titrek çıkan sesim ile "Me-Mert" dediğimde Mert'tin dudakları tarafından susturuludum. Öpüşü nazikti ve sonrasında hızla tutkulu

bir öpüşmeye döndüğünde karşılık vermemeye çabalasam da olmuyordu. Bedenim onu istiyordu ama aklım hayır diye isyan ediyordu. Mert'in elleri, belimi kavradığında beni kendine daha çok bastırdı ve ne olabileceği, nereye gideceğimiz, ne yaşayacağımız aklımdan çıktı. Beynim kendini kilitlerken, kalbim dörtmala koşuyordu. Tüm bedenim arzu ile yanarken Mert, dudaklarımın üzerine fısıldadı, "Seni istiyorum Güzelim" diye bunun ne demek olduğunu biliyordum. Çünkü şu anda tüm bedenimin istediği tek şey buydu. Bunun için ben de fısıldadım dudaklarına "Bende" diyerek kendimi o tutku- lu dudaklara bıraktım.

BİR DİLEK TUT

*M*ert, dudaklarımı tutku ile öperken ayaklarımın beni tutmadığını fark ettim. Tüm bedenim ellerinde resmen eriyordu. Neredeyse ellerinden akarak yere yığılacaktım. Mert'te bunu fark etmiş olacak ki belimdeki elini daha da sıkılaştırdı. Benim aldığım nefes ciğerlerime yetmezken, bedenimin uyuştüğünü hissettim. nefesim iyice sıklaştı ve Mert, bir kaç saniye duraksadıktan sonra o dudaklarını, o mükemmel dudaklarını, dudaklarımdan yavaşça çekip alnını alnıma dayadı. Gözleri kapalı bir şekilde derin bir nefes aldı ve yüzüme doğru bıraktığında yüzümün kavrulduğunu hissettim. Sonrasında fısıldayarak, "Çok istiyorum ama ilk gecen de üzerinden çıkaracağım banyo havlusu değil, gelinliğin olacak güzelim" dediğinde, içimdeki sevinçten göbek atan cadolaza gülümseyerek karşılık verdim. Mert beni sımsıkı sararken hala daha nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Şu an ki durumda ters olan bir şeyler vardı. Gerçekten tuhaftı. Yani 'Mert'in beni 2 dakikalık bir öpüşünün ardından nefessiz kaldıysam, o ilk gece sanırım kesin ölürdüm' Diye içimden geçirirken Mert, "Bu gece burada kalacağım ama aklımı kaybetmemem için üzerine bir şeyler giymelisin." dediğinde hızla aklıma gelen şey ile gözlerim kocaman oldu. Anında panikle "Rüya?" diye sordüğümde, Mert, bu soruya gülümseyerek "Onu Savaş esir aldı.

Ve Savaş ile beraber kalacakmış" karşılığını verince gülümseyerek, "Savaş burada kalmama karışmadı yani?" şeklinde ki alaycı soruma ise Mert, "Tabi ki karıştı" diye aynı alayla karşılık verdi. Ben bu karşılığa oldukça şaşırarak, "Nasıl ikna ettin?" diye sorduğumda ise Mert, kapının oraya çoktan gitmişti. Bir an bana dönerek, "Ölüm ile tehdit ettim" dedi. Bu duyduğum ile kahkaha atarak hızla ve alaycı bir ses tonu ile "Sana Rüya'nın yanında hep minik fare derim" dedin değil mi?" diye sorduğumda Mert gülümseyerek olumlu anlamda kafasını salladı ve ben, "Çok fenasın" karşılığını verdiğimde Mert, "Onlarda en azından seni sevdiğin ile paylaşmayı öğrensinler" dedi ve ben kahkahalar atarken kaşlarını çatarak gözlerime baktı. Bu bakış fazlasıyla tehlikeliydi. Ve tehlikenin belli olduğu ses tonu ile "Üstüne bir şey giy güzelim" dedi ve dışarıya çıktığında gülümsedim. Hızla üzerime eşofmanlarımı giydim, saçımı başımı düzelttim. Aynada son kes kendime baktım ve hızla kapının önünde onu içeri almamı bekleyen Mert'e kapıyı açtım. Mert gülümseyerek beni süzdüğünde memnun olmuşçasına bir tonda, "Sanırım böylesi daha iyi" dedi ve kalpli pembe eşofmanlarıma daha da sırtarak "Bu kalpleri sevdim." diyerek alay ettiğinde huysuzlaşarak ellerimi belime koydum ve "Nesi varmış?" diye sordum. Mert bu çemkirmeme ellerini havaya kaldırarak "Laf etmedim, sevdim dedim" diyerek kendini koruduğunda tam bir şey daha söylüyordum ki dudakları dudaklarımı öperek susturdu. Uzun bir öpücüğün ardından "Onları çıkartmadan uyuyalım bence" dediğinde nefesimi kaybetmiş gibi sadece başımı salladım. Yatağa uzanıp, beni göğsüne çektiğinde derin bir nefes aldım ve o sıcak kollarında huzurlu bir uykuya kendimi teslim ettim. Gerçekten bu gün çok yorulmuştuk ve bedenim artık uyku diye resmen yalvarıyordu.

Sabahın o sıcak ışıkları beni uyandırmayı başardığında halen daha uyuyan Mert'e baktım. Mükemmel bir yüzü vardı ve bu mükemmel yüz ile öyle huzurlu uyuyordu ki saatlerce onu böyle izleyebilirdim. Ben onu öyle hayran hayran izlerken, Dudakları kıvrıldı ve mırıldanır tonda, "Hımm bir melek tarafından izleniyorum" dediğinde kıkırdayarak yanağına bir öpücük bıraktım. Mert, yaramaz bir çocuk sesi gibi çıkan sesiyle "Bu küçük öpücük uyanmama yetmez" dedi. Gözlerimi kısarak yanağına bir öpücük daha bıraktım ve ona baktığım. Mert, kafasını hiç kaldırmadan gözleri kapalı bir şekilde, "Tek gözümü bile açmam güzelim" dedi. Durumun tatlılığı ile artık tutamadığım kahkaham arasından "Seni dudaklarından öpmeyeceğim Mep" karşılığını verince Mert gülümseyerek, "O zaman bende uyanmıyorum" dedi. Verdiği bu tepkiyle ben daha da kahkaha atarken, Mert "Hala bekliyorum güzelim" diye şikâyet etti. Bu hali o kadar tatlıydı ki dayanamayıp gülümseyerek dudaklarına uzandım. Elimi yüzüne yerleştirip, dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Sonrasında geri çekiliyordum ki bir anda havalanıp kendimi Mert'in altına sabitlenmiş bir şekilde onunla yüz yüze buldum. Mert'in gözleri hala kapalıydı. Saniyeler sonra dudaklarıma uzun bir öpücük bırakıp geri çekildi. Tutkulu öpüşünün ardından o kahve cenneti gözlerini açtığında ise büyülenmiş gibi ona baktım. Bir erkek bu kadar büyüleyici olabilir miydi? Bu kadar sıcak ve baş döndürücü. Aslında olmaması gerekiyordu. Tehlikeliydi. Ben bu düşüncelerimde kavrulurken Mert, burnunu burnuma sürterek küçük bir öpücük daha bıraktı ve gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmasıyla "Günaydın Gün Işığım" dedi. Bu şekilde uyanmayı hayal dahi edemediğim zamanlar aklıma geldi. O kadar özlem dolu günlerim olmuştu ki. Bu düşüncelerin anı gölgelendirmesine izin vermeyerek gülümsedim ve aynı onun gibi "Günaydın Mep" dedim. Mert'in gü-

lümsemesi o mükemmel suratına gün ışığı gibi yayıldı. Benim bu olağan üstü görüntü karşısında nutkum tutulurken derin bir nefes alıp "Ben her gece senin ile uyumak, her sabaha da böyle uyanmak istiyorum" dediğinde söylediği şeyin mükemmelliği ile kıkırdayarak "Sanırım bu mümkün değil" diye karşılık verdim. Bu cevabıma karşılık kaşlarını çattı ve "Neden?" diye sorduğunda eğlenceli çıkan sesim ile "Babam" diyerek karşılık verdim. Bunun için gerçekten çok ama çok beklememiz gerekiyordu. Bora Yılmaz gerçekten çok kıskanç ve konu çocukları özellikle kızı olunca kesinlikle paylaşma kapalı bir kişilikti. Mert açıklayıcı çıkan sesi ile "Onunda izin vereceği bir karar alırsak karşı geleceğini ve engel oluşturmacağını sanmıyorum" dedi ve burnuma bir öpücük daha bıraktığında ise hızla "Ne kararıymış o?" diye sordum. Çatık kaşları düzelip yüzüne o eşsiz gülümsemesini tekrar ekledi. Sonrasında ise aklımı başımdan alan o mükemmel seksi tonda sesi ile "Evlenme kararı" dedi. Bu söylediği ile onun suratına sadece baka kaldım. Evlenme teklifimi yapıyor şimdi bu öküz. Yani bu benim hayal ettiğim bir evlenme teklifi değildi. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bu kadar güzel bir aşkın, bu kadar basit bir evlenme teklifini hak ettiğine inanmıyordum. Diye içimden geçirirken sitemli çıkan sesimle, "Evlilik için bayağı erken değil mi? Daha okul var yani" dediğimde Mert, "Yüksek lisans alıyoruz, okula sürekli gitmiyoruz bile ve en önemlisi ikimizde 26 yaşını tamamlıyoruz. Gayet de ideal yaşıyız" dedi. Söylediği ile haklıydı. Yani erken sayılmazdı. Birbirimizi gayet uzun süredir tanıyor ve seviyorduk. Tamam, sevme olayını biraz geç fark etmiş olduk ama bunca olumlu tik bile bu evlenme teklifini kabul edeceğim anlamına taşımıyordu. Adam akıllı bir teklif istiyordum. Bunu gerçekten hak ediyordum. Babam, anneme bir balonda teklif etmiş. Üstelik annemin hayalide buymuş. Evlilik teklifi için hiç hayal kurmamıştım. Ama bu şekilde de bir kabulüm olamazdı. Ben o kadar büyük bir romantiklik beklemiyorum ama en azın-

dan daha güzel olabilir. İleri de çocuklarıma yatakta evlenmek
 teklifi aldığımı anlatamazdım. Diye düşünürken Mert, "Bu
 kadar düşünmeni gerektirecek kadar zor bir soru değildi gu-
 zelim" dediğinde gülümsedim ve "Yatakta duymak ve cevap
 vermek istediğim bir soruda değildi Mert " dedim ve mer-
 nuniyetsiz bir şekilde gözlerine bakarak "Bence daha güzeline
 başarabilirsin" dediğinde Mert'in gözleri, şeytanlık ile kıstla-
 rak "Hayır değil yani?" diye sordu. Sorusuna gülümseyerek
 dudaklarına bir öpücük bıraktım ve "Hayır değildi. Ama evet
 de demedim" dediğinde Mert hızla dudaklarına bir öpücük
 bıraktı ve "Hadi, bu gün fazlaca işimiz var ve burada son-
 gecemiz. İyi değerlendirmem lazım" diyerek hızla yataktan
 çıktı. Çıkardığı tişörtünü ve ayakkabılarını giyerek odadan
 da çıkarken, "5 dakikaya hazır ol, ben diğerlerini toparlarım"
 dedi ve kapıyı ardından kapadığında yatakta öylece ardından
 baka kaldım. Bu duruma içimdeki cadaloz 'buda neydi' diye
 sordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle bir
 şey yapmayı planlıyordu. Ama bunu düşünmeyi bir kenara
 bırakıp, yavaşça yataktan kalktım. Bir duş alıp, üzerimi de-
 ğıştirdim.

Gün boyu Doruk ile otel için koşturduk. Telefon görüş-
 meleri, siparişler, anlaşmalar derken akşamı etmiştik. Tek
 değildim tabi ki Doruk ve püsküllü belası başımdaydı. Gerçi
 Doruk'un bana bir faydası yoktu. O, fındık yani İpek ile kav-
 ga etmek ile meşguldü. Yani İpeği kovuyordu. İpek ise git-
 miyordu. Sus diyordu susmuyordu ve Doruk dayanamayıp
 İpek'i en son otelin 2. katından atacakken benim, "Yeter!"
 diye haykırmam ile ikisi de susmuş, huzura kavuşmuştuk.
 Saat 20.00 gösterdiğinde Mert, otelde olduğunu ve yarım saat
 sonra aşağıya inmemi belirten bir mesaj göndermişti. Oda bu
 gün orada, burada hukuk işlerini halletmişti ve eminim ki çok

vorulmuştu. Oturduğum yataktan kalkarak, üzerime beyaz
sıcaklı bir elbise giydim. Saçlarımı açık bıraktım. Burası çok
çekip hazır olduğumda aynada kendime baktım. Gayet iyi
görünüyordum. Kendime gülümsedim ve hızla odadan çıkıp,
otelin lobisine doğru yürüdüm. Lobide Doruk ve Savaş ile
karşılaştığımda gözlerim Mert'i aradı. Onu herhangi bir yer-
de göremeyince Doruk ile göz göze geldiğim. Doruk, "Arka
tarafta cadı" dedi. Ona sadece gülümseyerek teşekkür ettim
ve hızla arka tarafa doğru yürüdüm. Etrafa bakındığımda
otelin arka bahçesinin ışıklarının kapalı olduğunu fark ettim.
Fakat küçük ağaçların arkasından cılız bir ışık geliyordu. Ya-
vaşca adımlarımı ışığa doğru attığımda, yere serpiştirilmiş
olan güller ve güllerin arasındaki resimler dikkatimi çekti.
Eğilip yerde gül yapraklarının arasında duran bir resmi al-
dım ve resme baktığımda gülüşüm kocaman oldu. Allah'ım
Mert ve ben o kadar küçüğüz ki en fazla 2 -3 yaşlarındayız. 'O
zamanlar bile ne kadar güzel bakıyormuş' bana diye içimden
geçirirken resmi elimde çevirdim ve arkasındaki not ile göz-
lerim kocaman oldu.

"Gözlerine her baktığımda masumlüğün karşısında bu
küçük çocuk olurum ben" yazıyordu ve ben gülümseme ile
ağlama arasında sıkışmış bir nefes verdiğimde, birkaç adım
daha attım. İkinci resmin önüne geldiğimde eğilip resmi eli-
me aldım. Bu resim ilkokul zamanından bir resimdi. Ele el
eleydik. Mutluyduk ve ikimizde gülüyorduk. Bu günü hat-
ırlıyordum. Mert beni sınıfıma götürdüğünde yanağımdan
öpmüş ve ders bittiğinde tam kapıda olacağını söylemişti. Bu
hareketini babam görmüş ve her zamanki gibi "Velet!" diye
bağırmişti. Mert'te kocaman olan gözleri ile geri geri gider-
ken, elleri ile "Kapının orada olacağım" demişti. Hatırladığım
bu anı resmin arkasını çevirdim. Arkasında, "Seni her öptü-
ğümde yüzündeki kızarıklık karşısında hala büyüleniyorum.
Tıpkı o günkü gibi" yazıyordu. Bu sözler gözlerimin dolması-

na neden olmuştu. Önümde son bir ağaç vardı ve o ağaca gitmeden yerde güller arasında iki resim vardı. Hızla bir sonraki resmi aldığımda üniversitenin ilk günü ve okulun kapısında dikiliyor olduğumuz bir resimdi. Birbirimize bakıyorduk ve birbirimizin aşkından habersiz karşılıklı gülücükler saçıyorduk. Hızla resmin arkasını çevirdim ve hemen notu okudum.

"Hayatımdaki her başlangıcı senin ile yaptım. Ve hayatımın sonuna kadar da öyle olmasını istiyorum" yazıyordu. Bu cümle ile gözümünden süzülen yaşa engel olamadım. Hızla diğer resmi aldığımda gözlerim kocaman oldu. Lanet olsun! Bu resim mezuniyet gecesinden bir resimdi. Dans ederken çekilmiş bir resimdi. Bu resim hangi ara çekilmişti. Resme hayran hayran baka kaldım. Mert ve ben nasıl olduysa birbirimize resmen aşk ile bakmışız. O kadar güzel bakmışız ki bu bakışlardan birbirimizi nasıl anlamamışız ki diye düşünürken, resmin arkasını çevirdim ve yazılan notu okumaya başladım.

"Bu gece bir Melek ile dans etmenin nasıl bir duygu olacağını merak etmiş ve denemiştin. O gece seni eve bıraktığımda bahçede otururken bir yıldız kaymıştı ve ben bir dilek tutmamıştım. O dilek hakkımı, bir gün sana Gün Işığım diyebilecek cesareti bulacağım güne saklamıştım" yazıyordu. Bu çok güzeldi. Gözlerim yaşlarla dolarken elimde resimler ile süs ağacını geçtim. Karşılaştığım görüntü ile olduğum yerde büyülenmişçesine kaldım. Yapay mumlar ile kocaman bir kalp yapılmış ve Mert içinde ayakta duruyordu. Onu tepeden tırnağa süzdüğümde, çok fazla yakışıklı görünüyordu. Üzerinde beyaz bir spor gömlek vardı. Siyah kot giymiş ve gerçekten her kızın aklını başından alacakmış gibi görünüyordu. Onu süzerken elinde gördüğüm şey ile duraksadım. 'Kahretsin! Mep günlüğüm' diye içimden haykırıırken, onu nereden bulabileceği hakkında düşünmeyi sonraya bıraktım. Adım adım ona yaklaştım. Mumlar ile yapılmış kalbin içine girdim ve Mert ile göz göze gelerek durdum. Elimde bize ait fotoğraflar, gözlerimden tutamadığım gözyaşlarım ve tit-

reyen sesim ile "Yıldız kaydığında tutmadığın dilek için bir dilek tut" dedim. Mert gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmadan gülümsedi. Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapatarak yüz yüze gelmemizi sağladı ve "Senin ile her gece beraber uyumayı, her güne senin öpücüklerin ile uyanmayı, seni dilediğim zaman öpebilmeyi" dedi. Alayla tek kaşını kaldırarak gülümsedi ve "Hatta daha ileri gidebilmeyi ve bunun için seni kırmamayı, bunu yaparken kimin ne dediğinin umursamamayı diliyorum" diye eklediğinde büyülenmiştim. Bu halimde bile gülümser bir ses tonunda sızlanarak, "Sadece tek bir dilek dileme hakkın var" diye söylendim. Gözleri hala gözlerimdeydi ve bir an bile ayırmadan yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırarak, "Bu defteri okudum ve kendime seni anlayamadığım için binlerce kez lanet okudum. Ve şu anda karşımda olduğuna ve sana Gün Işığım diyebildiğime göre" dedi ve duraksadıktan sonra "Dileğimi diliyorum" diyerek tek elini yüzüme yerleştirdi. Elinin sıcaklığı yüzümden tüm vücuduma yayılırken anlık gözlerimi kapadım. Bedenim titremeye başlamıştı. Mert, gözlerim kapalıyken sesini çıkarabileceği en seksi tona bulayarak, "Tüm bu dileklerimi gerçekleştirebilmem için " dedi ve duraksadı. Bu durum gerçekten çok fazla diye isyan edecekken Mert, başımın dönmesini sağlayan cümleyi kurarak, "Evlenme teklifimi mi kabul etmeni diliyorum." dedi. Ben gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum. Muhteşem bir teklif beklemiyordum ama bu kadarı muhteşemliğinde üstündeydi. Bir kızın alabileceği en romantik bir teklifti. Bu güzel cümlelere titrek çıkan sesim ile "M-Mert" diye konuşmaya çalışarak cevap vermeye kalktığım anda Mert, "Şşşş dileğime evet veya hayır diyeceksin güzelim" dedi ve bu cümlesi karşısında sustum. Hayır demem mümkün değildi zaten. Ömrümün sonuna kadar sevebileceğim tek adamdı. Tek aşkımdı. Bana dokunabilecek tek kişiydi. Her şeyimde ilkti ve tabi ki 'evet' diyecek, onunla bu mutlu yolculuğa çıkacaktım. Mert bu düşüncelerim beynimde dans ederken, gözlerime bakarak fısıldayan ses tonu ile "Benim ile

evlenmeni diliyorum Gün ışığım. Benim ile evlenir misin?" diye sorduğunda gözlerimi gözlerinden alamıyordum. Dudaklarım benden bağımsız olarak fısıldadı, "Evet" diye ve Mert'in gözleri, gözlerime daha bir büyüdü baktı. Yüzü yüzüme daha da yaklaştı ve o pürüzsüz dudaklarını, dudaklarım ile buluşturdu. Öpüşünden tutku akıyordu. Aşkla öpüyordu. Benim ise kalbim, resmen kulaklarımda atıyordu. Zorlukla da olsa ayrıldığımızda gülümseyerek, "Babama nasıl kabul ettireceğiz?" diye sordum. Mert elindeki defteri yere bırakıp cebinden bir kırmızı kutu çıkardı ve "Önce bunu bir takalım" dedi. Gülümseyerek parmağımı ona uzattım ve o güzel yüzük ile büyüledim. Melek figürlü bir yüzüktü. Küçüktü ve çok ama çok zarifti. Mert yüzüğü taktıktan sonra gözlerime baktı ve "Bilmiyorum ama anlayacağından eminim" dedi. Ben bu lafına gülümsedim. Tabi ki anlayacaktı. Aşk adamıydı babam ve çoktan bizim aşkımızı görmüştü. Aslında çoktan onayı vermişti. Sadece biraz sinir olacaktı. Mert ile girdiği savaşı kaybettiği için. Sonuçta bebekliğinden beridir beni Mert'e kaptırmamak için elinden geleni yapmış ve sanırım ilk defa bir savaşı kaybetmişti...

Teklifin ardından o kalbin içinde saatlerce oturmuş, saatlerce muhabbet etmiş ve dakikalarca öpüşmüştük. Bu gece son gecemizdi Alaçatı'da bunu en güzel şekilde değerlendirmiş ve kısa bir süreliğine son kes aynı yatakta uyuyacaktık. Uzunca bir saatten sonra odamıza geçmiş ve mu mükemmel geceyi birbirimize sarılıp uyuyarak geçirmiştik. Ertesi sabahsa hızla hazırlanıp, havalimanına yetişmiştik.

İstanbul

O mükemmel gecenin ve teklifin ardından İstanbul'a dönmüştük. Parmağımda Mert'in bana aldığı yüzük vardı. Büyülenmiş gibi sürekli parmağıma bakıyordum. Bu arada uçakta bir kargaşa yaşanmıştı. Bilin bakalım bu kargaşanın

şorumluları kim? Evet, doğru tahmin. Doruk ve İpek. Uçakta, Mert ile ben, Savaş ile Rüya yan yana oturunca mecburen Doruk ve İpek'te yan yana oturacaktı. Doruk, sitemli bir ses ile "Ne bitmez bir çilem varmış ya" diye söylendiğinde İpek, "Asıl benim ne bitmez bir çilem varmış" diye karşılık verdi. Doruk, "Ben cam kenarında oturup, kafayı cama koyup uyuyacağım. Ve sen, beni uyandıracak herhangi bir şey yaparsan Fındık, kafayı camdan çeker direk dalarım" dediğinde İpek, sadece gözlerini kocaman açmak ile yetinmişti. Tabi ki sonrasın da uçak havada iken, Doruk'un Kulağındaki kulaklığı çekti, gelen ikramlarda uyandırdı, dürttü, korkuyorum ayağına bir anda koluna sarıldı ve daha birçok şey yaptı...

Doruk ne mi yaptı?

"Lanet olsun uyumuyorum fındık! Tamam mı? Oldu mu? Bak uyumuyorum" dedi. Bu isyanında sadece 10 dakika sonra İpek, Doruk'un omzuna kafasını dayayarak uyumuştı. Doruk ise kızgın kızgın baksa da arada bir başını düşmesin diye tutuyordu. Hatta havalandırmanın sert üflemesinden dolayı üşümesin diye ceketini üzerine örtmüştü. Bunlar mükemmel bir uyumda iki insandı. Birbirlerini kavga ile tanıyorlardı. Aralarındaki çekim karşıdan bakınca gerçekten hissediliyordu. Umarım hissettiğimiz bu çekimi onlarında hissetmesi uzun bir zaman almazdı. İpek acıların kızı değildi ama neşesi, hayat doluluğu Doruk'un acı dolu hayatını biraz olsun mutluluğa boğabilirdi. Doruk, kalbini koşulsuz akla açabilirse çok mutlu olacakları kesindi.

Havalimanından hemen babamın yanına geçecektik. Tamam, tabi ki gider gitmez söylemeyecektik ama yakın bir zamanda konuşmamız gerekiyordu. Havalimanında karşılamaya gelen Zafer Abi bizi şirkete bıraktığında hızla babamın odasına gittik. Mert, kapıyı çaldığında içeriden babamın "Gel" diye yükselen sesi ile ürkmedim desem yalan olurdu. Babamın bu sesi iş yerine özeldi. Bu sesine hayatımın sonuna kadar alışabileceğimi sanmıyordum. Yutkunarak içe-

riye girdiğimizde göz göze geldiğimde yüzü ışıldayan babama, "Babacım " diye bağırdım ve sımsıkı sarıldım. Babamda aynı özlem ve sıcaklıkla bana "Melek'im" diyerek karşılık verdi ve ellerini belime doladı. Sımsıkı sarılmamızın ardından, "Nasıldı proje ayarlamamız bakalım?" diye açıklama bekler tonunda sorduğunda gülümsedim ve "Her şey harikaydı baba. Mükemmeldi" dedim. Heyecan ile ellerimi havada sallayıp konuşmaya devam edecektim ki babamın, çatılan kaşları ile duraksadım. Babam, çatık kaşları ve öfke saçan gözleri ile tam bir şey söyleyecekti ki annem odaya girdi. Peşi sıra Aylin teyze, Yiğit amca ve herkes buraya gelmişti. Babam içerde olanları dikkate almadan elimi tuttuğu gibi havaya kaldırıp, yüzüğü görmemi sağladığında, koca bir lanet okudum. Kahretsin! Çıkarmayı unutmuştum. Mert ile göz göze geldiğimizde Mert, tedirgin bir şekilde babama baktı. Babam, öfke ile Mert'e bakıp "Velet, bana sakın Meleşime evlenme teklifi ettiğini söyleme" diyerek sordu ve cevabı beklemeden hızla bana dönüp "Etti ise bile bana sakın kabul ettiğini söyleme Melek'im" dediğinde ise Mert ile tekrar gözlerimiz birleşti. Ne cevap verebilirdik ki? En iyisi açıklamaktı. Onun içinimizde babama bakıp, net çıkan sesimiz ile Mert "Ettim" derken Bende, "Kabul ettim" dedim. Babam bu karşılığım ile sadece yüzüme bakıyordu. Tek kelime etmiyor, tek karşılık vermiyordu. Bu bakışlarının anlamını çözemiyordum. Sadece bakıyordu. Şok olmuş gibi, ne diyeceğini bilmiyormuş gibiydi. Tebrik mi edecek? Yoksa hayır onaylamıyorum mu diyecekti? Bu düşüncelerle babama bakarken babam, dudaklarını kıpırdattı ve söylediği şey ile tüm odadakiler şok geçirmiş gibi sadece iki kelimeyi haykırdı.

"Yok, artık!" ve içimdeki cadaloz da ellerini beline dayayıp, aynı kelimeyi cırladı "Hakikaten yok artık ama!" diye babam gerçekten aklını kaçırmıştı. Kızına olan korumacı tavrı çağ atlamıştı. Hatta başka bir boyuta geçmişti. Bu imkansızdı. Olabilirliği bile söz konusu değildi.

KARANLIK

Azra

Rüya'dan aldığım haberler süperdi. Mert, Melek'ime mükemmel bir evlilik teklifi etmiş ve Melek'im de bunu göz yaşları içerisinde kabul etmişti. Bu onun yorgun kalbine iyi mi gelecekti? Kötü mü gelecekti? Bilinmez ama sadece bir kişinin kalbine ineceğini biliyordum. O da Bora Yılmaz'dı. Asla kızının bir gün evlenebileceği gerçeğine alışamıyor. Hatta inatla kabul etmiyordu. Ona göre Meleğim, sadece ona aâik yaşayacaktı ve kesinlikle küçücük bebekken Mert ile girdiği savaşı kaybetmeyecekti. Ofisimde çalışırken Mert ile Meleğin geldiğini ve Bora'nın odasına gittiğinin haberini aldığım da, olacak olanlar gözümde canlandı. Karşılarındaki Bora Yılmaz'dı ve bu durumu gözlerinden anlardı. Hızla yerimden kalktığımda odama giren Merve, "Katliamı engellememiz lazım" dediğinde gülümsedim ve hızla odadan çıktık. Bora'nın kapısının önüne geldiğimde, Yiğit ve Aylin tedirgindi. Sonuna kadar da haklıydılar. Çünkü içerideki biricik oğullarıydı. Kesinlikle Bora tarafından öldürülmesini istemiyorlardı. Onlarında haberi olduğu kesindi. Bir hızla içeri girdiğimizde Meleğimin elinin, Bora'nın elinde ve Bora'nın gözlerinin öfke saçan bakışlar ile Mert'e odaklandığını gördük. Sonrasın da öyle bir

laf etti ki gülelim mi? kızalım mı? Şaşırdık. Sadece verdiğimiz tek tepki, "Yok artık!" demek oldu. Çünkü Bora, Mert'e öfkeli bakışları atarak dişlerinin arasından "Amerika'ya dönüyorsun" dedi ve daha şaşırmamız bitmeden "Hem de hemen velet!" diye de ekledi. Mert, sandığımdan daha da cesurdu ve Bora'nın gözlerinin içine bakarak, "Hiçbir yere gitmiyorum Bora amca" karşılığını verince Bora bu sefer aynı bakışlar ile Melek'ime baktı. Melek'im iki adım geriledi. Bense Bora'ya eğer Melek'ime şu anda bir atak gelirse bunu Bora'ya fena ödeteceğime dair bakışlar attım. Ama bunu Bora görmedi ve Melek'e "O zaman sen gidiyorsun Melek'im" dediğinde Melek'im "Yapma ama baba hiçbir yere gitmiyoruz. Çocukluğumuzdan beri birbirimizi sevdiğimizi biliyorsun. Şimdi ise söylemiş olduk lütfen" dediğinde Bora, sadece Melek'imın gözlerine baktı. Bu kelimelerin onu ne kadar kırdığını gözlerine yayılan umutsuzluktan anlayabiliyordum. Bora, derin bir nefes eşliğinde Meleğimın elini bıraktı ve hiçbir şey söylemeden ikisinin de arasından hızla geçip, odadan çıktı. Onun bu hareketi ile Melek'imın gözleri dolu dolu oldu. Melek'im ile göz göze geldiğimde kesinlikle şu anda benden yardım istiyordu ve tabi ki Melek'imi bu konuda yalnız bırakmayacaktım.

Hızla Bora'nın peşinden odadan çıktığımda ortalıkta yoktu. Nerede olabileceğini tahmin ettiğim için hemen merdivenlerin bulunduğu araya çıkabilmek için kapıyı açtım. Merdivenlerden aşağıya indiğimde tam da tahmin ettiğim gibi orada olduğunu gördüm. Yavaş yavaş yanına indiğimde aynı onun gibi merdivene çöktüm ve başımı omzuna dayadığım da fısıldadım, "Birbirlerini seviyorlar hayatım" diye Bora sıkkin bir ses tonunda "Biliyorum" karşılığını verdi ve ben aynı ses tonunda "Ve Mert'te iyi bir çocuk" dediğimde Bora dişlerinin arasından, "Dua edin de ölü bir çocuk olmasın" dediğinde kıkırdadım. Bora "Çok ciddiym her an o veledi gertebilirim. Onları Alaçatı'ya hiç göndermemeliydim. Hatta onları hiçbir zaman yalnız bırakmamalıydım" dediğinde resmen içten bir kahkaha attım. Çok tatlı bir babaydı.

"Hayatım her ikisi de birbirini çok fazla seviyor. Senin de onlara destek olman gerekiyor. Karşılarında durman gerekiyor" dediğinde Bora, o yaşına rağmen çocuk gibi "Bunu biliyorum. Sadece kızıma aşığım ve onu o velete vermek istiyorum" dediğinde gülümsedim. "Mert'ten başka biri olsa verecek miydin yani?" diye sorduğum da Bora, daha net bir ses ile "Hayır!" dediğinde ona daha çok sokuldum ve "Bora biliyorsun Melek bu çekişmeyi kaldıramaz. Kalbi, seni kırdığı için bu üzüntüye dayanamaz. Seni kırmamak içinde Mert'ten ayrı kalmaya da dayanamaz." Dedim Bora'nın sıkıntılı bir nefes verdiğini duydum. Bu iç çekiş kırılma noktasıydı. Bu durumu toparlamak için susmayarak "Mert, Melek'e iyi geliyor. Onu seviyor, ona değer veriyor ki Melek'te de bunun karşılığı var" dedim. Sonrasında başımı boranın omzundan kaldırarak, "Melek için ne kadar önemli olduğunu bu 7 ayda kendi gözlerimiz ile gördük. Sen, Melek'i aslında hiç rahatsızlığım yokken beni bahane ederek Amerika'ya gönderdiğinde aslında bu sonucun geleceğini biliyordun. Aynı şekilde onları Alaçatı'ya gönderdiğinde de" dediğinde Bora, "Biliyordum ama bu lanet olasıca veledin, bu kadar acele edeceğini hesaba katmadım" karşılığını vermesine kahkaha atarak "Yarın evlenmiyorlar hayatım" dedim. Bora'nın gözleri büyüdü ve gayet korku dolu sesi ile "Melek'imi bilemem ama buna inan benim kalbim dayanmazdı" dediğinde o tatlı haline dayanmayarak, dudaklarına bir öpücük bıraktım. Bora bu öpücüğümü anında tutkulu bir öpüşmeye çevirdiğinde dudaklarının üzerine keyifle, "Acaba bir bebek daha mı yapsak?" diye mırıldandığında kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bora daha da mırıltılı bir ses tonunda "Minicik bir kız daha mesela" dediğinde dayanamayarak, "Bu yaştan sonra mı? Geçti hayatım. Artık torunlarını seversin" dediğinde Bora duraksadı ve sert bir ses ile "Şimdiden söylüyorum Meleğimin gözünden akan tek bir damlaya karşılık tüm kanını akıtırm o veledin" dediğinde bakışlarından, sesinden ürkmedim desem yalan olurdu. Bunu yapacağından kesinlikle emindim.

Ama bu korkuya rağmen ona gülümseyerek, "Mert en az senin beni sevdiğin kadar seviyor Melek'i ve Melek için mükemmel bir babasın hayatım" dedim ve ayağa kalkarak elimi ona uzattım.

"Ve şimdi kıskanç bir baba gibi değil de mükemmel bir baba gibi davran. Gidip kızının aldığı karara saygılı bir şekilde tebriklerini ilet. Melek'in şu anda buna ihtiyacı var. Kesinlikle üzülmemesi gerektiğini, eğer üzülmeye olabilecek kötü durum listesini aklına getir." dediğimde Bora derin bir nefes vererek ayağa kalktı ve "O veledin şu anda ağzını burnunu kırmam gerekiyor" dediğinde kahkaha atarak, "Hayır, şuan da sevgiyle kızına sarılıp tebrik etmen gerekiyor" dedim ve Bora ellerini belime doladı. O baş döndürücü dudaklarıyla dudaklarıma bir öpücük bırakarak, "Bence artık bir cimcime zamanı geldi. Bunu düşünmemiz lazım" dediğinde sadece "Bora!" diye tehdit ile bağırdığımı hatırlıyorum, bir de Bora'nın o mükemmel gülüşünü... Bu çocuk ruhlu mükemmel adam yaşadığı sürece bu çocuk ruhunu asla kaybetmeyecekti. Beni kendine her yaşta, her gün bu gülüşüne, bu mükemmel duygularına âşık etmeye devam edecekti.

Melek

Babam gideli yaklaşık bir saat olmuştu. Sadece bana sarılarak tebrik etmesi gerekiyordu. Ama bu benim babamsa hazmetmesi zaman alacaktı. Tabi bu aşamada bize çektireceklerini de hesaba katmıyorum. Elbette ona daha güzel ve yakışır ortamda söylemek isterdim ama işte bir anlık dalgınlığım bunu berbat etti. Koltuğa oturmuş, babamın geri dönmesini ümit ediyordum. Mert yanımdaydı aslında herkes yanımdaydı. Yiğit amca, tedirgin halimin arasında elini omzuma koyarak "Üzülme güzelim. Birazdan gelip sarılacak size ve aldığınız bu güzel karar için sizi tebrik edecek" dediğinde olumsuz anlamda başımı salladım. Kesinlikle o kadar kolay olmaya-

caktı. Bu tepkime Çağlar amca, "Yani bir kız babası olarak bende damat adayına fena çektireceğim. Bunun için babanı anlayabiliyorum. " Dediğinde gözümlü Savaş'a gitti ve renginin kıpkırmızı olması beni biraz olsun gülümsetmişti. İpek, "Eminim babam çoktan yumruğunu savurmuştu. Bora amca yine de iyi davrandı" dediğinde ise Doruk, "Baban aslında seni alana üste para vermeli " dediğinde bu beklenmeyen cümleye herkes kahkaha atmaya başlamıştı. Haklıydı. İpek, tam bir baş belasıydı ve cidden Kerem amca, onu alana para verebilirdi. İpek, Doruk'un bu lafına sadece gözlerini kısarak tepki göstermek ile yetinirken, odanın kapısı açıldı. İçeriye yüzündeki somurtmaya rağmen gözlerindeki şefkat ile bana bakan babam girdiğinde, oturduğum yerden hızla kalktım. Evet, ona herkesin içinde ters davranmış ve kalbini kırmıştım. Direkt tercih yapmış ve babamı susması için uyarmıştım. Resmen babamı kırmıştım. Şu dünyada isteyebileceğim en son şeydi babamı kırmak ve hiçbir şey demesine izin vermeden, ellerimi beline dolayarak sınıksız sarıldım. Babam ellerini bedenime sararak beni sınıksız kucaklayarak karşılık verdiğinde, derin bir nefes verdim ve "Özür dilerim baba, ben böyle öğrenmeni..." daha lafımı bitirmeden "Hadi annen ile eve git sen. Bende damat adayım ile bir yemeğe çıkayım" dediğinde gözlerim, Mert'e gitti. Donuklaşmış gözleri ile resmen yutkundüğünü görebildim. Hızla "Yarın Mert'i yaşıyor olarak görmek istiyorum baba" dedim ve babam, sadece kafasını sallayarak tepki verdi. Ardından panik ile "Aynı bu şekilde ama. Yani ağzı yüzü aynı yerde" dediğimde babam sırtarak, "Ağzı ve yüzünü aynı yerde bulabilirsin Melek'im. Hadi şimdi annen ile eve git" dedi ve gözleri Savaş'ı bulduğunda "Sende annen ve ablan ile gidiyorsun minik fare ve ben gelene kadar uyumazsan sevinirim. Hesap vermen gerekiyor" dediğinde Savaş korku dolu gözler ile babama baktı. Kesinlikle başı fena dertteydi. Babam, "Seni onlar ile birlikte böyle bir duruma engel olman için gönderdim. Yardım et diye değil" dediğinde Savaş bir bana, bir babama baktı. Kapının oraya kadar gitti ve

tam kapının azında durarak, "Turşusunu mu kuracağız baba? Yaşı da geldi. Hem dayı olmak istiyordumdur belki olamaz mı?" diye söylendiğinde babam tam ona doğru gidiyordu ki Savaş fırladı ve ortadan kayboldu. Babam anneme "Eve gidin akşama da beklemeyin" dediğinde Mert'e baktım. Gerçekten dimdik duruyordu ve karşılaşacağı her şeye hazırды.

Şirketten çıkmış ve endişeli bir şekilde eve gelmiştik. Resmen diken üstündeydim. Babamın ne yapacağını kestiremiyordum. Bir an önce bu olayların bitmesini ve her şeyin yoluna girmesini diliyordum. Eve girdiğimizde hızla odama çıkmıştım. Ardımdan hızla gelen annem, "Melek'im iyi misin?" diye sordu ve ben panikle, "Anne babam ve Mert sadece konuşurlar değil mi?" diye sordum ve yine devam eden paniğim ile "Yani babam, Mert'i öldürmeye falan kalkmaz değil mi?" diye sorduğumda annem gülümsedi ve bana sarılarak "Melek'im benim, sen babanı tanımıyor musun?" dedi ve beni yatağa oturtup, "O sadece seni çok seviyor. Herkesten, her şeyden çok ve şimdi biri geliyor, onun meleğini, onun kanatları altından almaya çalışıyor. Bu durum karşısında savaşıyor sadece" dediğinde gözlerim doldu ve annem gözümde akan bir damla yaşı silerek, "Baban senin mutlu olmanı elbette istiyor ama Mert'i biliyorsun" dediğinde hızla "Mert beni seviyor ve bende onu anne gerçekten" dediğimde annem bana daha çok gülümseyerek "Bunu inan çok uzun süredir görüyoruz. Ve bir gün seni kanatlarının altından Mert'in alacağını babanda hep biliyordu." dedi ve hızla devam ederek "Bunu ilk kelimeni Mep diye çığlık attığında biliyorduk. Mert eve her geldiğinde babanın kollarında kurtulmak için çırpındığında biliyorduk. Ve sanırım bildiğimiz bu durumun, bu kadar erken gelmesini beklemiyorduk." dediğinde gülümse dim ve "Anne 26 yaşına giriyorum neredeyse" sitemle dedim

ve annem, "Baban olursa da en azından yüksek lisans bitene kadar sürem var deyip, kendini avutuyordu. Belki ondan" dedi ve ben hızla "Yarın evlenmiyoruz anne, sadece kararı-mız bu" dedim.

Annem "Her ne olursa olsun ve ne karar verirsen ver. Verdiğin karar doğrudan olsa, yanlışta olsa senin yanıdayım güzel meleğim. Bunu hiç unutma" dediğinde hızla anneme sarıldım ve ona defalarca teşekkür ettim. Mükemmel bir anneydi. İnsanın içini nasıl rahatlatacağını ve huzur bulduracağını çok iyi biliyordu.

Annem odadan çıktığında, beni sakinleştirmesi için bir duşa ihtiyacım vardı. Hızla üzerimdekilerden kurtuldum ve duşa girdim. Su bedenimi gevşetirken, babamın Mert'e olan bakışları aklıma geldi. Acaba şimdi ne yapıyorlardı? Ne konuşuyorlar? diye düşünürken nefesim daralmaya başladı. Buna sıcak suyun etki ettiğini var sayarak hızla duştan çıktım. Üzerimi giydiğimde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu normal değildi. Sık sık aldığım nefes, bedenime yetmiyordu. Bedenim ayaklarıma fazla geliyordu. Bu durum beni çok zorluyordu. Annemin yanına gitmek için odadan çıktığımda, gözlerim yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. İki adım atmam ile merdivenin korkuluk kısmına tutundum. Aşağıda bir görüntü belirdi. Görüntü net değildi ama yükselen ses, Savaş'a aitti ve ben fısıltı gibi çıkan sesim ile mırıldandım "Savaş" diye. Karanlık daha da büyüdü ve tek hissettiğim başımı bir şeye şiddetli bir şekilde çarptığımdı. Daha canımın acıdığını dahi hissetmeden zifiri karanlığa teslim etmişim kendimi...

Karanlık... Sessizlik... Beni hapsedmişti ve sesler çok karmaşık geliyordu. O karmaşık seslerin arasında annemin "Melek!" diye bağıışı yankılanmıştı kulaklarımda ama buna karşılık verememişim. Bir kaç saniye sonra tamamen hislerimle, bedenimle karanlıkta savrulup, kayboldum.

SEVDİĞİN İLE BIRAKTI

Sanki yıllardır uyuyormuş gibi hissediyordum. Nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Fakat her neredeysem babamın, şu anda yanımda olduğunu hissettiren kokusu ciğerlerime doluyordu. Babamın kokusu, sanki sadece ona ait gibi milyonlarca kokunun içinde ayırt edebileceğim bir kokuydu. Şu anda çok yakınımda olduğu da kesindi. Gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Hatta açamıyordum. Başım, çok ağrıyor ve aynı ağrı omzumda da vardı. Bir şeyler söylemek istiyordum ama konuşamıyordum. Ben bu savaşın içindeyken kulağıma kapı açılma sesi geldi. Saniyeler sonra ise tanıdık gelmeyen bir erkek sesi. "Bora bey, sonuçlar çıktı" dedi. Babamın hemen yanımdan kalktığını hissettim. Bir kaç saniyelik sessizlikten sonra babam, tedirgin çıkan ses tonu ile "Çok mu kötü?" diye sordu. Doktor olduğunu tahmin ettiğim kişi "Daha öncekilerden fazlasıyla ileride" dedi. Anında babamdan isyan edercesine "Lanet olsun!" diye bir sitem çıktı. Doktor sitemli çıkan ses tonu ile "Bora bey, bu şekilde umutsuzca davranarak ona bir yardımınız olmaz. Melek hanımı stresten, üzüntüden, panikten, uzak tutmanız gerekiyor. Daha öncede söylediğim gibi yorulmamalı. Duyguları, hisleri, hep sabit kalmalı aksi takdirde..." dedi ve sustuğunda duyduklarım ile feryat edecektim. Babam "Aksi takdirde

ne?" diye sorduğunda doktor yarım bıraktığı cümlesini sıkıntılı bir ses ile "Bir sonraki krizi kalbi kaldıramaz." diyerek tamamladı. O dakikalardır açmaya çalıştığım göz kapaklarımın üzerinde her ne varsa kalktı ve gözlerim açıldı. Babamın sırtı bana dönüktü ve eli sıkıntılı bir şekilde ensesini kaşıyordu. Doktor ile benzer sıkıntılı sesi ile "Kalp nakli için bir gelişme yok değil mi?" diye sorduğunda ise şok üstüne şok yaşıyordum. Duyduklarımı anlamaya çabalarken yine nefesimin daraldığını hissettim. Odada ritmik olarak gelen aletin sesi, bir anda alarm verircesine ötmeye başlayınca babam ve doktorun aynı hızla bana dönmesi bir oldu. Doktor hızla başımda öten alete yönelirken, babam ile gözlerimiz buluştu. Babamın gözlerinde korku vardı. Hayatımda ilk defa babamın gözlerinde korku görüyordum. Benim babam, şu anda konuşulanların ne kadarını duymuş olabileceğime dair korku ile bana bakıyordu. Şu anki halimden, daha kötü olmasından korkuyordu. Babam ile bakışmamızı bölen Doktor, "Merhaba Melek Hanım. Ben doktorunuz Burak Karaca" diyerek kendini tanıttığında halen daha gözlerim babamdaydı. Çünkü gözleri dolmuştu. Onu en son yıllar önce Savaş'ın, ilk konuşmaya başladığı gece bu şekilde görmüştüm. Birde şimdi. Ben babama dair düşüncelerdeyken doktorun, "Melek hanım? "diye dikkatimi çekmeye çalışmasına babam, sert bir ses ile "Çıkın siz!" dedi. Aldığı emir ağırlıklı talimat ile doktor bir babama, bir bana baktı ve "Bora bey, bilmesi gerekiyor. Bilmesi gerekiyor ki neye dikkat etmesi gerektiğini bilsin. Bu şekilde sürekli tetikte olmanız gerekecek." dediğinde Babam "Tamam, ben söylerim siz çıkın!" diye tekrar sert bir tepki verdi. Doktor, tamam anlamında başını sallayıp odadan çıktı. Babam, yavaş adımlar ile yatağa yaklaştı ve tam başucumda durduğunda tek kelime etmeden sadece bakışıyorduk. Babam eğildi, bir elini yanağıma yerleştirdi ve alnıma bir öpücük bırakırken bir damla gözyaşı yanağıma damladı. Sonrasında göz göze gelebileceğimiz şekilde yatağa oturdu. Yorgun görünüyor-

du. Aynı zaman da solgun. O, griye çalan gözlerinin etrafı kızarıktı. Gözlerinin altında yorgunluktan torbalar çıkmıştı. Kısaca babam şu anda perişan görünüyordu. Ben babamı sessizce incelerken babam, derin bir nefes aldıktan sonra tekrar gözlerime baktı. Konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Babam, benim babam. O, en yüksek mevkideki kişilere bile yeri geldiğinde kimsenin cesaret edemediği kelimeleri söylemeye çekinmeyen babam, şu anda bu durum için benim ile konuşmaya kelime bulamıyordu. Bu işkenceyi bitirmek adına fısıldadım. Zaten fısıltıdan öte olmayan sesim ile "Baba benim neyim var?" diye sordum. Bu sorum ile gözleri daha da dolan babam, aynı benim gibi fısıldayan sesi ile "Melek'im" dediğinde konuşmasına izin vermeden, "Duydum, lütfen!" diye karşılık verdim. Kararlı çıkan ses tonunda. Öğrenmek istiyordum her neyim var ise öğrenmek ve babam, elimi o kocaman elleri arasına alarak, "Melek'im, kalbin..." dediğinde duyacaklarımın endişesi ile içim karardı. Bu sefer benim gözlerim doldu. Babam, zorlanarak da olsa içimi acıtan acı konuşmasına devam etti. Her kelimesinde işkence çekiyormuş gibi çıkan sesi ile "Melek'im, kalp yetmezliğin var. Bu ikinci krizin ve ikisi de benim hatam yüzünden. Üzgünüm Melek kızım" dediğinde hızla, "Baba lütfen, sen ne yaptın ki? Ben, ben bir anda oldu anlamadım." dediğimde eğilip, yanağımı bir kez daha öptü ve "Eğer ben öyle davranmamış olsaydım, sen stres yapmazdın." dediğinde duraksadı ve sonra kendine kızar bir ses tonunda "Doktor stresten, yorgunluktan, üzüntüden, korkudan uzak durman gerektiğini söylemişti. Aptal gibi senin korkmanı ve üzülmeni sağlayan hareketler sergiledim." dediğinde içimden, 'Ne yani babamın saydığı bunca şeyden uzak mı durmam gerekiyordu?' diye içimden geçirdim. Ama babamın bu saydıkları hayat demekti. Yaşamak demekti. Elbette streslenecek, üzülecek, hedeflerim için gerekirse yorulacaktım. Fakat benim kalbim, yaşamama yetmiyor mu? Diye düşünürken, aklıma Alaçatı geldi. Mert, beni

öptüğünde de bu hissettiklerimi hissetmiştim ve Mert fark etmiş ileri gitmemişti. Bu düşünce ile içim parçalandı. Benim kalbim, bu duyguların hiçbirini yaşamama yeterli değil miydi? Diye düşündüm ve gözümünden bir damla yaş yanaklarımdan süzüldü. Babam eli ile yanağımdan süzülen yaşı silerken, titreyen sesim ile fısıldadım. "Bu şekilde yaşayamayacağım değil mi?" diye. Babam, gözlerini kocaman açarak "Sakın! Sakın Melek'im aklından bile geçirme o kelimeleri. Tamam mı?" dediğinde babamın da gözleri dolmuştu. Yine ve tekrar eğilip, dikkatli bir şekilde beni kolları arasına aldı ve "Ben o velet ile bile olsan senin gelinlik giydiğini, beni dede yaptığını ve torunlarımı kucağıma alıp sevdiğim günleri göreceğim. Meleğim ve sen, bunların hepsini yaşayacaksın. Kalp nakli süreci zor geçecek ama elbet uyumlu bir kalp bulunacaktır. Melek'im birçok kişi için uyumlu kalp bulunmuş. Senin içinde bulunacak" dediğinde ümitsizce "Ya bulunamazsa?" diye sorduğumda ise babam, "Bulunacak Melek'im. Bulunamayacağını düşünmüyoruz" dediğinde babama daha sıkı sarıldım ve kapının açıldığını fark etmem ile gözlerim kapıya gitti. Kapıda bir adet gözleri şişmiş ve bir o kadar da yorgun görünen Savaş ile karşılaştım. Savaş, yanıma geldiğinde babamın çekmediği kolları üzerinden bana sarıldı ve "Çok korktum" dediğinde sesinin tonundan korktuğu ve çok yorgun olduğu belli oluyordu. Hayatımın iki güçlü erkeğinin kollarında, gözlerimi kapadığım anda ise annemin, o yıllardır hiç değişmeyen kokusu doldu ciğerlerime. Yavaşça gözlerimi açınca aynı benim gibi mas mavi olan gözleri ile göz göze geldim. Annem, "Ah Melek'im çok korktum, sana sormuştum. İyiyim demiştin " dediğinde halen daha gözlerinden yaşlar akıyordu. Ve eminim ki hiç durmadan ağlamıştı. Çünkü gözleri kıpkırmızı olmuş, hatta şişmişti.

Yaklaşık 2 saat boyunca ailenin tüm üyeleri buradaydı. Herkes gelmişti. Doruk, bana sımsıkı sarılmış ve tüm yorucu işleri gönüllü olarak üstlendiğini söylemişti. Bu sözleri benim kahkahalar ile gülmeme neden olmuştu. İpek, yine Doruk'a sataşmış, Doruk ile girdiği laf dalaşından mağlup ayrılmıştı. Mağlubu kabullenmemiş ve son bir atakla Doruk'a "Oduñ!" diye bağır-mış ve Doruk'sa gayet alaycı bir tavırla "Hadi ben odunum. Yontulur düzelirim. Ya sana ne demeli?" dediğinde İpek, çemkirircesine "Ne varmış bende?" diye sordu. Doruk ellerini alayla İpek'e doğrultarak, "Çene var. En düşüğünden yetmiyor mu?" dediğinde dakikalarca kahkaha atmamıza neden olmuştu. Rüya, hiç beklemeden İpek'e destek verircesine "Nesi varmış kızın çenesinin, konuşmasın mı?" diye savunmaya geçtiğinde İpek "Evet ya konuşmayalım mı?" diye söylendi. Doruk "Konuşun tabi, bizdeki de kafa değil zaten. Sepet değil mi?" dediğinde babam kahkaha atmıştı ve lafa "Ben yıllardır anası ile uğraşıyorum. Hocaları sağlam hiç uğraşma evlat. Sadece uğraştığın ile kalırsın" demesi ile Merve teyzem oturduğu yerden sıçrayarak, "Aaaa lafa bak! lafa! Sana ne zararım oldu. Hep sen uğraştın. Merve onu yap, bu yanlış, kaybol, gel robot gibi dediklerini yapıyordum. Ama yok sen, azarlamaya yer arıyordun" dediğinde babam eli ile Merve teyzemi işaret ederek Doruk'a baktı ve "Ne demek istediğimi anladın mı evlat" dediğinde Doruk ağzı bir karış açık sadece kafasını olumlu anlamda sallamakla yetindi. Oda-da bu tatlı didişmeler yaşanırken, gözlerim Mert'i arıyordu ama yoktu. Nerede olduğunu hiç sormamıştım ve içimdeki cadaloz ise onu babamın öldürüp, öldürmediği konusunda endişeye kapılmış bir şekilde panikliyordu. Ben bu düşünceler ile boğuşurken, saatin artık geç olduğunu ve herkesin artık dışarı çıkması gerektiğini, benim ise uyumam dinlenmem gerektiğini söyleyen hemşirenin seruma bir ilaç vermesi sonucu yavaş yavaş karanlığa gömülmüştüm.

Ne kadar uyudum? Saat kaç? Herhangi bir fikrim yok. Ama hissettiğim bir nefes tüm bedenimin yanmasını sağlıyordu. Tam başucumda alıp verilen nefes hissettiğim heyecan ile yüzümü yakıp kavuruyordu.

Gözlerimi yavaşça açıp, başımı hafif sağa doğru çevirdim. Sonrasında ise karşılaştığım mükemmelliğe baka kaldım. Mert, başını benim yastığıma koymuş ve sandalyede oturuyor olmasına rağmen çok rahat uyuyormuş gibi görünüyordu. O uyurken gülümsedim. Dudakları mükemmel ve davetkâr görünüyordu ki onu, ofisteki olaydan sonra görmemiş olmam dudaklarına yapışmam için beni dürtüklüyordu. O yüz hatları, o mükemmel burnu ve davetkâr dudakları ile harika uyumlu olan yüzünü bir kaç saniye başımı kaldırarak izledim ve içimden beni dürtten cadaloz, şeytan ile iş birliği yapıp kanıma girdi. Ben, yüzüme yayılan sinsi gülümseme ile Mert'in dudaklarına doğru yaklaştım ve o davetkâr dudaklarını dudaklarım ile örtüp, küçük bir öpücük bıraktığımda sanki bu öpücüğü bekliyormuş gibi gözleri, hemen açıldı. O sıcak gülümsemesini göndererek içimdeki cadalozun erimesini sağladı ve "Bu harikaydı işte" dediğinde o kadar tatlıydı ki tatlılığına dayanamayarak, o mükemmel burnunu da öptüm. Sonra gülümseyerek yanağımı da öptüm. Bunu tekrar tekrar yaptığımda Mert, artık o büyüleyici kahkahasını atıyordu. O gülerken ben sadece baktım ona ve içimden geçirdim. Birçok duygu için kalbim zayıftı ve beni doya doya yaşamam için engelliyor olsa da kalbimin, attığı her an bu gülüşe, bu adama âşık olacaktım. Mert gülüşüne ara verip, alnını alnım ile birleştirdiğinde "İyisin değil mi güzelim?" diye sordu. Ben onun bir anda tedirginleşen ses tonuna, sakın bir ses tonu ile "İyiyim Mep" diye fısıldayarak karşılık verdim. Mert gülümseyerek dudaklarıma bir öpücük bıraktı ve ben, alaycı bir havaya bürünerek "Hala yaşıyorsun?" diye sordum. Mert, "Evet, yaşıyorum ve senin ile daha da çok yaşayacağız" dedi-

ğinde gülümsedim. "Peki, o zaman şimdi sarılıp uyuyalım. En azından babam yokken" dediğimde Mert, sırtıarak "Bor amca, Azra teyze, Savaş eve gitti. Bir tek ben varım yanında" dediğinde gözlerim kocaman oldu.

"Babam, beni senin ile yalnız bıraktı öyle mi? diye sordum. Mert, gözlerime daha derin bakarak "Baban, seni sevdiğin adam ile bıraktı güzelim" dedi. Sesi gayet kendinden emin ve yumuşacık çıkıyordu. Söylediği her kelime resmen ruhumu okşuyordu. Ve bununla rağmen yaşadığım şok ikiye katlandı. Bir kaç saniye duraksadım ve yine hızla "Ne yani kabullendi mi?" diye sordum. Mert dudaklarına bir öpücük bırakarak "Zaten kaybedeceğini biliyordu." diyerek karşılık verdi. Ben bu duyduğum ile alayla "O ne demek şimdi?" diye sordum. Mert mükemmel bir ses tonunda güldü ve "İlk kelimen Mep güzelim ve hala ben geldiğimde, babanın kucağında 'Mep Mep' diye haykırıp, inmeye çalıştığın videolar izliyorum" dediğinde "Ne!" diye ciyakladım. Mert, beni dudakları ile susturduğunda dudaklarımın üzerinde gülümsedi ve "Baban pes etti. Alacağımız her karara saygı duyacağını ve destekleyeceğini söyledi" dediğinde dudaklarımda milimlik bir boşluk bırakarak "Sende evlilik teklifimi kabul ettiğine göre, bir tarih belirleyebiliriz" dediğinde sadece şok olmuş gözlerle ona bakıyordum. Babamın buna izin verdiğine mi şaşırıyım? Yoksa Mert'in bu hızına mı? Ve Mert beni daha da şok eden cümleyi, sanki normalmiş gibi söylediğinde gözlerim kocaman oldu. "Artık her akşam senin ile uyumak istiyorum. Bunun için gerekirse hastaneden çıkar çıkmaz evlenebiliriz ne dersin?" diye sordu. Ben, sadece gözlerine bakı kaldım. İçimdeki cadaloz "Yuhh!" diye bağıırıyordu ve dudaklarımda aynı kelimeyi söyledi.

"Yuhh Mert!" diye ve devam sorularıma ettim.

"Babamda bunu kabul etti öyle mi?" diye sordum. Mert "Beklediği bir şeydi güzelim. Verdiği tepki bir anda şok olmasından kaynaklanıyor. Birde benim faktörüm var tabi"

dediğinde gözlerimi kısıtım ve "Neymiş o faktör?" diye sordum. Mert, kendinden emin bir ses tonunda "Babana, seni ömrümün sonuna kadar seveceğimi ve asla sevmekten vazgeçmeyeceğimi söyledim. Artı senin de kimseyi sevmene izin vermeyeceğimi söyledim" dediğinde gözlerine büyülenmiş gibi bakıyordum. Mert "Her ne olursa olsun, beraber yaşayacağız Gün Işığım" dediğinde gözlerim dolmaya başlamıştı. Titreyen sesim ile fısıldadım "Sen biliyordun değil mi?" diye sordum. Mert, cevap vermedi ama evet anlamında başını sallayarak, bildiğini onayladı. İçimde bir şeylerin parçalandığını hissettim ve gözlerimdeki hayal kırıklığı ile gözlerine bakıp, "Bunun için mi geri döndün?" diye sordum. Mert anında "Hayır!" dedi ve elini yüzüme yerleştirerek "Savaş'ın o sözlerinden sonra dönmeye karar verdim ve şirkette sürpriz yaptığım gün öğrendim. O gün ilk atağın yaşadın" dediğinde "Bu ataklar, her zaman olacak değil mi?" diye sordum. Mert sıkıntılı bir nefes verdi ve "Birçok şeye dikkat etmemiz gerekecek güzelim" dedi ve alnıma bir öpücük bırakarak, "Aşırı heyecan, korku, stres, üzüntü ve hatta yorgunluk yok." dediğinde oflayarak "Ot gibi yaşayacağım yani" dedim sitemli bir ses ile Mert ise yüzünü yüzüme yaklaştırıp, gözlerini gözlerime sabitleyerek "Sakin bir şekilde yaşayacağız "Gün Işığım." Beraber, sakın ve huzurlu bir şekilde bir birimizi yormadan, yorulmadan yaşayacağız" dedi ve dudaklarıma küçük bir öpücük bırakarak "Şimdi ise dinlenmeye devam" dedi ve ben fısıldayarak "Sende burada yat" dedim. Mert, "Düşerken başını çarptın ve kolunda incinmiş. Onun için olmaz" dediğinde elini bırakmadan "İyiym ve senin ile uyumak istiyorum lütfen!" dediğinde Mert, sandalyeye oturdu, başını benim yastığıma koydu ve burun buruna geldiğimizde burnuma küçük bir öpücük bırakarak "Şimdilik bu kadarı ile yetineceksin" dediğinde küçük bir çocuk gibi somurttum ve Mert "Ama evlenirsek her gece kollarımda uyursun iyi düşün bence" dediğinde ise gözlerim kocaman olmuştu. Aslında süper bir

fikirdi. Her akşam kolların uyumak ve kollarında güne göz-
lerimi açmak. Bu düşünceler ile gülümseyip gözlerine baktım
ve içimden, bu bana aşk ile bakan gözlerin nefes aldığım süre
boyunca hep böyle bakmasını diledim...

Gün ışıkları hastane odasının içini çok aydınlatmıyor ol-
masına rağmen, yine de benim uyanmamı sağlamıştı. Mert'in
nefesi hala yüzüme yakıcı bir şekilde geliyor ve beni benden
alıyordu. Bu mükemmel duygu ile gözlerimi açtığımda, her
ne kadar kıpırdamamaya çabalasam da Mert, o kahve cenne-
tini andıran gözlerini açmış ve o mükemmel gülümsemesini
yüzüne yayarak bana, "Günaydın güzelim" dediğinde aynı
gülümseme eşliğinde "Günaydın" dedim ve anı bozan kar-
nımın sesli bir şekilde guruldaması oldu. Anlık yaşadığım
şaşıрма ile Mert'in gözlerine bakarak, "Sanırım yemek yeme-
min gerektiğini sinyal veriyor" dedim. Mert gülümseyerek
dudaklarıma bir öpücük bıraktı ve "Tamam, doktoru bulup
sorayım. Ona göre bir şeyler alır gelirim" dediğinde gülüm-
seyerek, "Tamam" dedim. Mert, hızla yerinden kalktı ve oda-
dan çıktığında onu beklemeye başladım.

Yaklaşık yarım saatlik bir bekleyişin ardından, odanın
kapısı açıldı ve kapıya kocaman gülümsemem ile baktım.
İçeriye girenin Mert olmadığını görünce gülümsemem yeri-
ni, şaşkınlığa bıraktı. Annemin yaşlarında, uzun boylu, uzun
ve kömür karası saçları olan bir kadındı. Oldukça bakımlı ve
oldukça güzel görünüyordu. Her ne kadar yaşı büyük olsa
da genç gösteren yüzünde, yapmacık olduğuna inandığım
bir gülümseme ile bana "Melek Hanım değil mi?" diye sordu.
Ben şaşırmış ses tonumda "Evet" diyerek karşılık verdim.

O mavi yeşil gözleri bir anda değişik bakmaya başladı.
Yüzü her ne kadar gülümse de gözleri bunun aslında bir
nefret gülümsemesi olduğunu belli ediyordu. Ben bu kadın-

dan fazlasıyla negatif elektrik alıyordum. Bu duruma dayanamayarak "Siz kimsiniz?" diye sordum. Kadın bana bir adım yaklaştı ve gözlerini gözlerime dikerek "Ben babanızın üniversiteden arkadaşıyım. Hastanede bir tanıdığım yatıyor ve tesadüfen sizin de burada olduğunuzu öğrendim" dedi ve duraksadıktan sonra "Geçmiş olsun ciddi bir şeyiniz yoktur umarım?" diye sorduğunda girdiğim şaşkınlıktan çıkıp, "Sanırım sizi daha önce hiç görmedim. İsminiz nedir?" diye sordum. Kadın yatağa bir adım daha yaklaştı ve "Doğrudur uzun zamandır buralarda değildim yeni döndüm" dedi ve elini bana uzatarak "Defne Kara ben" diyerek kendini tanıttığında kaşlarım çatıldı.

Bir yerden hatırlıyordum bu ismi ama çıkaramadım. Aklima gelmiyordu. Bu düşünceler içinde savaşıırken kadının bana uzattığı eli sıkmadım ve eli resmen havada kaldı. Ben gözlerine onu tanımaya çalışırcasına bakarken, onun bakışları kötüydü. Gülümsemesi itici ve gülümsemekten çok sırtıyırmuş izlenimi veriyordu. Sesini her ne kadar yumuşatmaya çalışsa da kızgın, bir o kadar da öfkeli çıkıyordu. İçimdeki caddaloz gözlerini kısmış, ellerini beline yerleştirmiş, bana uzattığı ele bakarak 'Senden hoşlanmadım bayan kasıntı' diye tısladığının da onun ile aynı fikirdeydim. Ben bu düşüncelerde boğuşurken kapı açıldı ve kapıdan giren kişi ile göz göze geldim. Merve teyzem olanca neşesi ile "Melek'im" diye şakıdığında Defne denen kadın olduğu yerde bir an duraksadı ve sonrasında dönerek Merve teyzem ile göz göze geldi. Merve teyzem, şaşkınlık ile gözlerini kocaman açarken saniyelik zaman diliminde gözleri öfke saçmaya başladı. Ağzından bu güne kadar hiç şahit olmadığım sertlikte "Senin burada ne işin var!" diye bir cümle sarf etti ve Defne sırtarak "Merhaba Merve, iyi gördüm seni" diyerek karşılık verdi. Sonrasında daha da sertleşen sesi ile "Senin engellediğin işimi bitirmeye geldim" dediğinde gözlerim bir ona bir Merve teyzeme gitti. Merve teyzem, Defne'nin tam dibine sessizlikte gidip,

gözlerinin içine öyle bir öfke ile baktı ki o an teyzemden ben bile korktum. Bu korku yerini Merve teyzemin Defne'ye athıdığı işi benim, sana yapmamı istemiyorsan defol buradan!" diye bağırdığında Defne elini tokat yediği yüzüne yerleştirerek, hızla odadan çıktı. Ama çıkarken teyzeme pis pis bakmayı da ihmal etmedi. Kapı kapanırken Merve teyzem ile göze geldik. Titreyen sesim ile "Bahsettiği iş ne Merve teyze?" diye sordum. Teyzem sadece gözlerime bakarken, benim içimi kötü bulutlar sardı. Kötü şeyler olacaktı. Herkes için çok kötü. Bu kadın her kimse, iyi şeyler yapmaya gelmemişti...

BEN ÂŞIK OLDUM

Merve teyzemi bu güne kadar bırakın öfke dolu görmeyi, bir kere bile suratının asık olduğunu görmemiştim. Şu anda karşımda Merve teyzem değil de başka biri varmış gibiydi. Elleri titriyor, hatta bedenide. Odanın içinde dolanırken anlamadığım kelimeler homurdanıyordu. Gözleri öfke, acı, korku her türlü duyguyu gösteren bakışlar ile doluydu. Bir anda açılan kapı ile Mert görüş alanıma girmesiyle Merve teyzemin, Mert'e bağırması bir oldu.

"Neredesin sen?" diye bağırarak teyzeme Mert, elinde kahvaltılık ile Merve teyzeme baka kaldı. Ben, "Merve teyze sakın olur musun lütfen. Kahvaltılık bir şeyler almaya gitmişti" dediğimde Merve teyzem daha da çok gerilerek koltuğa yığılır bir şekilde oturduğunda Mert, elindekileri odadaki masaya bıraktı ve hemen Merve teyzemin yanına giderek, "Sorun ne?" diye sorduğunda Merve teyzem, bir çeşit sinir krizi geçiriyordu. Gerçekten çok kötü görünüyordu. Merve teyzem, "Onun burada ne işi vardı? Nasıl girer? Ya Meleğe bir şey yapsaydı?" diye sayıklamaya başladığında, odanın kapısı tekrar açıldı. Gülen yüzü ile içeriye giren annem ile göze geldiğimde, annemin suratımdaki tedirginliğin verdiği şaşkınlık ile gözleri, Merve teyzemi buldu. Annem, "Merve!" diye telaşla seslenince Merve teyzem, titreyen elleri ile anne-

me sarılıp hızla "Buradaydı Azra. O buradaydı." dediğinde annem, Korku ile Mert'e baktı ve Mert, kafasını bilmediğini belirtir şekilde salladı. Bu esnada Merve teyzem, "Melek'in yanındaydı. Burada" diyerek homurdanıyordu. Annem teyzemi sakinleştirmek için, "Merve kim?" diye sorduğu esnada dayanamayıp, "Defne Kara" dedim. Bir anda anneme tokat atmışım gibi bana döndü ve onunda gözlerindeki korku ile yüzleştim. Annemin korku dolu bakışları içinde bana bakmasına dayanamayarak, "Allah aşkına anne, bu kadın kim?" diye sorduğumda içeriye giren babam, "Hangi kadın?" diye sordu. Mert, "Kahvaltı almaya gittiğimde bir kadın gelmiş, Merve teyzem ile karşılaşmış, Merve teyzem bu halde, Azra teyzem ise şoka girdi." dediğinde Babam ile annem göz göze geldi. Sessizce bakıyorlardı ve içimden 'kahretsin gözleri ile konuşuyorlar' diye geçirdim ve hızla "Gözleriniz ile konuşmayı bırakın ve bana Defne Kara'nın kim olduğunu söyleyin" dediğimde bu sefer babam ile göz göze gelen ben oldum. Babam, "Sakin ol bakalım" dedikten sonra yanıma geldi ve "Sana bir şey söyledi mi Meleğim? Ya da yaptı mı?" diye sormasına olumsuz anlamada başımı sallayarak "Hayır, sadece senin üniversiteden arkadaşın olduğunu söyledi" dedim. Babam "Aşağılık sürtüğ" diye bir küfür savurdu. Gözlerim kocaman olmuş bakıyordum ama babam bunu umursamadan, "Melek'im iğrenç bir kadın. Eminim ki yine iğrençlikler peşinde" dediğinde gözlerim Merve teyzeme kaydı ve babam, "Melek'im sadece bilmen için anlatıyorum ve korkacak bir şey yok. Sakin olmanı istiyorum tamam mı?" diye sorduğunda gözlerim babamın gözleri ile buluştu. Ve babam "Çocuk değilsiniz ama bilmenize gerek olmadığı için anlatmamıştık. Defne zamanında anneni öldürmek istemiş ve Merve teyzenin, annenin önüne geçmesi ile başaramamıştı. Merve teyzen aldığı yara ile bir süre yürüyemedi. Çok zor zamanlar geçirdi. Hepimiz o kadın yüzünden çok zor zamanlar geçirdik. Onun için dikkatli olman gerekiyor." dedi ve gözleri Mert'i bulunca

Mert'e "Mert, Melek'in yanından bir saniye bile ayrılmaman gerekiyor" dediğinde Mert'in gözlerinde, bu güne kadar hiç görmediğim keskin bir bakış vardı. Babam, "Bunca yıl sonra tekrar ortaya çıktıysa, kesin bir hesabı vardır. Bu sefer kesin öldüreceğim bu kadını" dediğinde gözlerindeki bakış, sesinin tonu, hiçte babam gibi değildi. O an anlamış oldum. Babamın kesinlikle düşmanı olunmamalıydı.

2 Hafta Sonra

Hastaneden çikali iki hafta olmuştu. Evde bolca dinlenmiş ve çok fazla bunalmıştım. Bunun için bu akşam herkes bizde toplanmıştı. O kadar mutlu bir görüntü vardı ki içim huzurla doluyordu. Gecenin ilerleyen dakikalarında Doruk'ta bize katılmıştı. Tabi ki gelir gelmez İpek ile atışmaya başlamışlardı ve Hande teyzem araya girmiş ve o gülen yüzü ile Doruk ile tanışmıştı. Bir süre herkes kendi aleminde takılırken, bahçede gözden kaybolan Doruk ve İpek dikkatimi çekti. Göğsüne dayadığım sırtımı şefkatle kucaklayan ve o sıcacık kollarını bana dolayan Mert'e "Doruk yok." diye fısıldadım. Mert, gülümsedi ve sonrasında hızla "İpek'te yok" dedim. Mert yine gülümsedi ve beni sırtımı dayadığım göğsüne daha da bastırarak, "Ben varım" dediğinde gülümsedim. Vardı evet. Hem de iyi ki vardı. Ama ikisinin de ortalarda olması iyi değildi. Sonuçta birbirlerini öldürebilecek potansiyele sahiptiler. Ve Mert'e "Ciddiyim birbirlerini boğmasınlar?" diye sordum. Mert keyif ile gülümseyerek "Birbirlerini kıracak, boğacak, ağlatacaklar" dedi ve duraksadığında ben, ona doğru dönüp, o mükemmel gözlerine bakarak fısıldadım "Sonra?" diye sordum. Konuşmasına burnuma bir öpücük bırakarak, "Birbirlerine sarılacaklar güzelim" dedi ve tam dudaklarıma yaklaşıyordu ki yüzüne atılan bir cisim ile birbirimizden uzaklaştık. Cismin atıldığı yöne döndüğümde, Babamın orada olduğunu ve delici bakışlarını Mert'e attığını gördüm. Oldukça tehdit-

kâr çıkan sesi ile Babam, "Aklından bile geçirme velet, geber-
tirim!" diye resmen hırladı. Kocaman bir gülümseme yayıldı
yüzüme ve Mert, "İşte bu yüzden hemen evlenmemiz gere-
kior güzelim " dediğinde gülümsemem bu sefer kıkırdama-
ya döndü ve ona daha çok sokuldum. Ben bu koca iki bebek
ile ne yapacaktım. Babam bu hafiyelik işine ne zaman bir son
verecekti bilmiyorum ama Mert'in sabrının son demlerinde
olduğu belli oluyordu.

Yaklaşık 1 saat sonra hala ortalıklarda görünmeyen Do-
ruk ve İpek için endişelenmeye başlamıştım. Kerem amcama
baktığımda, İpek'in yokluğunu oda sezmiş gibi bakışları et-
rafı tarıyordu. Ve Mert'e "Mert sence de birbirlerini öldür-
meden yanlarına gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordum.
Mert, "Doruk gitmiş" dedi. Ben ise anlamayarak "Ne?" diye
sordum da Mert elindeki telefona atılmış olan bir mesajı gös-
terdi. Mesaj Doruk'tan gelmişti.

"Ben kaçtım birader. Size iyi geceler" yazmıştı. Tamam,
Doruk gitmiş onu anladım ama o zaman İpek nerede? Neden
yanımıza gelmedi? Diye sordum kendi kendime ve Mert'e
"İpek'e bakayım o zaman neden gelmedi" diyerek yanından
kalktım ve yürümeye başladım. Tam babamların yanından
geçtiğim sırada Kerem amcam, "Melek İpek nerede?" diye
sorduğunda hemen, "Sanırım arkada bende yanına gidiyo-
rum" dedim. Kerem amcam tereddüt ile etrafa bakındı ve
"Doruk nerede onu da göremedim?" diye sorduğunda gü-
lümsemdim. Allah'tan gitmişti. Yoksa oda arkada demek zo-
runda kalacaktım. Hem de Kerem amcama. Kesin Doruk'u
sevdiği ile kavuştururdu diye aklımdan geçirdiğim sırada ce-
vap vermeye geç kaldığımı fark ettim ve hızla "Gitti" dedim.
Sesimin fazla heyecanlı çıktığını anladığımda ise tekrar "Yani
iş varmış sanırım. O gitti Kerem amca" dedim. Daha sakın

bir ses tonunda ve Kerem amcamın yüzündeki rahatlama-
yı görmem ile gülümsemem bir oldu. 'Ah ah kız babaları resmen
özgürlüklerimize ambargo koyuyorsunuz' diye söylendim ve
içeriye doğru yürüdüm. Arka bahçeye doğru çıktığımda bir
hıçkırık sesi duydum ve adımlarımı biraz daha hızlandırdı-
ğım da köşenin hemen sonunda hıçkırarak ağlayan bir adet
İpek buldum. Onu gördüğüm duruma şaşırarak, "İpek!" diye
seslendim ve iki adımda yanına gidip, "Güzelim ne oldu?"
diye sordum. İpek soruyla daha da hıçkırıp, bana sarıldığın-
da ona sınıksız sarılarak karşılık verdim. Bir kaç saniye sonra
bu halinin neden olduğunu açıklaması için tekrar sordum.

"İpek, canım ne oldu da ağlıyorsun?" diye ve İpek hıçkı-
rarak, gözlerine baktı. O masmavi gözleri ağlamaktan şişmiş
ve kızarmıştı. Titrek çıkan sesi ile "Melek" dedi ve duraksa-
dıktan sonra, ben cesaret bulması için "Söyle canım" dedim ve
İpek bir hızla "Melek ben âşık oldum" dediğinde artık daha
çok hıçkırıyor ve kendine engel olamıyordu. Cevabı bilmeme
rağmen fısıldadım "Kime?" diye ve İpek bana daha da sarıla-
rak, aslında cevabı vermişti ama yine de fısıldadı dudakları
"Doruk" diye Ben ise bu duruma sevinsem mi? Üzülsem mi?
Bilemedim.

İpek; hayatında ilk defa âşık olmuş bir kız ve Doruk; Ha-
yatında ilk ve tek âşık olduğu kıızı bir yanlış anlama yüzünden
kaybetmiş bir adamdı. Ne kadar üzülecekti İpek? Ya da ne
kadar üzecekti Doruk? Bilmiyorum ama şimdiden üzülmeye
başlamıştı İpek. Şimdiden akmaya başlamıştı gözyaşları...

HOŞÇA KAL CADI

Yorgun ve üzücü geçen gecenin ardından, uyanmamak için elimden geleni yapıyordum ki İpek'in "Allah'ım" diye bağırması ile yerimde sıçradım. Dönüp İpek'e baktığımda ipek, yataktan sıçramış ve hızla üzerini giymeye başlamıştı. Aynı zamanda kendi kendine de söyleniyordu. Yatakta doğrulup, "İpek ne oldu?" diye sorduğumda İpek panikle, "Melek bu gün sınavım vardı" dedi ve hızla saçlarını toplayıp aynada yüzüne baktı. Aynada gördüğü şekli için "Kahretsin gözlerim şişmiş " diye yakındı ve hızla lavaboya girip, elini yüzünü yıkadı. Çıktığında ise yüz yüze geldik. Derin bir nefes aldım ve "İpek, baban senin konservatuvara gitmeni istemiyor. Üstelik manyak bir kadın tarafından hepimiz tehdit ediyoruz. Annen tedirgin ve bu durum için bence konuşman gerekiyor. Böyle gizlice gitmen, başına bir şey gelmesi olasılığı taşıyor ve sonuçlarını düşünmen gerekiyor Lütfen!" dediğimde İpek, "Melek bugün bu sınava giremezsen kaydım seneye kalır ve bu durumu babama söylediğimde zaten sınava giremeyeceğim. Ben, bu bölümü okumak istiyorum ve tek şansım. Hiç biriniz beni anlamıyorsunuz." dediğinde gözleri çoktan dolmuştu. Derin bir nefes daha alıp, yataktan kalktım. Yanına gidip, "Asıl sen kimseyi anlamıyorsun güzelim. Tamam, anlıyorum o bölümü okumak istiyorsun ama başına bir şey geldiğinde o bölümü okumak istemen seni kurtarma-

yacak. Bence biraz bekle ek kontenjanlar için yeniden sınav açılacak. O zamana kadar belki 3 devler babamı ikna eder.” dedim ve İpek tam bir inatçı gibi “Ya Melek anlamıyorsun işte. Ben risk almak istemiyorum. Ya açılmazsa, o zaman babamın yurt dışı kaydını bekleyeceğim. Orada okumak istemiyorum. Anla lütfen” dediğinde derin bir nefes daha aldım ve sabrımın son demlerini yaşayarak “Sende bu zamanlarda ailemiz için çok fazla tehdidin olduğunu anla. Ailemizin bizi korumak için dışarıya bir ordu yığmasının bir nedeni var ve bunu kavrayabilecek bir yaştasın. Çocuk gibi davranmayı bırak! Senin için önemli olabilir ama emin ol ailen içinde sen önemlisin” dediğimde sinirle çantasını kaptığı gibi odamdan çıktı. Yine başına buyruk davranacak ve eminim sonunu düşünmeyecekti. Bu gerçekten çok çok tehlikeliydi. Annemin Defne için anlattıkları yeterince yeterliydi ve İpek’in bu kadar sorumsuz davranması canımı sıkıyordu.

Üzerimi giyip hızla salona indiğimde, bana gülümseyen anneme sarıldım. Bu esnada görüş alanıma giren babama da kocaman sarılarak sofraya oturdum. Annem, “Melek’im İpek’in nesi var?” diye sorduğunda sıkıntılı bir nefes verdim ve hızla “Sınavı var ve Kerem amcam izin vermediği için giremiyor” dediğimde babam, “O konuyu konuştuk ama Kerem amcam olumlu bakmıyor. Hobi olarak yapsın ama hayatını devam ettirebilmesi için iyi bir mesleğe ihtiyacı olduğunu kabul etmesini istiyor ki bence haklı” dediğinde umutsuzca “İpek bunu anlamıyor” dedim. Babam omzumu sıkıp, “İpek tıpkı halası gibi, oda birçok şeyde inatçıydı. Kötü bir sonuç elde etmeden kesinlikle inadından vazgeçmez” dediğinde gülümsedim. Haklıydı İpek halamızı hiç tanıyordum ama babam ile olan tüm anılarını dinlemiştim. Gerçekten çok inatçıymış ve İpek ile bire bir aynıymış.

Bugün okula gitmeyecektim. Şirket içinde babam izin

vermişti. Kendimi toparlamadan iş stresine girmemi istemiyordu. Annem, teyzemler ile buluşmaya gitmişti. Canım sıkılmıştı ve canım sıkıldığında genelde yaptığım en zevkli işlerden olan kurabiyeler için sevinçle mutfığa girdim. Tüm malzemelerimi tezgâha yerleştirdim ve kurabiyeler için gerekli olan hamuru hazırlamaya koyuldum. Kurabiye hamurunu kıvamına gelene kadar yoğurdum. Sonrasında ise tepsiyi yağlayıp, kurabiyelere şekil vermeye başladım. Tam o anda arkamdan belime sarılan kollar ile yerimde sıçradım. Kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yoktu. Çünkü büyüleyici kokusu çoktan beni etkisine almıştı. Mert, "Hım güzel görünüyorlar" dedi ve tam boynumun orayı öptüğünde içim titredi. Gülümseyerek, "Evde bir başıma canım sıkıldı" dedim ve Mert, "Annen annemler ile çıkmış, Bora amcam da toplantıdan toplantıya koşuyordu. Bende evde tek olabileceğini tahmin ettim" dediğinde başı hala boynumdaydı. Hafif geri çekilerek, "Doğru tahmin" dedim ve Mert dudaklarına yaklaşıp, "Bence de" dedikten sonra bir öpücük bıraktı. Ben, o sıcak dudakların büyüüne kendimi bıraktım. Öpüşü ile erimemek imkânsızdı. Başka bir âleme göçüyordu insan.

Zorda olsa dudaklarımı dudaklarından ayırdım ama onun o gülümsemesine saatlerce bakabilirdim. Mert, ellerini belinden ayırmadan, benim kurabiyelerimi yapmamı seyretti. Çoğunda kahkaha attı. Hatta bir kaçını da kendi yaptı. Çok tatlı görünüyordu ama bu durum yaptığı kurabiyeler için geçerli değildi. Çünkü kurabiyeden başka her şeye benziyorlardı. Bol eğlenceli geçen mutfak maceramızın sonuna gelmiş ve kurabiyeleri fırına vermiştik. Pişmesi için beklememiz gerekiyordu ve mutfak masasına oturup, sohbete daldık. Mert, "Bence Kasım iyi" dediğinde gözlerimi devirdim. Atlı kovalıyor sanki peşimizden diye geçirdim içimden ve Mert anlamış olacak ki sadece gülümsedi. Tam her şey mükemmel diyordum ki annemin telaşla evin kapısından girmesi ile bir anda yerimizde sıçradık. Annem, "Melek, İpek hangi okulda sınava gideceğini söyledi mi?" diye sorduğun da şaşırılmış bir

şekilde "Ben eve gidecek diye biliyordum. Sınava mı gitmiş?" diye sordum. Annem, "Hayır, eve gitmemiş. Bizde evde sanıyorduk. Şimdi aradı Hande teyzen odasında yokmuş" dedi. Mert hızla yerinden kalkıp, telefonunu eline aldı ve bir kaç numara çevirdiği esnada bizim okulda sınava gireceği geldi aklıma ve hızla "Anne bizim okula gitmiştir. Sınavı bu gündü direk okula geçmiş olmalı" dedim. Annem telefon da Hande teyzeme "Meleklerin okulda olabilir canım. Sınav bu günmüş. Yani yetenek sınavı onun için cevap vermiyordur." dediğinde Hande teyzem her ne dediyse annem, "Tamam, Kerem'e hala bizde olduğunu söyle, gel buraya beraber gidip alalım ya da direk okula geç bizde geliyoruz" dediğinde Mert, "Doruk cevap vermiyor ama okuldadır. Ona söyleyeyim yanından ayrılmasın" dedi ve hızla telefonundan Doruk'u tekrar aradı. Sonunda telefon açılınca Mert, "Doruk okulda mısın?" diye sordu ve hızla konuşmasına devam etti. "Tamam, güzel sanatlar kampüsüne geç abi, İpek okulda bul onu ve yanından sakın ayrılma. Ama Hızlı ol. Biz de okula geliyoruz" dedi. Sonrasında ışık hızında evden çıktık. Yoldan Savaş ve Rüya'yı da ardık. Bu kadar panikleyecek ne vardı anlamıyorum. Ama annemin eli ayağı titriyordu. Anneme, "Anne sorun ne? Tamam, İpek tek başına çıkmamalıydı ama bu kadar panikleyecek ne oldu?" diye sorduğumda annem, "Defne manyağı, Hande teyzene kızının çok güzel olduğunu belirten bir mesaj atmış. Muhtemelen yanında, ya da yakınında" dediğinde kanım çekildi resmen annem, Hande teyzemi tekrar arayarak "Hande lütfen sakın olur musun? Bak Doruk yanına gidiyor, tek başına değil. Lütfen arabayı da yavaş kullan" dediğinde Hande teyzemin ne kadar paniklemiş olabileceğini tahmin ettim. İpek'e annesine bu korkuyu yaşattığı için, iyi bir azar çekmeyi aklımın bir köşesine yazdım...

Okulun bahçesine geldiğimizde ciddi bir kalabalık vardı. Tam kampüsün önünde cadde üzerinde ambulans ve kalabalık vardı. Mert arabayı acı bir fren ile durdurduğunda hızla arabadan indik. Koştura koştura kalabalığa karıştığımızda el-

leri kan içinde Savaş'ı gördüm. Annem çığlık atarak "Savaş!" diye bağırdığında Mert, Savaşa doğru koştu. Tam bende koşuyordum ki sedye üzerinde hızla ambulansa bindirilmeye çalışılan kişiye kaydı gözlerim. Ağzımdan önce fısıltı gibi çıktı ismi "Doruk" diye ve sonra ciğerlerimi parçalarcasına bağırdım, "Doruk!" diye olmazdı. Olamazdı. Panikleyerek, hızla sedyeye gittiğimde gözleri yarı açıktı. Ama o koskoca cüssesi cansız gibiydi. Göz göze geldik, o baygın bakışları ile ve elini tuttuğumda tekrar bağırdım. "Doruk lütfen!" diye ölemezdi. Gidemezdi. Daha beraber çok iş yapacaktık. Yarım kalan bir sürü şey vardı ve o beni bırakıp gidemezdi. Devdi o, bir şey olmazdı ki olamazdı, olmamalıydı. Ama o, tüm bu düşüncelerime zıt bir şekilde elimi sıkıca tutup, tam gözlerimin içine baktı ve fısıldadı, "Hoşça kal Cadı" diye ve ben o an avazım çıktığı kadar bağırdım, "Doruk hayır!" diye ama ellerimiz bir anda ayrıldı. Sedyeye ambulansa alındı, kapısı kapandı ve aynı hızla da hastane için hareket etti. Ben sadece arkasından baka kalmıştım. Tek dostumun, tek arkadaşımın, arkasından sadece baka kalmıştım. Mert hızla yanıma geldi ve "Melek hadi güzelim" dediğinde, Mert'in gözlerinin içine bakarak "Bizi bırakmaz değil mi?" diye sordum. Mert sadece yutkundu ve çaresizce fısıldadı dudakları "İnşallah güzelim" diye ve ben hıçkırıklar içerisinde ağlarken, hep beraber arabaya bindik. Savaş, Rüya, İpek ve annem aynı arabadaydık. Gözlerim sinirle İpek'i taradı. Şoktaydı. Donup kalmıştı ve ona şu an bağırmanın bir işe yaramayacağını fark edebiliyordum. Ama sorumsuzluğu yüzünden onu hayatım boyunca alıtmeyecektim. Ona gitme demiştim. Bu durumda çıkma, düşünceli ol demiştim. Ama İpek ve kahrolası inadı...

Araba ile son sürat ambulansın peşinden giderken yolda ciddi bir trafik vardı. Ambulans, bir şekilde geçmişti ama biz burada kalmıştık. Mert arabadan inip, ön tarafa doğru gidip geri geldiğinde, kaza olduğunu ve trafiğin bu yüzen kapalı olduğunu söyledi. Burada beklemenin bir çaresi olmadığını ve arabayı sağa park edip, ileriden bir taksiye binersek hastaneye yetişeceğimizi söylediğinde ise hep beraber arabadan

inip, sadece bir kaç arabanın durmasından oluşan trafiğin içine daldık. Annem deli gibi Hande teyzemi arıyor fakat ulaşamıyordu. Biz telaşe ile Tam kazanın oradan geçiyorduk ki annem donup kaldı ve elindeki telefon yere düştüğünde, dönüp anneme baktım. Annem o solgun tenine rağmen daha da bembeyaz olmuştu. Şoka girmiş gibi "Hayır! Hayır! Hayır!" diye sayıklarken, gözlerim gözlerinin sabitlendiği noktaya kaydı. Karşılaştığım görüntü ile bende donup kalırken, ne yapacağımı bilemeden, "Kahretsin!" diye fısıldadım. Ve aynı anda tam 20 dakikadır şokta olan İpek'in acı feryadı duyuldu.

"Anne!" diye ve arabaya doğru koştu. Araba Hande teyzemin arabasıydı ve çok ciddi bir kaza olmuştu. Çok ciddi hem de Mert, bir anda İpek'i kaptığında İpek, Mert'in kollarında çırpınıyor, arabaya yapışıyordu.

"Abi annem nerede!" diye bağıırıyordu. Sakinleşmiyor, sakinleşmesi imkânsızdı zaten ve Mert hızla onu kucakladığında ön tarafa doğru yürüdük. O esnada arabadan çıkarılmış, sedyeye yerleştirilmiş, Hande teyzem ile karşılaştık. Her yeri kandı. Baygındı ve o güzel yüzü kan içindeydi. Sağlık ekipleri hızla bir şeyler yapıyordu. O esnada İpek ise avazı çıktığı kadar bağıırıyor, ortalığı birbirine katıyordu. Mert onu tutmaya çalıştıysa da başarılı olamadı ve İpek sedyenin olduğu yere gidip, hıçkırarak ağlamaya başladı. Sedyeye kaldırıldı ve ambulansa yerleştirildi. Annem hızla arabaya bindi ve Mert'e "Mert siz arkadan gelin. Babana, Bora amcana haber ver hemen!" diye katı bir şekilde bağırdığında Mert İpek'i, Savaş beni ve Rüya'yı kaptığı gibi kaza alanının önünden bir taksi çevirdi ve hızla ambulansın arkasında yola koyulduk. Yoldayken babam ve Yiğit amca'yı aradık. Öğrendiğimize göre Doruk ve Hande teyzem, aynı hastaneye gidiyordu. Bizlerde aynı hastanenin yoluna girdik.

Hastaneye vardığımızda her ikisini de ameliyata almışlardı. Hepimiz yan yana olan iki ameliyathanenin önünde içeriden çıkacak bir haberi beklemeye başlamıştık. Babam ve annem birbirine sarılmış endişeli bir şekilde bekliyor, Merve

teyzem hüngür hüngür ağlıyor. İpek sakinleştirilmek üzere bir odaya alınmış ve uyutulmuştu. Kerem amcam sadece gözlerini ameliyathanenin kapısına dikmiş, öylece bakıyordu. Geldiğinden beridir tek kelime etmemiş, ne bağırması ne de öfkelenmişti. İpek'in nasıl olduğunu bile sormamış, İpek'i görmeye bile gitmemişti. Sadece ameliyatta olduğunu ve ameliyat kapısını göstermiştik. Oda sadece ameliyathanenin karşısına oturmuş, kendini soyutlamış öylece kapıya bakıyordu. Hepimiz öyleydik. Hepimiz de ikisinden bir haber bekliyorduk. İkisinin de oradan çıkması gerekiyordu. İkisinin de bize geri dönmesi gerekiyordu.

Tam 2 saat olmuştu ve içeriden tek haberimiz yoktu. Tam delirmek üzereyken Doruk'un bulunduğu ameliyathaneden hızla bir hemşire çıktı ve kimseye bir şey söylemeden koşuşturmaya başladı. Sonra ardından bir hemşire daha çıktı ve hepimize bakarak, "Aranızda 0 RH(negatif) kan grubu olan var mı?" diye sorduğunda, Mert ve Savaş hızla "Benim" diye söyledi ve hemşire "Hastanın durumu çok kötü acil kan verilmesi gerekiyor" dediğinde kulaklarım çoktan uğuldamaya başlamıştı. Durumu kötü demişti. Yani ölüyordu. Bizi bırakıp gidiyordu. Hoşça kal dediği bana. Beni bırakıp gidiyordu ve benim ise bu düşünceler içerisinde, göğsüme çok büyük bir sancı girdi. Öyle bir sancı girdi ki nefesimi kesti. Ayaklarım beni tutmaz olduğunda, Mert ile göz göze geldim. Sesi uğultular arasında ulaştı kulaklarıma Mert, "Melek!" diye ismimi haykırdı.

İlk önce dizlerimde hissettim sızıyı ama göğsümdeki sancının yanından bile geçmezdi. Sonra ise güçlü bir çift kola yığıldığımı hissettim. Koku babamındı. Beni o güçlü kolları ile yakalayan babamdı. Zorda olsa açtığım gözlerim son babamın gözleri ile karşılaştı. O an korkunun dehşeti vardı gözlerinde ve titreyen sesi ile uğultu halinde yükseldi sesi her ne kadar bağırarak söylediğine inansam da sadece fısıldar gibi geldi sesi

"Melek'im hayır!" diye ve ben, beni almaya gelen karanlığa teslim oldum...

DOSTA VEDA

Doruk

Daha az önce vurulduğumu biliyorum. Beril'in abisi tarafından, tüm okulun gözü önünde hem de. Ah İpek ne olur sanki iki laf dinlesen, sana okuldan çıkmaman gerektiğini söylerken çok ciddiydim be fındık. Yani bence şu Kara Deniz kızlarının inadına bir ilaç falan bulmaları gerekiyor...

Kendi kendime söylenmem bittiğinde etrafıma bakındım. Her yer beyazdı. Üzerime baktım kan yoktu. Bu bir rüyaydı. Bunun farkındaydım. Çünkü karşımda Beril vardı. O upuzun, simsiyah saçları, kocaman kahve gözleri ile bana bakıyordu. Ama konuşmuyor, hatta bana gülümsemiyordu bile. Yavaşça yanına yürüdüm. Tam dokunacaktım ki kayboldu. Hızla kendi etrafımda döndüm. Bağırarak istiyorum ama bağramıyorum. Onu göremiyorum derken, bir anda kendimi yemyeşil çimenlerin üzerinde buldum. Bir nehrin kenarında. Çağlayan nehrin sesi kulaklarımı sağır edecek cinstendi. Ve oturdum nehrin kenarına. Beril bir anda yine karşımda belirdi ve bu sefer fısıldadım. "Beril?" diye. O kadar özlemiştim ki onu, o kadar hasret kalmıştım ki o gözlerine, gülen gözlerine ama Beril gülmüyordu. Rüyalarım da öyleydi. Hiç konuşmaz, bana üzgün üzgün bakardı. Yine öyle olacak sanırken, yıllardır özlediğim sesi ile "Merhaba sevdam" dedi. Ben ise

yüzüne baka kaldım. Bu sesi yıllardır duymayı bekliyordum. Ama ben tek kelime bile edemedim. Sadece Beril'e baktım. Beril ise konuşmaya devam etti. "Çok uzun zaman oldu değil mi?" diye söyledi. Evet demek istedim. Yine konuşamadığımı fark ettim ve sadece başımı salladığımda Beril, üzgün bir suratla devam etti "O haklı Doruk," dediğinde ne demek istediğini anlamadım ve kaşlarımı çattım. O ise açıklamak istercesine "İpek Doruk, İpek haklı" dedi ve derin bir nefes alarak, devam etti "Ben öldüm. Öyle yada böyle öldüm. Kendi yanlış anlamam sonucu, kendi yaptığım hata ile öldüm. Burada bunun bedelini çok ağır ödüyorum. Ama bir de senin acın yükleniyor üzerime lütfen" dediğinde gözleri dolmuştu. Benimde dolmuştu gözlerim. Lanet olsun konuşmak istiyordum ama konuşamıyordum.

'Hayır' demek istiyordum 'haklı değil' demek istiyordum ama başaramıyordum. Beril, gözlerimin içine bakarak, "Canım yanıyor Doruk." dedi ve hızla "Mutsuz olduğun her an benim, burada canım yanıyor. Yardım et bana lütfen" dediğinde başımı nasıl anlamında salladım. Beril ise "Mutlu ol. Çok mutlu ol. Lütfen!" diye fısıldadı sadece. Olumsuz anlamda başımı sallaya bildim. Onsuz mutlu olamazdım. Nasıl mutlu olabilirdim ki? Diye içimden söylenirken sanki içimi okumuşçasına "Senin kaderin ben değilim anla. Kaderin sana geldi ve onun, sana benden çok ihtiyacı var." dediğinde gözleri nehre kaydı. Nehre baktığımda orada İpek vardı. Elleri, yüzü kan içinde perişan görünüyordu. Şaşkın gözlerle onu izledim. Onu korudum. Ne oldu ki? Benim için mi bu halde yanı? Diye düşünürken Beril'in "Hayır, senin için değil ama sana ihtiyacı olacak. Hem de çok" dediğinde artık Beril'in içimi okuduğuna emin oldum ve içimden 'Neden?' diye sordum. Beril, "Onunda çok büyük kaybı olacak. Hayatı allak bullak olacak ve en değer verdiği kişi tarafından yalnız bırakılacak" dediğinde anlam veremedim. Bir anda Beril'in o küçük elini, yüzümde hissettim ve gözleri gözlerimi buldu-

ğunda, gözünden bir damla yaş süzüldü. Uzanıp, o bir damla yaşı silmek istedim ama ellerim oynamadı. Tüm vücudum oynamıyordu sadece oturuyordum ona uzanmak istiyordum ama bir şey engel oluyordu sanki ve Beril, "Canım yanıyor Doruk. Senin bu halin, bu yalnızlığın canımı yakıyor. O seni seviyor ve yaşıyor. Doruk, ölüm zamanın değil daha çok yaşayacaksın. Onunla yaşaman, onu da hayata döndürmen gerektiriyor. Hadi dön geri artık. Ben seni burada hep bekleyeceğim. Sen mutlu olursan, benim de acılarım diner. Benim için mutlu ol olur mu?" dedi ve ayağa kalkıp, "Unutma Doruk, senin kaderin o. Onun için dönmelisin" dedi ve ortadan kaybolduğunda, sanki bedenimi tutan güç beni serbest bırakmış gibi hızla ayağa kalktım, etrafıma bakındım yoktu. Yavaşça nehir kayboldu, çimler kayboldu, ışık kayboldu ve gözlerimi açtığımda bir hastane odasında olduğumu fark ettim. Başımı hafifçe çevirdiğimde gözlerim annemi buldu. Annem gözleri yaşlı, heyecan ile bana gülümsedi ve o anda görüş alanıma giren hemşire, "Hoş geldiniz Doruk Bey, şimdi doktorunuza çağırıyorum" dediğinde fısıldadım, "İpek nerede?" diye, hemşire suratıma garip garip baktığında, onu tanımadığını anladım ve hızla "Kaç gündür bu haldeyim?" diye sordum. Hemşire "2 gündür uyuyorsunuz Doruk Bey, anneniz sürekli buradaydı ve sürekli gelen bir kaç arkadaşınız da var" dediğinde fısıldayarak "Onlardan birini buraya gönderir misiniz?" diye söyledim. Hemşire üzgün bir şekilde suratını astığında kötü bir şey olduğunu anladım ve olmayan gücüm ile yataktan kalkmaya çalıştım. Hemşire "Doruk Bey lütfen, kalkamazsınız" dese bile umursamamaya çalıştım ama gerçekten kalkamıyordum. Bir anda içeriye giren annem, "Doruk, oğlum kalkamazsın yat yerine" dediğinde Anneme "Herkes nerede? Ne oldu?" diye sordum. Annem üzgün suratı ile "Arkadaşların sürekli geliyor oğlum ama bu gün cenazeleri var. Onun için burada değiller" dediğin de anneme "Kim?" diye sordum annem, "Bilmiyorum oğlum, bilmiyorum" dediğinde

ve hemşire her ne yaptı ise bedenimi oynatamaz hale geldim
ve her taraf karardı...

Azra

İçim paramparçaydı. Hangi duruma sevineceğimi neye kahrolacağımı şaşırdım. Handem can arkadaşım, bana en büyük varlığımı geri vererek, bu dünyadan göçüp gitmişti. Kerem berbat bir durumda, İpek kendinde bile değil, bizler ise kahrolmuş durumdaydık. Bebek kıızıydı Hande. Oldum olası sevmiştir bebek sahilini onun için, Bebek mezarlığına gömülecekti. Melek'im, kalbini Hande teyzesinden almıştı. Hande'nin kalbi hep kızımın içinde atacaktı. Bizimle olacaktı. Ama Melek'imın bundan henüz haberi yoktu. Çünkü oda daha uyanmamıştı. Doruk da aynı şekilde haberi olmayanlardandı. Hayati tehlikeyi atlatmış ama uyanmamıştı. Bu acı olayda Kerem, kızına bir kez bile bakmamıştı. Nerede olduğunu, nasıl olduğunu hiç sormamıştı. Tüm bunların sorumlusu olarak, dile dökmese de İpek'i sorumlu tutuyordu. Ama bana göre değildi. Ona o kadar yasak koymasaydı ve ondan gizli hayalleri ile savaşmasına neden olmasaydı. Belki de bu kadar olay olmayacaktı ama o, bütün bunların sorumlusu olarak sadece kızını görüyordu... Bu haksızlıktı. Küçük bir kız o daha bu kadar acının altından tek başına kalkamazdı ki babası olarak ona sarılması gerekiyor ama o kızının suratına bile bakmıyordu. İpek'e baktığımda Bora'nın kollarına sığınmış ve şok olmuş gözleri ile annesinin tabutuna bakıyordu. Bu acı yükü nasıl atlatacaktı ki? Ona elbette bir anne olacaktık ama annesinin yerini nasıl doldurabilirdik ki? Bu suçluluk duygusunu nasıl atlatmasına yardımcı olabilirdik ki?

Her şey bitmişti. Defnetme işlemi gerçekleşmiş, gelen tüm dostlar, akrabalar, tanıdıklar gitmişti. Hande'mizin başında bir biz kalmıştık. Ailesi arkadaşları, dostları olarak. Gözlerim mezar taşına gitti ve gözyaşlarına boğuldum. Adım atmaya korkuyordum. Dilim ne diyeceğini bilmiyordu ki. Ve içimden sadece "Hande" diyebildim. Ona nasıl veda edebilirdim ki? O benim bu dünyada gördüğüm, tanıdığım en sağlam düşman, en hakiki kardeşti. Merve ve benim için yaptıkları, zamanında sarf ettiği onca lafı fazlasıyla telafi etmişti. 4 kaderi farklı kardeşlik biz. Birbiri için ölümü bile göze alabilirdik. Bu düşünceler ile devam ettim.

"Kardeşim, dostum. Bu olmadı. Senin daha gencecik kızın vardı. Daha birçok hayalin. Defne'nin kazanmasına izin verdin. İnanamıyorum senin gibi savaşçı bir kadının, bir sürük yüzünden o toprağın altında olması inanılacak gibi değil. Kızım, benim Melek kızım, şu an yaşıyorsa senin sayende. Senin kalbin sayesinde. Bu durum altında ne diyeceğimi, ne edeceğimi bilmiyorum. Ama sana söz veriyorum. Senin kızın, benim kızım. Onu bir gün olsun yanımdan ayırmayacağım. Hiçbir zaman yalnız kalmayacak. Sen nasıl ki her daim yanımda oldun. Son nefesime kadar kızının yanında olacağım. Kerem şu an çok kızgın ama bir gün oda düzelecek. Toparlanması için elimizden geleni yapacağız. Tekrar söz veriyorum. 2 çocuğum var ikisinin de üzerine yemin ediyorum ki kızın, kızımdır. Bugünden sonra. Senin yerini elbette dolduramam ama her zaman yanında olacağım. Hem de her zaman dedim ve gözlerim İpek ile buluştu. O artık benim kızımdı. Melek'ten, Savaş'tan hiçbir farkı yoktu. Hatta yeri gelecek onlardan bile öncelikli olacaktı. Ve o Defne onu kendi ellerim ile öldürecektim. Kimseye bırakmayacak, kendi ellerim ile öldürecektim..."

Bu vedamdan sonra yavaşça çömeldiğim yerden kalktım. Sonrasında ise derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya

çalıştım. İpek'i gözlerim aradığında Bora tarafından arabaya bindirildiğini gördüm. Tekrar mezara dönüp, "Hiçbir zaman üzülmesine, onu üzmelerine izin vermeyeceğim Hande" dedim ve arabaya doğru yürüdüm. Hiçbir zaman İpek'in gülüşünün solmasına izin vermeyecek, onu hep güldürmeye, mutlu etmeye çabalayacaktım. Bu yarasını elimizden geldiği kadar saracak ve onu hayata döndürecektim. Bunu kardeşime borçluydum...

KALBİME İYİ BAK

Melek

Gözlerimi yavaşça araladığımda sanki yüz yılın uykusundan uyanıyormuşum gibi hissettim. Bedenim o kadar yorgundu ki bırakın hareket etmeyi, parmağımı kıpırdatabilecek gücümün olduğunu zannetmiyordum. Gözlerim yarı açık inlediğimde sisli görüş alanımda Mert'in yüzü belirdi ve Mert gülümseyen bir suratla "Güzelim" diye seslediğinde. Göğsümdeki acı ile yüzümü buruşturdum. Sonra fısıltı gibi çıkan sesimle, "Mert" diye karşılık verdim. Mert, "Buradayım güzelim. Hep yanıdayım" dediğinde ise aklıma gelen şeyle gözlerim doldu. Dolan gözlerimle Mert bakıp, "Doruk?" diye fısıldadım. Mert rahatlatıcı bir sesle "O iyi. Tehlikeyi atlattı ve uyanmasını bekliyoruz." dediğinde, fısıltılarım arasından gülümsedim. Devdi tabi kurtulacaktı. Bırakmazdı ki o cadısını diye düşündüm ve hafızamı yokladım. Kriz geçirdiğimi hatırlıyordum ve en son babamın kollarında olduğumu. O esnada Hande teyzemin de ameliyatta olduğunu hatırladım ve Mert'e

"Herkes Hande teyzemin yanında mı?" diye sordum. Mert bir anda duraksadı. Yutkundu ve dolan gözleri ile başı-

nı salladı. Bu durgunluk, acı bakışlarda neyin nesiydi şimdi? Diye içimden sorarken Mert, "Evet, güzelim. Herkes Hande teyzemin yanında" dediğinde rahatladım. Endişem boşunaydı Hande teyzemde iyiydi. Bu kötü belayı da atlatmıştık. Hepimiz iyiydik. Çok şükür diye içimden geçirirken içeriye bir hemşire girdi. Hemşire ile göz göze geldiğimizde bana gülümseyerek, "Merhaba, erken uyandınız. Biz akşam uyanırsınız diye bekliyorduk" dediğinde gülümsedim ve hemşire Mert'e, "Mert bey, siz biraz çıkın. Bende Melek Hanım ile ilgileneyim. Birazdan doktoru da burada olacak o zaman tekrar girersiniz" dediğinde Mert, olumlu anlamda başını salladı ve benim ile göz göze geldiğinde, "Hemen kapının oradayım güzelim" dedi. Ona gülümseyerek karşılık verdiğimde hemşire, "Tam 2 gündür başınızda bekliyor. Bu sandalyeden 1 dakika olsun kaldıramadık" diye şikâyet ettiğinde gülümseyerek, "İyi babamdan fırsat bulmuş" dedim. Hemşire suratını asarak, "Babanız sadece siz ameliyattayken buradaydı" dedi. Bu söylediğine oldukça şaşırarak, "Neden? Yani diğer akrabalarımızın yanında mı durdular?" diye sordum. Babamın benim başımdan bir saniye bile ayrılması için kesinlikle çok büyük bir neden olması gerekiyordu. Yoksa onu bu sandalyeden değil Mert'in aşkı, dünya ayağa kalksa o yine burada otururdu. Sonra ise hemşirenin söylediği ama benim şu an fark ettiğim şey ile afallayıp, hızla "Ne ameliyatı? Ben ameliyat mı oldum?" Diye sordum. Hemşire sanki güzel bir şey söylemişim gibi gülümsedi ve "Evet, başarılı bir ameliyattı. Doktorunuz da birazdan gelecek. Kontrollerinizi yapacak. Ağır bir krizdi ve trafik kazası ile gelen kadının kalbi size uymasaydı kurtarma şansımız yoktu." dediğinde kanımın çekildiğini sandım. Zihnim donup kalmıştı ve hızla, "Kadının adı ne?" diye sordum. Hemşire, "Şey hatırlamıyorum" diye karşılık verdiğinde sinir ve paniğin verdiği öfke ile "Hatırla adı neydi!" diye bağırdım. Hande teyzem olmamalıydı. Mert, herkesin yanında olduğunu söyledi o değildi ama bilmem lazımdı

onun için hızla "Hande Salman mı? Söyle Hande Salman mı?" diye sordum ve hemşire korku dolu bakışlarla paniklediği sırada içeriye giren Mert hızla yanıma gelip, "Ne oldu güzelim?" diye sordu. Ben gözyaşlarına boğuldum ve titreyen sesimle yalvarır gibi, "Mert bana kalbi uyan kadın kim?" diye sordum. Mert bir an gözlerime şok olmuşçasına baktı ve sonrasında öfke ile hemşireye dönüp, sert çıkan sesi ile "Yeni uyanan hastaya bunları mı anlattınız. Çıkın dışarı hemen!" diye kükrediğinde hemşire korkarak dışarıya çıkmıştı. Ben ise hislerimin doğruluğunu anlayarak Mert'e "Hande teyzem değil mi?" diye sordum. Mert bu soruma sessiz kaldığında "Allah kahretsin öldü değil mi?" diye sordum. Mert gözleri dolarak bana baktı ve fısıldayarak "Güzelim" diyerek seslendiğinde içimde yükselen hıçkırıkla, "Hayır!" diye bağırdım. Gücüm yoktu. Hem de hiç gücüm yoktu ama yine de yataktan kalkmaya yeltendim. Benimde orada olmam lazımdı. İpek'in yanında olmam, Hande teyzeme veda etmem lazımdı. Burada böylece yatamazdım. Bu esnada omuzlarıma yerleşen Mert'in elleri ile yatağa sabitlendim ve Mert, "Güzelim yapma" diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama benim bu acıya dayanacak gücüm yoktu. Hande teyzem ölmüş ve oda yetmezmiş gibi kalbi bana nakledilmişti. Ben bunun altında nasıl yaşırdım. Kahretsin İpek, ya o ne durumdadır. Hande teyzem onun için endişelenmiş ve kaza yapmıştı. Onun acısı şu anda katlanılmazdı. Annesinin kalbi bende ve annesi yok! Allah'ım bu nasıl bir şeydir? Bu nasıl bir acıdır? Nasıl katlanılır, nasıl aşılır diye içimden isyan ederken, bir anda odaya giren doktorun "Ne oldu?" diye sormasıyla Mert, "Düşüncesiz hemşireniz yüzünden bu halde. Kalbin kimden nakledildiğini öğrendi. Lanet olsun tamamen iyileşince söylenecekti." diye bağırdığında doktor, hemen yanıma geldi. Serumaya bir şey enjekte etti ve ben yavaş yavaş karanlığa doğru çekildim.

Saatler sonra kendime geldiğimde Mert yine başucumdaydı. Sakin ve endişeli olan sesi ile "Güzelim nasılsın?"

diye sordu ve ben dolan gözlerimle "İyiyim mi demem lazım Mert. İyi değilim. İçimde Hande teyzemin kalbi var ve o yok. Ben bunu nasıl taşıyacağım. Bu nasıl atlatılacak. Bana herkes yanında dedin." diye söylendiğimde Mert, "Öyleydi. Herkes yanında güzelim. Evet İpek berbat durumda. Kerem amca hakkında tek bir kelime dahi sarf edemiyorum. Çünkü berbat durumda." dediğinde dünyamın bir anda durduğunu hissettim. Kerem amca, Hande teyzem için ölürdü. Onsuz yaşayamazdı ki. Onsuz nasıl nefes alacaktı. Üstelik kalbi benim içimde atarken. Bu düşüncelerim ile kahrolurken Mert, "Nasıl olacak bilmiyorum ama düzelecek güzelim. Her şey düzelecek" dediğinde bunun doğruluğuna inanmak istedim. İmkânsızdı ama öyle olması için çabalamamız gerekiyordu...

Hande teyzemin kalbini taşıdığımı öğrendiğim günün üzerinden 2 gün geçmişti. Ne yapacağımı bilmiyordum ve İpek'i görmek istiyordum. Babam yanıma gelemeyecek kadar kötü olduğunu ve biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. İpek henüz annesinin kalbinin bende olduğunu bilmiyordu ve öğrendiğinde nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorduk. Doruk, her geçen gün iyiye gidiyordu. Hatta geçenlerde onu yatağa yatması ve dinlenmesi için uyutmak zorunda kalmışlardı. Beni görmek istediğini ve İpek'i deli gibi merak ettiğini söylüyormuş ama doktoru, 2 kurşun yarası aldığını ve olgun bir insan gibi davranıp, iyileşmeyi beklemesi gerektiğini söylemişti. Doruk ise o onca nasihat rağmen, şuan da tekerlekli sandalyede ve benim odamda benimle konuşmaya çabalıyordu. Odamda olduğunu öğrenen hemşire başına gelmiş, "Doruk bey, şu anda yatağınızda olmanız gerekiyor" dediğinde ise artık bu duruma dayanamayan Doruk sinirle "Senin de burada hemşire değil, tımarhanede bekçi olman gerekiyor. Yahu bir git başımdan iyiyim ben" dediğinde hemşirenin

ağız bir karış açılmış, ona bakıyordu. Sonrasında ise kaşlarını çatıp hemşire gayet azarlayan bir ses tonunda "Benim nereye ne olacağımı bilmiyorum ama sizin bu gidişle o ameliyathaneye geri döneceğinizden eminim. Kendinizi ölümsüz falan mı sanıyorsunuz" diye çıkıştığını da Doruk, "İyiym!" diye diretti. Hemşire bu diretmeyi önemsemeyip, "İyi falan değilsiniz vücudunuzdan 2 tane kurşun çıkarıldı ve daha 4 gün olmuş siz serumunuz ile beraber geziyorsunuz. Sizin peşinizden gezmek zorunda değilim. Burada başka hastalarda var. Keyfiniz bilir canınız yanmaya başladığında görüşürüz." dedi ve odadan çıktığında Doruk hemşirenin bu kelimelerine daha çok sinirlenmişti ve oflayarak acı ile bana baktığında, "İpek nasıl?" diye sordu. Ben ise "Bilmiyorum" dedim. Mert lafa girerek, "Kötü, nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum ama çok kötü." dediğinde Doruk derin bir nefes verdi ve "Nerede?" diye sordu. Mert, "Azra teyzem kendi evine götürdü" diye cevap verdi. Ben hızla ve merakla "Kerem amcam?" diye sordum. Mert, derin bir nefes aldı ve "O İpek'ten de beter. Hiç konuşmuyor. Hiçbir şeye tepki vermiyor. Amerika'daki adamlarına talimatlar vermekten başka " dedi ve sıkıntılı bir nefes daha vererek, "Ama ipek yokmuş gibi davranıyor. Kaza haberini aldığından beridir İpek'i bir kere bile sormamış. Bora amca, 'İpek bizde kalacak bir süre' dediğinde duymam azlıktan gelip, başka bir şey söylemiş." dediğinde Doruk, sert bir şekilde "İpek'i sorumlu tutuyor yani. " diye söylendi. Sonra hızla daha sert ve şikâyetçi çıkan sesi ile "Abi anlamıyorum tamam yaptığı yanlıştı. Ama etrafta onu tehlikeye atan bir şey yoktu. Ben her yere bakmıştım. Kimse yoktu. Sinan pislği bir anda çıktı. O ana kadar İpek'i tehdit eden hiçbir şey yoktu." dediğinde Mert, "Amaç zaten İpek'e zarar vermek değil, Hande teyzenin paniklemesini sağlamakmış. Arabanın frenleri patlatılmış. Hande teyzemin nasıl hızlı kullanabildiğini biliyormuş" dediğinde yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. İpek için bu kadarı çok fazlaydı ve ona nasıl davranacağımı,

nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Mert'e dönüp, titreyen sesim ile "Ona nasıl yardım edeceğiz. Eskisi gibi gülmesini nasıl sağlayacağız?" diye sordum. Bunun mümkün olmadığını biliyordum. Mert ise bana sarılarak, "Bir yolu olacaktır elbet güzelim" dediğinde odamın kapısı açıldı ve içeriye giren doktor kızgın gözlerle direkt Doruk'a dönerek "Doruk bey..." dedi ve daha lafını bitirmeden Doruk sinirle, "Süt çocuğu değilim. İyiyim ya bir rahat bırakın" diye bağırdığında doktor şok olmuş gözler ile Doruk'a baktı ve elindeki iğneyi göstererek, "O zaman izin verin şu iğnenizi yapalım" dediğinde Doruk, doktora öyle bir baktı ki bakışları ile resmen mermi atıyormuş gibiydi ve hurlayan sesi ile "O iğneyi yaptıktan 10 dakika sonra uyumaya başlarsam, uyandığımda ilk işim beni yatırmak istediğin o yatağa seni yatırmak olur. Elimden geçtikten sonra emin ol, uzun bir süre yatarsın o yatakta" dediğinde doktor bu kez Doruk'a daha sert bakarken Mert "Abi insanlara işini yaptırmıyorsun. Bir izin ver, onlarda senin iyi olman için uğraşıyorlar" dediğinde Doruk "İyiyim ya ben" diye hırladı. Doktor, "2 tane kurşun benim vücudumdan çıkmadı delikanlı. Ameliyatta öteki tarafa gittin geldin ve seni hayata döndürmek için tam 4 doktor çabaladık. Onun için sus ve şu iğneni yapmama izin ver. Her kim için bu kadar endişeleniyorsan enfeksiyon kapığında veya öldüğünde bir yardımın olmayacak." dedi ve gözleri beni bulduğunda "Arkadaşını da yoruyorsun. Onunda burada sadece dinlenmesi gerekiyor." dedi ve o esnada odamın kapısı tekrar açıldı. Bu sefer içeriye giren babam oldu. Babam öfke ile Doruk'a bakıp, "Senin yatağında olman gerekmiyor mu?" diye sorduğunda az önce efe olan Doruk, şu anda kedi gibi babama bakıyordu. Durumu kurtarmak için Mert hızla lafa girerek, "Doktoru da almaya gelmişti zaten" dediğinde doktora gün doğmuş gibi hızla "Evet, ben almaya geldim. Şimdi ilacını alıp, dinlenmesi gerekiyor" dediğinde Doruk'un bakışları 'bu odadan bir çıkalım, ben sana gösteririm' der gibi bakıyordu... Doruk, Tekerlekli sandalye-

sinde odadan çıktığında babam, yatağım kenarına oturdu ve hüzünle gözlerime bakarak, "İyi misin Melek'im?" diye sordu. Babamın o yorgun gözlerine baktım. Öyle yorgun, öyle acılı, öyle kahır dolu bakıyordu ki. Tarifi imkânsızdı. Onun içinde kolay değildi. Neredeyse çocukluk dostuydu. Hande Teyze Kardeşi gibi sevdiği kişiydi. Ve ben, "Ben iyiyim baba. İpek nasıl?" diye sordum. Babam sıkıntılı bir nefes verdi ve "İyi değil Melek'im. Hiç iyi değil ve her geçen gün daha da kötü oluyor" dediğinde gözlerim doldu. Tabi ki kötü olacaktı. Annesini kaybetti. Üstelik bu durumun tek sorumlusu olarak da kendini görüyordu. Nasıl dayanılır ki, nasıl katlanılır. Nasıl bir çıkış yolu bulunurdu. Ne yaparsak yapalım ona iyi gelmeyecek, hatta kendini daha da kötü hissedecekti. Babama, "Kerem amca hala İpek'i görmedi değil mi?" diye sorduğumda babam olumsuz anlamda kafasını salladı ve "Hayır Melek'im. Evinde ve kapıları hiç kimseye açmıyor." Karşılığını verince gözümden bir damla yaş daha süzüldü. Bu dayanılacak bir acı değildi. Gözlerim Mert'i buldu. Ona herhangi bir şeyin olması, onu kaybedecek olmam, bu katlanılacak bir duygu değildi. Benim ölmem anlamına geliyordu.

1 Ay Sonra

O acı günlerin üzerinden yaklaşık bir ay geçmiş ve evime gelmiştim. Doruk'ta iyiydi. Babam onu da bize getirmiş ve tamamen düzelene kadar da burada kalması gerektiğini resmen emretmişti. Tabi ki hepimiz o şerefsiz Sinan'ın daha yakalanmadığını biliyorduk. Babam da aslında bunun için önlem alıyordu. İpek, tamamen ruh gibiydi. Gözlerinden ne kadar acı çektiği ve nasıl bir boşluğa düştüğü belli oluyordu. Bizim zorlamamızla yanımızda oturuyordu ama hiç konuşmuyordu. Hiçbir söylenene cevap vermiyor, ilgilenmiyor, hatta duymuyordu. Ona halen daha annesinin kalbini benim taşıdığımı söylememiştik. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyor-

duk. Sonuçta annesinin kalbiydi ve bu onu nasıl etkileyecekti. Kerem amca yaklaşık 1 aydır kimse ile iletişime geçmemiş. Babam bu bir aydır evinde olduğunu ve neredeyse hiç çıkmadığını söylemişti. Sadece her sabah Hande teyzemin yanına gitmiş. Onunla konuşmuş ama sonrasında eve geri dönmüştü. Biz bu şekilde otururken kapı çaldı ve içeriye giren Kerem amca ile hepimiz put kesildik. Kaza gününden beridir ilk defa İpek ile karşılaşıyorlardı. Kerem amcanın, İpek'in üzerinde öyle bir etkisi vardı ki, günlerdir dikkatini çekmeye çalıştığımız İpek anında babasını fak etmiş ve titreyen bacaklarıyla yavaşça ayağa kalkmıştı. Ürkek bir kediden farkı yoktu. Gözleri, elleri, ayakları her şeyi ile titriyordu. Buna karşılık Kerem amcam demir gibiydi. Onu defalarca sert görmüştüm ama bu şekilde bir sertliğine hiç ama hiç rastlamamıştım. Gözleri demirden daha soğuk, bakışları bıçak kadar keskindi. Kaşları olabildiğince çatık, dişleri olanca gücü ile sıkılıydı. İpek fısıltı gibi çıkan sesi ile günlerdir ağzından çıkan ilk kelimesiyle "Baba" diye fısıldadı. Titreyen bacaklarıyla ayakta durmak için resmen savaşıyordu. Aralarında sadece saliselik bir bakışma oldu. Kerem amcanın bakışları, sanki orada bir şey varmış ama önemsizmiş gibi İpek'i buldu ve anında çekildiğinde İpek'in bakışından, ne Doruk'a, ne bana, ne bize ihtiyacı olmadığını, sadece şu durumdan çıkması için babasına ihtiyacı olduğunu anladım. Ama Kerem Amcam şu anda yıllardır tanıdığım o adam gibi değildi. Lanet olsun bir sarılsa her şey düzelecekti. Hatta ikisi de düzelecekti ama Kerem amcam, İpek'i görmemekte direniyordu. Hem de en katı şekilde. Kerem amcam babama, "Hande o gün pasaportlarımızı çantasına almıştı. Hastanede eşyalarını size vermişler. Pasaportları almam gerekiyor" dediğinde babam tedirgin çıkan sesi ile "Tamam, verelim de nereye gidiyorsunuz?" diye sorduğunda Kerem amca sert çıkan sesi ile "Ben gidiyorum" karşılığını verince, İpek'in gözünden bir damla yaş süzüldü ve kalktığı koltuğa hızla çöktü. Bunu kaldıramazdı. Babası tarafından

terk edilmeyi, içindeki bu acı ile yalnız kalmaya dayanamaz-
dı. Mert, Savaş ve Doruk ayağa kalkıp, olayı seyretmeye baş-
ladı. Seyretmekten çok, İpek için bir kalkan oluşturmışlardı.
Babam artık sabrının son demlerini yaşıyor gibi derin bir ne-
ses aldı. Ne kadar direndiğini kasılan çenesinden anlayabili-
yordum. Bu gerilime dayanamayan İpek ten bir hıçkırık çık-
tığında oturan herkes artık ayaktaydı. Kerem amcam İpek e
bakıp duraksadı. Birkaç saniye o sert bakışlarını ona dikti ve
sert bir ses ile "Sen..." diye söze başladı ama daha lafını de-
vam ettiremeden Mert tarafından, "Aklından bile geçirme Ke-
rem amca" demesi ile susturuldu. Mert elini tehdit edencesine
doğrultarak "O cümleyi kurmayı aklından bile geçirme!" di-
yerek sert çıktığında Kerem amcam çok fazla öfkelenmişti. Si-
nirle "Ona dikkatli olmasını söylemiştim. Açık açık anlatmış-
tım. Ama o ne yaptı? Şarkı söyleyebilmek adında annesini...
dedi ve bu sefer lafını bitirememesine neden olan Savaş tı. İlk
defa onun bu kadar öfke dolu konuşmasına tanık oluyordum.
Savaş, "Hayallerine engel olmak yerine, yanında olsaydın. O
gün gizlice gitmek yerine, Hande teyzem ve senin ile bera-
ber giderdi. Tehlike falan olmazdı. İnadından bir vazgeçip
de kızının yanında olmayı deneseydin Kerem amca" diye
bağırdığında İpek hızla yerinden kalktı ve hıçkırarak kapıya
gidip, evden çıktı. Doruk yeni iyileşmeye başlayan yaralarına
rağmen, onun peşinden gitti. İkisi de evden çıktığında Kerem
amcam, "Ona hobi olarak yapabileceğini söylemiştim." diye
Savaş'a bağırdığında tam babam konuşmaya dâhil olacaktı ki
demir gibi sesi ile annem konuşmaya başladı.

"İpek. Kız kardeşin sen onu burada gururun yüzünden
yalnız bıraktığın için ölmedi mi? Hep Defne yaptı dediniz
ama sende suçlusun. Onu bir başına, o yamyamların içinde
bıraktın. Onun için hatalardan bahsetmeye kalkma sakın Ke-
rem. Tamam, kızına kızgın olabilirsin ama bir bak haline, ruh
gibi. Sende böyle yaparsan ölür farkında değil misin?" dedi-
ğinde Kerem amcamın buz gibi bakışları hiçbir şekilde yumu-

şamamıştı. Annem son olarak "Tamam, nereye gidersen git. İpek burada bizim ile kalacak." dedi ve parmağını Kerem amcaya doğrultarak "Ve sen onu üzmemek, yaralamak adına hiçbir kelime sarf etmeyeceksin." dediğinde Kerem amcam sinir ile soludu. Almaya geldiği pasaportları beklemeden hızla arkasını dönüp, kapıya doğru yürümeye başladı. Ama gitmemeliydi. Bu şekilde buradan gitmemeliydi. İpek ölürdü. Toparlayamaz, hayata dönemezdi. Bu buz tutmuş adamın ona sarılması ve kızım demesi gerekiyordu. Bu düşüncelerim ile panikle "Kerem amca?" diye seslendim. Sesimi duyduğu anda olduğu yere çivilendi. Yüzünü bana dönmemişti evet ama sesimin onu olduğu yere çivilemesini görmüştüm. Net çıkan sesim ile "Hande teyzemin zarar gelecek diye korumak adına canını verdiği kızını şimdi sen incitiyor, üzüyorsun." dediğimde ise yavaşça bana döndü. Onun o buz gibi olan gözleri ile göz göze geldiğimizde, "O, İpek zarar görmesin diye o kazayı yaptı. Kızı için, canı için ve sen, İpek'e böyle davranarak Hande teyzemin canını acıtıyorsun" dediğimde o buz gözleri doldu. Benim de gözlerim dolmuştu. Ama buna rağmen susmadım. Çünkü bu kalbi taşlaşmak üzere olan adam, biricik kızını yıkık dökük ardında bırakamazdı. Gidecekse bile ona sarılıp gitmeliydi. Onun için titrek çıkan sesim ile "Eminim ki şu anda bu davranışların yüzünden Hande teyzem çok kötü hissediyor ve senden nefret ediyordur" dediğimde Kerem amcam kaşlarını çatı ve dolan gözlerinden süzülen yaşa aldırmadan, "Nereden mi biliyorum?" diye sordum. Mıhlamış gibi gözlerime bakan Kerem amcamdan gözlerimi ayırmadan, elimi kalbime götürdüm ve orada tutarak, fısıldadım "Hissediyorum" diye Kerem amcam, gözlerini sıkıca kapadı ve iki gözünden de yaşlar akınca, umarım örmeye çalıştığı o duvarı kırmışumdır diye ümit ederek ona baktım. Kerem amcam, hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. Kapıya doğru gitti ve kapıyı açıp, çıktığında tüm ümitlerim yıkıldı. Ama camdan onun arabasına değil de, bahçenin ucunda Doruk ile

yan yana oturan ama arkası bize dönük olan İpek'in yanına doğru gittiğini gördüğümde, sevinçten çığlık atacaktım. Tüm çığlığımı içimde saklayıp, gözlerim ile Kerem amcamı takip ettim. Salondaki herkes sessiz bir şekilde onu izliyordu. Kerem amcam yavaşça Doruk ile ipeğin yanına gitti. Doruk'un omzuna elini koyduğunda Doruk, Kerem amcamı baktı ve hızla yerinden kalktığında İpek, halen daha babasının yanına geldiğini anlamamıştı. 5 dakikadır öylece oturuyorlardı. İpek, sanırım Doruk ile konuştuğunu sanıyordu. Ama Kerem amcam İpek'e arkadan bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden sadece dinliyordu. Sonra İpek hıçkırır gibi sarsıldığında Kerem amcam daha fazla dayanamadı ve kollarını kızına doladı. İpek önce bir duraksadı, sonra hızla babasına döndüğünde şaşırırsa da bu saniyelik bir zaman aldı. Hızla babasına sarıldı. Kerem amcamda onu o şefkatli kollarına aldı. Sımsıkı sardı ve belki de dakikalarca öylece oturdular. Babam bana sarılarak, "Melek kızım benim" diye fısıldadığında bende babama sarıldım. Sonrasında ise İpek ile Kerem amcaya baktım. Öylece o kadar güzel görünüyorlardı ki elim tekrar kalbime gitti ve fısıldadım içimden "Hissediyorsun değil mi Hande teyze? Onlar hiçbir zaman ayrılmayacaklar. Buna izin vermeyeceğiz" diye geçirdim. Kerem amcam ve İpek 1 -2 saat kadar orada öyle oturup, birbirine sarılarak konuştular. Sonra ayağa katılar ve eve girdiklerinde Kerem amcam babama bakarak, "Kızım sana emanet kardeşim." dedi ve "Onu kendi çocuklarından ayırmayacağını biliyorum" diyerek devam ettiğinde İpek'e baktım. Gayet güçlü duruyordu. Kerem amcam, "Ben gidiyorum ama İpek burada sizin ile kalacak" dediğinde Annem "Sen nereye gidiyorsun?" diye tedirgin bir ses tonunda sorunca Kerem amcam, "Görülmesi gereken 2 can hesabım var. İpek yanımda olursa tehlikede olur. Onun burada kalması gerekiyor" diye açıkladığında herkes Kerem amcamın intikam peşinde olacağını anlamış ve hiç kimsenin yapma demeye cesareti yokmuş gibiydi. Gerçi o kadın şu anda burada olsa ona

yapabileceklerimin yanında Çin işkenceleri hafif kalırdı. Kerem amcam herkese sarıldıktan sonra vedalaşmak için en son bana sarıldı ve geri çekildiğinde "Teşekkür ederim cimcime" dediğinde gülümsedim. Kerem amcam, günler sonra bana sımsıkı sarıldıktan sonra kapıya döndü. Tam çıkacakken duraksadı. Yavaşça dönüp, benim ile göz göze geldiğinde net bir sesle "Kalbime iyi bak Melek. Kimsenin kırmasına, üzmesine izin verme" dediğinde ona gülümseyerek "Tamam" dedim. O an İpek titreyen sesi ile "Annemin kalbini mi taşıyorsun?" diye sordu. Kerem amcam İpek'e "Annenin kalbini taşıyor kızım. Anneni her özlediğin de Melek ablana sarılabilirsin. Kalbi onun içinde atıyor" diye açıkladığında İpek ile göz göze geldim. Yavaşça yanıma geldi ve titreyen elini uzatarak kalbimin üzerine koyup, gözlerini kapadı. Yüzünden süzülen yaşlara baktım. O an İpek'in hayatında çok önemli olacağını, onu hiçbir zaman yanımdan ayırmamam gerektiğini anladım. O benim canımdı. Çünkü onun canı benim içimdeydi...

BABAMA ÇEKMIŞİM

Melek

Yatakta bana sarılmış uyuyan İpek'in saçlarını okşuyordum. Günler sonra ilk defa biraz huzurlu uyuyordu. Kerem amcamın ona sarılması kendisini toparlamasında yardımcı olmuştu ve bu gerçekten onu iyi etmişti. Ben bu düşünceler ile onu izlerken bir anda göğsümde, "Anne!" diyerek sıçradı. Gözleri yaşla dolmuştu. Korkmuş gibiydi. Sürekli aynı rüyayı gördüğü kesindi. Annem sürekli çığlık atarak uyanıyormuş söylüyordu. İpek ile göz göze geldiğimizde "Melek?" diye seslendi ve bana daha da sokularak, "Nasil unutacağım" diye sordu. Unutamazdı ki. Ona şu zaman unutacaksın diyemedim. Onun için derin bir nefes alarak, "Unutmayacaksın tındık. Alışacaksın" dediğimde tekrar hıçkırdı ve bana sarıldı. Unutmayacaktı elbette, nasıl unutulabilirdi ki. Unutulur mu hiç? Anne unutulmazdı tabi.

Günler geçtikçe herkes normale dönüyordu. O acı günün üstünden yaklaşık 6 ay geçmişti. İpek ilk günlere nazaran iyi görünüyordu ama hala ruh gibiydi. Doruk artık kendi evine

geçmişti. Ama babam Sinan'ın daha yakalanmadığını, onun için çok ama çok dikkatli olması gerektiğini kesin bir dil ile söylemişti.

Ben de her geçen gün iyiye gidiyordum. Mert sürekli yanımda, her şeye karışarak beni haddinden fazla sinirlendirse de artık sinirlenmekten, üzülmekten korkmuyordum. İpek her gün mezarlığa gidiyordu. Ama ben ilk defa bu gün tek gelmiştim. Hande teyzemin mezarının tam karşısında duruyordum. Çok garip bir his. Bir insanın kalbi durduğunda ölür diyorlar ama Hande teyzemin kalbi atmasına rağmen o orada yatıyordu. Bu düşünceler içerisinde yavaşça mezara yaklaştım ve "Merhaba Hande teyze" diye seslendim. Gözlerim bununla bile dolmuştu. Ama susmayarak devam ettim. "Annem geçenlerde seninle zamanında nasıl tartıştığını, nasıl birbirinize bağırdığınızı anlattı. Ama biliyor musun? O günleri anlatırken bile hıçkırarak ağladı. Sen gerçekten annem için, bizim için bir teyzeden öteydin. Sert, kuralcı ama bir o kadar da eğlenceli." dedim ve gözümünden süzülen yaşla birlikte "Orada yatan ben olmak isterdim. İnan senin hayatta kalmanı her şeyden çok istedim. İpek çok kötü. Her ne kadar iyi gibi davransa da kötü. Onu eskisi gibi ne zaman görebileceğiz bilmiyorum. Seni öyle özlüyor ki o boşluk hiçbir zaman dolmayacak. Ne yapacağımı, ona nasıl davranacağımı bilmiyorum. Bu akşam ilk defa dışarı çıkacağız ama ona gerçekten çok zor kabul ettirdik. Bildiğin gibi o dışarı çıkmayı eğlenmeyi gerçekten çok severdi ama şu günlerde odasından çıkarmak için bile resmen savaşıyorduk." dedim ve gülümseyerek "Ve söylemeden edemeyeceğim Hande teyze, gerçekten çok inatçı bir kızın var." dedim ve birkaç dakika daha orada durup, sonrasında benim hayatta kalmama kalbini vererek burada yatan Hande teyzeme veda edip oradan uzaklaştım.

Eve geldiğimde İpek verandada oturuyordu. Savaş te-

lefonunda konuşuyordu. Pis pis sırtıttığına göre kesin Ruva ile konuşuyordu diye geçirdim aklımdan ve odama yöneldim. Merdivenleri çıktım ve odama girdiğim anda anında kapıdan kapı ile neye uğradığımı şaşırdım. Çünkü kapı ile Mert'in arasında, Mert ile burun buruna duruyordum. Titreyen sesim ile "Mert" diye soluduğumda Mert sırtarak, "Güzelim" dedi. Endişe ile "Ne işin var senin burada?" diye sordum. Mert, en seksi bakışı ile beni taciz ederken gözleri dudaklarıma gitti ve "Özledim" diye mırıldandı. Sadece mırıldanmakla da kalmadı. O dehşet dudaklarını dudaklarım ile buluşturdu. Arzuluyordu. O dehşet dudaklarıma dudaklarımla gülümseyerek, "Öpüşüne karşılık verdiğimde dudaklarımda gülümseyerek, "Sanırım özlenmişim de" diye mırıldadı. Allah'ım sen bu adamı hislerime bomba diye mi yarattın bilmiyorum ki? İnsan bir kelime ile karşısındakini büyüleyebilir mi? Diye içimden geçirdim. Mert öpüşüne devam ederken, "Mert babam?" diye mırıldandım. Mert soruma hırıltılı bir ses ile "Toplantıda" diyerek cevap verdi ve öpüşünü daha da derinleştirdi. Sonra durdurabilmek umudu ile "Annem?" diye sordum. Mert, bu sefer kalçalarımıdan tutup beni kaldırırken, "Yanımda" karşılığını verdiğinde artık kesinlikle öpmeye ara vermeyeceğini anladım. Çoktan tutkulu bir öpüşme ile yatağıma uzanmıştık. Öyle arzu dolu, öyle tutkuluydu ki ve her saniye daha da arzu ile birbirimizi istiyorduk. Mert'in eli göğsümden kalçalarımaya kaydığı esnada, içimde yükselen duyguya engel olamıyordum. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp, boynuma yöneldiğinde dünyanın dönüyor olduğunu bile unuttum. İçimde yükselen duygu ile gözlerim kararmaya başladığı esnada içimdeki cadaloz, 'Biraz daha devam edersek ikimizin de durması imkânsızlaşacak' diye söyledi ve bunun doğruluğu ile bir an kasıldım ve "Mert! Mert! Lütfen!" diyerek onu durdurmaya çalıştım. Mert zorda olsa kendini durduğunda üzerimden kalktı ve hemen yanıma uzanarak gülümsedi. O mükemmel kahve gözleri ile gözlerime bakarak, "Bir gün ikimizde duramayacağız. Onun için bence evlenelim artık" dediğinde, kurduğu cümlelerin doğruluğu ile gülümsedim ve "Bence de"

diyerek karşılık verdim. Bu karşılığımın ardından Mert'in gözleri kocaman açıldı ve hayretle, "Ciddi misin?" diye sordu. Ben kıkırdayarak başımı salladım ve Mert "Tamam, ben yarın gün alıyorum." dedi ve hızla saatine bakıp, "Ya da dur. Daha evlendirme dairesi kapanmamıştır. Gidip alayım" dediğinde kakhaha atarak Mert'e "Manavdan elma mı alıyorsun Mert?" diye söylendim. Mert, "Seni her gördüğümde benden gidenleri bir bilsen" diyerek şikâyet ettiğine içimdeki cadaloz 'yuhh' diye bağırdı. Tabi bende ona eşlik ederek, "Mert yuhh!" diye bağırdım. Mert kakhaha atarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve "Seni seviyorum Melek Yılmaz ve artık Melek Ertürk olmanı istiyorum. Her gece seninle uyumak istiyorum. Ve sana dokunduğumda durmak için kendim ile savaşmak istemiyorum güzelim. Artık uzatmasak" dediğinde söylediklerinde haklı olduğunu kavradım. Gerçekten beklemenin bu durumun uzatmanın âlemi yoktu. Ama bu bizim fikrimizdi bunun birde Bora Yılmaz aşaması vardı. Aklıma gelen düşünce ile sırtarak, "Tamam, babamla konuşalım. Gerekli olan işlemleri yaparız. Ama babam ile konuşma görevi senin" dediğimde Mert'in gözleri kocaman açılarak, "Evlenmeden öleyim yani onumu istiyorsun?" diye sordu. Ben kakhaha atarak, "Bence karşı gelmeyecektir" dedim. Mert derin bir nefes alarak "Bence önce beni bir güzel dövecek. Sonrasında ise seni verecek. Hem de gönül rahatlığıyla" dediğinde hızla "Neden?" diye sordum. Mert "Dövmekten öldürecek ve ölü bir adama da işkence olsun diye tamam evlenebilirsiniz diyecek de ondan" dediğinde gülümsedim. Gerçekten yapabiliirdi. Bora Yılmaz'dı sonuçta ve ondan söz konusu çocuklarıysa her şey beklenirdi. Yine de "Saçmalama lütfen!" dedim. Mert pes etmiş gibi bir sesle "Tamam. Baban bende " dediğinde gülümsedim ve "Annemde bende" dedim ve sonrasında panikle, "Peki, Savaş?" diye sorduğumda Mert kızgın bir ses tonunda, "Ona ne oluyormuş. Hele bir parazit olsun kafasını kırarım!" karşılığını verince gülümsedim ve Mert dudağıma bir öpücük bırakarak ayağa kalktı. "Ben şirkete döneyim. Baban

yokluğumu çakmasın" dedi ve gülümseyerek odadan çıktı. Yatağa uzandım. Gözlerimi tavana dikip, nasıl bir maratona girdiğimizi ve bizi nelerin beklediğini düşünerek derin bir nefes aldım... Hiç ama hiç iyi şeyler olmayacaktı...

Akşam olmuş ve Rüya bize gelmişti. Birazdan Doruk ve Mert'te gelecekti ki çalan kapı onların geldiğini gösteriyordu. Ailenin diğer üyeleri de aşağıdaydı. Aylar sonra dışarıya eğlenmek için çıkacaktık. İpek zar zor ikna edilmişti. Bu ona gerçekten iyi gelecekti. Sınavı geçmişti. Ama kaydını yaptırmamak adına inat ediyordu. Kesinlikle konservatuar okumak istemediği söylüyordu. Hatta o günden bu güne tek şarkı söylememiş ve müzik bile dinlememişti. Kaç defa ısrar etsek de kesinlikle hayır demişti. Bizlerde çok üstelememiştik. Ama bir şekilde ikna edilmesi gerekiyordu. Yoksa sevmediği bir okulda, hiç sevmeyeceği bir bölüm okuyacaktı.

Aynada son kez bir birimize baktıktan sonra bir şeyi fark ettim. Üçümüzün de kahrolası elbiselerinin etekleri fazlasıyla kısaydı. Aşağıda bizi bekleyen erkeklerin tepkilerini çoktan tahmin ediyordum. Kızlara bakıp, dudaklarımı endişeyle bükerek "Sizce de fazla abartmadık mı?" diye sorduğumda ilk cevap veren Rüya oldu. Rüya, "Hayır, gayet güzel görünüyoruz" dediğinde eteğini ve dekolteğini işaret ederek, "Savaş'ın bunlara karşı sessiz kalacağını sanıyorsan, onu hiç tanımadığını belirtmeliyim" dediğimde Rüya direk aynaya döndü ve gayet çemkirerek "Annem aşağıda ve bu kıyafeti ben tasarladım. Ağzını açarsa kafasını kırarım" dediğin de gülümsedim. O anda İpek, memnuniyetsiz bir ses tonunda "Yanlarında güzel birini taşıyorlar ise güzelliklerine katlanmak zorundalar" dediğinde ona da gülümsedim ve "Tamam, o zaman inelim ve neler olacağını bir görelim" dediğimde odadan çıkıp, aşağıya indik. Salona doğru yürüdük. Salonun girişinde dururken içeriden bize bakan gözlerde tüm duy-

gular mevcuttu. Anneler, hayranlıkla. Babalar, endişe ile ve partnerlerin her biri ise ayrı duygu ile bakıyordu. Bu duygu karmaşası bakışmaları bozan, bizi gördüğünde içtiği suyu ağzından püskürten Savaş oldu. Savaş, Rüya'ya odaklanarak, "Bu ne hal!" diye şaşkın ama sert bir ses tonunda sorduğunda Rüya, ellerini göğsünde birleştirerek "Yani?" diye karşılık verdi. Savaş, "Hazırlanıyorum dediğinde kıyafet giyeceğini sanmıştım." dediğinde Rüya bir şey demeden, lafa "Sana ne oluyor minik fare" diyerek karışan Çağlar amcam, Savaş ile göz göze geldiğinde Savaş bir elini yumruk yapıp, Savaş ile kaldırdı ve komik bir sinirlenme ile Çağlar amcama, "Bu minik fare bu akşam kızını koruyacak ve bu kıyafeti yüzünden kaç kişinin burnunu kırmam gerekiyor oradan bakınca bir tahmin yürütebiliyor musun Çağlar amca?" diye sorduğunda babam gülümseyerek, "Minik fare, aslan olmaya gerek yok. Bir tane kırsan diğerleri korkar zaten" karşılığını verince gözlerim Doruk'u buldu. Doruk, Gözlerini İpek'ten hiç ayırmadan, "Beyler hazır olun. Sanırım bu gece baya burun kırmalı olacak." dediğinde gözlerim babamın hemen yanında oturan Mert'e gitti. Mert, beni baştan aşağıya acı verici bir yavaşlıkta süzdü. Sonra o yakıcı bakışları gözlerim ile buluştu. Derin bir nefes verip ayağa kalktı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan yanıma kadar gelip, hiçbir şey sormadan kolunu girmem için uzattığında şok olmuş gözler ile ona baktım. Mert şaşkınlığımı fark ederek gülümsedi ve çok ama çok seksi çıkan sesi ile "Harika görünüyorsun güzelim" dediğinde. Şaşkınlığım daha da artmış bir şekilde ona baka kaldım. Sonrasında ise kendim toparlayarak, "Teşekkür ederim" deyip koluna girdim. Tam çıkışa yürüyorduk ki Mert bir anda durdu ve geriye dönüp babama, "Bora amca" diye seslendi. Göz göze geldiklerinde babam cevap vermese de kaşlarını ne var dercesine kaldırdığında Mert, net çıkan sesi ile "2 ay çok uzun bir süre. Düğün, bu ay sonu yapılacak" dedi ve ben panikle, "Mert!" diye bağırırken babam, sinirli çıkan sesi ile "Velet!" diye bağırdı. Mert gözlerini gözlerime dikerek "Bence artık Melek

Ertük olma zamanın geldi." dedi ve elimi kibarca tutup, beni çıkışa doğru götürüyorken sinir tamamıyla bedenimi sardı. Tamam, bende evlenmek istiyorum ama böyle emri vaki olarak değil. Yani tarih konusu belirlenirken en azından bana da danışılabilirdi diye içimdeki cadalozun çemkirmesine onay verdim ve elimi hızla Mert'in elinden çektim. Sinirle "Hiçbir yere gitmiyorum Mert" dediğimde Mert'in bakışları bir anda karardı ve "Neden?" diye sordu. Ben ise sinirle "Gelmiyorum ve sen nedeni biliyorsun" karşılığını verdiğimde salondaki herkes sus pus olmuş bizi izliyordu. Bu durum daha da sinirlenmeme sebep oluyordu. Mert, "Melek bu gece eğlenmek için planlandı" dediğinde eli ile tekrar bileğimi kavramıştı. Sinirle derin bir nefes aldım ve arkadan annemin kısık olarak gelen sesini duydum. Annem, "Eğer annesine çektiyse, elini kurtarır ve hızla gitmeye kalkar" dediğinde içimdeki mahalle kızı 'aynen' diye diretti. Bende hızla elimi çekip, tam gitmeye hazırlanıyordum ki bu sefer anneme meydan okurcasına Yiğit amcamın sesi fısıldandı.

"Eğer babasına çektiyse Melek'in birazdan olacağı tek yer, Mert'in omuzudur" dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve panikle "Mert hayır!" diye bağırdım. Ama karşılaştığım tek şey Mert'in sinsi sırıtişiydi. Ve saniyesinde beni omzuna atan Mert, "Sen ne kadar annene çektiysen, bende babama çekmişim" dediğinde sanırım yüzü babama dönüktü. Ve daha net çıkan sesi ile "Sizde biliyorsunuz ki annem ile babam hiç flört, söz, nisan evresi geçirmeden evlendiler. Ben çocukluğumdan beridir gizliden Melek ile flört ediyorum. Amerika'da kalben sözlendik. Alaçatı'da parmağına taktığım yüzük ile de yaklaşık 7- 8 aydır nişanlı sayılıyoruz. Onun için ay sonunda evleniyoruz." dediğinde omzunda çırpınıp, "Mert!" diye bağırmanın hiçbir işe yaramadı. Beni daha sıkı kavradı ve çıkışa doğru yürüdüğünde duyduğum ses herkesin kahkaha atması ve gördüğüm tek şey ise babamın sırıtmasıydı...

GÜZEL SEVECEKSİN

Karşılaştığım görüntü ile şok olmuştum. Babam sırtı-
mıştı. Mert benimle ay sonunda evlenme kararı alıyordu.
Bunu dile getiriyor ve beni omzuna atıp evden çıkarıyordu.
Bana bu durum karşısında sadece sırtıyordu. Nasıl ya? Ola-
cak iş değildi ama olmuştu. Mert'in omzunda dışarıya çıktı-
ğında Zafer abi ile göz göze geldim. Mert'in arabasının oraya
geldiğimizde beni omzunda yavaşça indirip, gözlerime bak-
tığında oda babam gibi sırtıyordu. Buna dayanamayarak,
"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Mert sırtmasını yüzünden
silmeden "Ne yapıyorum?" diye soruma karşılık soru ile ce-
vap verdiğinde sinirle Zafer abiyi göstererek, "Herkes bize
bakıyor." diye söylendiğim. Buna karşılık Zafer abinden bir
kahkaha yükseldi. Mert de bende Zafer abiye baktığımızda
Zafer abi, kahkahalarının arasından, "Bora Yılmaz'ın 23 yıldır
şoförüymün kızım ben. İnan annen ile babanı her gördüğüm-
de çoğunlukla annen babanın omzunda oluyordu. Sizlerde
kuralı bozmuyorsunuz." dediğinde Mert ile bende kahkaha
atmaya başladık. Bu adamı gerçekten seviyordum. Ailemiz-
den biri gibiydi. Her şeyimizi bilir ve ona göre hareket ederdi.
Arabaya bineceğimiz esnada Mert'e dönüm ve hayret ile sor-
dum. "Cidden babam velet diye bağırırmaktansa sırtıtmayı mı
tercih etti?" diye. Mert ise alayla, "Yaşlanıyor galiba" diyerek

karşılık verdiğinde gülümsedim ve tam bir şey söyleyeceğim esnada lafa giren Savaş, "Sıkıyorsa bunu yüzüne karşı söylesene. Daha 2 gün önce sporda beni nakavt etti. Hala demir gibi" dediğinde Mert pes edercesine ellerini havaya kaldırdı ve "Ondan şüphem yok. Bugün sağlam bir yumruğunu yedim" dediğinde tüm kızlar aynı anda "Ne?" diye bağıldık. Mert gözlerime bakarak umursamaz tavırla "Biz evleniyoruz dediğimde cevabını bu şekilde verdi." dedi. Hızla "ee içeride bir şey demedi" diye hızla sorduğunda Mert, "Öldürse de senin ile evleneceğimizi söyledim" karşılığını verince gözlerim kocaman oldu. Ama bu sefer lafa atlayan Doruk oldu. Doruk gülerek, "Hala hayatta kalmayı nasıl başardın abi?" diye sorduğunda Mert, "Bende hala anlamadım" diye söyledi. Ve hızla "Neyse hadi arabalara. Doruk sen babamın arabasını al, annem kendi arabası ile gelmiş babam onla döner" dediğinde Savaş, Zafer abiye dönerek "Babamın arabasının anahtarlarını alayım abi" diye söylendiğinde Zafer abi gayet alaycı tavırla, "Ehliyetini göreyim minik fare. Babandan bir kez daha azar işitemem" dediğinde Savaş kocaman olmuş gözler ile "Zafer abi ayıp olmuyor mu?" diye sorduğunda bu sefer lafa atlayan Rüya oldu. "Zafer abi ben alayım anahtarı" dediğinde hepimiz kahkahalara boğulmuştuk. Savaş 7 ay önce hız yüzünden ehliyetini polise kaptırmıştı. Sanırım alkoilüydü. Rüya ile ilgili bir sıkıntı vardı. Babamda kızmış, konuya el atmamış cezası bitene kadar çekmesi gerektiğini söylemişti. Herkes arabalara binerken İpek ile göz göze geldik. Doruk'un kullanacağı arabaya binecekti ama tedirgindi. Ve beklenen cümleler ağzından döküldü "Ben sizin ile geliyorum sanırım? Diye sorduğunda Doruk hemen koluna yapışıp, "Hayır, fındık. Sen benim ile geliyorsun" karşılık verdiğinde İpek sinirle ona baktı. Doruk bunu umursamayarak, "Beni dövemezsin. Elimden kaçamazsın. Onun için zorluk çıkarma" dediğinde İpek, Doruk'a baktı, baktı ve derin bir nefes alarak, "Uyuz" diye mırıldandı. Sonrasında arabaya binmek için yürüdüğü-

de Doruk sadece arkasından sırtıyordu. Çok tatlıydılar, hatta mükemmeldiler. Birde şu aralarındaki çekimi itmek yerine sarılmayı deneseler tatlarından yenmeyeceklerdi.

Mekâna geldiğimizde ortalığın sakin olduğunu gördük. Öyle cümbüş yapılan bir yer değildi. Canlı müzik gibi ama elit bir yerdi. Şarkıyı söyleyen çocukta havalı ama bir o kadar da sesi güzeldi. Mert'in kolunun altında otururken ellerinin saçımda dolanması ruhumu okşuyor gibiydi. Ona daha çok sokulduğumda Mert'in saçımda dolanan eli omzuma indi ve beni kendine daha çok bastırduğunda, kokusunu içime doya doya çektim. Bu sarhoş edici bir kokuydu. Resmen içine çektiğin anda için huzurla ve güvenle doluyordu. Sahnedeki çocuğun seslendirdiği şarkı bizi büyülü dakikalara sürüklüyordu. Başımı kaldırıp, Mert ile göz göze geldiğimde bana gülümseyerek bakması hiçbir şeye değişilmezdi. Bu duygusal dakikalar içinde dolanırken gözlerim İpek'i buldu. Öyle dalmıştı ki derinlere birinin kucaklayıp çıkarması gerekiyordu. Onu oradan çıkaranda omzundan dürten ve ona şebeklik eden Doruk oldu. Onlara gülümserken Mert'in dudaklarını başımda hissettim. Onu takip eden sesi ise benliğimi resmen aldı. Mert, "1 Kasım Pazar" dediğinde anlamayarak ona baktım. Ne vardı 1 Kasım'da diye düşünürken Mert'in eli cebine gitti ve çıkardığı bir kâğıdı bana uzattığında hala yüzündeki o gülümsemeye büyülenmiş bakıyordum. Mert daha da gülümseyerek tam burnumun üzerinden öptü ve kâğıdı görmem için salladığında elinden aldım. Merak içinde açtığımda gözlerim kocaman oldu. Hızla Mert'e bakıp "1 Kasım mı?" diye sordum. Mert gülümseyerek evet anlamında kafasını salladı. Ben ise şok olmuş şekilde bir elimdeki kâğıda, bir Mert'e bakıyordum. Sonra hayretle çıkan sesimle "Mert ciddisin yani?" diye sorduğumda Mert yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Tam

26 yıldır" diyerek seksi tonda fısıldadığında gülümsedim. Elimde 1 Kasım tarihine alınmış nikâhımızın belgesi vardı. Buna sevinsem mi? Paniklesem mi? Karar veremedim. Bu karasızlıkta "Onca hazırlığın altından nasıl kalkacağız?" diye sordum. Mert beni göğsüne çekti ve "Hallederiz" diye söylendiğinde Rüya merakla "Neyi hallediyorsunuz?" diye sordu. Elimdeki kâğıdı işaret ederken hızla "O ne?" diye sordu. Ben ise umutsuz bir tavırla, "1 Kasım'a kadar gelinliğimi tasarlayan, dikmen ve hazır hale getirmen lazım" diyerek gözlerine baktığımda, Rüya sadece kocaman olmuş gözler ile bana baktı. Bu tepkiyi beklemiyordum. Yani 'Nee' diye cırlaması gerekiyordu. Ve beklediğim tepki saniyeler sonrasında, "Ne? Sadece 3 hafta var!" diye cırlayarak verdi. Mert, "Bu da senin ne kadar başarılı bir terzi olabileceğini ispatlamayı sağlıyor" dediğinde Rüya, "Ben modelist olacağım. Terzi değil" diye çemkirdiğinde Doruk, "İkisi de aynı şey" diye söylendi. Rüya çemkirerek, "Hayır değil!" diye diretti. Mert gülümseyerek, "Modelist kıyafet tasarlıyor dikeyor. Terzide aynısını yapıyor. Ne istediğini söylüyorsun oda ayarlayıp dikeyor. Modelistin Türkçe karşılığı terzi" dediğinde Rüya'nın gözlerine bakarak, işaret parmağını uzattı ve tehdit edercesine "Ortalığa abuk subuk bir şey çıkarırsan giydirmem ona göre" dediğinde Rüya'nın gözleri daha da açıldı ve "Ooo bu şimdiden ne giyeceğine karışır oldu. Melek bir daha düşün derim" dediğinde Mert "Rüya!" diye uyarırken Rüya tamam tamam dercesine ellerini kaldırdı. Tam o esnada genç bir adamın "Doruk?" diye soru sorar tarzda seslendiği duyuldu. Doruk duraksadı ve sesin geldiği yöne döndüğünde önce şaşırsa da anında gülümseyerek, "Mehmet?" diye karşılık verdi. Sonrasında ise gülümseyerek ayağa kalktı. Arkadaşı olduğunu anladığımız kişiye sımsıkı sarıldığında gözlerim sahnedeki afişe takıldı. Doruk'a sarılacak olan genç adam, birazdan şarkı söyleyecek olan grubun solistiydi. Doruk grubu bizim ile tanıştırdıktan sonra gruptakiler sahnede yerini aldı. Küçük

bir konuşma yapıp programlarına başladılar. İlk şarkı hoş
bir şarkıydı ilk defa dinliyordum ve herkesi büyüdü bir ha-
vaya sokmuşlardı. İpek ile Doruk sert bakışmalar içindeydi
ve bir anda İpek. "Doruk söylemeyeceğim tamam mı?" diye
sert bir ses ile tepki gösterirken, Doruk'un gerildiği her halin-
den belliydi. İpek sert çıkışının farkına vardı ve "Lütfen anla-
söyleyemiyorum" karşılığını verince Doruk'un yumuşadığını
fark ettim. Bir süre öyle sessizce programı dinliyorduk ki İpek
ile Doruk'un bir iddiaya girdiğini fark ettim. Doruk sinsice
gülerken, İpek'inde ondan farkı yoktu. Söylenen parçada bit-
tiğinde Doruk ayaklandı. Sahnedeki solistin gözlerinin gül-
düğünü fark ettim. Doruk solist ile birkaç saniye konuştuğundan
sonra eline mikrofonu aldı, sandalyeye oturduğu anda Mert
"Yok, artık!" diye konuştu. İpek gözleri kocaman olmuş bir
şekilde Doruk'a bakıyordu. Saniyeler sonrasında arkadan bir
müziğe girdiler. O an anladım ki bunların girdiği iddia şarkı
söyleme iddiasıydı. Ama Doruk'un sesini daha önce hiç duy-
mamıştım. Merakla dinlemeye başladık.

Müzik Karadeniz ezgileri taşıyordu ve Doruk şarkıya
başladığında hepimiz şok olmuş onu dinliyorduk. Hakikaten
mükemmel bir sesi vardı. Ve şarkının sözleri resmen ilanı aşk
gibiymi. Oda yetmiyormuş gibi İpek'e de meydan okuyormuş
tarzındaydı. Mükemmeldi. Şarkının ilk nakaratında gözlerini
İpek'in gözlerinden hiç ayırmadan söylüyordu. İpek'e bak-
tığında ise gözleri dolmuştu ama gözlerinin içi gülüyordu.
Mert ilk nakarat bittiğinde "Helal abi!" diye bağırdı ve alkış-
ladığında Mert'e ıslık çalarak eşlik eden Savaş oldu. Hep bir-
likte alkışladığımızda Doruk hepimize gülümseyerek baktı.
Mükemmeldi. Sesinin bu kadar güzel olabileceğini gerçekten
tahmin bile edemezdik ve Karadenizlilere özel bir şeydi sa-
nırım şarkılar ile anlaşmak. İkisine de baktığımda bakışlarını
birbirlerinden ayırmıyorlardı. Doruk şarkısını bitirdiğinde
mikrofonu arkadaşına verdi ve ona teşekkür ettikten sonra,
solist mikrofonu geçip "Doruk Demir benim liseden arkada-

şimdi. Bu grubu ilk onunla birlikte kurduk. Ama o yaşadığı bazı olaylardan sonra gruptan ayrılmıştı. Bize eski günleri hatırlattığı için kendisine çok teşekkür ederim" dedi ve sıradaki parçasını söylemeye başladığında Doruk masaya gelmişti. İpek'e dönüp "Ee Fındık ben kazandım" dediğinde İpek yüzündeki yaşı sildi ve sinirle "Tamam, ne istiyorsun? Söyle bakalım!" dedi ve daha da sinirlenerek "Birde bana fındık deme" diye çemkirdiğinde Doruk gülümseyerek, "Tamam, başka bir şey derim" karşılığını verince İpek öfke ile "Yine nasıl bir lakap buldun?" diye sordu. Doruk ona daha çok yaklaşıp "Aynı lakap aslında sadece sonuna bir ek ekledim" İpek şaşırarak ona bakmaya devam ederken "Ne eki?" diye sordu. Doruk, "Sahiplik eki" diye söyledi ve İpek'in konuşmasına izin vermeden "Sana artık fındık demeyeceğim evet. Çünkü artık Fındığım diyeceğim" dediğinde Mert kollarını daha fazla sıktı ve kulağına "Bu adamda bizden" diye söylemesine gülerek ona baktım. Mert dudaklarıma bir öpücük bıraktı ve "İşini biliyor" diye eklediğinde kahkaha attım. Hakikaten etrafımızdaki tüm erkekler sevdiklerini sahiplenmekte oldukça başarılıydılar ve mükemmeldiler. Tüm ailenin erkeklerini göz önüne alınca, hepsi birbirinden mükemmel ve birbirinden romantikti. Her biri işini gayet de iyi biliyordu. Yaklaşık bir saat boyunca keyifli vakit geçirmiştik ve çok ama çok eğlenmiştik. Lavaboya gitmem gerekiyordu ve Mert'in kollarından çıkıp ayağa kalktığımda Mert, "Nereye güzelim?" diye sordu. Hemen "Lavaboya canım" karşılığını verip masadan çıkıyordum ki Rüya "Bende geliyorum" dedi ve bana eşlik ettiğinde beraber lavaboya doğru yürüdük. Masalar arasında hızla yürürken bir el tarafından durduruldu. Kimin durduğunu anlayabilmek adına döndüğümde karşılaştığım kişi ile donup kaldım. Dudaklarım "Lauren" diye fısıldarken, gözlerim o sinsi bir o kadar da alaycı bakışları tarafından hapsedilmişti. Lauren, İngilizce konuşarak, "Merhaba" dediğinde kendimi toparlayarak, "Merhaba" dedim. Bunun

burada olmasını gerektiren şeyin ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ama hüsrana uğraması da görünen bir şeydi. Lauren alaycı bir tavırla bana yaklaşıp "Güzel bir tesadüf" dediğinde anlamayarak ona baktım. Lauren "Arkadaşlar ile İstanbul'a geldik ve Mert ile seni burada görmeyi beklemiyordum." Diyerek açıkladığında alkollü olduğunu fark ettim. Bu konuşmanın hiçte iyi bir yere gitmediğini. Sonunda üzülecek bir tarafın da olacağını ekledim. Onun için kendime gelerek "Evet, güzel olduğunu söyleyemesem de tesadüf olduğu kesin. Şimdi izin verirsen lavaboya gitmeliyim" dedim ve hızla döndüğüm esnada tekrar koluma yapıştı. Bu sefer daha bir hırsla "Nasıl başardın?" diye sordu. Gözlerindeki öfke bariz belliydi ve konuşmayı burada bitirmeyeceği de kesindi. Kolumu elinden hızla çektim ve ona dönerek ellerimi göğsümde birleştirip. "Neyi Lauren?" diye sordum. Lauren Mert'e baktı ve "Onu kendine âşık etmeyi?" diye umutsuzca sorduğunda benimde öfkem şiddetlenmişti. Sakin kalmaya çabalayarak, kırılıp kırılmayacağını düşünmeden sert bir sesle "Bana nasıl başardığını sorana kadar, kendine neden başaramadığını sor." dedim ve ara vermeden, "Sen onun yatağına girmeye kalktığın için seni hayatına almadı. Ben onun kalbine girmeyi tercih ettiğim için yanındayım. Üstelik bebekliğinde bunu başardım." diye devam ettim. Sonrasında daha da alaycı çıkan bir ses tonunda "Türk kızlarının bir özelliği var" dedim. Ona bir adım daha yaklaşıp meraklı bakışlarına karşılık, "Sevdikleri adamın yatağından önce kalbine girerler. Çünkü yatağına girmek kolaydır. Olay olan kalbine girmektir" dedim ve gülümsedikten sonra "Bence sende dene faydası oluyor. Ya da en azından bir Türk erkeğine âşık olduğunda aklında bulunsun." dediğimde artık sinirden dudaklarını kemiriyordu. Bu his güzel bir histi. Daha önce olsa burada üzülen ben olurdum ama içimdeki Hande teyzemin parçası sayesinde kime ne cevap vermem gerektiğini biliyordum. Onun bu haline aldırış etmeden, sesimin alabileceği en alaycı tonunu takındım ve "1

Kasımda düğünümüz var. Gel demek isterdim ama sanırım o güne kadar burada kalamazsın" dedim onun vereceği tepkiyi beklemeden ona sırtımı döndüm ve hızla lavaboya doğru yürüdüm. Rüya, "Wowww" diye bağırırken İpek'te çoktan gelmişti. Şaşırtıcı olan şey ise gözleri dolmuş bana bakmasıydı. İpek yutkunarak "Aynı annem gibi davrandın. Onun gibi sert, lafını yadırgamadan, sana zarar vermek isteyen birine acımadan. İnanamıyorum Melek" dediğinde tebessüm ettim. Her zaman beni üzebilecek kişilere karşı Hande teyzemin sertliğinin olmasını istemiştım. Kerem amcanın bir sapığı vardı hatırladığım kadarı ile birkaç kez Hande teyze bizim ile beraberken karşılaşmıştı ve gayet sert, acımasızca kadını rezil etmişti. Ta o zamanlardan hayranlığım sürüyordu onda ve bu gün onun gibi davranabildiğim için kendimi tebrik ettim.

Lavaboda işimizi hallettikten sonra çıktık ve masaya geliyorduk ki yanından geçtiğimiz masadan bir adamın hangi-mize söylediğini anlamadığımız bir laf attı. Bu duyduğumuz laf ile gözlerimiz kocaman olurken hemen bizimkiler baktık. Kahretsin ayaklanmışlardı bile. Hem de üçü birden. Hızla yanımıza geldiler. Hatta yanımıza gelmekle kalmadılar resmen bize laf atan adamın masasına uçtular. Büyük bir kargaşa ortalığı sararken masadaki adamlardan birinin bir bıçak çıkardığını fark ettim. Paniklediğim esnada gözlerim adamın yöneldiği kişiye gitti. Ve fark etmesi için avazım çıktığı kadar bağırdım

"Savaş!"

HEDİYE

Adam elinde bıçak ile Savaş'a doğru gidiyordu. Savaş'ın arkası dönüktü. Adamı görse bile döndüğü anda kavrayamazdı. Savaş diye haykırmam işe yaramamıştı. Minik fare hala bizi korumak adına var gücü ile yumruk sallıyordu. İkinci kez "Savaş! Dikkat et!" diye bağırdım ve Savaş tam döndüğü esnada elinde bıçak olan adamın suratında başka bir adamın yumruğu patladı. Adam savrulurken, Mert ve Doruk çoktan işini bitirmiş Savaş'ın yanına gelmişti. Babamın yaşlarında atletik ve oldukça yakışıklı bir adamdı. Adam Savaş'a elini uzatarak "Bora Yılmaz'ın oğlusun değil mi?" diye sorduğunda Savaş kaşlarını çatarak, "Evet, ama sen kimsin?" diye sordu. Adam gülümseyerek "Ben Can Kahraman babanın çocukluktan beridir arkadaşayım." Seni ve dediğinde gözleri beni buldu. Sonrasında ise "Ablanı gazetelerde görmüştüm ama yaklaşık 1 yıldır takipte etmiyorum" dediğinde adamı çıkaramamıştım. Babam çoğunlukla tüm arkadaşlarını, dostlarını tanıştırmıştı bizim ile ama Can Kahraman adını ilk defa duyuyordum. Bunu Savaş net çıkan sesi ile "Babam sizden hiç bahsetmedi" diyerek dile getirdiğinde Can Bey suratını asarak, "Uzun süredir. Hatta çok uzun süredir iletişimde değiliz" dedi. Sonrasında arkadan gelen çok sert bir ses ile sıçradım.

"İpek, halamı Defne sürtüğü ile aldatıp, ölümüne sebep olman ile alakalı bir durum olmasın o iletişimsizlik" diye gürlediğinde Can Bey'in gözleri dolmuştu. Can Bey titreyen sesi ile "Sen, Kerem'in kızı mısın?" diye sordu. İpek bir adım öne gelerek Can Bey ile göz göze geldi ve "Evet, İpek Salman ben" dedi ve gözlerini gözlerine diktiğinde, Can bey gözlemini İpek'ten bir an bile ayırmıyordu ve dudakları, "Ona çok benziyorsun" dediğinde İpek dudaklarına alaycı bir tebessüm yerleştirdi ve "Annemde öyle derdi" karşılığını verince, Can Bey gözlerini kaplayan yaşlarına izin vermiş ve "Annen için çok üzuldüm. O benim çok iyi arkadaşım" dediğinde İpek hiçbir şey söylemeden yanımızdan uzaklaştı. Can Bey ile göz göze geldiğimizde" Babana selam söyle. En kısa zamanda yanına uğrayacağım" dedi. Ben sadece başımı sallamak ile yetinirken, bu kadar büyük bir tesadüfün nasıl olabileceğini aklımdan geçirmeye çalıştım. Arkamızda fena halde dağılmış bir kafe bırakıp çıkarken Mert'in elini sıktım. Bunu fark eden Mert, beni kendisine doğru çekip, alnıma bir öpücük bıraktı ve bana sarılarak, "Sorun yok. Eski bir tanıdıkmiş o kadar." Dedi ve ben artık dolan gözlerimle "Artık eski tanıdıkların çıkıp gelmesini istemiyorum. Sadece hayatımızdakiler olsun" dediğimde Mert beni kolları arasına hapsetti ve sakinleşene kadar da kollarını bedenimden ayırmadı.

Eve geldiğimizde babam gerginliğimizin ve İpek'in halini fark etmişti. Ne olduğunu sormuş ve Mert olan biteni seri bir şekilde anlattığında Can Bey'in adını duyan annem çok olmuş gözlerle babama bakmıştı. Her ne oluyorsa ve bu adam her neden dolayı karşımıza çıktıysa iyi olması diliyordum. Artık kötü bir karakteri kaldırabilecek gücüm yoktu. Gece hakkında muhabbet edip, çok fazla soru sormadan yorgun olan geceyi sonlandırmak adına odama çıktım. Yatağıma uzandığımda her şeyin nasılda hızlı yol aldığını düşündüm. 1 Kasım'a fazla değil sadece 3 hafta vardı. Gelinlik, düğün, ev derken bu günler hızla geçecekti. Mert'i çok seviyordum ama

evlilik bambaşka bir şeydi. Nasıl olacağı, neler yaşanacağını düşünemiyordum. Onun için derin bir nefes aldım ve huzurlu bir uykunun kollarına kendi bıraktım.

Sabahın ilk ışıkları ile zır zır çalan telefonumu elime alıp, "Efendim" diyerek cevapladığımda karşımda cırlayan bir Rüya beklemiyordum. Rüya "Melek saat kaç oldu. Kalkman gerekiyor" diye bağırdığında, sitemli çıkan sesim ile "Bugün şirkette, okulda yok! Neden kalkayım Rüya?" diye söyledim. Rüya daha da yüksek çıkan sesiyle, "Gelinlik için seçim yapman lazım. Sadece 3 haftan var farkında mısın?" diye sorduğunda sadece "Ne?" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Sonrasında Rüya'ya hiçbir şey söylemeden hızla telefonu kapadım. Yataktan fırladım ve duşa girdiğimde bu kadar hızlı olabildiğime gerçekten şok olmuştum.

Yaklaşık 2 saatin ardından Rüya'nın okuldan arta kaşan zamanını değerlendirdiği moda evindeydim. Rüya şimdiden 3 tasarım ile karşımda duruyordu. Hepsinde de aşırı olan bir şey vardı. Birinin sırt dekoltesi, birinin göğüs dekoltesi, birinde ise etek boyu. Evet, inanamayacaksınız ama gerçekten kısa mini balerin etek tasarlamıştı. Sessizlik içerisinde Rüya'nın benim için açıklamalarını dinliyordum ki tam saçımın üzerinde hissettiğim dudaklar ile yerimde sıçradım. Mert kollarını boynuma dolayarak, "Korkuttum mu güzelim?" diye sorduğunda gülümseyerek dudaklarına bir öpücük bıraktım ve "Sadece dalmışım" dedim. Mert önümdeki modellere baktığında kaşlarını çatarak, "Bunların hiçbiri olmaz" dediğinde Rüya tamamen çıldırmuş gibi, "Sakın her şeye karışacağını söyleme!" diye cırladı. Mert ona meydan okurcasına, "Evet, karışacağım" derken kesinlikle savaşı kazanacağını belli ediyordu. Rüya bana bakarak, "Evet, Melek hangisi?" diye sorduğunda sinirlendim ve "Lütfen meydan okumanıza beni ka-

ıstırmayın. Yeterince stresliyim. Sizin bana yardımcı olmanız gerekiyor. Didişerek zora sokmanız değil" diye söylediğimde Rüya derin ve sıkıntılı bir nefes vererek sandalyesine yaslandı. Sonrasında benim ile göz göze gelerek, "Tamam, nasıl bir şey istiyorsun?" diye sıkıntılı bir nefes daha vererek sordu. Bence bilmiyordum. Hayalimde o kadar çok model vardı ki hepsini bir araya toparlayıp bir model tarif edemiyordum. Rüya'ya üzgün bir bakış atarak, "Bilmiyorum. Öyle aceleye geldi ki aklımda hiçbir model yok." Karşılığını verdiğimde, Mert ile göz göze geldim. O mükemmel kahve cenneti gözleri ile bana şefkatli bir gülümseme gönderdi ve "Bence melek kıyafeti gibi bir şey olsun. Böyle çok abartılı olmasın. Zarif, ince ve şık olsun. Bir meleğe yakışır cinsten olsun." dediğinde büyülenmiş gibi Mert'e baktım. Bu kadar mükemmel olmak zorunda mıydı? Biz bu büyülü bakışmalarda kaybolurken yaşlıca bir kadının sesi yükseldi. Rüya'ya "Rüyacım neden arkadaşına Fransa'daki tasarım yarışması için hazırladığın modeli göstermiyorsun? Bence beyefendinin tarifine uygun" dediğinde Rüya, "O benim ilk çalışmam. Çok pürüzü var ve ben kusursuz bir şey oldun istiyorum. Zaten dereceye bile giremez o gelinlik." dediğinde, hayalinde bu kadar çabuk pes ettiği için onu çok fazla azarlamak istiyordum. Ama birazcık ısrarcı çıkan sesim ile "Rüya görmek istiyorum" diye direttim. Rüya umutsuzca bir nefes vererek, "Tamam, ama fazla umutlanma. Başarısız bir çizim" dediğinde ona sadece gözlerimi devirdim. Eminim ki muhteşemdi. Sadece kendine güveninin biraz daha artması gerekiyordu. Rüya başka bir odaya gidip, çizimlerinin olduğu bir çanta ile geri geldi. Çizimleri arasında bulduğu çizimi derin bir nefes alarak bana uzattı. Uzanım aldığım çizime baktığımda resmen nutkum tutulmuştu. Mükemmeldi. Çok zarifti, Straplez ve belden aşağıya kibar bir kabarıklığı vardı. Belinden başlayıp göğse kadar gelen çok güzel bir işlemesi vardı. Duvak kısmında ise saçın topuzunda melek kanadı aksesuarları vardı. Büyülenmiş gibi elimdeki

çizime bakıyordum ve bu bakışmayı bozan "Bence bu bakışlar arananın bulunduğunu ifade ediyor" diyen Mert'in sesi oldu. Gülümseyerek Mert'e baktım ve "Kesinlikle muhteşem bir şey" diyerek onayladığımda Mert'te bana gülümseyerek "Tamam, o zaman" dedi ve Rüya'ya dönerek, "Sadece 3 haftan var Rüya 'cık. Çenen değil, elin çalışsın" dedi. Rüya o yemyeşil gözlerini kocaman açarak, "Ne? Bu mu yani, beğendin mi? Dikeyim mi? Emin misin?" diye sorularını sorunca Mert ve ben hızla "Evet!" diye aynı anda bağırdık. Rüya bir bana birde elindeki çizime baktı. Sonra ise moda evinin sahibine dönüp, "Atölyenin anahtarlarını bana verebilir misiniz? Bunu yetiştirebilmem için sabah akşam çalışmam gerekiyor" dediğinde moda evinin sahibi "Canım bizde yardım ederiz" diyerek yardım teklif ettiğinde ve Rüya hızla "Hayır, hepsini tek başıma yapmak istiyorum. Melek ablamın gelinliği tamamen benim elimden çıkmalı" karşılığını verdi. Bu duyduğum ile gözlerim yaşardı. Rüya mükemmel bir kızdı. Tıpkı annesi gibiydi. Değer verdiği herkes için gerekirse canını bile verirdi.

Gelinliği ortaya çıkarmak için uçarak atölyeye giden Rüya'nın ardından, bizde oradan ayrılmıştık. Mert ile arabaya bindiğimizde nereye gittiğimize dair hiçbir şey söylememişti. Merakla nereye gittiğimizi sorsam da karşılık olarak 'Sabret' karşılığını almıştım.

Yaklaşık bir buçuk saatlik yolculuğun ardından geldiğimiz yer bir çiftlikti. Burada ne işimizin olduğunu anlamayan gözler ile Mert'e baktığımda Mert'te elimi tuttu ve "Gel güzelim" dediğinde çiftlikten içeriye girdik. Atların olduğu yere doğru giderken çimenlerin oradan bir at bize doğru gelmeye başladı. Atın hızından ve coşkusundan korkmadım desem yalan olurdu. Resmen yavaş tempoda dörtnala bize doğru gelmeye başladı. Bu durum karşısında korkarak geri geri git-

meye başladım da. Mert bu halime gülümseyerek, "O korkulacak bir hayvan değil güzelim" dedi ve yanına gelip duran atın başını okşadı. At onun bu şefkatine daha da sakinleşerek karşılık verdiğinde Mert, olanca şefkatli çıkan sesiyle ile "Demir, naber oğlum" diyerek sevmeye başladı. Gözlerimi ikisinden de alamıyordum. At ile yan yana o kadar büyüleyici duruyorlardı ki insan gözlerini alamıyordu. At o kadar asil ve muhteşimdi ki ondan büyülenmemek elde değildi. Siyah ve muhteşem, güneşte ışıldayan aynı karanlıkta yeleleri vardı. Kelebeğin rengi, güneşte ışıldayan aynı karanlıkta yeleleri vardı. Kelebeğin tam anlamıyla muhteşem bir yaratıktı. Mert atına binmek istiyordu. Mert'in ardından bana gülümsedi ve "Bekir abi" diye seslendiğinde yaşlıca bir adam "Anladım evlat" diye karşılık verdi. Sonrasında hızla ahırın o tarafa giderek gözden kayboldu. Bu esnada Mert'e baktım. Gözlerinde mükemmel bir bakış vardı. Sıcaktı o bakışları ve bu anları çimenlerin üzerinde melek gibi bembeyaz bir atın belirmesi bozdu. Allah'ım o kadar güzeldi ki bembeyaz, asil, muhteşem. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Nefesim kesilmişti sanki. Ben bu âlemde kaybolurken bir anda Mert'in atı da o beyaz atın yanına gitti. Yan yana hızla koşmaya başladılar. Birbirleri ile öyle uyumluydular ki aynı hızda, aynı hızda koşuyorlardı. Birbirlerinden hiç ama hiç ayrılmıyorlardı. Ben onları izlerken elleri belime dolanan Mert'in fısıltısı geldi kulağıma "Çok güzeller değil mi?" diye ben ise kaybolan sesimi bulmaya çalışarak, "Çok güzeller" diyebildim. Mert boynuma öpücük kondurarak, beni kendine daha çok çekti ve "Demir bana babamın hediyesi. Daha 2 yaşındaydı bana hediye edildiğinde. Bende 19 yaşındaydım. Çok dinledi seni benden. Sonra bir gün peri geldi yanına, o günden beridir ayrılmazlar. Dışarıya beraber çıkar, yan yana dur durak bilmeden koşarlar. Aynı yerlere koyamamışlar, yıkmışlar ahırını. Onun için hiç ayrılmayan ikili diye bilinirler." dediğinde sırtımı göğsüne daha çok yasladım. Onların koşuşunu hayranlıkla izlerken, "Birbirlerine âşıklar yanı" diye mırıldandım. Mert gülümseyerek "Sanırım" dediğinde du-

rulmuş ve yaşlı adamın elinden şeker yemeye başlayan atların yanına doğru yürüdük. İki atın yanına gittiğimizde beyaz olan atın yanı Peri'nin yanına yaklaştım. Başını hemen bana doğru eğmesine karşılık yaşlı adamın bana verdiği şekerleri ona yedirmeye başladım. Hem başını seviyordum, hem de şeker yemesini seyrediyordum. Mert, "O artık senin güzelim" dediğinde Mert'e şaşkınlıkla bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordum. Mert, bana o güçlü kolları ile sarılarak "Gerçekten güzelim" diyerek onayladığında eli ile perinin başını okşuyordu. Onu severken "Adı Peri ve artık senin" diye tekrarladı. Elimi atımın başına getirerek sevmeye başladım ve dudaklarım bilinçsizce fısıldadı "Peri" diye. Ben onu sevdikçe oda gözleri ile beni seviyor gibiydi. Atlar ile sahipleri arasında bir bağ olurmuş. Bir kere kuruldu mu o bağ, bir daha asla bozulmaz yok olmazmış. Yıllar geçse bile asla seni unutmaz, her zaman hissedermiş. Hisleri çok kuvvetli, muhteşem yaratık-larmış atlar. Bunu burada bir kez daha anlamış oldum. Arkamda duran Mert'e dönüp sımsıkı sarıldıktan sonra dudaklarına bir öpücük bıraktım. O büyüleyici bakışlarına karşılık gülümseyerek, "Bir kızın başına gelebilecek en mükemmel aşksın sen" dedim. Sonrasında ise ona sımsıkı sarılmaya devam ettim. Mert'te sarılışıma anında karşılık verip, "Kalbime gelebilecek tek aşksın güzelim. Bu kalbin atmasını sağlayabilecek başka bir duygunun olduğunu sanmıyorum" diyerek gönlümü tekrar tekrar fethettiğinde ona daha da sıkı sarıldım. Mert mükemmel bir aşktı ve benim mükemmelimdi.

Yaklaşık 2 saat çiftlikte olağan üstü bu iki yaratıkla vakit geçirdikten sonra eve dönmek için yola çıktık. Mükemmel bir gündü. Yine aynı mükemmellikte devam eden gecede eve geldik. Mert ve ben evin kapısından girdiğimizde İpek ile göz göze geldim. Fırtına öncesi sessizlik gibi bir ifadesi

vardı. Doruk ortalarda yoktu. Gözlerim yan koltukta oturan Savaş'ı bulduğunda bakışları intikam istercesine bakıyordu. Mert gülümseyerek "Savaş'tan kendini koru. Rüya ortalıkta görünmüyor" dediğinde çok geçmeden Savaş "Rüya kendini atölyeye kilitledi. Bilin bakalım neden?" diye sorduğunda Mert, "Melek'in gelinliğini dikmek isteyen oydu." Karşılığını verince Savaş, "Peşinizden atlı kovalıyor gibisiniz" diye söyledi. Mert ise onun bu çocukça sitemlerine gülümseyerek "Evet, peşimizden baban kovalıyor" dediğinde ise arkadan mükemmel bir sertlikte yükselen sesi ile "Hala sana kızımı vermeme gibi bir seçeneğim varken şansını zorlama istersen velet" diye seslenince Mert'in suratı gerçekten görülmeye değerdi. Bu iki adamın her karşılaştıklarında çocuklaşmaları beni büyülüyordu. Beni böyle sahiplenmeleri onların yanındayken kendimi çok ama çok değerli hissetmemi sağlıyordu.

Günler hızla geçiyordu. Tüm ev halkı bir telaşe ile düğün hazırlıklarına başlamıştı. Annemler bir yandan eşyalar ve dekor ile ilgilenirken, İpek ve Doruk'ta onlara yardım ediyordu. Rüya gelinlikte hızla yol alırken beni provalarda fazlasıyla terletiyordu. Hakkını yememem gerekiyordu. Gerçekten mükemmel bir iş çıkarmıştı. Bu gelinlik olağan üstü bir güzellikteydi. Hala nasıl oluyor da bununla yarışmaya girmek istemiyordu anlamış değildim. Mert ile yaşayacağımız evi Yiğit amca hediye etmişti. Mert ve Yiğit amcam için gerçekten çok önemi olan bir evdi. Çünkü bu ev, Aylin teyze ile evlendiklerinde yaşadıkları evdi. Çok güzel, iki katlı dublex bir evdi. Her bir karesinde Mert'in çocukluğu, anıları vardı. Mutlu bir evliliğin temeli atılmış, birçok acı yaşanmıştı ama gerçekten huzurlu bir evdi. Evin içindeki eşyaların birçoğunu değiştirirken, birkaçını özellikle değiştirmemiştim. Düğün Yiğit amcanın isteği ile onların evinin arka bahçesinde olacaktı.

Yeterince büyük bir alan vardı ve mükemmel bir hazırlık başlamıştı bile. Bu düşünceler ile savrulurken, belimdeki potluğu almaya çalışan Rüya'nın belimi kırarcasına sıkmasına karşılık, "Rüya evleniyorum diye belimi koparman gerekmiyor" diye sızlandığımda Rüya, sızlanmamı dikkate bile almadan, "Sadece iki işlem sonra tamam" dedi. Onun bu konsantrasyonunu bozmamak adına hiç sesimi çıkarmıyordum. Moda evinin dev aynasında Rüya'nın kendi elleri ile ortaya çıkardığı bu muhteşem gelinlikten gözlerimi alamıyordum. Onca zaman kendini kapattığına değmişti. Bu muhteşem gelinliğin büyüünde kaybolurken, aynadan göz göze geldiğim sinsi, mavi ve bir o kadar sinir bozucu gözler ile duraksadım. Yerimde dönemediğim için o pis sırtıması ile bana yaklaşan yarattık, "Ooo Melek Hanım sizi alanda çıktımı ya?" diye alayla söylenen Aslı'ydı. Aslı üniversitede Mert'in platonik aşkıydı. Mert için neredeyse kafayı sıyracaktı. Onun bana sadece bir ezik muamelesi vardı. Mezuniyet gecesinden sonra kendisini görmemiştik. O zamanlar Mert'e olan duygularım anlaşılmasın diye susuyordum. Fakat şu anda öyle bir gerekçemiz yoktu. Bunun için onun gibi sırtarak, "Seni alan olmadı galiba bu kadar garipsediğine göre" diyerek alayla sormam Aslı sinirle gerilmesini sağlamıştı. Aslı omuzunu tiksinti ile sallayarak, "Ben istemiyorum" diye karşılık verdi. Sonrasında ise beklenen tek sorusunu hızla "Mert'te gelecek mi düğününe? Eğer oda gelecekse bak bende gelirim. Üstelik yalnız kalmamış olursun" diyerek sorduğunda gözlerim sinsilikle kısıldı. Bir insan hiç mi değişmezdi? Bu salağa haddini bildirmenin zamanı geldiğini düşündüm ve alayla, "Evet, canım Mert Ertürk'te gelecek. Üstelik nikâh memurunun 'Melek Yılmaz'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" sorusuna 'Evet' diyerek cevap verecek." dediğimde ise suratından o alaycı tavrı tamamen silinmişti. Bir müddet gözlerime şaşkınlıkla baktı. Ne dediğimi algılamaya çabalar gibi. Sonrasında ise cırtlak çıkan sesi ile "Sen Mert'le mi evleniyorsun?" diye sordu. Bu esnada

son 2 haftadır bu gelinlik için çalışan Rüya, elindeki makası tehdit olarak Aslı'ya doğrulttu ve Aslı'nın korkmasını sağlayacak ses tonuyla "Evet, Mert abim ile evleniyor. Ne olmuş? Yani bir sakıncası mı vardı? Ya da senden izin falan mı almaları gerekiyordu?" diye sert bir şekilde sıraladığı sorularıyla gülümsedim. Biraz daha Rüya'yı engellemezsek galiba o elindeki makas ile bu dili uzun kızın dilini kesmeye niyetleniyordu. Aslı kendini çabucak toparlayarak, "Mert'in kardeşi gibiydin. Hangi ara altına girmeyi başardın" diye sorduğunda Rüya'yı engelleyemeyeceğimi biliyordum. Gerçi üzerimde bu gelinlik olmasa aynısını ben yapardım. Rüya kocaman olmuş öfkeli gözleriyle, "Seninle yatmaktan sıkıldığından olabilir mi? Aaa pardon Melek'e laf atıyorsun ama sen onu bile bece-rememiştin değil mi?" Diye çemkirdiğinde Aslı'nın üzerine atlamak üzereydi. Aslında şu anda buna milimlik bir mesafe vardı. O esnada "Hop hop ne oluyor bebeğim?" diyerek uçuşma pozisyonuna kalkmış olan Rüya'yı belinden yakalayan Savaş ortaya çıktı. Bu bile Rüya'yı durduracağına benzemiyordu. Rüya, Savaş'ın kollarında Aslı'yı parçalamak için çırpınıırken, Aslı bunu fırsat bilerek Rüya'nın üzerine çok fazla gitmeye başlamıştı. İçinde bulunduğum gelinliği umursamadan tam Aslı'nın yanına doğru gidiyordum ki Rüya, "Aklından bile geçirme! Küçücük bir hasar olursa onu değil, seni geber-tirim!" diyerek elindeki makas ile tehdit ettiğinde olduğum yere çivilenmişim. Savaş bu şekilde olmayacağını anladığı esnada Rüya'yı kendine döndürdü ve bir anda dudaklarına yapıştı. Bu hareket ile Rüya, çırpınmayı da hali ile bağırmayı da kesmişti. Ben şaşkınca onları izlerken arkamdan yükselen "İyi taktik" diyen Mert'in sesi ile donup kaldım. Kahretsin beni hiç görmemesi gerekiyordu. Düğün günü görecekti. Ben bu yakınma ile içimde tepinirken Mert çoktan Aslı'nın ağzının payını vermiş ve onu moda evinden çıkarmıştı. Sonrasında ise yanıma kadar gelip, beni tepeden tırnağa süzüp tam bir şey söyleyecekti ki yine araya atlayan Rüya "Sakin

laf edeyim deme" diyerek cırladı ve elindeki makası gösterek "aha bu makas ile keserim dilini " diye tehdit etmeyi de ihmal etmedi. Mert bir elini beline yerleştirmiş, diğer elindeki makası kendisine doğrultan Rüya'yı şöyle bir süzüp, Savaş'a, "Abicim sustur şu kızı" dediğinde Rüya'nın gözleri kocaman olmuştu. Onun verdiği bu tepkiye gülümseyen Mert, tekrar o büyülü bakışlarını gülümseyerek gözlerime dikti. Adım adım yanıma yaklaşırken, ayaklarımın titrediğini hissettim. İçim kavruluyordu. Bu kadar mükemmel gülümsemek ve aklımdan başımdan almak zorunda mıydı? Tam karşımda durduğunda derinden gelen sesi ile "Bir melek gibi olmuşsun" diye fısıldadı. Zaten titreyen ayaklarımın daha da şiddetli titrediğini hissettim. Mert bunu fark etmişçesine yanıma yaklaştı ve bana sarıldığında kulağıma fısıldadığı kelimelerle ise nefesim kesilmiş neredeyse bayılacaktım. Mert seksi bir ses tonunda "Ve bu gelinliği çıkaracağım gece için sabırsızlanıyorum..."

BENİM OLMANI İSTİYORUM

*M*oda evinde yaşananlardan sonra Rüya'ya gelinliğin birkaç pürüzünü daha halledeceğini söylemiş ve ölçülerini almıştı. Bunun yanı sıra birkaç aksesuar ile tamamlayacağını söylemişti. Hepimiz bu işlemi yarın yapmasını ve bizimle beraber gelmesini direktmiş ve Savaş'ın en son "Yemin ediyorum yırtarım bu gelinliği" dedi ve gözleri Mert'i bulup yutkunduktan sonra "Ölümü bile göze alabilirim" dediğinde kahkaha atmıştım. Bayılıyordum kardeşime ve onun o mükemmel kalbine... Hep beraber moda evinden çıkmış ve bir şeyler yemeye gitmiştik. Bulunduğumuz yere gelen bir diğer kızgın çift ile eğlencemize başlamıştık. Doruk ve İpek'ten bahsediyordum. Hakikaten tatlarından yenmiyorlardı. Verdiğimiz siparişler hızla geldiğinde aslında ne kadar acıkmış olduğumu fark ettim. Hızla yeme gömülünce gülümseyen Mert, "Güzelim bu ne iştah aç mı bıraktılar seni?" diye hayretle sorunca mırıldanarak, "Evet, sabahtan beridir Rüya'nın elinden kurtulamadım" diye söylendim. Sonrasında ise hızla yemeğimi yemeye devam ettim.

Yemek bitip, muhabbet zamanımız geldiğinde İpek hızla yerinden kalkmış ve "Ben lavaboya gidiyorum" demişti. Hepimiz onun yüzündeki endişeli bu tavra şaşırıırken, İpek bunu önemsemeden hızla masadan uzaklaşmıştı. Doruk, "Bu kızda

bir haller var. Çözemedim." derken Mert hızla "Ne gibi?" diye sordu. Doruk ise gözlerini İpek'in gittiği yöne dikerek, "Garip telefon konuşmaları, renginin atmasını sağlayan mesajlar" dediğinde hepimiz duraksadık. Hızla "Bu ne demek oluyor?" diye sordum. Doruk, "Bende merak ediyorum ve öğrenmeye çalışıyorum. Telefonunu kontrol ettim tüm aramalar ve mesajlar sürekli siliniyor. Ama telefonda elinden düşmüyor." dediğinde Mert ile göz göze geldik. Mert, "Kerem amca ile mesajlaşıyordur" diye söylendiğinde Doruk, "Kerem amcanın mesajları duruyor ve en yenisi bile saatler önce atılmış oluyordu." dediğinde korkum iyice artmıştı. Yine yüzü asık bir şekilde masaya gelen İpek ile göz göze geldiğimde tedirgin bir sesle "Ne oldu?" diye sormasına Mert hızla "Ne olduğunu bizim sormamız gerekiyor. Ne bu yüzünün hali?" diye sorduğunda İpek gülümseyerek, "Bir şey yok. Sadece gıcık bir kız vardı içeride" diyerek açıkladığında Mert üstelemişti. Ama Doruk ile bakışmaları bu işin acilen peşine düşeceklerinin kanıtıydı.

Düğün Günü

Bu gün büyük gündü. Benim en mutlu olduğum gün. Bu gün artık Melek Ertürk oluyordum. Mert Ertürk'ün karısı. Onunla aynı evde yaşayacak, aynı yatakta uyuyacak, aynı güne merhaba diyeceğiz. Ve bunun içinde hiç kimseye hesap verme zorunluluğumuz olmayacak.

Dün Merve teyzem ve annemin baskılarıyla, aile içi bir kına gecesi yapılmış ve geç saatte yatmıştım. Sabah olduğunda birazcık uyurum umuduyla doluyken bunu bozan İpek ve Rüya az kalsın beni katil gelin unvanına ulaştırıyorlardı. Sabahın 8.00'da gelen kuaför Şükrü SLC'ye ne demeli? Ya bir de İpek'in her şeye karışmasına verdiği "Siz cadalozlar bana bir yerden tanıdık geliyorsunuz?" diyerek verdiği tepki bizleri güldürse de bir o kadar da ağlatmayı başarmıştı. Şükrü Bey'in

anlattığına göre annemin düğününde Hande teyze ve Merve teyzemden çok çekmiş. Hatta bir ara mesleği bırakmayı bile düşünmüştü. Hande teyze için çok üzüldüğünü söylemiş ve saçımı yapmaya koyulmuştu. Biten saçıma duvağım takılmasın, Rüya'nın benim için 3 haftadır tamamlayabilmek adına resmen atölyede yatıp kalktı ve sonunda ortaya çıkardığı bu mükemmel gelinliği giymiştim. Bu gelinliği İtalya'daki yarışmaya göndermemesi gerçekten aptallıktı. Bu kızın bazı yönleri Merve teyzeme hiç ama hiç çekmemişti. Mesela cesareti.

Aynanın önüne geçip kendime son bir kez baktım. Melek Yılmaz olarak bu evde, bu odada son dakikalarım. Çocukluğumdan beridir bu odada, bu yatakta yatardım. Birçok anım olmuştu. Şu duvarlar az mı sakladılar gözyaşlarımı? Hıçkırıklarımı kimsenin duymamasın diye az mı yardımcı oldular? Ne çok dinlediler beni. Hele yastığım, kaç gece gözyaşlarıma mendil oldular. Ama artık sevincime ortak olup uğurluyorlar beni. Hem de yıllarca benden dinledikleri kişiyle. Ben bu düşünce deryasında kaybolurken kapı açıldı. Gözlerim kapıdaki kişi ile birleşince anında doldu. Çünkü bana büyülenmiş gibi bakan bu adam benim babamdı. Babam yavaş adımlarla yanıma doğru yaklaştıkça, gözleri daha çok doluyordu. Benimkilerde fazlasıyla dolmuş ve yanaklarımdan süzölmeye bile başlamıştı. Babam fısıldayarak, "Melek'im" diye seslendiğinde titreyen sesim ile "Baba" diyebildim ve hemen boynuna sarıldım. Babam beni şefkat ile kucaklarken kulağıma "Çok güzel olmuşsun güzel kızım" diye fısıldarken, beni kendinden azıcık uzaklaştırıp gözlerime baktı. Sonrasında ise "Bak bu gözyaşlarını evlenmek istemiyorsun diye algılayabilirim ve hemen iptal edebilirim. Sonsuza kadar benim minik meleğim olarak kalabilirsin" diye söylediğinde ağlamak ile gülmek arasında bir hıçkırık ile babamın boynuna sarıldım. Ağ-

lamaklı çıkan sesimle "Baba seni çok seviyorum" dediğimde babam bana daha çok sarılarak "Bende seni Melek'im, bende seni" dedi ve beni arkamızda duran yatağımın üzerinde oturup, hemen yanıma oturdu. Elimi elinin içene alarak "Bak Melek'im" diyerek söze başladı. Sonrasında ise babama bir ke- daha âşık olmamı sağlayan konuşmasıyla devam etti. "Ben seni ilk kucığıma aldığımda minicik, ufacıktın. O kadar korkardım ki bir yerini acıtır mıyım? İncitir miyim? Diye ama sen bana babalığı öğreten ilk evladımsın. Senin ağlayışında annende, bende gözyaşlarına boğulurduk. Şimdi hiç istemesem de kendi ellerim ile seni o velete veriyorum." dediğinde sitemle "Baba!" dediğimde Babam gülümseyerek, "Tamam, tamam onunla olacağını bebekliğinden beridir biliyordum. Ondan etkilenme diye elimden geleni yaptım ama ilk kelimen bile "Mep" oldu. Onun için anladım onunla olacağını. Babası gibi velet, âşık oldu aldı." dediğinde gülümsedim. Babam elini yüzüme yerleştirdi ve "Velette olsa ona güveniyorum Meleğim. Seni nasıl sevdiğini, sana nasıl değer verdiğini, sensiz neler çektiğini biliyorum. Onunla seni hiçbir zaman paylaşmak istemedim. Fakat bana bir şey olduğunda seni benden bile daha çok sevip, kollayacak birinin olması beni her zaman mutlu eder. Mert adı gibi mert bir çocuk. Onun için içim rahat." dediğinde gözümünden bir damla gözyaşı daha süzüldü ve babam kaldığı yerden devam etti sözlerine "Böyle bir şey olacağını hiç sanmıyorum ama yine de olursa diye söylüyorum. Bir sıkıntı olduğunda, yolunda gitmeyen ve yoluna alamadığın her şeyde ben buradayım. Birbirinizi çok seviyorsunuz ama bu sevginin her şeyin önüne geçmesine izin verin ve asla sizi yıpratmasına izin vermeyin. Annen ile öyle büyük sorunlarımız oldu ki, bizi ayakta tutan sevgimiz oldu. Sizi de ayakta tutan sevginiz olsun" dedi ve ben hıçkırıklar içerisinde babamın boynuna sarıldım. Babamda bana o güçlü kolları ile sımsıkı sarıldı ve birkaç dakika sonra ayağa kalkarak elini bana uzattı ve "Hadi bakalım Melek'im seni kalbine emanet edeyim" dediğinde elimi elinin içine bıraktım. İçimi çekerek

yağa kalktığımda babam odamın kapısını açtı. Sanirvesinde görüş alanıma giren Mert ile gözlerim gözlerime kilitlendi. Çok yakışıklıydı. Hatta baş döndürücüydü. Siyah bir damatlık giymişti. Kravatı, gömleği, kaskları şev... Yarı üzerinde duruşu, tamam saçmalıyorum şu an. Ama bu adam haığı kızın karşısında dursa bu duruma getirirdi. Büyulu bakışma- vı dikkat çekmek için yalandan öksüren babam bozduğum- da Mert ile babam göz göze geldi. Babam elimi Mert'in eline bırakırken "Daha öncede söylediğim gibi velet, Melek'imın kanatlarını kırarsan, kafanı kırmakla kalmama seni parçala- rım" diyerek tehdit ettiğinde Mert, kendinden emin bir ses tonunda "Parçalamakla kalma, anında öldür baba" karşılığı verdiğinde ise babamın gözleri doldu. Mert, babama en içten sesi ile baba demişti. Babam Mert'te sınıksı sarıldıktan sonra "Sanırım gerçekten yaşılanıyorum" dedi ve o anda annemin sesi duyuldu. Gayet şen gelen o sesi ile "Sanırım mı?" diye sordu ve babam annemin bu sorusuna, "Hala seni omzuma atabilecek performansım var bebeğim" diyerek karşılık vermişti. Buna karşılık annemin sesini duymamıştım. Biz Mert ile bakışırken Mert'in bir anda bana doğru itilmesi ile sendeledik ve kapıda görünen Rüya "Öpüşün koklaşın biraz daha 10 dakika var! Ama gelinliği buruşturmayın kafanızı kırarım" dediğinde gözlerim kocaman oldu. Ardından "Rüya saçmalama!" diye cırlamıştım fakat Rüya beni dinlememiş, çoktan odadan çıkmıştı. Mert sinsi bakışlar ile bana yaklaşıırken, gayet tehditkâr çıkan sesim ile "Aklından bile geçirme Mert. Ru- jumu sürene kadar neler çektiler" diye sızlandığımda Mert'in suratında sırıtması daha da büyüdü. O bana yaklaştıkça ben geriye doğru gidiyordum ve yatağın kenarına geldiğimizde Mert'in kolları tarafından hapsedildim. Mert bana sınıksı sarılırken kulağımda duyduğum. "Sadece 3, bilemedin 4 saat sonra o dudaklarındaki ruju bizzat dudaklarım ile temizleye- ceğim güzelim" diyen kelimeleri ile resmen alev aldım. Kah- retsin bu durum bu kadar heyecanlı olmak zorunda mıydı? Kalbim resmen göğsüme sığmıyor, oradan çıkacakmış gibi

atıyordu. Ben bu gece, bu aşık olduğum adamın olacaktım. Hem de her şeyimle içimdeki cadaloz 'Vayy canına' diye haykırırken, ben sadece korkup kızarmak ile yetinebilirdim. Yaklaşık 10 dakika sonra kapı tıklatıldığında Rüya yine o şebekliği ile gözlerini kapamış ve "Açayım mı?" diye sorduğunda yatağımın üzerinde duran yastığı ona fırlattım. Tam kafasına isabet edince Rüya "Ne var be! Annem, babanların özel anını çok bozarmış. Bende öyle olmayayım dedim. Ne var bunda?" diye söylendiğinde Mert gülmemek için dudaklarını bastırırken, ben sadece gözlerimi kocaman açmak ile yetindim. Lanet olsun! Hikâyelerimiz çok fazlaydı ve her şeyi anlatmak zorundaydılar sanki. Rüya bize aşağıya inme vaktinin geldiğini söyledikten hemen sonra Mert'in koluna girmiş ve merdivenlere yönelmiştik. Aşağısı mükemmel görünüyordu. Herkes bizi merdivenin başında bekliyordu. Annemin gözleri yaşlı ve babamın da neredeyse dokunsan ağlayacak şekildeydi. Savaş, ah Savaş çok sessizdi. Benim ile göz göze geldiğinde yanıma kadar yaklaştı ve bana sarıldığında minik farenin de artık dayanamadığını anlamış oldum. Savaş fısıltı halinde "Neden bu evde kalmıyorsunuz?" diye sorduğunda Mert çoktan duymuş ve "Sen bizimle kalırsın minik fare sadece 15 dakika uzaklığındayız" karşılığını verince Savaş, "Küçükken saçını daha çok çekmem gerekiyordu galiba" diye söylendi. Mert bu duyduğu ile kahkaha atsa da alaya "Yabancıya mı verecektiniz yani?" diye sordu. Savaş gülümseyerek Mert'e sarıldı ve titrek çıkan sesi ile "Ablamı sakın üzme" dedikten sonra Mert aynı onun gibi titrek çıkan sesi ile "Üzersem gelir döversin" karşılığını verince tekrar bir kahkaha tufanı oldu. 26 yılımı geçirdiğim bu evden, gelinliğim ile çıkmış, düğünüm doğru yol almıştım. Artık Mert ile bir ailem olacak, çocuklarım olacak ve aynı annem ve babam gibi, Yiğit abi ve Aylin teyze gibi hatta Çağlar abi ve Merve teyzem gibi mutlu bir aile olacaktık.

Yaklaşık bir buçuk saatlik yolculuğun ardından, Yiğit amcamların evinin oraya giriş yapmıştık. Bahçe mükemmel görünüyordu. Her yer dehşet güzel süslenmişti. Kapıda bizi mükemmel bir zarafetle Aylin teyze ve o hiç eksilmeyen karizması ile Yiğit amca bekliyordu. Arabanın kapısını açmak için veltendiğimde Doruk tarafından anında kapı açıldı ve onunla göz göze geldim. Mükemmel görünüyordu. Üstelik birçok kızın aklını başından alabilecek yakışıklılıkta. İpek hala yaşıyor mu diye şöyle bir bakındım. Zira Doruk'u gördüyse çoktan kalp krizi geçirmiş olmalıydı. Kısa bir süre sonra mükemmel derecede hazırlanmış İpek ile karşı karşıya kaldım. İlk defa gözleri gülüyordu. Yani gülümsemesi gözlerine ulaşıyordu. Pembe bir elbisenin içinde mükemmel görünüyordu. Doruk ile göz göze geldiğimde "İpek mükemmel olmuş " diye alayla sordum. Doruk arabadan inmeme yardım ederken "Hiç sorma" diyerek mırıldandı. Ve ben gülümseyerek "Yine mi atıştınız?" diye sordum. Doruk derin bir nefes verdi ve "Keçinin iki ayaklı halini gördün mü hiç?" diye sorunca anlamaz gözler ile ona baktım Doruk, "İpek türünün tek örneği. Yok böyle bir inat. Ne denediysem olmadı." dediğinde gülümseyerek karşılık verdim. Haklıydı. İpek ona kırılmıştı ve annesinin ölümünden sonrada tamamen kapanmıştı. Doruk'un işi cidden çok ama çok zordu.

Mert'in kolunda bahçeye girdiğimizde alkış kıyameti koptu. Konfetiler meşaleler, müzik. Her şey mükemmeldi. Hızla bizi bekleyen nikâh memurunun bulunduğu masaya yöneldiğimizde ayaklarımın titrediğini hissettim. Mert elimi daha sıkı sıkıttığında ona gülümsedim ve nikâh masasına geçtik. Mikrofonu alan nikâh memuru konuşmaya başlayınca, bahçede bir sessizlik oluştu. Nikâh memuru "Sayın Melek Yılmaz Mert Ertürk'ü eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" diye bana hayatımın en değerli sorusunu sorunca derin bir

nefes aldım. Mert ile göz göze geldim ve böyle mükemmel bir insana nasıl olurda hayır diyebilirdim onu düşündüm. İmkânı yoktu. Onun için tam mikrofona uzanıp 'evet' diyecektim ki babamın, "Hala tek aşkın olabilirim Melek'im" diye yüksek sesi kulağıma geldi. Bu sesle gözlerim babama kaydığında gülümsedim. Mert kulağıma eğilip, "Kaçırırım seni kaydığında şun yok" diyerek aklımı çelmeye çalıştığında kahkahalarla "EVET!" diye bağırdım. Mert gülümserken Nikâh memuru aynı soruyu Mert'e yöneltti ve Mert'te "EVET!" diye resmen haykırınca, nikâh memurunun "Bende sizi karı koca ilan ediyorum" demesi ile gözyaşlarına boğuldum. Ayağa kalktığım anda nikâh memuru tarafından Nikâh cüzdanımız elime uzatıldı. Bizi tebrik ettikten sonra Mert ile göz göze geldim. Kocamdı artık benim. Ona aittim. Bana aitti. Birbirimizindik artık. Mert ellerini yüzüme yerleştirip, alnıma o mükemmel dudakları ile bir öpücük kondurduğunda unuttuğum şey aklıma geldi. Hınzırca gülümseyerek hemen ayağına bastım. Mert bunu beklemiyormuşçasına yüzünü ekşittiğinde herkes kahkahayı çoktan basmıştı. Bir süre sonra oda kahkaha atmış ve bana sımsıkı sarılmıştı. Anında çalmaya başlayan Mustafa Ceceli Melek'im şarkısı ile dans pistine yürüdük.

Pistin tam ortasında durduğumuzda Mert'in eli belime dolandı. Benim elim omzundaki yerini alırken. Ritmik bir şekilde dans etmeye başladık. Bu esnada, kulağıma "Artık benimsin" diye fısıldayan Mert'in gözlerine bakarak, "Artık seninim" diyerek karşılık verdim. Şarkının sonuna kadar dans etmiştik. Mükemmel bir anı bozmak istemiyorlarmış gibi hiç kimse piste gelmemişti. Melek Ertürk'tüm artık. Mert Ertürk'ün eşi. İnanılması güç bir şeydi. Ama olmuştu.

Tam 4 saat boyunca defalarca oynamış, dans etmiş, tebrik edilmiş ve artık bitmiştim. Ayaklarımı hissetmiyordum.

Hala devam eden bir düğün eğlencesinde artık bayılmak üzereydim. Gözlerim etrafta dolanırken, herkesin mutluluğunu görebiliyordum. Bir anda karşılaştığım kişi ile duraksadım. Uzakta bana bakan ve içten bir gülümseme ile orada duran kişi ile kaşlarımı çattım. Sarışın, uzun boylu ve annemlerin yaşlarında olmasına rağmen gerçekten çok ama çok genç görünen bir kadındı. Böyle bir davetlinin olduğunu hatırlamıyordum. Üstelik kim olduğunu bilmesem de sanki bir yerlerden tanıdık geliyordu. Bu düşüncelerle dalmışken, omzumun altına kılan bir öpücük ile dikkatim dağıldı. Mert, "Yoruldu mu güzelim?" diye sorunca ona baktım. Kaşlarımla çatıklığını fark etmiş olacak ki "Sorun ne?" diye sordu. Tedirgin bir ses ile biraz önce baktığım tarafa bakıp, "Şuradaki bayanı tanıyor musun?" diye sordum. O anda orada kimse olmadığını görünce bir anda duraksadım. Mert, "Hangi kadını?" diye sor-du ve ben şaşkınca "Az önce oradaydı" diye söyledim. Mert etrafta gözlerini dolandırdı ve "Sanırım o tarafta hiç bayan yok güzelim" dediğinde konuyu kapatmıştık.

Neyse ki eğlencenin sonu gelmiş, çoğu misafir tekrar tebrik edip, düğünden ayrılmıştı. Geriye sadece bizler kalmıştık ve bizler içinde veda vakti çoktan gelmişti. Tekrar ağlayarak babama sarıldım. Savaş ile her ne kadar şakalaşsak da onunda gözlerinin benimkilerden farkı yoktu. Hele annem, artık hıçkırarak ağlıyordu. Anneme sınıksıkı sarıldığımda yüzümü iki avucunun içine alan annem "Melek'im, seni çok seviyorum. Bebeğim benim. Hep mutlu ol. Bu yüzün hiç üzülmesin olur mu? Biz her zaman buradayız. Her ne olursa olsun" dediğinde hıçkırımlarla anneme tekrar sarıldım. Herkes ile vedalaştıktan sonra geceyi geçirmek için Mert ile kendi evimize doğru yol aldık. Arabayı Doruk kullanıyordu. Onun morali sıfırdı çünkü gece boyunca İpek ona hep mesafeli davranmıştı. Mert elimi sınıksıkı tutuyor ve ara ara göz göze geldiğimizde o sıcacık, içimi rahatlatan gülümsemesini bana hediye ediyordu. Evin önüne geldiğimizde Doruk bizi tekrar tebrik etmiş ve içeri girene kadar beklemişti. Mert kapıyı açtığında tam içe-

riye giriyordum ki beni kucağına almasıyla küçük bir çığlık ağzımdan kaçtı. Mert, "Âdeti bozmayalım değil mi güzelim?" diye sorduğunda sadece kıkırdamakla yetindim. Mert beni yatak odamıza kadar kucağında götürdü ve tam kapının ora- da durduğunda kalbimin atışı artık normal değildi. Yavaşça kapıyı açtı, beni yere bıraktığında halen daha sırtım göğsüne dönüktü. Ellerini belimde hissettiğimde beni daha sıkı sardı ve tam omzumun üzerine küçük bir öpücük bıraktıktan sonra dudaklarını oradan çekmeden "Duş almak ister misin güzelim?" diye sordu. Bu beklenmedik soruyu kaybolan sesimle "E-evet" diyerek cevapladım. Mert beni tekrar aynı yerden öperek "Tamam, gelinliğini çıkarman da yardımcı olayım gel" dedi ve beni banyoya doğru götürdüğünde ayakları- mın titremesi daha da atmaya başladı. Kalbim nefes almama yetmeyecek kadar hızlı atmaya başlamıştı. Kalbimin atışının beni bayılmanın eşiğine getirdiğine bahse bile girerim. Çünkü şu anda Mert'in eli olmasa yere yığılabılırdim.

Banyoya girdiğimizde kocaman banyo bana asansör içi gibi gelmişti. İçimdeki kelebekler bana hiç yardımcı olmu- yordu. Mert, acı verici bir yavaşlıkta arkamdan gelinliğimin fermuarını indirirken, oracıkta bayılmamak için kendimle savaşıyordum. Göğsümde gevşeyen gelinlik bir çuval gibi yere yığılırken Mert'in ellerini saçımda hissettim. Saçımdaki birçok tokayı ustalıkla çıkarması beni şaşırtsa da saçlarımın omuzlarıma dökülmesi ile derin bir nefes verdiğini hissettim. Verdiği o sıcak nefes tüm bedenimin alev almasına sebep olsa da Mert'in ellerini sutyenim de hissetmem ile yerimde sıçra- mam bir oldu. Panikle ve titreyen sesimle, "Şey tamam. Bun- dan sonrasını ben hallederim" dediğimde Mert ile göz göze geldim. İlahi bir gülümseme ile bana yaklaşıp elini yüzüme yerleştirdi ve çıkarabileceği en seksi sesi takınarak, "Tamam. Bundan sonrasını sen hallet. Ben içerideyim " diye fısıldadı- ğında nefes dahi alamıyordum. Lanet olsun! Gerçekten nefes alamıyordum. Mert banyodan çıktığında yere yığılmamak için kabine tutundum. "Bu geceyi kalbim durmadan atlata-

bilirsem, bir daha asla bu kadar heyecanlanmam sanırım" diye düşündüm sonrasında ise kabine girip iyi bir duş aldım. Olabildiğince uzun tuttuğum duşun ardından suyun altından başka bir kıyafet yoktu. Banyoda kapının orada yerde duran gelinlikten havluyu, bedenime sardım. Sonra elime aldığım diğer küçük havluyla saçımı kuruladım. Derin bir nefesin ardından yaklaşık bir buçuk saattir banyoda olduğumu fark ettim. Belki beni beklemekten sıkılmış ve uyumuştur diye ümit ederek kapıyı açtığımda, Mert görüş alanıma girmedi. Kapıyı kapatıp oda-ya adımımı attığım anda odaya giren Mert ile olduğum yere çivilenirken, gözlerim Mert'in çıplak olan göğsüne kaydı. Alt-tan sadece eşofman giyiyordu ve üzerinde hiçbir şey yoktu. Kahretsin evet o kaslar bana şu anda şov yapıyordu. Hem de ne şov. Mert adım adım bana yaklaşırken, refleks olarak bedeye geriye doğru gittim ve sadece iki adımda sırtım kapı ile buluştu. Kaçmanın bir faydası yoktu biliyorum ama elimden geldiği kadar geç olmasını sağlamam gerekiyordu. Çünkü her an kalpten gidebilirdim. Ben bu düşüncelerde kaybolmuş nefesimi ararken, Mert ile burun buruna kaldık. Mert, o ateşli bakışları davetkâr dudakları ve şehvetli alıp verilen nefesi ile beni başka bir âleme sürüklerken, "Aklımı başımdan alıyorsun" diye mırıldandı. Bu cüretkâr itirafı karşısın da sadece gözlerimi kapayabildim. İçimdeki his o kadar yoğun-du ki şuracıkta bayılabilirdim. Mert ellerini yüzüme yerleşt-irirdi ve dudaklarıma bir öpücük bırakarak, "Bu gece olması şart değil güzelim. Sen ne zaman kendini hazır hissedersen o zaman olacak. Bu konuda benden korkmanı istemiyorum" diye fısıldadığında kendimi onun göğsüne doğru bıraktım. Bu kadar muhteşem olmak zorunda mıydı? Ya da kendimi bu kadar kaybetmemi sağlayacak kadar etkileyici. Böyle bir adama sahip olduğum için bir yerlerde muhakkak güzel bir şeyler yapmış olmalıydım. Bu hareketime karşılık Mert, elle-rini bedenime sararken, kulağıma "Sen artık benimsin güze-lim ve tüm geceler bizim olacak" diye fısıldadığında bu gece-

nin aslında ne kadar özel bir gece olduğunu fark ettim. Evet, onundum. Onu istiyordum. Mert, beni seviyordu. Beni asla incitmezdi. Onun için göğsüne yasladığım başımı hafif kaldırdım ve Mert'in o mükemmel gözleri ile göz göze geldiğim de gülümseyerek. "Bu gece olsun istiyorum. Olması gerektiği gibi sadece ilk. Onun için biraz paniğim" diye açıkladığı Mert'in bakışları kararmaya başladı. İçimde yükselen duygusalı, beni bambaşka biri haline getirdi ve elimle düşmemesi için sıkı sıkıya tuttuğum havluyu tutmayı bıraktım. Havlu bedenimden kayarak hızla yere yığıldı.

Nefesimin düzeni değişirken, içimdeki sürtük resmen kontrolü eline almıştı. Mert ellerini çıplak sırtıma yerleştirirken, o şahane dudakları dudaklarımı buldu. Kararmış gözleri, derinleşmiş bakışları eşliğinde hırıltı çıkan sesiyle, "Benim olmanı istiyorum gün ışığım" diye fısıldadı. İçimdeki duyguların coşması, tüm bedenimi arzuyla sarması karşısında "Senin olmak istiyorum Mep" diyerek fısıldadım. Evet, onunla olmak istiyordum. Her şeyim ile onun olmak. Ruhumla onundum. Bedenimin de onun olmasını ve bir bütün olmayı istiyordum. Mert'in dudakları, dudaklarımı daha tutkulu öpmeye başladığında, ellerinin belime dolanmış olmasına şükrettim. Çünkü her an yere yığılacakmışım gibi hissediyordum. Mert bunu fark etmişçesine beni kalçalarımından kavrayarak, havaya kaldırdı ve bacaklarımı beline doladığında nefes almadığımı fark ettim. İçimdeki duygu o kadar mükemmeldi ki tüm bedenimin her zerresinde hissediyordum. Omuzlarında olan ellerimi yüzüne yerleştirdim ve tutkulu öpüşüme devam ettim. Bu öpüşe Mert'in de aynı tutkuda karşılık vermesi baş döndürücü oluyordu. Oda resmen etrafımızda dönüyordu. Sadece birkaç saniye içinde sırtım yatakla buluştu. Yine aynı saniyede Mert'in bedenini üzerimde hissettim. Mert dudaklarını dudaklarımdan ayırıp yanağıma, boynuma öpücükler bıraktıkça benim nefesim daha da daralıyordu. Allah'ım mükemmel, tarifi imkânsız bir duyguydu. Eli vücudumun her yerinde acı verici bir yavaşlıkla

dolaşıp, içimdeki kelebeklerin daha da hızlı kanat çırpmasını sağlıyordu. Mert, bir an üzerimde doğruldu ve saniye geçme-
den yine aynı yerini aldığı anda titremeye başladım. Bu titreme
korkudan değildi. Vücutumdaki his yoğunluğundandı. Bu
istemisizce titrememe Mert, öpücükleri ile karşılık veriyordu.
kendimi kaybetme aşamasına geldiğinde Mert beni büyü-
leyen cümleleri fısıldadı kulağıma, "Güzelim bu gece olmak
zorunda değil, hazır değilsen durabilirim" dediğinde onun
tarafından bu kadar sevildiğime ve onun için ne kadar değerli
olduğuma bir kez daha inandım. Onun bu düşünceli tavrına
bir kez daha âşık olmuştum. Büyülenmiş gibi Mert'in boy-
numu, omzumu öpüşlerinde kayboluyordum. Dur dersem
duracaktı ama durmasını gerçekten istemiyordum. Onun için
tutkulu ve istekli bir şekilde dudaklarına yapıştığım da Mert,
bu hareketime karşılık öpüşünün arasından "Sadece uyuya-
biliriz de" diye fısıldadığında duraksadım. Gözlerimi Mert'in
kararan gözlerine diktim. Bu ne demekti şimdi? Ben kendimi
bu kadar hazır hissederken söylenecek veya istenecek bir şey
mi olarak görüyordu? Onun için sinirle "Sen benimle dalga-
mı geçiyorsun?" diye sordum. Öfkem gözlerimden belli olu-
yordu ki Mert tekrar dudaklarıma yapışarak beni susturdu.
Bu öpüş beni hem susturup, hem de yatıştırınca öpüşüne ara
verdi ve "Hayır, daha fazla istemeni sağlıyorum" karşılığı-
nı verince resmen kendimi kaybettim. Pislik başarıyordu da
onu bu durumda, şu anda, hatta şimdi istiyordum. Bu kadar
istememe rağmen Mert'in erkekliğini bacak aramda hissetti-
ğimde içimin kasılmasına engel olmadım. Bu kasılma bacak-
larıma da yansımıştı. Mert dudaklarını dudaklarımdan çekip,
tam kulağımın orada durunca, onun da artık dayanamayacak
durumda olduğu bariz bir şekilde hissediliyordu. Kulağımın
üzerinde nefesi tüm bedenimi yakarcasına fısıldadı.

"Kendini kasma güzelim" diye. Bu cümlesi üzerine içim-
deki cadaloz, 'senin için kolay. Canı yanacak olan benim ve
bundan zevk alacak olanda sensin' demeyi ihmal etmemişti.
Bu cümleyi her ne kadar dile getirmek istesem de kesik ke-

sık çıkan nefesim ile beraber sadece tamam anlamında başımı salladım. Mert dudaklarımı dudakları ile örtüp yavaşça içime girdiğinde Mert'in dudaklarının üzerinde "Mert!" diye çığlık attım. Canım acımişti. Öyle dayanılamayacak bir acı değildi ama yine de acımişti. Bu çığlığım ile anında duran Mert, arzudan kaybolan sesi ile "Durayım mı?" diye sorduğunda, kahretsin o sesi bile insanı baştan çıkarıyordu. Ona bu kötülüğü yapamazdım. Onun için gözümünden akan yaşa aldırmadan "Hayır, durma" diye fısıldadım. Mert hareketlerine çok yavaş bir şekilde devam ederken, benim acım yerini tarifi imkânsız bir hazza bıraktı. Mert'in git gelleri ile içimdeki duygu seli kabardığında aldığım nefesin ciğerlerime yetmediğini fark ettim. İçimde sıkışan bir şeylerin olduğunu nefesimin bana yetmediğini hissettiğim anda Mert, o ateşli aklımı başımdan alan ses tonu ile fısıldadı kulağıma "Seni seviyorum Gün Işığım" diye. Bu cümlesi ile dayanamayacağımı hissettim ve ismini haykırarak tükendim. Birçok parçaya ayrılmış ve birkaç saniye resmen kalbim durmuştu. Saniyeler sonrada Mert, kasıldı. Hızlandı ve ismimi haykırarak tükendi. Saniyeler sonra üzerine yığıldığında, başı boynuma gömülmüştü. Ellerim onun sırtında ona sımsıkı dolanmışken nefesimin normale dönmesini bekliyordum. Gerçekten bu yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Bu muhteşem adam benimdi. Bende bu muhteşem adamın olmuştum. Mert, başını gömdüğü boynumdan kaldırıp benim ile göz göze geldiğinde o kadar güzel gülümsedi ki bana, ona aynı onun gibi gülümseyerek karşılık verdim. Mert dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktıktan sonra "Benimsin güzelim, sadece benim." diye aşkla fısıldadığında gülümseyerek dudaklarına bir öpücük bıraktım ve aynı onun gibi fısıldayarak "Benimsin Mep. Sadece benim" diyerek karşılık verdiğimde gülümseyerek dudaklarıma yapıştı. Gün aydınlanana kadar tekrar, tekrar birbirimizin olduk. Birbirimize ait. Sonrasında ise huzurlu bir yorgunlukla, onun kolları arasında dalabileceğim en güzel uykuya daldım...

BALAYI

Sabah ışıkları gözlerim ile girdiği savaşı kaybetmiş ama Mert'in öpücükleri zaferi kazanmıştı. Boynumda hissettiğim ona ait küçük küçük öpücükler karşısında daha fazla dayanamayıp gözlerimi açmış ve Mert'e dönüp "Günaydın" diye mırıldanmışım. Mert kıkırdayan bir ses ile "Tünaydın güzelim, tünaydın" dediğinde gözlerim tamamen açılmış ve "Ne?" diye cırlamışım. Mert, bu halime kahkaha atarak "Saat 14.30" karşılığını verdiğinde ise ona inanamayan gözler ile baktım. Mert bana hınzırca bakıp "Sabaha karşı sızdığımızı hatırlatayım güzelim. Onun için normal" dediğinde, söylediğine inanamayarak kıpkırmızı oldum. Bu kadar rahat ve tatlı olmak zor iş olsa gerek. Ama gece olanları hatırladığımda kızarıklığuma daha fazlası eklenmişti. Mert bu halime ilahi bir gülümseme gönderdiğinde içimdeki sürtük uyuduğu uykudan dürtüldü ve içimdeki arzu çanını çalmaya başladığında Mert, "Utandın mı sen?" diye sordu. Ben bir umut başımı sağa sola çevirmeye başlamışım. Bu sorusu beni daha çıkmaza sokarken, içimdeki cadaloz ise ellerini beline yerleştirerek, 'Bu kadar utandırmak zorunda mıydı sanki?' Diye de içimden söylenmeyi de eksik etmiyordu. Mert, Arzu ve utanç duyguları içinde savaşılan bedenime daha da yaklaşıp, "Güzelim bu utanacağın bir şey değil. Artık senin kocanım ve inan bana bunu

her zaman tekrarlayacağız” dediğinde ise gözlerim kocaman oldu. Bir an içimdeki sürtük eline altığı yelpazesi ile kendini serinletmeye çalışıyordu. Bu söylediğine inanamayan bir tonda kahkaha atarak “Her zaman?” diye sordum. Mert alayımı anlamış gibi “Her saniye olarak da değiştirebiliriz güzelim. Sıkıntı yok” karşılığını verince kahkaham kesilmişti. İçimdeki tüm yandaşların gözleri kocaman olurken, Mert eli bedenimde kaymış ve çoktan üzerimdeki yerini almıştı. Saniyeler sonra beni o aşk dolu, tutkulu öpüşlerine hapsetmişti.

Duştan çıktığımda Mert odada yoktu. Üzerime giydiğim sort ve askılı badi ile odadan çıkıp, merdivenlerden aşağıya indim. Mutfaktan gelen sese ve kokuya doğru gittiğimde ise karşılaştığım görüntüye sadece dudaklarımı ısırarak baka kalmıştım. Mert üstü çıplak, alttan sadece eşofman ile mutfakta kahvaltı hazırlıyordu. O kadar seksi ve o kadar baştan çıkarıcı görünüyordu ki insanın kendini kaybetmemesi imkânsızdı. Sadece dakikalar önce yatakta birbirimizin olduğuna, şu andaki hislerimle inanmak güçtü. Mutfak kapısına yaslanıp, onun o muhteşem seksiliğini seyrederken Mert’ten bir gülümseme sesi yükseldi ve arkasından “Hala yatağa dönmek ister gibi bakıyorsun?” diye mırıldandığın da gözlerimi kocaman açarak, yutkundum. Dün akşamdan sabaha ve sabah yaşadıklarımız aklıma gelince suratıma bir gülümseme yerleştirdim. Çok güzel dakikalardı. Ve tekrarlanmasında bir sakınca görmüyordum. Hala arkası bana dönük olan Mert’in beline ellerimi doladım ve başımı sırtına yasladığımda “O yatakta yatmaktan hiçbir zaman bıkmayacağım” diye mırıldandığımda elindekini bıraktı, bana döndü ve “Bıkmana hiçbir zaman izin vermeyeceğim güzelim” karşılığını verdiğinde, şu anın bir rüya olmamasını diledim. Biz evlenmiştik. Ben artık Melek Ertürk olmuşum. Mert’in karısı. Onunla bana ait olan

bir evdeyiz. Bizim evimiz. Bu gerçekten rüya olamayacak kadar güzel ve gerçektir. Eğer rüyaysa bile uyanmayı şiddetle reddediyordum.

Çok eğlenceli bir şekilde kahvaltımızı yaptıktan sonra hızla masayı toplayıp, odama çıktım. Üzerime kot ve tişört giydikten sonra çantamı da kapıp aşağıya indim. Valizlerimiz hazır. Mert ise çoktan hazırlanmış beni bekliyordu. 2 Hafta sürecek olan balayımız bugün itibari ile başlamıştı ve Maldivlere gidiyorduk. Kum, güneş, deniz ve Mert çok güzel bir dörtlü oldular değil mi diye düşündükten sonra ise gülümsedim. Yavaşça arabaya gittik ve bizi bekleyen uçuş için havalimanı yoluna girdik. Yaklaşık bir saatlik bir trafiğin ve sıkıcı kontrol sırasının ardından Atatürk Havalimanından Maldivler havalimanı için kalkış yaptık. Uçakta Mert'e sarılmış hayaller kurarken, Mert'in başıma bıraktığı öpücüklerle de resmen mest oluyordum. Şaşılacak bir şey ama gerçektir. Şu anda babam yoktu. Savaş yoktu, Doruk, İpek hatta Rüya bile yok. Bir Mert ve bir ben vardık. O kadar olay ve kâbus düşmanlar, tehlikelere dair hiçbir durum yoktu. Huzurlu, mutlu bir tatil bizi bekliyordu.

Doha havalimanında yapılan aktarmanın ardından 4 Saatlik bir uçuşu gerçekleştirdik. Sonra Maldivler havalimanına iniş yaptığımızı belirten anons duyulduğunda gülümsedim. Uçak sarsıcı bir inişin ardından, durduğunda Mert ile ayağa kalkıp uçaktan çıkış yaptık. Valizlerimizi alıp dışarıya çıktığımızda, buranın ne kadar sıcak bir yer olduğunu anlamıştım. Kahretsin burası yanıyordu. Böyle bir sıcaklığı bu yaşma kadar hiç yaşamamıştım.

Havalimanı çıkışında bizi karşılayan kişi ile deniz uçakları bölümüne geçtik. Bizi bekleyen deniz uçağına bindikten yaklaşık 40 dakika ardından kalacağımız Maldiv köyüne gelmiştik. Adayı görür görmez deniz uçağının içini çığlıklandırma boğdum. Burası mükemmeldi. Harikaydı. Hatta harika ötesiydi. Benim çığlıklarına kahkahaları ile eşlik eden Mert,

bana sımsıkı sarılıp dudaklarıma tutkulu bir öpücük bıraktı. O muhteşem gülüşü ve o kahve cennetini andıran gözlerini gözlerime kilitleyerek "Buradan bir çocuk yapmadan dönmeyiz sanırım?" diye sorduğunda nefesim içimde kalmış, büyülenmiş gibi ona baktım. Anne olmak için hazır mıyım? Bilmiyorum ama Mert'in mükemmel bir baba olacağından emindim. Aynı babam gibi Yiğit amca gibi. Gözlerime bir cevap beklercesine bakan Mert'e gülümseyerek, "Belki" karşılığını verdim ve ona sımsıkı sarıldım. Saniyeler sonra ise kıyıya yanaşmıştık. Deniz uçağından çıktığımızda bizi karşılayanların eşliğinde kalacağımız yere doğru giderken Mert'te sokulup etrafı inceledim. Burası büyüleyici bir yerdi. Bir insan burada yıllarca, hatta hayatının sonuna kadar burada yaşanabilirdi. Masmavi, hatta turkuaz bir deniz. Bembeyaz bir kumsal sadece bu kadar bile yeterliydi.

Hava çok sıcaktı, deniz harika görünüyordu. Burada bizim gibi bir sürü çift vardı. İskeleye benzer bir yoldan, denizin üzerine yapılmış mükemmel bir evi andıran daireye doğru yürüdük ve beni büyüleyen eve giriş yaptık. Görevli bize anahtarları ve balayı boyunca yapılacak olan hizmetleri söyledikten sonra çıktı. Ben açık olan terasa doğru yaklaştım. Tamamen denizin üzerinde yapılmış bir ağaç evdi ve mükemmel bir deniz manzarasına sahipti. Ben manzaraya dalmışken belime dolanan eller ile gülümsedim. Mert tam boynumu öperek arzulu sesi fısıldadı. "Acaba yatak odasının manzarası nasıldır?" diye. İçimdeki sürtük çoktan samba dansına başlamıştı. Ben ise arzu ateşinin sardığı bedenimle kıvranarak, "Bakmak lazım" diyerek karşılık verdim. İşte o an ayaklarım yerden kesildi ve kendimi Mert'in kucagında buldum. Ağzımdan küçük bir çığlık kaçıp kahkaha atmaya başlayınca Mert, "Bakalım o zaman" dedi ve merdivenlerden yukarıya doğru çıkmaya başladı. Odaya geldiğimizde gülümsememi tutamıyordum. Mert beni kucagından indirdiği gibi tam cama gidiyordum ki hemen belimden kavrayarak,

kendine çekince sırtım göğsüne yapıştı. Başını boynuma gömerek, "Nereye güzelim?" diye sorduğunda, içimde yükselen duygu ile "Manzaraya bakmaya" diye fısıldadım. Mert, omuzuma bir öpücük bıraktı ve en seksi ses tonuyla "Bence çok güzelsin" karşılığını verince içimin eridiğini fark ettim. Bu adam gerçekten bir kadının aklını başından alma yolunu çok iyi biliyordu. Ne söylemesi gerektiğini, nasıl dokunması gerektiğini, nasıl bakması gerektiğini. Her şeyi gerçekten çok ama çok iyi biliyordu. Şu anda olduğu gibi...

Odaya dolan sıcak güneş ışıkları tüm bedenimi gevşetirken, bana ahtapot gibi sarılan sıcacık adama gülümseyerek baktım. Mert bana öyle bir sarılmıştı ki sanki kaçacakmışım gibi. Bana sarılı olan koluna gülümseyerek öpücükler bırakmaya başladığımda, gözlerimi Mert'ten alamıyordum. Her öpüşümde biraz daha gülümseyen suratı, gerçekten beni benden alıyordu. Ben öpücükleri sıralarken Mert, mırıldanarak "Biraz daha yukarı" diye söylendiğinde öpücüklerimi kolundan yukarıya doğru sıraladım. Tam omzuna geldiğimde Mert kısılan ses tonunda tekrar "Biraz sağa " diye yol tarif etmesine gülümseyerek omzundan, boynuna öpücükler ile bir yol çizdim. Mert'tin sıklaşan nefesini, hızla inip kalkan göğsünden anlayabiliyordum ve bu kendimi gerçekten çok iyi hissetmemi sağlıyordu. Şu anda onu baştan çıkaran benim ve bunu ona yapabildiğime inanmak gerçekten mükemmel. Dudaklarım boynunu bulduğunda, kısık bir inleme ağzından çıktı ve benim içimdeki kelebekler midemi patlatacak hızla kanat çırpmaya başladılar. Boynunu minik minik öpücüklere boğduğumda, arzudan artık hırlamaya dönüşmüş olan ses tonu ile Mert, "Yukarı" diye hırladığında söylediğine uyup, öpücüklerimi boynundan çenesine doğru yavaş yavaş çıkardım. Aslında dudaklarımın gelmesini istediği yer dudaklarıydı.

Ben sadece onu biraz çıldırtmak istiyordum. Bir nevi ilk gelenin intikamı. Onun için çenesine bir öpücük bıraktım. Mert "Çok az yukarı" diye mırıldandığında gülümseyerek burnuna öpücük bıraktım. Mert bu sefer gülümseyerek, "Biraz aşağıya güzelim" diye belirttiğinde dudağının hemen kenarına, daha çok yanağına gelecek şekilde bir öpücük bıraktım. Mert, isyan edercesine "Güzelim" diye hırladığında fısıldayarak, "Efendim" karşılığını verdim. Mert artık tükenmiş bir ses tonuyla "Oyun mu oynuyorsun?" diye sorduğunda gülümseyerek "Yoo beni daha çok istemeni sağlıyorum" karşılığını verdiğimde ise Mert ne olduğunu anlamışçasına gülümseyerek "İntikam ha" diye söylendi. Ben yanağını öpmeye devam ederek "Hı hı" diye fısıldadım. O anda Mert'in elini kalçamda hissetmem ile donup kalmam bir oldu. İçimin erdiğini, benliğimin kaybolduğunu hissettim. Diğer eli de sırtımı okşamaya başlayınca ağızımdan çıkan inlemeyi tutamadım. Mert ile göz göze geldiğimizde o kahve cenneti gözlerinin gözlerimi bir büyüye çektiğini hissettim. Gözlerim hafif aralık olan dudaklarına kaydığında, eli ile kalçamı sıktı ve karşı koyulmaz bir istek ile dudaklarımı dudakları ile örttüm. Mert tutkulu bir şekilde bana karşılık verdi. Yatakta hafif doğruldu ve beni kolları arasına hapsederken, ne ara altında kaldığımı anlamamıştım. Dudakları ile dudaklarımı resmen tüketirken, fısıldayarak "Biri intikam mı demişti?" diye sordu. Benim arzu ile kapanan gözlerim hızla açıldı. Sadece açılmakla kalmadı ve kocaman oldu. Bir an Mert'e baktığımda bana gülümsediğini gördüm. Kahretsin oyunumu bozmuştu. Bir anda beni büyülemiş ve istediğini yapmamı sağlamıştı. Anında büyüden kurtuldum ve debelenmeye başladım. Hızla Mert'e vurarak, "Hile yapıyorsun" diye söylendim. Mert kahkaha atarak ona vurduğum ellerimi yakaladı ve tek eli ile başımın üzerinde birleştirip, "Çok bile dayandım" diye mırıldandı. Sonrasında ise o mükemmel dudaklarını boynuma gömdüğünde karşı koymak mı? Bu şu anlık imkânsızdı. Sadece zevkle mırıldanarak, "Bununda intikamını alacağım" dedim. Mert aynı ona

yaptığım gibi "Hı hı" diye mırıldanarak karşılık verdi ve beni büyülemeye devam etti. Her ne kadar o büyüde kaybolsam da aklımın bir köşesinde bunun intikamını alacağıma dair planlarım vardı. Kesinlikle Mert'ti süründürecektim. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum ama mutlaka kıvrandıracaktım.

Balayının 2. gününe fazla erotik başlamış olsak da gün boyu denize girmiş, kumsalda gezmiş, eğlenceli birçok şey yapmıştık. Bir ara arayan İpek ile gülümsedim ve telefonu cevapladığımda İpek, "Balayı çifti nasılsınız?" diye sordu. Ben ise gülümseyerek "Mükemmel, siz?" diye sordum. İpek kahkaha atarak, "Aynı canım. Oturuyoruz herkesin selamı var" dediğinde gülümsedim. Aynı bıraktığım gibiydiler. Hiç ama hiç gelişme yokmuş gibiydi. İpek "Pek bir neşelisin. Mert iyi ilgileniyor sanırım?" diye sorduğunda utanarak "İpek!" diye bağırdım. Mert tezgâha elindeki bardağı bıraktı ve gülümseyerek "Yatağa geçiyorum güzelim. Çok bekletme" diye seslendiğinde gözlerimi kocaman açtım ve kıpkırmızı olarak "Mert!" diye bağırdım. İpek duyduğu ile kahkaha atarken, Mert'inde ondan farkı yoktu. Pislik anlamıştı İpek'in sorduğu soruyu ve edepsizlik yapıyordu. İpek kahkahasına ara vererek "Canım balayındasınız. Kardeş kardeş takılmayacağınızı bilecek yaştayız " diye söylendiğinde iyice utandım. Her seferinde bel altı şaka yapmasalar ne olur sanki? Yani bununda bir aşılma süresi var diye içimden çemkirdim ve hızla aklıma gelen soru ile sesimi daha da kısıtım. "İpek bir şey soracağım ama dalga geçmeden fikir ver." diye sorduğumda İpek hemen ciddileşmiş ve "Ne oldu canım? " diye sordu. Yutkundum ve doğru olup olmadığını düşünmeden, hızla "Mert'e küçük bir ders vermek istiyorum. Ama bu ders bana dokunamaması olacak." diye söylediğimde İpek biraz sessiz kaldı ve "Neden böyle bir şey istiyorsun. Ters giden bir şey mi var?"

diye sorduğunda Hemen "Hayır, o bana bir oyun oynadı ve intikamımı almama izin vermedi. Şimdi böyle almak istiyorum." diyerek açıkladığımda ipek gülümseyerek, "Ya kızım 2 hafta oradasınız tadını çıkarsana ne intikam ile uğraşıyorsun diye sordu ise de sitemle "İpek yardım edecek misin? Yoksa Rüya'yı mı arayayım?" diye inatla sordum. İpek kısa bir süre sessiz kaldı ve hızla "Regl olduğunu söyle istesen de dokunmaz" dedi. İşte o anda benim başımda şeytan boynuzlan çıktı. Suratıma şeytani bir sırıtma yayıldı. Bu mükemmel bir fikirdi. İpek'le yaklaşık 20 dakika daha konuştuk. Doruk olayını sorduğumda, Doruk'un onu sevmediğini, sadece yaşadığı acıdan dolayı acıdığını düşündüğünü ve bunun için ondan uzak durduğunu söylediğinde içim acıdı. Doruk böyle bir şey yapmazdı ki, aşkını gözlerinde görmemek aptallık olurdu. Ama İpek'te haklıydı. Hele söylediği "O bana yapma dedi. Sen arkadaşımın kuzeni fındıksın. Sen hep fındık ol İpek" cümlesini hiç unutmadığını ve unutmaya da niyeti olmadığını söylediğinde, Doruk'un işinin aslında ne kadar zor olduğunu fark ettim. Telefonu kapattıktan sonra kısa bir plan yaptım ve hızla yatak odasına geçtim. Odanın kapısını hızla açtım ve yine aynı hızla banyoya girdiğimde, kapının ardından bu hıza anlam veremeyen Mert'in sesi yükseldi, "Güzelim?" diye sesi endişeliydi ve ben bu endişesini fırsat bilip, "Bir saniye canım" diyerek onun telaşını arttırdım. Birkaç saniye içeride lavaboda kaldıktan sonra gülümsememi soldurdum, suratımı astım ve yavaşça banyodan çıktım. Hemen karşımda çıkmamı bekleyen Mert ile göz göze geldiğimde elini yüzüme yerleştirdi ve "Ne oldu?" diye sordu. Numara yapma zamanı diye içimdeki şeytan ayaklanırken memnuniyetsiz bir tavırla fısıldadı dudaklarım "Şey olmuşum" diye Mert kaşlarını çatarak "Ne olmuşsun?" diye sordu. Ben iyice utanmış gibi yaparak kafamı sağa sola çevirdiğimde Mert eli ile çenemi tuttu ve yavaşça göz göze getirdiğinde "Güzelim utanma da söyle. Ne olmuşsun?" diye çok kısık ve anlayış yüklü sesi ile

sorduğunda içimdeki cadaloz bana bu oyunu başlattığım için küfür ediyordu. Şeytan ise zafer işareti ile tebrik ediyordu. Bu transtan çıkarak, "Şey işte" diye tekrarladığımda Mert sıkıntılı bir nefes verdi. Sabrının tükendiği her halinden belli oluyordu ve tamda tahmin ettiğim ses tonuyla, "Güzelim o şey ne?" diye sorduğunda, ben fısıldayarak "Hasta olmuşum" diye bir anda söyledim. Mert hiç anlamayan gözlerle suratıma baktı. Sonrasındaysa elini alnıma koydu ve "Ateşin yok" diye söylediğinde, bu söylediğine oflayarak "Ya öyle değil!" diye söyledim. Mert tekrar anlamaz gözler ile bana baktığında sinirle "Ya regli olmuşum" diye söyledim. O anlamaz bakan gözleri bir anda kocaman oldu ve "Yok, artık. Şimdi mi?" diye sordu. Ben üzgün bir şekilde başımı sallayınca Mert sıkıntılı bir nefes alıp "Günü belli olmuyor mu bu şeyin?" diye sorduğunda daha da utanarak "Ya ne bileyim ben daha vardı. Erken geldi" diye söylendim. Sesimi titrek bir ses tonunda çıkarabildiğim için kendimi ayrıca tebrik edecektim. Mert halimi görünce beni kolları arasına aldı ve "Güzelim boş ver. Tüm geceler bizim. Bitince kaldığımız yerden devam ederiz" dediğinde şeytani bir gülümseme ile "Sanırım bir 6 gün bana dokunamayacaksın" diye söyledim. Mert'in bu sözüm ile resmen yutkunduğunu hissettim. Eli taş kesilmişti ve sesi de kaybolmuştu. 'Bu biraz fazlamı olmuştu sanki?' diye içimden geçirirken, Mert "O kadar sürüyor mu ya?" diye sordu. Ses tonunun verdiği hisle gülümseyerek, "Evet" diyerek onayladığımda, Mert derin bir nefes aldı ve benim ile göz göze gelerek, "6 gün sonra acısını fazlasıyla çıkarırsın o zaman" dedi ve dudaklarıma bir öpücük bıraktıktan sonra beni o güçlü kolları ile sımsıkı sardı. Şeytan boynuzlarım biraz daha uzadı ve sırtımda daha da büyüdü. '6 gün seni büyük bir eziyet bekliyor Mert Ertürk' diye içimden söylendim ve bende ona sımsıkı sarıldım. Biraz zor olacaktı ama intikamımı alacaktım. Üstelik fazlasıyla...

Yalanımın üzerinden 2 gün geçmişti ve Mert artık sınırda olduğunu belli eden çok fazla hareket sergiliyordu. Bana oldukça nazik davransa da çoğunlukla beni öpmekten ve dokunmaktan kaçınıyordu. Bu haksızlıktı ama bugün öldürücü vuruşu yapacaktım. Çünkü bende onu çok istiyordum. Şeytana uyduğum güne lanet okuyorum resmen. Ne akla hizmet balayında adamın dibindeyken böyle bir oyuna kalkışıyorsun ki diye kendime çemkirdikten sonra aynada şöyle bir kendime baktım. Renkli, seksi ve bir o kadar da tatlı olan bikinimi üzerime giymiştim. Saçlarımı her ne kadar beni yaksalar da açık bırakmışım. Güneş kremi sürmemiştim. Çünkü bunu Mert'ten isteyecektim. Elime havlumu ve güneş kremimi aldım. Merdivenlerden inip dışarıya açılan kapıdan geçtiğimde karşılaştığım görüntü ile yutkundum. Bir insan evladı bu kadar seksi olmamalı. Ve yine söylüyorum hiçbir insan evladı, benim yaptığım gibi bir salaklık yapıp böyle bir oyuna kalkışmamalı. Yahu adam insaf! Bu kadar seksi olunmaz ki diye içimdeki cadaloz tepinerek haykırsa da ben yine de bu salak aklım ile şeytana uyup bana sırtı dönük olan bu seksi adama doğru yaklaştım. En tatlı ve şirin olduğunu düşündüğüm sesimle, "Hayatım güneş kremimi sürebilir misin?" diye sordum. Mert her ne kadar gülen bir yüz ile bana dönse de beni görmesi ve tepeden tırnağa süzmesi ile nutkum tutuldu. Adam resmen bakışları ile beni yedi ve bende bittim. Mert kararan bakışlarını gözlerime kilitledikten sonra "Tamam, ama denize giremiyorsun diye biliyorum?" diye söylendiğinde gülümseyerek "Sadece güneşleneceğim" diye karşılık verdim. Mert tamam anlamında başını salladıktan sonra başı ile şezlongu işaret etti ve bende şezlonga doğru yürüdüm. Şezlonga uzandım ve Mert'in sırtına krem sürmesini bekledim. Sadece iki saniyelik bir zaman diliminde o güçlü parmaklarını sırtımda hissettim. Kremi sürerken dokunuşu tüm

bedenim alev almasına yetiyordu. Sırtımı yağladıktan sonra üstüne birde masaj yapması katlanılacak bir duygu değildi ama onunda şu anda benden farklı olmadığımı bilmek acı vericiydi. Şu şeytana uyduğum güne, o ana, hatta saniyeye binlerce kez küfür ediyordum. Ve telefondan gelen mesaj sesi ile bu küfürlerime ara verdim. Mert ellerini havluya silerken bende telefondaki mesajıma baktım. İpek'ten gelmişti. İpek, "Nasıl gidi..." daha mesajı tam okuyamadan telefonun şarjı bitti ve telefon kapandı. Bu duruma "Kahretsin şarjım bitti" tepkisini sesli bir şekilde verince Mert, "Ver bana takayım şarjı içeride" diye karşılık verdiğinde ona gülümsemem ve telefonu eline bıraktım. Telefonu alıp içeriye doğru giderken arkasından "İpek mesaj atmış okuyamadım. Açılınca bak olur mu?" diye bağırdığımda Mert gülümseyerek "Doruk'la bir an önce evlendirmeli bu fındığı. Merak ettiği ne varsa uygulamalı öğrenir o zaman" dediğinde gözlerim kocaman oldu ve arkasından "Mert!" diye bağırdım. Beni hiç takmadığını gördüğümde gülümseyip şezlonga sırt üstü yattım. Güneş ve deniz mükemmeldi. Bu güzel güneşin keyfini çıkarmaya başladım. Güneş anında tenimi yakmaya başlamıştı ve sadece 5 dakika sonra kapı eşiğinde beliren Mert'le göz göze geldim. Kaşlarının çatıklığını ve gözlerindeki kararmayı fark ettiğimde gülümsemem soldu. Çenesi kaskatı olmuş ve tüm kasları gerilmiş gibiydi. Kötü bir şey mi olmuştu? Panikle yattığım şezlongdan kalktım ve Mert'e bakarak, "Hayatım bir şey mi oldu?" diye sordum. Mert, sakın ama bir o kadarda hırlayan ses tonu ile "Evet olmuş. Hem de çok kötü bir şey olmuş" diye karşılık verdiğinde bedenim titredi. Korkudan kekeleyerek "Ne olmuş?" diye sordum. Mert, ses tonunu biraz daha sert bir tona getirerek, "Fındığın biri ile şeytanın biri beni oyuna getirmiş. Hem de fena bir oyuna" diye açıkladığında, duyduğum sözler ile gözlerim kocaman oldu. 'Kahretsin mesaj!' diye içimden geçirmeme "Lanet olsun İpek, o konu ile ilgili bir şey sormuş olamazsın değil mi?" diyerek mırıldandığım da Mert,

alaycı ama bir o kadar da kızgın olan ses tonu ile "Tam da o konunun nasıl gittiği ile ilgili bir soru sormuş güzelim" karşılığını verince içimden koca bir siktir çektim. Refleks olarak adım adım geriye gitmeye başladığımda, Mert'te adım adım bana yaklaştı. Durumu kurtarmak adına gülümseyerek "Aşkım sadece küçük bir oyundu" diye söylendim. Mert kaşlarını havaya kaldırdı ve "Küçük mü?" diye hayretle sordu ve ardından, "2 gündür sana dokunamıyorum. Neresi küçük bu oyunun!" diye hırladığında daha şeker görünmeye çalışarak, "Tamam, beni daha çok istemiş oldun ama değil mi?" diye sorduğumda ise Mert, havaya kaldırmış olduğu kaşlarını indirdi. Gözlerini kıstı ve daha tehlikeli adımlarla bana yaklaşıırken, avına sinsice yaklaşan aslandan farkı yoktu. 'Peki, ben avsam ne oluyordum. Ceylan falan mı? O zaman bu aslan beni yakalarsa ne yapardı' diye içimden sorarken, içimdeki cadaloz 'parçalar kaç!' diye bağırdı ve bende ona hak vererek kaçmak için kendime alan yaratmaya başladım. Mert, sinisi bakışları ile bana daha da yaklaşıırken hırlayarak "İntikam ha?" diye söylendi ve ben tedirgin bir şekilde gülümseyerek "Azıcık, yani yapmazsam içimde kalacaktı Valla bak" diyerek açıkladığımda Mert bir an duraksadı ve daha sesli bir şekilde "İçinde mi kalacaktı? Seni küçük şeytan, seni..." diye haykırınca artık kaçma zamanı geldiğini anladım ve arkamı döndüğüm gibi fırladım. Arkamdan "Gel buraya! Göstereceğim ben sana içinde kalmayı" diye bağırarak Mert'te hiç aldırış etmeden hızla merdivenlere yöneldim. Arkamdan hızla koşan Mert'in ayak seslerini de duyuyordum. Yaklaşık 8 basamaklı olan merdivenleri soluk soluğa çıktım ve odada ki banyoya kendimi atmayı hedefledim. Tam kapıyı açtım, içeriye girdim ki belime dolanan kollar sayesinde ayaklarım yerden kesildi. Banyoya girdiğim gibi soluğu tekrar odanın içinde aldım. Mert ellerini belimden çektiğinde onunla göz göze geldim. Gözlerindeki arzuyu hissedebiliyordum. Aynı his bende de vardı. Şu anda onu çılgınlar gibi öpmek, onun olmak istiyor-

dum. Mert bana vaklaşıırken kekeleyerek "Avım vakalayan aslan gibisin" diye söylendim. Mert hurlayarak "Avım vaka-
layan aslanlar ne yapar biliyor musun?" diye sorduğunda
içimdeki arzu ile fısıldayarak "Parçalarlar" diyerek karşılık
verdim. Mert doğru cevap derecesine başımı olumlu anlama-
da sallayabileceği en seksi şekilde salladı ve "Peki, nereden
başlarlar biliyor musun?" diye sorduğunda yutkundum. O an
ağzımın kuruduğunu hissettim. Tenim alev almış yanıyordu
içimdeki kelekeler nefes almama izin vermeyecek kadar hız-
la kanat çırpıyordu ve o anda sırtım tahta duvar ile buluşunca
Mert ile burun buruna kaldık. O kadar yakındık ki ve o kadar
yoğun bir duygu içerisindeydim ki her an bayılabiliyordum. Bu
düşüncelerden sıyrılıp, Mert ile göz göze geldiğimde bilmeye-
rum anlamında başımı salladım. Mert daha da kararan göz-
leri ile elini yavaşça omuz hizama getirdi ve saçlarımı hafif
geriye iterek, parmağını tam omuzun ve boynum arasında bir
yere dokunduğunda gözlerim istemsizce kapandı. O esnada
kulaklarıma Mert'in sesi tekrar geldi.

"Buradan başlarlar" dedi ve ben sesimi, beynimi, zihni-
mi her bir şeyimi kaybetmiştim. O yüzden şu anda istediğim
sadece o dudakların tenimde olmasıydı. Onun içinde kısık
ve istekli çıkan sesimle, "Sende oradan başla o zaman" diye
fısıldadım. Daha cümlem bitmeden Mert'in dudaklarını boy-
numda, ellerini kalçamda hissettim. Bense ayaklarımı beline
dolamış bir vaziyette kendimi onun o tutkulu dudaklarına,
güçlü kollarına ve bünyeye zarar bedenine bırakmıştım...

GİTME

Rüya gibi olan balayımız sona ermiş ve İstanbul'a dönmüştük. Her şey mükemmel ötesiydi. Mert ile her gün aynı yatakta uyanıp, beraber kahvaltı yapıp yine beraber işe gitmek gerçekten mükemmel bir duyguydu. Her ne kadar şirketteki bazı sekreterlerin kıskanç bakışları üzerimde olsa da bu bana sinir değil, zevk veriyordu. Gülümseyerek, tam önümdeki projeye yoğunlaşmış çalışıyordum ki hızla açılan kapım ile gözlerim gelen kişiyi buldu. Gelen kişi Doruk'tu ve buradan bakılınca hiçte iyi görünmüyordu. Doruk, "Söyle cadı ben nerede hata yaptım?" diye bıkkınlıkla sorunca aslında ne sorduğunu anlasam da ona "Ne?" diyerek karşılık verdim. Doruk gözlerini gözlerime dikerek "İpek!" diye hırlayınca gülümsemeye başladım ve koltuğuma yaslandım. Sinsi bir gülümseme ile "Çok zorluyor değil mi?" diye sordum. Doruk "Zorlamak mı? Yok, canım ne zorlaması. Ya biri bana Everest dağına tırman dese daha kolay tırmanırdım" diyerek karşılık verdiğinde resmen kahkaha atmıştım. Doruk bu halime "Omzumda ağladığın günleri unutmadım. Şu kız dayanışmanıza bir son verip, arkadaşına yardım etmeye ne dersin?" diye sorduğunda kendimi toparladım. İpek son zamanlarda Doruk'u gerçekten çok ama çok zoru oynuyordu. Doruk onu fena kırmış ve İpek intikam almaktan ziyade sanki Doruk'a inanmıyor-

muş izlenimi yaratıyordu. Hatta artık bu gerilime dayanamayıp, Amerika'ya anneannesinin yanına gitme kararı almıştı. Mert, ben, babam onun fikrini değiştirip, kaçırdığı kaydı için hazırlanmasını ve konservatuardan devam etmesi gerektiğini söylesek de İpek artık patlamış ve "Burada nefes alamıyorum. Her yerde annem var! Ve onun o kötü ölümü! Biraz uzaklaşmak istiyorum" demişti. Bu tepkisi ile hepimizi susturmuştu. Şimdi ise İpek yarın öğlen uçağı ile Amerika'ya gidiş biletini almıştı. Doruk onunla hiç görüşmemiş, hatta telefonlarını da açmamıştı. Ama gitmemesi içinde plan yapmaktan vaz geçmemişti. Tabi tüm planlar elinde patlamış ve artık ne düşüneceğini bilemez durumdaydı. Arkadaşımın bu durumuna çok üzülerken de olsa "Doruk bu durumun temelini sen attın. Şimdi ise zamanlaman yanlış. Senin onu sevmediğini, yaşadıklarından sonra acıdığını falan düşünüyor ki sana kendini ifade etmeye kalktığında ona söylediklerini biliyorum. Onlar çokta kolay unutulacak şeyler değil. Aynı zamanda o cümleleri kullanan birinin kalbini kazandığına inanması kolay değil." dediğimde Doruk'un bir küfür savurduğunu duydum ve gözlerindeki çaresizliği gördüm. Canı yanıyordu. Hiçbir şey yapamamaktan canı yanıyor ve bunu dindirecek bir yol bulamıyordu. Bu konuşmalarımız arasında kapıda beliren babam ise sırtarak içeriye girdi. Bize "Gençler yeni bir proje için artık aklınızı gönderdiğiniz yerlerden çağırmanız gerekiyor." dediğinde gülümseyerek yerimden kalktım ve babama "Aklimuz burada babacım sen projeyi söyle hallederiz biz" dediğimde babam Doruk'a bakarak "Senin aklını anladık ama bu gencin akli hiç başında değilmiş gibi duruyor" deyince Doruk "He valla Bora amca aklım başımdan gitti. Hatta aklım giderken bana ağırlık etmesin diye ruhumu da götürdü" karşılık verince babam tarifi imkânsız bir kahkaha attı ve Doruk'a bakarak "Aşk kokusu alıyorum ve içimden bir ses tehlikeli sulara açılmaya çalıştığını söylüyor" dediğinde Doruk fısıldayarak "Limanda kaldık ne açılması" diye söylendi. Babam

gülümseyerek Doruk'un karşısına geçti ve gözlerine odaklanarak, "Bak delikanlı. Aşkta iki yol vardır dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra eli ile gözlerini işaret ederek "Eğer birini gözlerin ile seversen, sadece arkasından gidişini izlersin" dedi ve duraksadıktan sonra babam elini kalbine koydu ve "Eğer kalbin ile seversen hiçbir yere gitmesine izin vermez, yanında tutarsın" dediğinde Doruk oflayarak "Kalbimle seviyorum ama gidiyor" diyerek sitem ettiğin de babam ayağa kalktı ve Doruk'a tepeden bakıp, ses tonunu daha sert çıkararak "O zaman yeteri kadar sevmiyorsun anlamına geliyor. Bırak gitsin" dedi ve benimle göz göze gelerek "Annen yemeğe Mert ile sizi davet etmemi söyledi. Plan yapmadıysanız beraber çıkalım Meleşim" diye sorduğunda olumlu anlamda başımı salladım ve babam bana gülümseyerek odadan çıktı. Gözlerim Doruk'a kaydığında koltukta put gibi oturduğumu gördüm. Bir süre ona hiç ses etmedim ve kısa bir süre sonrasında göz göze geldiğimizde Doruk "Hiçbir yere gitmeyecek" diye söylendi. Ben ise onun gözlerine bakarak "Hiçbir yere gönderme o zaman" dedim ve Doruk sırtıttığında planını çoktan hazırladığını anlamıştım.

Babamla beraber işler bitince çıkmış ve eve gelmiştik. Bizi özlemle bekleyen anneme sarılmış ve kocaman öpmüştüm. Bu arada hala suratında bin bir endişe olan İpek ile göz göze geldiğimde sitemle "Şu kara deniz inadından artık vaz geçen nasıl olur İpek" diye sordum ve İpek buna karşılık, "Bu konuyu konuştuk Melek" diyerek açılmakta olan bir konuyu hızla kapattı. Üstelemeyip, hızla masaya geçtiğimizde tüm neşemizle güzel bir yemek yedik. Ardından terasta oturup, Rüya'nın tasarımlarını dinledik. Mert yanımıza geldiğinde Gözleri Rüya'yı buldu ve yüzünü buruşturarak, "Nasıl oluyor da bu kadar konuşabiliyorsun?" diye sorunca Rüya daha

da hızlı bir şekilde "Yeter ama senden başka şikâyet eden yok kızların arasına gelme o zaman" çemkirmesine Mert kahkaha atarak, "Yemin ediyorum arada minik fara olmasa atardım seni şu terasta" dediğinde hepimiz gür bir kahkaha atmıştık. Gece boyunca eğlenceli dakikalar birbirini kovalamıştı. Ama Doruk İpek'in bu son gecesinde burada değildi. Gelecek gibide görünmüyordu. İpek her an gözlerini kapıya dikeyiyor ve bir umut gelmesini bekliyordu. Bir ara yalnız kaldığımızda sitemle, "Gitmek yerine kalıp bir şans vermeyi denersen, pişman olacağın bir şeyi de yapmamış olursun" dediğimde İpek'in gözlerinin dolduğunu hissettim. İpek fısıldayarak "Ona inanmak istiyorum ama olmuyor" dediğinde derin bir nefes aldım ve "Çünkü inanmak istemiyorsun. Senin yanındayken Doruk'un bakışlarını gören herkes sana aşık olduğunu anlar. Neye inandırmasını bekliyorsun?" diye sordum. Cevap olarak da koca bir sessizlik aldım. Sonraki iki saatte aynı sessizlikte geçti.

Mert ile kalkmış ve eve gitmek için arabaya binmiş yola koyulmuştuk. Arabada bir hüznün vardı. Eğer Doruk yarın İpek'i engelleyecek herhangi bir şey yapmazsa İpek kesinlikle gidecek ve bir daha da dönmeyecekti. Doruk bunun neresini kavrayamıyordu bilmiyorum ama kesinlikle onu engellemesi gerekiyordu.

Dün her ne kadar Doruk'un geleceğini umsam da gelmemişti. Annemlere gelmiştim ve yarım saat sonra havaalanına gidecektik. Herkes annemlerdeydi. Doruk yine ortalıkta görünmüyordu. İpek hızla tüm aile ile vedalaştıktan sonra alana götürülmek üzere yola çıktık. Her şeye inat trafik bugün açıldı. Havalimanına geldiğimizde uçağın kalkmasına neredeyse 2 saat vardı. Alana girince Savaş'ın şebeklikleri, Mert'in esprileri, Rüya ve benim gözyaşlarım ile gerçekten zor anlar

gülümseyerek Doruk'un karşısına geçti ve gözlerine odaklanarak, "Bak delikanlı. Aşkta iki yol vardır dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra eli ile gözlerini işaret ederek "Eğer birini gözlerin ile seversen, sadece arkasından gidişini izlersin" dedi ve duraksadıktan sonra babam elini kalbine koydu ve "Eğer kalbin ile seversen hiçbir yere gitmesine izin vermez, yanında tutarsın" dediğinde Doruk oflayarak "Kalbimle seviyorum ama gidiyor" diyerek sitem ettiğin de babam ayağa kalktı ve Doruk'a tepeden bakıp, ses tonunu daha sert çıkararak "O zaman yeteri kadar sevmiyorsun anlamına geliyor. Bırak gitsin" dedi ve benimle göz göze gelerek "Annen yemeğe Mert ile sizi davet etmemi söyledi. Plan yapmadıysanız beraber çıkalım Meleğim" diye sorduğunda olumlu anlamda başımı salladım ve babam bana gülümseyerek odadan çıktı. Gözlerim Doruk'a kaydığında koltukta put gibi oturduğumu gördüm. Bir süre ona hiç ses etmedim ve kısa bir süre sonrasında göz göze geldiğimizde Doruk "Hiçbir yere gitmeyecek" diye söylendi. Ben ise onun gözlerine bakarak "Hiçbir yere gönderme o zaman" dedim ve Doruk sırtıttığında planını çoktan hazırladığını anlamıştım.

Babamla beraber işler bitince çıkmış ve eve gelmiştik. Bizi özlemle bekleyen anneme sarılmış ve kocaman öpmüştüm. Bu arada hala suratında bin bir endişe olan İpek ile göz göze geldiğimde sitemle "Şu kara deniz inadından artık vaz geçsen nasıl olur İpek" diye sordum ve İpek buna karşılık, "Bu konuyu konuştuk Melek" diyerek açılmakta olan bir konuyu hızla kapattı. Üstelemeyip, hızla masaya geçtiğimizde tüm neşemizle güzel bir yemek yedik. Ardından terasta oturup, Rüya'nın tasarımlarını dinledik. Mert yanımıza geldiğinde Gözleri Rüya'yı buldu ve yüzünü buruşturarak, "Nasıl oluyor da bu kadar konuşabiliyorsun?" diye sorunca Rüya daha

da hızlı bir şekilde "Yeter ama senden başka şikâyet eden yok kızların arasına gelme o zaman" çemkirmesine Mert kahkaha atarak, "Yemin ediyorum arada minik fara olmasa atardım seni şu terastan" dediğinde hepimiz gür bir kahkaha atmıştık. Gece boyunca eğlenceli dakikalar birbirini kovalamıştı. Ama Doruk İpek'in bu son gecesinde burada değildi. Gelecek gibi görünmüyordu. İpek her an gözlerini kapıya diyor ve bir umut gelmesini bekliyordu. Bir ara yalnız kaldığımızda sitemle, "Gitmek yerine kalıp bir şans vermeyi denesen, pişman olacağın bir şeyi de yapmamış olursun" dediğimde İpek'in gözlerinin dolduğunu hissettim. İpek fısıldayarak "Ona inanmak istiyorum ama olmuyor" dediğinde derin bir nefes aldım ve "Çünkü inanmak istemiyorsun. Senin yanındayken Doruk'un bakışlarını gören herkes sana aşık olduğunu anlar. Neye inandırmasını bekliyorsun?" diye sordum. Cevap olarak da koca bir sessizlik aldım. Sonraki iki saatte aynı sessizlikte geçti.

Mert ile kalkmış ve eve gitmek için arabaya binmiş yola koyulmuştuk. Arabada bir hüznün vardı. Eğer Doruk yarın İpek'i engelleyecek herhangi bir şey yapmazsa İpek kesinlikle gidecek ve bir daha da dönmeyecekti. Doruk bunun neresini kavrayamıyordu bilmiyorum ama kesinlikle onu engellemesi gerekiyordu.

Dün her ne kadar Doruk'un geleceğini umsam da gelmemişti. Annemlere gelmiştim ve yarım saat sonra havaalanına gidecektik. Herkes annemlerdeydi. Doruk yine ortalıkta görünmüyordu. İpek hızla tüm aile ile vedalaştıktan sonra alana götürülmek üzere yola çıktık. Her şeye inat trafik bugün açıktı. Havalimanına geldiğimizde uçağın kalkmasına neredeyse 2 saat vardı. Alana girince Savaş'ın şebeklikleri, Mert'in esprileri, Rüya ve benim gözyaşlarım ile gerçekten zor anlar

yaşıyorduk. Lanet olasıca Doruk'ta hala ortalıkta yoktu. Biraz daha burada olmazsa her şey için gerçekten çok ama çok geçmesiydi. İpek, uçak biletine baktığında artık güvenlikten geçmenin içinde dolandı. Doruk halen daha yoktu. İpek son kez sarılarak güvenlik noktasına doğru yöneldiği anda duraksamasını ve bizimde sırtmamızı sağlayan ses kulaklarımızda yankılandı.

"Fındık!" diye bana seslenen Doruk gayet kendinden emin bir şekilde tam arkamızda duruyordu. Onun o sırtımda gördüğümde kesinlikle bunun bir plan olduğunu anladım ve olan biteni izlemeye başladım.

"Ben fındık değilim" diye karşılık verdi. İpek, sonrasından aslında şu anda nasıl hissettiğinin farkındaydım. Aynı şeyi her Mert'e baktığımda bende hissediyordum. Doruk, İpek'in yanına doğru bir adım atarken "Gidiyorsun ha" diye bir cümle kurdu. Bu cümlesine karşılık İpek'in yüzü düşerken Mert, "İşini biliyor pislik" dedi ve gözleri beni bulduğunda "Biz dışarı çıkalım" dedi panikle "Ama..." diye itiraz etmeye kalktığımda Mert gülümseyerek, "Gitmesine ne olursa olsun izin vermeyecek güzelim." Karşılığını verince gülümsedim ve hızla alandan dışarıya çıktık. Yaklaşık 15 dk. çıkışın hemen dibinde bekliyorduk. Mert endişelenmemem için güven verircesine elimi sıkıyordu. Rüya endişeli bir ses ile "Ya ikna edemezse?" diye sorunca Savaş alayla "Omzuna atmayı akıl eder merak etme bebeğim" karşılığını verince Rüya'nın gözleri kocaman olmuştu. Bende tedirgin bakışlarla Mert'e baktığımda Mert kahkaha atarak arkamda bir yere baktı ve "Sanırım akıl etmiş" dediğinde hızla arkama baktım. Gördüğüm tablo ile kala kaldığımda, Savaş'ında kahkahası yükseldi. Çıkış kapısından omuzunda çırpınan İpek ile çıkan Doruk, Mert'e bir elini uzatarak, "Abi anahtarlarını rica edeyim" dediğinde Mert hiç ikiletmeden anahtarı cebinden çıkardı ve Do-

ruk'un eline bırakırken İpek şokla, "Mert abi!" diye bağırdı. Mert onun bu tavrına daha da gülererek, "Fındık biz valizlerini alacağız sorun yok. Birbirinizi öldürmemeye çalışın" diyerek karşılık verdiğinde kulaklarıma inanamıyordum. Ben bu şaşkınlıkta bocalarken Doruk, İpek'i çoktan arabaya bindirmişti. Girdiğim şoktan tam kurtuldum hızla Mert'e "Neler oluyor? Sizin haberiniz var mıydı?" diye sormaya başladım Mert gülümseyerek başını sallayarak onayladı ve girdiği arabadan çıkmaya çabalayan İpek'i arabanın kapısını iterek durduran Savaş ile dikkatim dağıldı. Savaş "Hadi ama fındık. Elin gâvurlarını ne yapacaksın? Burada Doruk gibi bir aslan varken" dediğinde İpek'in gözleri kocaman açıldı. Tam bir şey söyleyeceği sırada Doruk arabayı çalıştırmış ve her ne söylediyse duymamızı engellemişti. Ben daha kendimi toparlayamadan çalışan araba ile kendimi koltuğa yapışmış buldum.

ŞÜPHE

Çalışan arabanın ardından baktıkça kahkaha atıyorduk. Aslında deli gibi seviyordu Doruk'u ama gurur böyle bir şey işte sevsen de unutamıyor, bazı lafları silemiyorsun. Hep aklında gönlünde yaşıyorsun. İpek'te öyle yapıyordu. Umarım Doruk ona, onu sevdiğini kanıtlar ve çıktıkları bu yolculuktan el ele dönerlerdi. Bu düşüncemi mırıldanarak "Umarım el ele dönerler" diye sesli halde söyledüğimde, elini omzuma atıp, beni göğsüne çekerek saçlarıma bir öpücük bırakan Mert, "Doruk onu seviyor ve İpek'in buna inanmasını sağlayacağından eminim" karşılığını verince ümitsizce "Ya ikna edemezse?" diye sordum. Mert, "Doruk o güzelim" dedi ve benimle göz göze geldiğinde "O olmasaydı ben Amerika'da o kadar cesaretlenemezdim" diye açıkladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ne demek Amerika'da bu kadar cesaretlenmezdim? Doruk ile daha önceden tanışıyorlar mıydı? Bu düşüncemi hızla Mert'e bakarak, "Siz birbirinizi daha önceden tanıyor muydunuz?" diye sordum. Mert, gülümseyerek elini bana uzattı ve "Çok uzun süredir değil" karşılığını verdi. Elimi daha sıkı kavrayarak "Hadi gidelim" dediğinde şok olmuş bir şekilde direnerek durdum. Mert bu hareketim ile duraksadı ve tekrar göz göze geldiğimizde "Ne zamandan beri?" diye sordum.

Mert o mükemmel gülümsemesini yüzüne yerleştirerek bana yaklaştı ve aramızda milimlik bir boşluk bırakarak durdu. Şunda eli ile önüme düşen saçı geriye itti ve "Amerika'da senden haber almaya çalıştığım zamanlarda ruh gibiydim. Bir gün mail adresime, bir mail geldi. Seni anlatıyordu. Nasıl üzüldüğünü, nasıl kötü olduğunu, her bir gözyaşını, hatta bir resmin vardı. Ağlarken çekilmişti. Altında da son bir yazı ile" dediğinde şok olmuş bir şekilde onu dinliyordum. Mert gözlerime bakarken ben kekeleyerek de olsa fısıldayarak, "Ne yazıyordu?" diye sordum. Mert, gülümseyerek "Bu gözlerden benim için bir damla yaş aksa ölürdüm. Sen nasıl dayanıyorsun? Diye yazmıştı" dediğinde nefes alamadığımı sandım. Bu çok büyük bir şeydi ve ben bu şokta dolanırken Mert'e donuk bir ses ile "Ama o zaman onu kıskanmış ve neredeyse benle kavga etmiştin" diye sorduğumda Mert, "Evet, kıskandım. Çünkü benim yıllardır göremediğimi o sadece 7 ayda görmüştü." karşılığını verdiğinde gülümsedim. Mert gülümsememe karşılık "O zamanlar onu öldürmek istiyordum. İnan bana bunu gerçekten yapmak istiyordum." dediğinde ona neden diye soran bakışlar ile baktım. Mert, "Çünkü hep onun yanında olduğun fotoğraflarını gönderiyordu. Ağlarken, gülerken, kızarken ama hep onun yanındayken olanlar. Sonra yemek olayı oldu ve baban, annen ile beraber gelmeyeceğini, senin geleceğini söylediğinde bu gelişin son şansım olduğunu ve senin elinden değil, kalbinden tutmam gerektiğini anladım. Sen oradan uçağa bindiğinde bu zevzek senin güvenliğe giden resmini gönderdi. Altına da 'sana kalbini gönderiyorum. Kalbini ona vermeden buraya gönderme' diye yazmıştı" dediğinde gülümseyerek Mert'e sarıldım. Mert'te bana sımsıkı sarıldığında "Sen ona hiçbir şey yazmadın mı?" diye sorduğumda Mert kahkaha atarak "Onu ilk gördüğüm yerde burnunu kollamasını yazdım" dediğinde onun gibi kahkaha atarak "Ona hiç vurmadın" diye söylendim. Mert, "Seni bana kalbini vermek için gönderdi. Ona sadece teşekkür edebilir-

dim" karşılığını verdi ve sarılmaya devam ettik. Ta ki arkadan Savaş "Oooo abicim birde kamera çağıralım. Bir dizinin final sahnesi olur bu görüntü" diyerek bozana kadar. Mert gülümseyerek ve Savaş'a hiç dönmeden "Böyle sahnelerin içine eden o kötü karakterlerden olmak zorunda mısın?" diye söylediğinde Savaş, "Tam 20 dakika o pozisyondasınız ve bıraksak sanırım 2 saat daha bozulmayacak bir durum" diyerek karşılık verdiğinde Mert, "Tamam, minik fare hadi gidiyoruz" dedi. Sesi tam anlamıyla alay ile yüklüydü. Buna karşılık Savaş, kocaman açtığı gözleri ile Mert'e "Abi bu bel altı oldu ama" diye söylendi. Mert, Savaş'a kahkaha atarak karşılık verdiğinde Rüya "Uğraşmayın ama benim farem ile" diyerek Savaş'ın koluna girdiğinde ise Savaş, Rüya'ya baktı ve "Bu farenin sana neler yapabileceğini biliyor musun be-beğim?" diye hırladığında Rüya "Hala şoförlüğünü ben yaparken hiç şansın yok farecik" dedi ve bu sefer hep birlikte kahkaha attık. Savaş isyan eden bir ses tonunda "Yaşlı adam zamanında minik fare derken büyüyeceğimi hiç hesaba katmıyordu anlaşılan" diye mırıldandı ve arabaya binmek üzere yürüdük.

Yaklaşık 1 saatte eğlenceli kahkahalarla eve geldik. Arabayı park ettikten sonra eve girdik ve o anda babamın öfke ile yükselen sesi salonda yankılandı. Birine fena bağıırıyordu ve babamın sesini bu güne kadar hiç böylesine öfkeli duymamıştım. Bunun sebebini öğrenmek için hızla salona doğru yöneldiğimizde karşılaştığımız kişi ile donup kaldık. Can Bey'di bu ve babam ona öfke ile bakıyordu. Babam bizi fark etmeden öfke ile "Geldiğin gibi geri döneceksin! İpek öldü anladın mı? Öldü! Bu saçma sapan düşüncelerini kendine sakla" diye haykırdığında Mert ile göz göze geldik. Mert kaşlarını çatarak babama doğru yaklaşırken, eli ile olduğum yerde kalma-

mi işaret etti. Arkamdan Savaş'ta hareketlenip babama doğru yürüdüğünde hala ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Can Bey babama, "Sadece bir kez beni dinle. Onu morgda görmedin. Öldüğünü söyleyemezsin" dediğinde babam artık dayanamayarak Can denen adama sıkı bir yumruk attı. Adam sendeledi ve Mert hemen babama yapışarak durdurmaya çalışırken annem sert bir ses ile "Bu saçma teorilerini de al ve defol git Can! İpek öldü. Ölmeseydi bunca yıl ortaya çıkarırdın!" diye bağırdığında Rüya ile göz göze geldik. Burada ne oluyordu ki? Bu saçmalıkta neyin nesiydi? Ben bu sorularda kaybolurken Can denen adam "Ya ortaya çıkamıyorsa" diye sorduğunda babam artık hırsla "Seni gebertme mi istemiyorsan defol git buradan ve sakın bir daha karşıma çıkma!" diye bağırdığında Can, "Sen umursamasan da ben bu işin peşini bırakmayacağım" diyerek çıkışa yöneldiğinde annem arkasından "Yaptığın hatanın bedelini vicdanını rahatlatmak adına saçmalayarak ödemek yerine o hataları yapmamaya çalış. İpek senin iradesizliğin yüzünden öldü veya öldürüldü. Ama bunun zeminini sen hazırladın. Zamanında senin saçma sapan sunduğun bir oyun yüzünden yıllarca nasıl üzüldüğümü hiçbir zaman unutmadım. Kerem'in kızı İpek'ten de uzak dur. O bize emanet ve senin bu saçmalıklar ile ona yaklaşıpna izin vermem." dediğinde gözlerim kocaman oldu. İpek'e, İpek halama çok benzediğini söylemişti. Ona hayran gözler ile bakmıştı. Bu düşüncelerim ile nefesim kesilirken babam, "Can hangi cehennemden geldiysen geri dön" diye hırladı ve Can Bey evden çıktığında annem babama sınıksız sarılırken korku dolu ses tonu ile "İpek için iyi şeyler düşünmüyor. Onu uzak tutmanın bir yolunu bulmalıyız?" dediğinde Mert, "Şu durumu bir anlatır mısınız ne oluyor?" diye sordu. Babam, Mert ile göz göze geldi ve derin bir nefes alarak "İpek'i görmüş. İpek ile halası birbirine çok benziyor ve bu şerefsiz aklında senaryolar uydurup, İpek ile görüşmek istiyor" dediğinde Mert hızla "Ne gibi senaryolar? " diye sordu. Babam, "İpek

halanızın yaşadığına dair" diye söylendiğinde Mert şaşkınlıkla, "Öyle bir olasılık var mı?" diye sordu. Babam derin bir nefes aldı ve başını olumsuz anlamda sağa sola sallayarak, "Kesinlikle yok. Kerem onu kendi elleri ile gömdü. Morgda gördü ve en önemlisi bunca şey oldu. İpek muhakkak ortaya çıkardı. Hande teyzeniz onun kardeşi gibiydi. Onun ölümünde çıkardı" dediğinde Mert, "O zaman neden bu şekilde söylüyor? Yani bir güvencesi olmalı" dediğinde babam sert bir şekilde "Hayır, bir güvencesi yok!" dedi ve derin bir nefes alarak koltuğa oturdu. Sonrasında ise bıkmış bir ses tonunda "İsviçre, İtalya ve Polonya'da İpek halanıza benzeyen kızlar ile İpek diye çıkmış. Hatta psikopatlığa bağlamış. İtalya'da neredeyse tutuklanıyormuş. Kız onu reddettiğinde şiddete başvurmuş" dediğinde hızla "Ne yani şimdide İpek'i mi kafaya taktı?" diye sordum. Babam oflayarak "Sanırım. İpek ile karşılaşmamasını sağlamalıyız" dedi ve Mert, "Doruk sürekli yanında olacaktır" karşılığını verdi. Babam gülümseyerek, "Delirmezse tabii" karşılığını verdiğinde Mert'te babam gibi gülümseyerek, "Ondan pek emin değilim" karşılığını verdi. Savaş kahkaha atarak, "Şu anda ne olduğunu tahmin ediyorum" dedi ve sesini İpek gibi yapmaya çalışarak, 'Pislik, odun, uyuz, dağ ayısı çabuk beni geri götür!' diyerek avazı çıktığı kadar bağıırıyordu" dediğinde babam, kahkaha atarak hemen yanında oturan Savaş'ın başını koltuğunun altına alıp sertçe göğsüne çekti. Ve sırttan bir ses tonunda, "Minik fare, kızların haykırıışları ile dalga geçilmez. Bu onlarla iyi geçinmen için altın kural" dediğinde Savaş, hızla başını çekti ve babam ile göz göze gelerek "Büyüdüm artık yaşlı adam. Başlayacağım minik farenize" diye haykırdı. Babam onun bu tepkisine kahkaha atarak "Tamam, koca fare diye değişelim" dediğinde Savaş, "Ya fare kısmını değil baba. Bıktım artık" dedi. Babam daha da gür bir kahkaha atarak ayağa kalktı. Annemi kolları arasına alarak, Savaş'a baktı ve "Sana ta be-bekken bunların acısını çıkaracağımı söylemiştim. Onun için

katlanman gerekiyor minik fare" dediğinde Savaş ofladı. Bizlerse kahkahaya boğulduk. Bu koca bebekler asla büyümeyecekti. Hep bu kadar tatlı ve mükemmel kalacaklardı.

Evdeki gerginliğin son bulmasıyla eğlenceli saatler geçirdik ve kendi evimize gitmek için evden ayrıldık. 1 saatlik araba yolculuğunun ardından evimize gelmiştik. Mert kapıyı açtığında içeriye girmem için açık bırakınca ona gülümseyip, kapıdan girdim. Mert'te kapıdan girdiğinde kapanan kapı ile Mert'tin kollarını belimde hissetmem bir oldu. İçimdeki duygu yoğunluğu bir anda tüm bedenimin alev almasına neden olurken, Mert'in dudaklarını boynumda hissetmem uzun sürmemiştir. Bu durum karşısında kapanan gözlerime engel olamıyordum ve nefesim ciğerlerime yetmiyordu. Mert fısıltılı bir ses tonunda "Hadi bebek yapalım" diye söylediğinde dudaklarım, mutluluk sırtmasına bürünürken Mert, "Sana benzeyen küçük bir kız hiçte fena olmaz güzelim" dediğinde ise kollarında dönerek ellerimi boynuna doladım. Aslında fena fikir değildi. Mert'e benzeyen yakışıklı mı yakışıklı bir erkek çocuğumuzda olabilirdi. Gülümseyerek, "Ya da sana benzeyen bir erkek" dediğimde Mert'in kararan gözlerine eşlik eden o arzulu sırtması ile karşılaştım. Kim bu adama hayır diyebilirdi ki? Yani şu anda ben hayır kelimesini dahi bulamıyordum. Mert, "Hiçte fena olmaz" dedi ve dudakları dudaklarımı bulduğunda hızla beni kucağına aldı. Merdivenlerden tek tek çıkarak yatak odasının kapısını bulduğumuzda, tüm bedenimiz arzudan ibaretti. Bir gün bu adama doya-bilecek miydim acaba? Diye düşüncelerle kendimi o arzulu, beni isteyen kollara bıraktım.

Sabah ışıkları her ne kadar dirensem de sızlayan bedenime rağmen beni uyandırmayı başarmıştı. Dün akşam gerçekten yorucu bir gece olmuştu. Son dakikalarında kalan güçümüzde birbirimizin olmaya harcadığımızdan kalan tümümüz. Gözlerimi açtım ve bedenime ahtapot gibi dolanmış olan Mert'in kollarında döndüğümde hala uyuduğunu gör-
 düm. Dudaklarına küçük bir öpücük bıraktığımda gülümsedi ve "Günaydın güzelim" dediğinde ona "Günaydın Mep" karşılığını verdim. Mert, gözlerini açıp dirseğinden destek alarak doğrulduğunda üzerimdeki örtü biraz açılmıştı. Bu görüntü karşısında Mert, sırtarak örtüyü parmağı ile hafif kaldırdı ve çıplak vücudumu gözleri ile süzdükten sonra keyifle mırıldanarak "Kahvaltı süper görünüyor" diye en seksi tonunda mırıldandı. Şımarık bir tavırla "Bence ilk önce kahvaltı yapalım" dedim. Mert kısılan gözleri ile gözlerime baktı ve "Zevkle" diyerek üzerime doğru uzandı. Buna karşılık ben hızla "Gerçek bir kahvaltı Mert!" diye bağırdım. Bu Mert'i durdurdu mu? Tabi ki hayır. Elleri tüm bedenimi sararken, dudakları aklımı alacak şekilde boynuma çoktan gömülmüştü. Ah bu adama ne zaman hayır diyebilecektim acaba diye düşünmeye çabalasam da beceremeyip kendimi Mert'in dudaklarına teslim ettim.

Yataktaki büyümlü dakikalardan kurtulmak her ne kadar zor olsa da, kalkmış ve kahvaltı yapıp şirkete gelmiştik. Mert kendi ofisine geçerken bende hızla kendi ofisime geçtim. Bugün, gerçekten çok işim vardı. Doruk şuanda aşk tatilinde olduğundan tüm proje işleri bana kalmıştı. Alaçatı projesi ve babamın bize verdiği yeni proje. Yüzümü ekşitip, bilgisayarımda toparlamam gereken işlere gömüldüm. Bir süre sonra açılan kapım ile bakışlarım kapıdaki kişiye yöneldi. Karşılaştığım kişi ile kaşlarım çatılırken, aynı zamanda da kim oldu-

şunu anlamaya çalışıyordum. İçeriye giren adam iş adamından çok, sıradan bir insana benziyordu. Kot pantolon, spor bir gömlek giymişti. Gülen bir surat ile bana yaklaşarak, "Melek Hanım?" diye sorarcasına seslendiğinde "Evet, benim" karşılığı verdim. Adam bana yaklaştı ve iznim olmadan karşımdaki koltuğa oturduğunda yine aynı gülümseme ile elinde olan bir CD'yi bana uzattı. Ne olduğunu anlamayarak "Bu ne ve siz kimsiniz?" diye sordum. Adam daha da çok gülümseyerek, "Tabi pardon" dedi ve elini bana uzatarak "Ben Caner bu CD'yi siz vermem söylendi" dediğinde kaşlarım çatıldı. Onca olayı göz önünde bulundurarak, hızla "Ne var içinde?" diye sordum. Adam kendinden emin ve bir o kadar da itici olan sırtmasıyla "Bilgisayara taktığımızda göreceksinizdir. Ben sadece bu kadarını yapmak ile görevlendirildim" dediğinde kaşlarım daha da çok çatıldı. CD'yi almadığımı fark ettiğinde masaya bırakıp, koltuktan hızla kalktı ve tam kapıya gidecekken şaşkınlığımdan kurtulup, "Hey kim gönderdi bunu?" diye sordum. Adam bana hiç bakmadan kapıdan çıkarken, "Sadece izle" dedi ve eli kapıya gittiğinde kapı açıldı. Bu sefer kapının ağzında duran kişiye baktığımda kaşları çatılmış bir adet Mert olduğunu gördüm. Mert'in gözleri beni bulduğunda, ona şaşkın gözler ile baktım. Bir an gözlerim adamı bulduğunda Mert'e ölümcül bakışlar ile bakıyordu. Sanki baş başa olsalar onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. Mert'in bakışları da ondan farklı değildi. Ben neler olduğunu sormaya kalktığımda adam sinirle Mert'in omzuna çarpıp çıktı ve Mert kapıyı sert bir şekilde çarparak, "Ne işi var bu adamın burada!" diye sordu. Bu soruyu bana mı soruyordu? Kaşlarımı çatarak, "Bu adamın kim olduğunu bile bilmiyorum." dedim ve elimdeki CD'yi göstererek, "Bana bunu getirmiş" dedim. Mert kaşlarını daha da çatarak yanıma doğru yaklaştı. Elimdeki CD'yi aldı ve gözlerini tedirginlikle gözlerime dikerek,

"Ne olduğunu söyledi mi?" diye sordu. Bu neyin tedirginliğiydi. Bu neyin korkusu anlamıyordum ama şaşkın bir

ses tonunda "Sadece izle dedi" dedim. Mert, dişlerini kırılacakmış gibi sıkıştığında bu işte bir iş olduğunu ve Mert'in hayatında bilmediğim bir konunun olduğunu hissettim. Bilmediğim bu şeyin canımı yakacağını, üzüleceğimi hissettim. Mert'in elindeki CD'ye uzandım, elinden aldım ve Mert'e göstererek, "Sanırım sen içindekini biliyorsun" diye sordum. Gözleri gözlerime kilitlenirken, "İzlemem gerekiyor mu?" diye de ekleyerek sorumu devam ettirdim. Mert, gözlerime o sıcacık bakışı ile bakıp, derin bir nefes aldı ve "İzlemene gerek yok güzelim" dediğinde elimdeki CD'yi alıp elimi tuttu ve "Hadi dışarıya çıkalım ve o CD'nin içinde ne olduğunu anlatayım." dedi. İçimdeki cadaloz 'CD'yi bilgisayara tak' diye haykırırken, kalbim 'Mert'i dinle ve CD'yi unut diyordu.' ikisi arasında çırpınırken Mert'in gözlerine baka kaldım. Ne yapmam gerekiyordu bilmiyorum ama içimden bir ses duyacağım ciddi bir konu olduğunu haykırıyordu...

GÜVEN

Elimde içinde ne olduğunu bilmediğim bir CD vardı. Gözlerim bana güven diye bakan Mert'in gözlerinde bir cevap arıyordu. Ne olabilir ki bu CD'de? Ya da Mert, benden ne saklayabilir ki? Diye düşünürken bana yalvaran gözler ile bakan Mert'e gülümsedim. Kalbimi seçip elini sıktım ve "Tamam, çıkalım hadi" dedim. Onunda yüzü aynı benim ki gibi ışıldadı. Elimdeki CD'yi hızla ikiye ayırdım ve çöpe attığımda, masanın üzerinde duran çantamı aldım ve bana hayran hayran bakan Mert'in dudaklarına bir öpücük bıraktım. Elimini ona uzatarak onunla beraber dışarıya çıktım. Arabaya binip, Bebek sahiline geldiğimizde arabayı park edip, sahilde yürümeye başladık. Önümüze bir bank çıkınca oturduk ve başlaması için Mert'in gözlerine baktım. Sonrasında da "Her ne kadar kötü olursa olsun sadece doğruyu istiyorum" dediğinde Mert başını olumlu anlamda sallayarak, derin bir nefes aldı ve gözlerime bakarak "Güzelim o CD'de Naz ile benim görüntülerim vardı" dediğinde yutkundum. Tüm tenim alev aldı ama hazdan veya zevkten değil, duyacaklarının verdiği korkudan. Titreyen sesim ile "Na- Naz Kim?" diye sorduğumda "İçimden lütfen bana sevgilim deme lütfen lütfen!" diye dua ediyordum. Mert, "Amerika'ya gittiğimde Hande teyzenin benim için ayarladığı temizlikçi" diye tanıttığında, temizlikçi ile ne gibi görüntüleri olabileceği hakkında

beynimden bir film şeridi geçmeye başladı. Dile dökmemem gibi bakıyordu. Mert, "7 aylık hamileydi. Ama hala temizliğe miyordum. Zaten öyle çok işi olmuyordu. Yemek yapıyordum, elimden geldiği kadar ona iş çıkarmamaya çalışıyordum. Ya nında birde gençten bir arkadaşı gelirdi. Ona yardım etmek için bende sessiz kalıyordum. Belki ihtiyacı vardır diye." dedi eklediğinde hızla "Neden?" diye sordum. Mert, "Hamileydi ve o çocuğunun babasından kaçıyordu" diyerek açıklığa kavuşturduğunda kaçlarını şaşkınlıkla havaya kalktı. Hikâyenin tamamını anlatması için sadece sesiz kaldım.

"Caner, Naz'ın kuzeni. Naz Amerika'da üniversiteye burslu gelmiş. Okulda Emre diye bir pislik ile tanışmış. Bu pislik onu kandırılmış birlikte olmuşlar falan sonra ortada bırakmış kaçmış. Kız okula gidememiş, bursu yanmış. Üstüne birde hamile olduğunu öğrenince iyice yıkılmış. Kıyamamış aldırmaya, ailesine de dönememiş. Zaten baba yok. Anne desen başkası ile evlenmiş. Naz'ın Amerika'da burslu okuduğunu dahi bilmiyorlarmış." dediğinde derin bir nefes aldım ve Mert'in gözlerine bakmaya devam ettim. Mert elimi avuçlarının içine aldı ve konuşmasına sanki o anı yaşıyormuşçasına hissederek anlatmaya devam etti.

"Bir gün okuldan geldim. Naz'a o geri zekâlı ulaşmış. Yani ortada bırakan sevgilisi. Çocuğu aldırmadığını öğrenince bir sürü hakaret etmiş. Ağlarken budum. Çok iyi bir kızdı ve gerçekten iyi davranılmayı hak ediyordu. Sonra ise bir anda sancısı tuttu. Hastaneye götürdüm. Doğuma aldılar. 1 saat sonra doktor çıktı. Yanında bir hemşire, kucagında bir erkek bebek ile bana Naz'ın öldüğünü ve bir oğlum olduğunu söylediler. Bebeği kucagiıma bıraktılar. Ne diyeceğimi bilemedim. O gencecik kız gitmişti. Kucagiımda minicik bir bebek." dediğinde nefesimi tuttum. Duyduklarım gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Mert'in o dakika neler hissettiğini anla-

maya çalışıyordum ama olmuyordu. Böyle bir olay karşısında ne yapılabilirdi ki? Ben bu düşüncelerde savrulurken Mert, "Bebeğin babası olmadığımı söyleseydim onu çocuk esirgeme kurumuna gönderirlerdi. Muhtemelen 15 yaşına gelmeden oradan kaçır ve Amerika'daki o sokak serserilerinden biri olurdu." dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Mert bu halimi gördüğünde hızla "O küçücük bebeği o buz gibi odalara, o katı yürekli bakıcılara ve acımasız çocukların insafına bırakamazdım. Naz ona kıyamadı. Ve o kadar zorluğa rağmen dünyaya getirme kararı aldı. Bende onu oradakilere bırakmadım. Babası olduğumu söyledim ve kimliğini çıkardım." dediğinde gözlerime biriken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeğe başladı. Mert, parmağı ile gözyaşımı silerek, "İnanmazsan anlarım ama gerçek bu. O CD'de benim evimdeki görüntüleri var ve sonunda da bir adam Umut'un benden olduğunu ve Naz'ın ölümüne sebep olduğumu söylüyor" dediğinde bu söylediğine şaşırarak "Neden seni sorumlu tutuyor" diye sordum. Mert, "Naz'a doktoru tehlikeli bir doğum olacağını ve hayati riski olduğunu söylemiş ama Naz bebeği aldırırmaktansa, dünyaya getirmeyi tercih etmiş." diye açıkladığında Mert gözlerime daha dikkatli bakarak "Umut'un babası değilim ama bugün olsa yine aynısını yapar, onu orada bırakmazdım güzelim" dediğinde onun o kocaman yüreğine sımsıkı sarıldım. Bir insan bu kadar merhametli nasıl olurdu. Nasıl bu kadar büyük bir sorumluluğu üstlenebilir ki diye düşünürken Mert'e "Sen nasıl muhteşem bir insansın" diye fısıldadım ve ona daha sıkı sarıldım. Mert'te bana sıkıca sarılarak boynumu öptüğünde "Sana söyleyecektim ama doğru zamanı bekliyordum. Öyle birden söylenebilecek bir şey değil. sadece babam biliyor" diye açıkladığında gülümseyerek gözlerine baktım ve "Peki, o nerede? Yani Umut onu görmek isterim" diye sorduğumda Mert gülümseyerek "İstanbul'da babamın çok güvendiği bir teyzesi var. Her zaman görmeye gidiyorum. Neredeyse 1 buçuk yaşında oldu. Çok fazla tatlı ve cin gibi bir çocuk. Çokta hınzır bir görsen. Kader teyzeyi

canından bezdirdi." dediğinde kahkaha atarak "Onu görmek istiyorum" dedim. Mert bana içtenlikle gülümseyerek, "Tamam, hafta sonu gider görürüz" diye karşılık verince sevinç biliyordum. Ama bu kadar mükemmelini beklemiyordum...

Yaklaşık 1 buçuk saat boyunca Mert'ten, Naz'ı ve Umut'u dinledim. Naz'ın kuzeni Caner'in aslında Umut'un karşılığında Mert'ten para koparmaya çalıştığını ve hukuki olarak babası Mert görüldüğü için hiçbir şey yapamadığı, son olarak da benim ile tehdit ettiğini öğrendim. Mert anlattıkça ona tekrar tekrar âşık oldum. Sonra ise kalkıp işe geri döndük. Kısa bir süre İpek ile konuştum, tahmin ettiğim gibi Doruk için aynı cümleleri sarf ediyor, onu geri götürmesini söylüyormuş ama Doruk ne yapıyormuş, tam da kendinden bekleneni, sadece gülüp "Sana bir ömür beynimi yeme fırsatı veriyorum ve sen tepiyor musun?" deyip İpek'i daha da çıldırtıyormuş. Birbirlerini öldürdüklerinin haberini almadan önce anlaşıp dönseler fena olmazdı.

O gün işe geri dönmemiş ve yemek yemeye gitmiştik. Birçok şeyi konuşup yemeğimizin keyfini çıkartıyorduk ki masalardan birinde oturan adam ile dikkatim dağıldı. Biraz daha dikkatle baktığımda o adamın aslında bizim üniversiteden Erdal olduğunu anlamam fazla uzun sürmemişti. Yaklaşık 1 buçuk yıl olmuştu okul biteli ama bu çocuk fazlasıyla değişmişti. Okuldayken cılız olan bedini şimdi böyle kaslanmış bir tarz olmuş. Gözlerimin daldığını fark eden Mert, "Sorun ne?" diye sorunca gülümseyerek, "Şey sorun yok sadece adam tanıdık geldi. Sonrada kim olduğunu anladım" diye açıkladığımda Mert, gözlerimin baktığı yöne bakıp kimden bahsettiğimi anlamaya çalıştı. Sonra gördüğü kişi ile gözleri şaşkınlıkla açılınca, bana baktı ve "Erdal değil mi o?" diye sordum ben onaylar bir anlamda kafamı salladım ve "Evet o ne kadar de-

"Şişmiş değil mi?" diye sorunca Mert'in gözleri beni bulup, "Şişmiş resmen" diye söylendi. Ben gülümseyerek, "Sıska bir şeydi. Hatırlıyor musun bir keresinde hep beraber otururken, rüzgârda uçacağım diye korkuyorum. Kilo almam lazım ama alamıyorum demişti" dediğimde Mert keskin bakışlarına beni hapsedip, "Hiçbir şeyi de unutmuyoruz" diye söylendi. Bakışları arzuluydu, sertti ve sesi kaskatı olarak, "Bana dair hatırladığın ne var üniversitede?" diye sorunca yutkundum. Sonra şöyle bir duraksadım ve hafızamı yokladım. O kadar çok şey vardı ki hatırladığım. Hangisini anlatacağım arasınca bir tercih yapmaya çalıştım. Sonra aklıma gelen anı ile güldürdüm. Mert'in merakla bekleyen gözlerine bakı, elimdeki çatalı bıraktım ve "Sabah erken saatte dersimiz varsa sen hep gece geç yatmış olurdun. Onun için arabayla bize kadar gelip, zafer abinin bizi bırakmasını isterdin. Sonra Savaş'ı ön koltuğa atıp, sen arkada benimle beraber otururdun. Ardından kafanı arkaya yaslayıp uyurdun. O an seni izlerdim. O kadar çok hoşuma giderdi ki. Sonra birkaç dakika geçmez başın omzuma düşerdi. Hiç kıpırdamazdım yerimde, öylece dururdum. Araba sallandıkça senin başın daha yerleşirdi omzuma. Gözlerimi kapatır o anın bitmemesini dilerdim" dediğimde Mert'in gözlerindeki aşkı görebiliyordum. Öyle içten, öyle aşkla bakıyordu ki saatlerce bu bakışında kaybolabilirdim. Birkaç saniyelik bakışın ardından Mert, "Seni seviyorum" dediğinde ise gözlerimi gözlerinden ayırmadan fısıldadım, "Seni seviyorum" diye. Evet, onu seviyordum. Hayatımın sonuna kadar, aldığım her nefeste de sevecektim...

Güzel dakikaların ardından babamlara gelmiş, mükemmel bir akşam geçirmiştik. Babamın Mert ile laflaması, Savaş ile uğraşılması gerçekten mükemmeldi. Aklıma gelen İpek ile tekrar telefonu elime aldım ve numarasını tuşladığımda çalan telefonda Doruk'un "Efendim" diyen sesi ile durak-

sadım. Gözlerim kocaman olurken bu Mert'in dikkatini çekti. Anında tüm aile üyeleri ile göz göze geldim. Hızla "Doruk?" diye seslendim. Doruk'un sesi acı içinde geliyordu. Hızla "Ne oldu? Neden sensin böyle?" diye sordum Doruk birkaç saniye duraksadı ve hızla "Cadı. Bu fındık insan falan değil tamam mı?" diye söylendi ve inleyen ses ile "Kafamı ye dedim beğenmedi" dediğinde kahkaha atarak, "Ne yaptı?" diye sordum. Doruk sızlanan bir ses ile "Kırdı kırdı!" diye açıkladığında ise kahkaham daha da gürleşmişti. Hala birbirlerini yiyorlardı. Bundan asla vazgeçmeyecekleri de kesindi. Bu konuşmaları duyan babam sırtıyordu. Mert ise gülümseyordu. Savaş, "Abi ölmeden gelersen bir kurban kes!" diye bağırdı ve ben konuşmayı hoparlöre aldığım da Doruk gayet net çıkan sesi ile "Fare kurban yerine geçiyorsa bence kendini koru" dediğinde Savaş'ın çatılan kaşları ve sıkılan yumruğu hepimizi daha da eğlendirmişti. Hırlayan sesi ile "Doruk abi sende mi?" diye sorduğunda Doruk biraz sustuktan sonra kahkaha atarak, "Yakışıyor minik fare lakabı sana yakışıyor" dediğinde ise kahkahamız durdurulamaz boyuttaydı... Doruk'ta bizden biri olmuştu. Öyle içimizdeydi ki sanki çocukluğumuzdan beridir hep berabermişiz gibi... Saatler geçmiş ve gecenin geç saatinde evimize gitmek için kalkmıştık. Mert, yorgun görünüyordu. Bunun için Zafer abiden bizi bırakmasını istemişti. Diğer şoförlerden biride bizim arabayı getirecekti. Evdekilerle vedalaşıp, arabaya geçtiğimizde Zafer abi arabayı çalıştırdı ve evin bahçe kapısından çıktığımızda Mert, gözlerini kapatıp başını geriye atıp, uyduğunda ona baka kaldım. Hala aynısı gibi görünüyordu. Hala bir o kadar etkileyici ve baş döndürücüydü. Başını hafifçe kaydırıp, omzuma düşürdüğünde nefesimin kesildiğini hissettim. Lanet olsun nasıl oluyordu da yıllar geçse bile o duyguyu yine aynı ilkmiş gibi hissettirebiliyordu. Bu durum karşısında gülümserken, Mert'inde gülümsediğini hissettim. Boş yolu aydınlatan ışıkların altında, zafer abinin açtığı müziğin eşliğinde evimize doğru gidiyorduk. Sessiz ama bir o kadar da duygu

yüklü olarak. Hiç ama hiç kıpırdamıyordum yerimde. Tıpkı o günlerde ki gibi, her anını içimde hissederek duruyordum. Bu gerçekten hiç ama hiç bitmemesi gereken bir duyguydu. Bitmemesi için her zaman dua edeceğim bir duygu...

Hafta Sonu

İşlerin çokluğu, Doruk'un yokluğu derken, yoğun tempo-
da haftanın bittiğini bile anlamamıştım. İçimde tarifsiz imkân-
sız bir heyecan vardı. Bu gün Umut'u görmeye gidiyorduk.
O daha dünyaya gelir gelmez bir kayıp veren ama güçlü mü
güçlü olan o minik çocukla. İçimdeki heyecanla odada üze-
rimi giymiş, aynada kendime son bir kez daha bakıyordum.
Gayet iyi olduğumu düşünürken, belimden bana sarılan
Mert, o mükemmel dudakları ile boynumu öptü ve "Bir cana-
var görmeye hazır mısın?" diye sorduğunda içten bir gülüm-
seme ile "Evet, üstelik onun canavar olduğunu sanmıyorum"
karşılığını verdim. Çocuktaki işte ne kadar canavar olabilirdi.
Her çocuk gibi oda mutluluğunu, enerjisini saçıyordu. Mert
bu düşüncelerimin aksine "Sen birde Kader teyzeyi dinle"
karşılığını verirken, hala boynumu öpmeye devam ediyordu.
Sonra tam kulağımın üzerine dudaklarını getirip, fısıldayarak
"Umut'tu gördükten sonra bebek istemiyorum dersin bozu-
şuruz" diyerek uyardı. Onun bu tatlılığına gülümseyerek kol-
larında döndüm ve boynuna sarıldım. Gülümsememe devam
ederek, dudaklarına bir öpücük bıraktım. Sonra geri çekilip,
"Bizim bebeğimiz uslu durmaz" karşılığını verince Mert'te
benim gibi gülümseyerek "Neden?" diye sordu. Gerçekten
bunu sorabildiğine inanamayarak, kahkaha attım ve "Doruk,
Savaş, İpek, Rüya " diye sıraladığımda Mert kaşlarını çatı ve
"Kapıdan içeri almam onları" diye hırladı. Ben onun bu tep-
kisiyle daha da çok kahkaha atarak "Babam, Merve teyze ve
senin için hep bu cümleyi kuruyormuş" karşılığını verdim.
Mert'in kaşları iyice çatıldı ve bitirici vuruşumu bu esnada
alaycı bir fısıltı takınarak "Ve ilk önce dede demesi için ba-

bamin üstün çaba göstereceğini unutmamalıyız" dediğinde Mert'in gözleri kocaman oldu. Bu hali gerçekten tapılası bir görüntüydü. Karşılaştığım bu mükemmel bakışlara kahkaha atarak, "Annemin anlattığına göre senin her geleceğin zaman babamın da gözleri böyle olurmuş ve benim ilk kelimeyim 'Mep' olduğunu düşünürsek işimiz zor" diye de eklediğim de Mert, panik dolu ses tonuyla "Amerika'ya taşınalım" dedi ve kahkahamı en içten bir şekilde attım. Gerçekten çok ama çok komikti. Kahkahalarım arasından, "Bunu birde babama söyle. Hala yaşıyorsan gideriz hayatım" dediğimde ise Mert, "Melek Ertürk oldun artık. Babanın değil, benim dediklerim önemli" diye tepki gösterdiğinde de hala çok komikti. Küçük bir çocuk gibi, yanakları sıkılacak kadar tatlıydı. Kendimi toparlayıp, "Çıkalım artık" dediğimde Mert'te gülümseyerek, "Tamam, çıkalım" dedi ve evden çıkıp arabaya bindik. 2 saatlik bir yolculuğun ardından Şile'de çok güzel bir eve geldik. Ev küçük, bakımlı çok şirin bir evindi. Tam bahçenin çitlerinin önünde Mert arabayı durdurdu ve arabadan indiğimizde ona gülümseyerek baktım. Oda gülümseyerek yanıma geldi ve elini bana uzatarak, "Gel güzelim" dediğinde elimi elinin içine bırakarak onunla beraber çitlere doğru yürüdüm. Mert çitlere yaslanıp bahçeye doğru gülümseyerek baktığında, onun baktığı yöne doğru baktım ve aynı gülümseme benim suratıma yayıldı. Simsiyah saçları, 1buçuk yaşında olmasına rağmen boyu uzun bir çocuktü. Kulaklara dolan şen kahkahası ise paha biçilemezdi. Elinde bir top vardı. Onu yere atıp peşinden koşturuyordu ve gerçekten çok eğleniyordu. O kadar tatlıydı ki saatlerce onun bu halini izleyebilirdim. Gözlerimi ondan biraz çektiğimde hemen ileride sandalyede oturan yaşlıca bir kadın dikkatimi çekti. Sanırım uyukluyordu. Tekrar gözlerim Umut'u bulduğunda topunu çoktan eline almıştı ve gittiği yönü gördüğümde gözlerim kocaman oldu. Umut topu, olanca tatlılığıyla uyuyan yaşlı kadına attığında kadın neye uğradığını şaşırđı ve yerinde sıçrayınca Umut, zafer kazanmışçasına koşuşturmaya başladı. Bunu yaparken o be-

beklere has kahkaha çığlık karışımı mükemmel sesi bahçede
 yankılanıyordu. Mert, "Sana canavar olduğunu söylemiştim"
 dedi. Ve çitlerin üzerinde atlamak için ayağını çite attığında
 "Hey ne yapıyorsun?" diye sordum. Mert, "Küçük canavarın
 tek başına canı sıkılmış. Yalnız bırakmayayım" dedi ve çitten
 atlayarak "Umut!" diye bağırdığında Umut bir anda durdu
 ve sesin geldiği yöne döndüğünde yüzündeki ışıldama bir
 çocukta görülebilecek en güzel gülümsemeydi. O minicik
 ayakları ile hızla Mert'e koşmaya başladı. Mert'te ulaştığın-
 da küçücük ellerinin Mert'in boynunu sarmasını izledim.
 Mert'in o şefkatli kolları ile onu kucaklayıp, yanaklarından
 öpmesi ise büyülenmeme yetiyordu. O kadar güzeldiler ki ta-
 rifi imkânsız. Birkaç dakika bir birlerine sarılmalarını izledim
 ve sonrasında çitin ilerisindeki bahçe kapısından geçerek yan-
 larına yaklaştım. Mert'in sırtı bana dönük olduğu için Umut
 ile göz göze geldim ve ona tüm kalbimle gülümsediğimde,
 hemen Mert'in omzundan başını kaldırdı ve söylediği kelime
 ile donup kaldım. Kömür karası gözleri kocaman oldu. Gü-
 lümsemesini ışıldattığı yüzü ve sevinç dolu sesi ile azından
 çıkan kelimesi Mert ve beni dondururken Umut, Mert'in kol-
 larından çırpınarak indi. Bana doğru koşar adım geldiğinde,
 Mert ile olan bakışmamı kesip ayaklarıma dolanan Umut'un
 yanına eğildim. Umut yine aynı kelimeyi söylediğinde gözle-
 rim doldu. Bana, o minik ama kocaman olan kalbi ile "Anne"
 demişti. Öyle özlemle, öyle hasretle çıkmıştı ki ağzından, elle-
 rimin ona dolanmasına engel olamamıştım. Ona sarıldığımda
 hıçkırmamak için kendimi zor tutmuştum. "Anne" bir çocuk
 için çok önemlidir biliyorum. Hisseder, fark eder, hatta bir
 bakışından anlar. Annesini sarılışından, kokusundan tanır.
 Umut'un annesi değildim ama bana anne demişti. Öyle öz-
 lem ile bana sarılmıştı ki ona sarılırken sadece dolan gözlerim
 ile Mert'e baktım. Onunda gözlerinin dolduğunu fark ettim.
 Oda en az benim kadar kötü olmuştu.

ÜÇKAĞITÇI

Her zaman beni seven, koynunda uyutan, bana masal okuyan, koruyan kollayan bir annem oldu. Annem benim için her zaman gözyaşı döker, benim için en iyisini isterdi. Ana kucağı derlerdi ya ben orada büyüdüm. Her derdimde, her gözyaşımda annem yanımdaydı. Şimdi ise karşımda daha 1 buçuk yaşında bir bebek, ışıldayan, özlem dolu bakışları ile bana anne diyordu. Beni annesi sanıyor ve ona sarılmamı bekliyordu. İçimde bir yerlerin kanadığını, acıdığını hissettim. Hızla yere eğilip, oda sımsıkı sarılarak karşılık verdim. Umut ise o minicik ellerini boynuma daha sıkı sarılarak. O kadar küçüktü ki kollarım arsında kayboluyordu. O küçücük ağzı ile yanağıma bir öpücük kondurduğunda, artık gözlerimin önündeki engel kalkmış ve gözyaşlarımı tutamamıştım. O kadar tatlı ve masumdu ki ona sadece sarılabiliyordum. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Umut'a sarılırken Mert ile göz göze geldim ve onunda bana şaşkın ve hüzünlü gözler ile baktığını gördüm. Oda ne diyeceğini bilmiyor, ne tepki vereceğini kestiremiyordu. Zaten ne denebilirdi ki bu güzelliğe. Ben senin annen değilim deyip bu gülüş bozulabilir miydi? Bozulabiliyorsa bile ben bunu yapabilecek güçte değildim. Yapamadım da zaten. Umut bana sarılırken, bende onu kucakladığım gibi ayağa kalktım ve Mert'e doğru

yürüdüm. Yanımıza gelen yaşlıca kadın gözleri yaşarmış bir şekilde "Ben alayım kızım" dediğinde kucağımdaki Umut, bana daha sıkı sarıldı. Ben bana doğru yaklaşan Kader Hanım'a "Sorun değil kalsın" dediğimde Kader hanım anında durmuştu. Umut'u hiç bırakmadan oturakların olduğu tarafta doğru yürüdüğümde arkamdan Mert ve Kader hanımın da geldiğini hissedebiliyordum. Yaklaşık 3 saat. Abartısız 3 saat Umut ile koşturduk, oynadık, yemek yedik. Mert baba-sı, ben annesi ve o küçük oğlumuzmuş gibiydi. Mutluluğu tarif edilemez boyuttaydı. Nasıl oluyor da bu kadar enerjisi olabiliyordu. Buna anlama veremesem de onun her istediğini yapıyordum. Ben umut ile oynarken ara ara Mert'in o hayran bakışlarını yakalıyordum. Annelik nasıl bir duygu bilmiyordum. Yani daha önce hiç hissetmediğimden ama Umut bana her anne dediğinde kalbim sevgi ile çarpıyordu. Ona sarıldığımda, yanağından kocaman öptüğümde, onu içime hapsetmek istiyordum. Öyle güzel gülüyor, öyle tatlı bakıyordu ki saatlerce, hatta günlerce onunla böyle vakit geçirebilirdim. Bir ara Umut bahçede ilerleyen topun peşinden gitti ve Mert ve ben onun arkasından bakıp durduk. Bu sessiz bakışmayı bozan ise Mert'in o hayranlık yüklü sesi oldu. Mert, "Adın gibi meleksin güzelim. Sadece kanatların eksik" gülümseyerek ona baktım ve "Bunun meleklik ile alakası yok. O çok masum ve çok küçük. Onun o yüzündeki ışıldamayı nasıl yakabilirdim ki? Şuna bak ne kadar mutlu" dediğimde Mert, "Haklısın. Ben buraya her geldiğimde böyle oluyordu ama bugün sevinci iki katına çıktı" dediğinde içten bir gülümseme ile Umut'a baktım. Zor bela yakaladığı topu kucakladığı gibi o minicik ayakları ile bana doğru koşturmaya başlamıştı. Sonra iyice yaklaştığından emin olduğunda fırlatmıştı. Tamam, sadece ayaklarının dibine düşürmüştü ama o çok, çok mutluydu.

Günün sonu geldiğinde Mert'te bende gitmemiz gerektiğini anlatan bakışları birbirimize atıyorduk. Ama tüm tatlılığıyla bize bıcır bıcır kendi dilinde mırıldanan Umut a baktığımda ise içim param parça oluyordu. Şimdi onu burada bırakıp nasıl gidebilirdim ki? Ya da nasıl gidebilirdik ki? Derin düşünürken Kader Hanım, "Hiç kimseye böyle yakınlık göstermemişti. Yani kızım ne diyeceğimi bilmiyorum" dediğinde içtenlikle "Bu kadar küçük olup da anne özlemi çekmek, anne duygusunu hissetmek. İnanın bende ne diyeceğimi bilmiyorum" karşılığını verdiğimde Mert, "O çok güçlü bir çocuk olacak ve biz her zaman yanında olacağız." dedi. Bu söylediği ile elimi Mert'in elinin üstüne koydum ve "Kesinlikle her zaman yanında ve her şeyde destekçisi olacağız" dedim. Mert'te gülümsedi ve derin bir nefes alarak "Artık kalkmamız lazım güzelim" dediğinde içim burkuldu. "Şimdi neşe yumağını burada bırakıp gidecektik öylemi?" diye içimden söylenirken bunun bir çözüme kavuşmayacağını ve kalkmam gerektiğini kendime hatırlattım. Mert'te gülümsedim, masanın oraya bıraktığım çantamı, telefonumu aldım ve gitmek için Mert'in yanına geldiğimde Mert bize yaklaşan Umut'u kucagina alıp, "Gel bakalım aslan parçası" diyerek kucaklayıp öptüğünde Umut sanki anlamış gibi yüzünün o ışıltısı, yerini hüznü bıraktı. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Mert'ten sonra onu bende kucakladım ve yanağına kocaman bir öpücük bırakarak, "En kısa zamanda tekrar geleceğiz tamam mı Umut?" dediğimde hiç sesi çıkmamıştı. Elindeki küçük topu düşürmüştü ve yerden alıp ona verdiğimde almamış, hızla Kader hanımın bacaklarına sarılmıştı. Derin bir hüznü ona baktım. Sadece birkaç dakika önce şuracıkta mutluluk kıkırtıları saçan çocuk o değilmiş gibiydi. Şimdi ise sadece hüznü gözler ile bakıyordu. Mert elini omzuma şefkatle koyduğunda dolan gözlerim ile ona baktım. Mert "Ben giderken de hep böyle yapıyor" diyerek teselli etti. Onun bu söylediğine üzüntü ile ayağa kalktım. Mert ile beraber arabaya doğru yürüdük. Arabaya

Herken tekrar gözüm kapıda Kader Hanım'ın kucagında olan Umut'a gitti. Benimle göz göze geldiğinde bakışlarımı yaktı ve başını Kader Hanım'ın boynuna gömduğünde gözlerimden süzülen yaş sildim. Hızla arabaya bindim. Mert tarafından arabaya bindiğinde eve gitmek için vola kovulduk. Gözlerim arabada çıktığını kapının ardında ovlece gidişimize hüzünlü bakışlarla eşlik eden Umut'u buldu. Samiyeler geçtikçe uzaklaştık ve artık gözden kaybolduğunda derin bir nefes alarak vola odaklandım.

Arabada derin bir sessizlik vardı. Ne Mert konuşuyordu ne ben. Gözlerim arabanın camından dışarıya odaklanmış sadece bakıyordum. Aklım, ruhum halen daha Umut'un karşındaydı. Gözlerime nasılda hüznle bakmıştı. Mümküncüye evet. Küçük ama kocaman bir kalbi olacağı her halinden belli oluyordu. Mert onu sahiplenmiş ve şu dünyada verilecek en doğru kararı vermişti. Onu o soğuk odalara acımasız insanlara bırakmamış, babası olmayı kabul etmiş ve üstelik buraya getirmişti. Her ne kadar da bizim çocuğumuz olmasa da o Umut Ertürk'tu ve onu seven, kollayan insanların ailesi olmasına ihtiyacı vardı. Bir annenin şefkatine, ilgisine ihtiyacı vardı. Annesi değildim belki ama daha ilk bakışta annesi gibi görmüştü. Ben ise onu ardında bırakmıştım. Aklımdaki düşüncelerle nefes alamıyordum. Gözlerim irademin dışında doluyordu. O bakışı, başını Kader Hanım'ın boynuna gömüp, o solan neşesi gözümün önünden gitmiyor ve bu durum daha çok boğulmama sebep oluyordu. Daralan nefesim ve yuzümü dur durak bilmeyen gözyaşlarım ile sessizce arabayı kullanan Mert'te baktım. Onunda kaşları çatılmış, hüznü çökmüş gözleri ile ola odaklanmıştı. Net çıkan sesim ile "Geri dön Mert!" dedim. Bunu söyler söylemez aynı hızla Mert ile göz göze geldik. Mert anlamayan bakışlar ile gözlerime baktığında tedirgin çıkan sesi ile "Neden? Bir şeyini mi unuttun?"

diye sordu. Sesi tedirginlik, şaşkınlık yüklüydü. Buna aldırış etmeden hızla "Evet, bir şeyimizi unuttum. Geri dön lütfen!" diyerek karşılık verdim. Mert hızla yolun ilerisindeki kavya-
tan döndü ve Kader Hanım'ın o küçük ama şirin evine doğru yol aldık. Yaklaşık 20 dakikadır yoldaydık ve hemen hemen aynı sürede evin oraya geri geldiğimizde bahçede oynamak-
tan çok somurtan bir adet Umud vardı. Anında görüş alanı-
mıza giren Kader Hanım, "Hayırdır çocuklar bir şeyinizi mi unuttunuz?" diye merakla sorduğunda arabadan indim. Ka-
der Hanım'a gülümseyerek, "Evet, Kader Hanım bir şeyimizi unuttuk" karşılığını verdiğimde Kader Hanım, "Hemen ge-
tireyim kızım neyiniz?" diye sordu. Ben gülümseyerek, göz-
lerim ile Umud'u işaret ettim. "Umud'a bir çanta hazırlayın Kader Hanım. Onu unuttuk" dediğimde Kader Hanım çok ol-
muş gözler ve ses tonu ile "Anlamadım güzel kızım neyi?" diye sorunca gülümseyerek "Umud'u da götüreceğiz. Ona bir çanta hazırlayın" Mert, "Güzelim" diye seslendi. Onunda şa-
şırdığı sesinden belli oluyordu. Tamam, ani bir karardı ama o hayatının en ani kararını verip onun babalığını üstlendi ise, Umud'un her zaman yanında olması gerekiyordu. Onun için hızla ona baktım. Gözleri şaşkınlığını ısıldamaya bırakmıştı ama hala söylediğime inanamaz bir şekilde duruyordu. Onu rahatlatmak için "Onu burada bırakamayız. Kendini tek başına hissediyor ve ben hayatımın sonuna kadar o bakışı unu-
tamam " diyerek durumu açıkladığımda Mert yanıma kadar gelerek bana sımsıkı sarıldı ve "Sen gerçekten bir meleksin güzelim. " dediğinde gülümsedim ve hızla kollarından çıkarak, "Umud!" diye bağırdım. Sesimi duyar duyar duymaz kedi gibi kafasını kaldırdı ve o mükemmel gözleri gözlerim ile buluştu. Bir anda ısıldayan yüzü şu dünyada ölünebilecek tek şeymiş gibi göründü. Hızla ona doğru yürüdüğümde, oda o minicik ayakları ile bana koştu. Kısa bir zamanda kucaklaştığımızda yanağıma bıraktığı öpücükle içime huzur doldu. O kadar tatlı ve o kadar minikti ki onu bir ömür bu şekilde sarabilirdim. Bende onu kocaman öptüm ve kucağıma aldım.

Kimda Mert'te dönüp "Sen babası olmayı koşulsuz kabul et
 mysen, bende annesi olmayı koşulsuz kabul ediyorum. Ve bu
 miniği burada bırakmayacağım" dediğinde Mert kocaman
 gülümsemesi ile "O miniği yatağa almam ona göre şimdi
 den anlaşılm" karşılığını verdiğinde ona gülümsedim ve bir
 anda yanağıma yine bırakılan öpücükle Mert'e "Hiç yanı-
 yokmuş gibi görünüyor" karşılığını verince Mert kaşlarını ça-
 tarak hızla yanımıza geldi. Umud'a işaret parmağını uzatarak,
 "Karımı seninle paylaşmam buçur ona göre " diyerek tehdit
 ettiğinde Umud korkmaktan çok eğlendiğini gösteren bir kı-
 kırdama sarf ediyordu... 1 saat içinde Kader Hanım, Umud'un
 kıyafetleri ve birkaç oyuncakının olduğu valizi bize getirdi.
 Mert elindeki valizi alıp arabaya yerleştirdiğinde Kader Ha-
 nım'ın da gözlerinin dolduğunu gördüm. Ona içtenlikle gü-
 lümseyerek, "Umud bu şekilde daha mutlu olacağı benziyor "
 dediğinde Kader Hanım bana sarılarak "Sen çok iyi bir anne
 olacaksın güzel kızım. Ben ona yetemiyordum. Sen her şeyi
 ne yetersin. O senin için kıymetli olsun çünkü çok değerli bir
 çocuk" dediğinde Umud'ta tekrar sarıldım ve Kader Hanım'a
 gülümseyerek arabaya bindik. Arabada Umud'un yaptıkları-
 na gülerек, konuşarak ve Mert ile didişmelerinden keyif ala-
 rak evimize gelmiştik. Yolculuğun sonunda Umud, mayışmış
 ve uyku haline bürünmüştü. Zaten geçte olmuştu. Arabadan
 inip, yavaşça odaya çıktığımda Umud'tu bu gece yanımda ya-
 tırma kararı almıştım. Yeni bir ev, tanımadığı bir oda korkar
 diye düşündüm ve kendi odama yöneldiğimde odanın ka-
 pısını açıp yatağa doğru yürüdüm. Mert'in peşimden getir-
 diği valizi bırakması ile benim açmam arasında çok zaman
 geçmemiştir. Umud'un üzerindeki çıkarırken Mert'in sesi
 duyuldu "Yatağını karşı odaya hazırlayalım. Yanında bir oda
 bakmaya gideriz." dediğinde gülümsedim. Bakışlarımı gören
 Mert, hırlayarak "Ciddiyim güzelim. Bu bücür ile yatağımızı
 paylaşmayacağız" diye tehdit ettiğinde Umud bücür kelimesi-
 nin kendisine sarf edildiğini anlamış gibi "Hıh?" diye bir ses
 çıkardı ve ben gülümseyerek "Hayatım sen bir duş al hadi.

Bizde üzerimizi değişelim" dediğimde Mert tereddutlu bile olsa banyoya girmişti. Bende Umut'un burnuna kadar eğilip "Mep gittiğine göre bende üzerimi değişeyim ve hemen uyuyalım. Yoksa seni yatağa almaz. Beni de yanına göndermez" dediğimde o kadar tatlı gülümsemişti ki burnunu öpmüş ve hızla üzerimi değiştirip, aynı hızla Umut'un yanına dönmüş- tüm. Mert'in düşünün bittiğini kapanan sudan anladığımda Umut'a dönüp "Mep geliyor çabuk yatağa" dediğimde yor- ganı kaldırdım ve onunda içine girmesini sağlayıp bende ya- nına girdim. Minik bedenini göğsüme çekerek sessizce fısılda- dım, "Şimdi kapa gözlerini hiç açma tamam mı?" diye Umut anlamış gibi hemen gözlerini kapadı ve banyodan çıkan Mert ile göz göze geldim. O vücudu ile tamamıyla baştan çıkarı- cı olmasına bir dizi lanet okudum. O kasları, o ıslak vücudu, Allah'ım o ateşli bakışları diye içimden sıralarken Mert'in çatılan kaşları ile kendime geldim. Mert gözlerini koynum- daki Umut'ta dikti ve dibime kadar geldiğinde yalvaran bir gülümseme ile fısıldayarak "Uyudu kaldı. Korkar şimdi bir başına yabancı evde. Bu gece uyusun böyle" dediğimde Mert söylediğimden hiç etkilenmemiş gibi göğsüme doğru eğildi ve gözlerini kısarak Umut'un yüzüne doğru baktı. Bir kaç sa- niye öylece ona baktığında Umut kısmış olduğu gözlerinden birini hafif araladı ve Mert ile göz göze geldiğinde ağzım açık kaldı. Uyumuş numarası yapıyordu. Çokta güzel yapıyordu ama Mert bunu anlamıştı. Onun bu tatlı bakışına Mert daya- namayarak gülümsedi ve "Üçkâğıtçı" diye mırıldandığında kahkaha attım. Umut'ta başını sırtarak göğsüme gömdüğün- de Mert hurlayarak parmağını Umut'ta uzattı ve "Sadece bu gecelik bücür" diye de tehdit etti. İnanılamayacak kadar tat- lıydılar ve inanılamayacak kadar hallerinden büyülenmişim. İkisi de benimdi. Kaybedilemeyecek kadar değerliydim.

Her ikisi de çok değerliydi. Mert'in bu kocaman yüreği beni her zaman büyülemişti. Ve büyülemeye de devam ede- cekti...

LÜTFEN

Savaş (Minik Fare)

Okula gitmek için hazırlandım ve çoktan salonda hazır olan kahvaltıya inmek için odamdan çıktım. Leyla abla, bizim uzun zamandır evimizde ve ablamın da benimde bebekliği-mizi bilirmiş. Hala masayı hazırlıyordu. Ve ona gülümseyerek salona geçtim. Annemle babamı masada görmeyişime şaşır-mıştım ama terastan gelen seslerine gülümseyerek o tarafa doğru ilerledim. Babam annemin belinden sarılmış ve gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Annem ise kahkahalar ile onu dinliyordu. Şu babam, anneme sarılmaktan hiç bıkmıyordu. Yani adam hala 20'lik delikanlı romantizmi yaşıyor, bizim kız-larda bu yaşlı adamları görünce azıcık örnek alın diyorlar. Ne yapayım şimdi terasta beline mi sarılayım Rüya'nın? Çağlar amcamda beni sarsın değil mi? Hiç anlamıyorlar ya hiç. Diye düşünerek, babam romantizmi daha da derinleştirmeden öksürdüm. Bununla birlikte bir anda kıkırdamaları kesilince babam hiç bana bakmadan resmen hırslayarak, "Mink fare" diye seslendi. Ben derin bir nefes alıp, "Günaydın yaşlı adam" karşılığını verdiğimde annem kahkaha atsa da babamın göz-leri hiçte eğlendiğini göstermiyordu. Buna rağmen, "Ne var yaşlı değil misin baba? 50'li yaşlarındasın artık yaşlı katego-

risine geçtin. Yani kabul et" dediğimde dişleri fena sıkılıyordu. Annem durumu yumuşatmak için "Savaş!" diye uyarır bir tonda ismimi söylediğinde gülümsedim. Annemin o şefkatli sesi hangi tonda olursa olsun beni gülümsetmiştir. Bu gülümsememe, annemde aşkla bakan bakışlarını ekleyince muhteşem bir hava oluşmuştu. Ta ki babam "Bugün okula taksi ile gidiyorsun" diyene kadar. Duyduğum cümle ile afallasam da hızla şaşkınlığımı atıp, "Ne? Niye? Ehliyet cezam bitti." diye söylendiğimde babam kahkaha atarak "Baba cezası başladı. Taksi ile gidiyorsun." diye tekrar net bir ses ile söylenince, çaresizce anneme baktım. Annem resmen, kendin söylenince, bakışı atıyordu. Burnumun üzerine düşen gözlüğümü parmağım ile ileri iterek, bir plan yapmaya karar verdim. O yaşlı adam ise bende Minik fareyim ve benim hızıma yetişemez. Bir gün daha Rüya benim şoförlüğümü yapıp benim ile dalga gererse artık atarım kendimi bir yerlerden diye düşündüm ve gözlerim kocaman oldu. Annem, babam ve ben kahvaltı için masaya yöneldiğimizde masadaki boş sandalye içime oturmuştu. Ablamın olmadığı bir sofraya alışmak zaman alacak anlaşılır. Babam kahvaltı esnasında, "Melek aradı buraya geliyormuş. Mert ve yanlarında birde sürprizleri varmış" dediğinde duraksayıp babama baktım. Sesi tedirgindi ve ne olduğunu anlayabilmek adına "Sen pek tedirginsin bu sürpriz için baba" diye sorduğumda babam ile göz göze geldim ve hızla "Yani dede falan olmak için erken diyorsan bence buna da alışman gerekiyor" dediğimde dudaklarımı ısırdım. Lanet olsun düzeltme planı yapacağıma iyice içine etmişim. Babam ateş saçan gözlerini bana dikerken, annem bu sefer sesli olarak "Sen gerçekten kaşınıyorsun minik fare" dedi. Bu sefer mahcup bakışlarımı anneme yolladım. Yedimi peki? Tabi ki yemedi. Yaklaşık 10 dakika kadar sessiz yemek yiyişimizin ardından çalan kapı ile ablamın geldiğini anladım. Babamın ve annemin bakışları bir anda gülümsemeye dönerken, onların ablamı her an özlediklerini anladım. Birkaç dakika-

lık bekleyişin ardından içeriye paytak paytak koşturan bir bebek salonun kapısından girdiğinde hepimizin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Ve bu şaşkınlığı bozan kendimi toparlayarak ben oldum. Hemen sandalyemden kalktım ve gülümseyerek "Heyy minik sende kimsin?" diye sorduğumda onunda bana gülümsemesi ve onu kucaklamama izin vermesi muhteşem bir şeydi. Annem ve babam da masadan kalkıp yanımıza geldiklerinde babamın da kucağımdaki miniğe gülümseyerek bakmasına sırtarak "Al sana minik fare işte" dediğimde daha babam lafını söylemeden Mert abim "Onun lakabı bücür. Lakabını satamazsın ona" dediğinde duraksadım. Ablamın ve Mert abimin de kapıda durmuş bizi seyrettiklerini gördüm. İkisnin de suratında tarifi imkânsız bir mutluluk gülümsemesi vardı ve kucağımda kıpır kıpır duran yaramazın ablama dönüp "Anne" diye seslenmesi hepimiz tarafından şok ifadeler ile karşılandı. Ağzımdan çıkan kelimelerin kontrolünü bir an kaybederek "Bu iş bu kadar hızlı oluyor ve bu kadar hızlı büyüyorlar yalanını yemem. Ne ara oldu bu bücür?" diye söylenmeme Mert abim ve babamdan sert bir sesle "Savaş!" diye karşılığı gelince sadece susarak karşılık verdim ve bücürün kulağına eğilip "İşlerine gelince Savaş diyebiliyorlarmış." diye mırıldandığımda ablam yanıma gelip "Ver bakayım sen Umut'u bana ve sanırım Rüya'da seni bekliyor" dediğinde hızla "Bana anlatmadan şuradan şuraya gitmem" diye diyettim. Mert abim "Akşama İpek ile Doruk'ta geliyor ve sizlerle o zaman söyleyeceğiz şimdi kaybol minik fare" karşılığını verince somurtsam da kucağımdaki bücürün "Faye" demesi canımı ciddi sıkıyordu. Buna tüm aile kahkaha atarken ben tüm tehdit bakışlarımı bücüre dikiyordum. Etkileniyor muydu? Tınlamıyordu bile...

KARIMI ÖZLEDİM

Bugün erken saatlerde Mert ile babamı aramış ve onunla konuşmamız gereken bir konu olduğunu söylemiştik. Kurnudan ziyade bir sürpriz ile eve geldiğimizi. Babam o zeka aklı ile ona büyük bir şok yaratacağımızı anladığından ses tonu hemen tedirginleşmişti. Evden çıktıktan sonraki yarım saatimizi sıkıcı bir trafikte geçirirken Umut ile şakalaşmayı, onunla oynamayı kendime eğlence etmiştim. Mert ise çoğu zaman Umut'a sert sert baksa da şu durumdan fazlasıyla zevk aldığı belliydi.

Yıllardır yaşadığım bu mutlu evin kapısından artık misafir olarak girmek her ne kadar içimi burksa da tatlı bir gülümseme ile kapıdan girdik. Salona geçmeden önce kucığımdan indirdiğim Umut, yerinde duramadı ve hızla salona daldığına da Mert tam bir baba gibi, "Bücür yine iş başında. Sence ilk kim kucaklayacak?" diye sorduğunda aynı Savaş gibi enerji doluydu. Onu masadan fırlayıp ilk kucığına alacak olan kişi Savaş'tı ve bunu sesli bir şekilde gülümseyerek Mert'e "Minik fare" diye söylendim. Ardından hızla "Kesinlikle Unvanı ona satmaya çalışacak" dediğimde Mert gülerek "Becerebileceğini hiç sanmıyorum" karşılığını verdi ve salonun kapısından baktığımızda gülümsemem kocaman oldu. Tabi ki tabi minimiz doğrudu ve Savaş, Bücürü ilk kucaklayan olmuştu

Yarım saat içinde Savaş, akşam Doruk, İpek ve Rüya'nın da bulunduğu ortamda tüm detayları öğreneceğini duymuş ve evden çıkmıştı. Halen daha Mert ile bana şaşkınlık yüklü bakışları ile bakan annem ve babama gülümseyerek salondaki koltuklardan birine Umut'u kucaklayarak oturdum. Babam ve annem de konunun açıklanması için karşıma oturduklarına da derin bir nefes alarak, konuşmaya başladım. Bunu nasıl anlatabileceğimi düşünmemiştim ve dua ederek konuşmaya başladım. "Şimdi çok garip ve anlaşılmaz geliyor farkındasınız." dedim ve kucığımdaki Umut'u kocaman öperek, "Bu tatlı şeyin adı Umut. Daha 1 buçuk yaşında ve kanunen Mert babası olarak görünüyor" dediğimde Babam ile annem önce birbirlerine, sonra ise keskin bakışlar ile Mert'e baktılar. Sarsılacak bakışmanın daha fazla sertleşmesini engellemek için hızla söze gireceğim sırada babamın el hareketi ile her ne söyleyeceksem yutmuş oldum. Babam gözlerini bir an bile Mert'ten ayırmadan, gayet tehdit dolu olan ses tonu ile "Bu çocuğun sağlam bir açıklaması vardır umarım velet" dediğinde Mert, derin bir nefes aldı ve hayatının en zor savunmasına başlayacakmış gibi oturduğu koltukta, sırtını dikleştirdi. Hafif öne doğru eğildi ve derin bir nefes daha alıp, net çıkan sesi ile "Evet, var" karşılığını verdiğinde halen daha babam ile bakışıyordu. Babam sinirli çıkan sesi ile "Tamam, açıkla o zaman bizde bilelim" karşılığını verdiğinde, Mert babamın gözlerinden gözlerini ayırmadan olan biten ne varsa anlattı. En başından sonuna, neden bu güne kadar söylemediğini, bu gün olsa hiç düşünmeden aynı kararı alacağını anlattı. Bu açıklama sırasında babam tek bir kelime etmemiş, hiçbir soru sormamış ve gözlerini bir an bile Mert'in gözlerinden ayırmadan dinlemişti. Mert'in konuşması bittiğinde ise konuşma sırası babama gelmiş gibi derin bir nefes aldı ve daha şefkatli çıkan sesi ile "Bu çok, hatta harika bir davranış Mert. Gurur duydum. Ama aynı zamanda çok da büyük bir sorumluluk." dediğinde söze giren annem "Bunun sorumluluğu ağır. Bir

gün kendi çocuğunuz olacak. Onu ondan ayırmadan sevmeniz gerekiyor." dediğinde bu sefer babam, "Kendi oğlundan ondan gerçeğe babası olduğunu hissettirmek çok zor bir şeydir. Bu durum acımak, korumaya çalışmak, ya da ona sahip çıkmak olmamalı." dediğinde Mert, pür dikkat babamı dinliyordu. Babam, "Sen Umut'un nesi olacaksın karar verdin mi?" diye sorduğunda Mert, "Anlamadım?" diye sordu ve babam Umut'a bakıp gülümsedi. Sonra tekrar Mert'e bakıp, "Onu koruyan, sahiplenen abisi mi? Yoksa babası mı?" diye sorduğunda Mert bir an bile tereddüt etmeden "Babası" karşılığını verince babamın resmen gözlerinin içi güldü. Bu gerçekten Mert'i de gülümsetmişti. Ve sonrasında Mert "Biz sizler tarafından yetiştirildik. Babamdan o kadar çok şey öğrendim ki ve babam bana o kadar çok sevgi yükledi ki bu kendi çocuğuma da, bu bücüre de yeter. Tabi ki ileride uygun bir dönemde ona her şeyi anlatacağız. Tamamen ayaklarının üzerinde duran bir delikanlı olduğunu görmeden yalnız bırakmaya hiç ama hiç niyetim yok." dediğinde Umut'un o tiz, mutluluk saçan sesi ile "Anne" diye seslenmesine annemin gözlerinin dolduğunu gördüm. Mutluydu evet. Tıpkı benim gibi. Oda olsa bunu yapardı eminim. Yaklaşık 2 saat evde kaldığımızda babam Umut ile oynamış, annem bana bilmem gereken birçok akıl vermişti. Sonuç olarak her şey detayına kadar anlatılmış ve onay alınmıştı. Babam ve annem ile vedalaştıktan sonra eve geçmek üzere yola çıktık. Ben çalışıyor olduğum için evde olmadığım zamanlarda Umut ile ilgilebilecek iyi bir bakıcı bulmamız gerekiyordu. Annem bu durumu Merve teyzem ve Aylin teyzem ile birlikte ayarlayacaklarını söylemişti. Ve bu üç kadından geçebilen her kim olursa olsun, gözüm kapalı Umut'u teslim edebilirdim. Eve geldiğimizde Mert bizi bırakıp hızla çıktığında Umut ile baş başa kalmıştık. Akşam herkes bizde olacaktı. Herkesten kastım, İpek Doruk, Savaş Rüya çiftleriydi. İpek ile Doruk arasında son yaşananlardan baya uzak kalmıştım. Yaklaşık 1 haftadır

bir başlarına Sapanca'daki göle bakan evde kalmış ve hala yatsıya vaziyette bu akşam bize geleceklerine göre en azından aralarında bir şeylerin değiştiğine ihtimal veriyordum.

Umut ile ölümüne acımasızca geçen oynama turuna Umut uyumak için ara verdiğinde, ben kendimi yorgun bir şekilde koltuğa yığılırcasına bıraktım. Ufacık bir çocuksun nereden geliyor ki bu kadar enerji diye içimden geçirirken, akşam gelecek olan koca bebekleri tekrar aklıma getirdim. Olayarak yerimden kalktım ve mutfağın yolunu tuttum. Tamam, yemeğe gelmeyecekler ama kurabiye yapabilir ve onlara ikram edebilirdim.

Mutfaktaki hazırlıklarım düş banyo derken yaklaşık 3 saat geçmişti. Umut çoktan koşuşturmasına başlamış, benim yaptığım kurabiyeler pişmiş ve kapıda çalmaya başlamıştı. Kapıyı açtığımda kocaman gülümsemesi, aşkla bakan gözleriyle Mert ile karşılaştığımda Mert derin bir nefes aldı ve "Çok güzel" diye mırıldandı. Onun bu cümlesine gülümsedim ve "Teşekkür ederim" dediğimde Mert daha da gülümseyerek "Kurabiyeler için ben teşekkür ederim güzellim" dediğinde kaşlarımı çattım ve sert çıkan sesim ile "İltifatı üzerime alındım" karşılığını verdim. Mert kollarını belime dolayarak dudaklarıma bir öpücük bıraktı ve "Sen güzel değil, mükemmelsin güzelim" dediğinde kollarına daha da sokularak, gülümsedim. Ama Mert, öpüşüne saniye ara vermiyordu. Ta ki Umut "Anne" diye bağırana kadar. Bu sese Mert duraksadı, dudaklarımdan ayrılmayarak "Bücür seni gebertirim" diye hırladığında Umut'tan sadece bir kıkırdama yükseldi ve Mert'in bu duruma tepkisi çokta uzun sürmedi. Mert, Umut'u "Gel bakalım buraya bücür" diye bağırarak yakalamaya kalktığımda Umut, atabileceği en hızlı adımları atmaya başlamıştı bile. Ama çok geçmeden yavru ceylan, as-

lanın pençelerine düşmüştü. Mert yakaladığı Umut'u aslan gibi ısırmaya başladığında Umut sadece karşı koyamadığı bir kahkaha tufanı ile karşılık veriyordu. Ben ise bu duruma gülümseyerek kapıyı kapattım. Kapıyı kapatmam ile çalması bir oldu ve gülümsemem yüzümden ayrılmadan kapıyı açtım. Karşılaştığım Rüya'ydı ve gülümsemem yüzümden soldu. Çünkü Rüya, ağlamakla kızgınlık arasında kalmış ve her an iki tepkiyi de patlatacakmış gibi duruyordu. Hiç bana ses etmeden hızla salona geçtiğinde Mert gözleri ile onu şaşkınlıkla izledi. Sonrasında gözleri beni bulduğunda başımı bilmiyorum anlamında salladım. Tam kapıyı kapatıyordum ki buna izin vermeyen Savaş, suratında bir darbe izi ile içeriye girdi. Şaşkınlık ile "Savaş" diye mırıldandığımda Savaş "Bu sefer küçük bir yumruk abla Kertenkele için ambulans çağırdılar" karşılığını verdiğinde gülsem mi? Kızsam mı? Bilemedim. Tam bir şey söyleyecek iken Rüya'nın "Sadece sessiz kalsaydın. Hiçbir şey olmayacaktı." diye tıslamasına Savaş, "Bırak saydım da korktu diye dalga geçseydi öyle mi?" diye karşılık verdiğinde Mert kaşlarını çatarak tam karşılık vereceği sıra kapı tekrar çaldı. Gözleri kimin geldiğini anlamak için kapıya dikildi. Hızla kapıyı açtığımda bu sefer sert bakışları, iri cüssesi ve 100 metre öteden hissedilen öfkesi ile Doruk kapıdaydı. Ona ne oldu diye sormaya bile korktum. Onun için sadece hoş geldin diyebildim. Doruk sadece kuru bir tebessüm edip, "Naber cadı?" diye sordu ve daha cevabımı bile beklemeden içeriye girdiğinde direk salondaki koltuklardan birine kendini bıraktı. Aynı anda da derin, sıkıntılı ve bir o kadar hissedilir bir nefes verdiğinde Mert'in gözleri bu sefer Doruk'u buldu. Yine tam bir şey soracağı anda Doruk "Bu Jack kim tanıyor musunuz?" diye sorduğunda Mert'in dudakları kıvrıldı ve Doruk bu duruma sinirlenerek "Komik değil abi kim bu Jack ibnesi?" diye sorduğunda Mert bu sefer kahkahayı patlattı. Buna Savaş'ın pis sırtıtması ile "Şu Kerem amcamın İpek'in etrafında olmasına izin verdiği tek karşı cins olan arkadaş mı?"

diye sorduğunda Doruk'un bakışları kocaman oldu. Tam bu arada içeriye gelen İpek "Merhabalar" diyerek şakıdı ve Doruk'a pis pis sırtarak, "Naber Mert abi?" diye sorduğunda ortada bir filmin döndüğünü anladım ve hızla bende koltuğa oturup eğlenceyi izlemeye başladım. Doruk "Şu ibnenin kim olduğunu söyleyecek misiniz bana?" diye hırladığında İpek kıkırdadı, Savaş ve Mert kahkaha attı. Rüya ve ben ise sadece ön bön baktık. Bu arada küçük bir ses en tatlı tonda "Faye" diye şakıdığında Savaş hariç diğer kişilerin gözleri nihayet Mert'in kucagındaki Umut'u fark etmişti ve şaşkın gözler ile ona bakıyorlardı. Faye'nin ardından "Anne" diyen Umut'a şaşkın gözlerin tepkisi gecikmedi ve üç şaşkının kendilerine has cümleleri salonda yükseldi.

İpek; "Çüşş" diye bağırırken Doruk; "Oha" dedi. Rüya; "Ay yerim ben seni" diye şakıdı. Bu tepkilere Umut, gözlerini kocaman açarak ve Mert'in kucagina sinerek karşılık verdiğinde ise Savaş'tan bir kahkaha yükseldi. Ardından yine eğlenceli bir ses ile "Abi artık minik bir fareniz var. Unvanımı büyük bir zevkle kendisine devrediyorum emin olun benden daha şirin duracaktır" dediğinde ise Mert elindeki oyuncak Savaş'a fırlatıp, "Onun unvanı bücür" dedi ve bizler hızla koyu bir muhabbete oturduk. Meraklı olan bu topluluğa Umut'a dair her şeyi anlatmaya başladık. Herkes Umut için üzülürken, Mert'in aldığı sorumluluğu takdir etmekten geri kalmadı. İpek Umut ile oynarken telefonu yine çaldı ve telefonu kapıp, sırtarak terasa çıktığında Doruk arkasından, "Yine o ibne aramıyorsa bende Doruk değilim" dediğinde anlamını bilmediğim bir şekilde Mert gür bir kahkaha attı. Doruk bu duruma daha da sinirlenerek "Abi sen kimin yanındasın? O ibnenin mi? Yoksa benim mi?" diye sorduğunda Mert daha da gür bir kahkaha attı. O anda İpek gülerek içeri girdiğinde Mert ve İpek'in ustaca bir oyunu devam ettirdiklerini anladım. Oyun Doruk'u deli etmektir ve son derece başarılıydılar. Çünkü dev patlama sinyalleri veren volkan dağı

gibi idi. Sarsıntıları ve gürültülü sesler duyuluyordu ama he-
nuz lavları içindeydi. Puskurme saati yaklaşıyordu. Umarım
zamanlama kötü olmazdı. Bol muhabbet ve şakalı geçen bir
gecenin ardından herkes kalkmış ve Umut ben ve Mert kal-
mıştık. Saat baya geç olmasına rağmen bücürün uykusu yeni
veni geliyordu. Mert ile beraber onun için hazırladığımız yeni
ya Umut'u götürdük ve üzerini değiştirdik. Yatması için tam
yatağa goturuyorduk ki Umut, kendinden emin bir şekilde
bize arkasını dönüp, bebeklere has o tatlı minik minik
ları ile odadan çıktı. Mert ile birbirimize baktık. Onun bu ha-
reketini anlamayarak peşine takıldık. Umut olanca tatlılığıyla
açık olan odamızın kapısından içeriye girdiğinde kaşları çatık
olan Mert'e baktım. Bu durumdan hiç ama hiç hoşlanmadığı
belli oluyordu. Kıkırdamama Mert ters ters bakarak karşılık
verdiğinde sessiz kalmam gerektiğini anladım ve sessizce bu
iki bebekten hangisinin savaşı kazanacağını izlemeye koyul-
dum. Mert'tin kapıdan içeri girmesi ile "Hayır, bücür burada
yatmıyorsun!" diye bağırması bir oldu. Hızla odaya girdim.
Gülümsememi tutamıyordum çünkü Umut, Mert'i hiç duy-
muyormuş gibi çoktan yatağa çıkmıştı. Tam ortasında oturu-
yor ve gözleri ışıldayarak Mert'e bakıyordu. Mert, derin bir
nefes alarak "Sana diyorum bücür" diye seslendiğinde Umut
elini hemen yanına vurarak "Del" dediğinde o kadar tatlıydı
ki onun bu haline Mert'in bile dayanamayacağını biliyordum.
Mert dayanamayarak gülümsediğinde Umut daha da şakiyan
bir ses tonunda "Del del" diye seslendi. Mert gözlerini bana
çevirdi ve sitemli bir ses tonunda "Babanın bedduasının bu
kadar çabuk tutacağını asla tahmin edemezdim" dediğinde
artık kendimi tutamayacağımı biliyordum. Zaten tutmadım
da ve kahkahayı patlattım. Benim kahkahama bebekçe gü-
len Umut'ta eklenince ortaya tam bir mutlu aile tablosu çıktı.
Mutluyduk. Hem de çok mutluyduk. Tamam, Mert bu du-
rumdan hiç hoşlanmıyordu ama onunda çok mutlu olduğu
gözlerinden belli oluyordu.

Kahkahamızın ardından Yatağa girdiğimizde tam orta-
mızda yatan Umut'ta bakıp iç geçirdim. O kadar mutluydu ki
ben onu izlerken Mert onunla yüz hizasına gelerek, "Bu gece
sen bücür. Yarından sonra kendi yatağında yatacağın. Biz-
de anne ile sana kardeş yapacağız" dediğinde gözlerim ko-
caman oldu ve sert bir ses ile "Mert!" diye bağırdım. Mert o
delici bakışlarını gözlerime dikerek "Ne var karımı özledim"
dediğinde gülsem mi? Kızsam mı? Bilemedim. Adam haklı 2
gecedir bana dokunamıyor ve hali ile şu anda çok büyük bir
ışkence çekiyordu.

ANA KRALIÇELER

Sabah içimde uyumama izin vermeyen bir mutluluk ile uyandım ve karşılaştığım görüntü ile gülümsememi engellemedim. Umut, Mert'in o kaslı göğsünü resmen yastık niyetine kullanıyordu. O minicik eli Mert'in boyun girintisindeydi ve Mert ise onu sanki sahiplenircesine sarmıştı. Bu halleri saatlerce izlenmeye bedeldi ama duşa gitmem ve ardından kahvaltıyı hazırlamam gerekiyordu. Bu gün Umut için çağırdığım birkaç bakıcı gelecekti ve ana kraliçeler seçmeler için burada olacaktı. Gerçi onlar bana çok fazla iş bırakmayacaktı ama belki görüşmeye gelenlere moral verebilirdim. Yani Merve, Azra ve Aylin üçlüsü. Kulağa pekte iyi gelmiyordu. Kraliçeler elemesini geçmek gibi bir mülakat olacaktı ve gerçekten gelecek olan bakıcılara şimdiden acımuştım. Gülümseyerek yataktan kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Banyoya girdiğimde ilk önce duşu açtım. Sonrasında ise atletimi ve pijama altımı çıkardım. Sutyen takmamıştım ve üzerimde sadece transparan, küçücük bir bez parçası kalmıştı. Tam onu da çıkarıyordum ki açılan kapı ile duraksadım. Gözlerim kapıya dikildiğinde açılan kapıdan arkası bana doğru dönük bir vaziyette muhtemelen Umut'u uyandırmamak adına sessizce ve onu kontrol ederek giren Mert, kapıyı kapatıp benim ile karşı karşıya kaldığında gözlerinden geçen alevi resmen bedenimde hissettim.

Mert, "Fazlalıklardan kurtulman iyi olmuş güzelim" diye mırıldandığında ellerim göğüslerime gitti. Bakışları hattalardır, aç kalmış ve içinde bulunduğu kafesin etrafında dolanan avına bakıyor gibiydi. İçim ürperiyor, aynı zamanda midemde karıncalanma oluyordu. Gözlerim Mert'in gözlerinde çekilip kalbe zarar bedeninde dolandığında üzerinde sadece pijama altı olduğunu gördüm. O pürüzsüz ve bol kaslı sert vücudu, daha da alev almamı sağlıyordu. Mert şehvetli çıkan sesi ile "Benim olanları benden mi saklıyorsun güzelim?" diye sorduğunda, ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve Mert, iyice bana doğru yaklaştı. Aramızda milimlik bile boşluk yoktu. Yüzünü yüzüme milimlik yaklaştırdığında öpecek sandım, hatta o tarifi imkânsız sıcaklık tüm bedenime yayıldı. Ama öpmedi. Nefesi tüm yüzüme yayılırken yine fısıldayarak "Soruma cevap alamadım?" diye tekrar aklımı başımdan alan ses tonunda sorarken, elimin halen daha göğüslerimin üzerinde onları saklama çabasında olduğumu fark ettim. Mert hala beni öpmemişti ve içimde çağılayan arzuya engel olamayarak dudaklarına yapıştım. Mert hırlayarak bana karşılık verirken, ben kollarımı o sert, kırılmaz boynuna doladım. Mert, kalçalarımın kavrayarak beni havalandırdığında, bacaklarımı beline doladım. Beni açık olan duşa götürürken dudaklarımın üzerinde tehdit vari hırlayarak "Bücür vakitsiz uyanmasa onun için iyi olur" dediğinde kıkırdadım ve Mert daha da arzulu çıkan sesi ile "2 günün intikamına hazır ol güzelim" derken, ben kendimi onun o ateşli dudaklarında, marifetli ellerinde kaybettim. Tıpkı onun bende kaybolduğu gibi...

Tepemizden vücudumuza akan ve nefeslerimizin birbirine karışmasına yardımcı olan suyun altında Mert'in kolları arasında, sırtımı göğsüne yaslamış bir vaziyette oturuyor ve bu büyümlü anın bir an bile bitmesini istemiyordum. Mert, başıma yasladığı çenesini kaldırdı ve saçlarımın üstüne küşük bir öpücük bırakınca "Bir tane ve bu kadar başarılı. Bir de yanına kardeş geldiğini düşünsene, yılda bir dokunurum

sana sanırım" dediğinden güçsüz düşmüşçesine kıkırdadım. Sonra minik bir kapı vurma sesi, kedi miyavlaması gibi çıkan bir cılız ses "Anne" diye bağırdı. Evet, Umut uyanmıştı. Ve bize özlem gidermemiz için tanıdığı zaman tükenmişti. Mert, "Bu bücür için bir mahzen yapmayı düşünüyorum" diye hırladığında, gülümseyerek, "Mahzen bizim için olsun" diye hırladı. Mert gülerek bana baktı ve burnuma bir öpücük bırakarak, "Şu canavarı kapıdan uzaklaştırayım. Sende duş al güzelim. Ama onun sağlığı için elini çabuk tut." dediğinde çoktan duştan çıkmıştı. Ve beline bir havlu sarıp kapıya yöneldiğinde şaka ile "Neden elimi çabuk tutmam gerekiyor?" diye sorduğumda Mert eli kapının kulpunda, bedenini döndürmeden omzunun üzerinden bana baktı ve "Son iki gündür gözümde hiçte şirin görünmüyor." karşılığını verdiğinde ise kahkahamı tutamadım. Mert gözlerime daha da sert baktı ve derin sıkıntılı bir nefes alarak kapıdan çıktı. Tam o anda kapı vurma sesi kesildi. Umut'un birkaç saniyelik sessizliği ardından Mert, "Anne yok. Benim ile idare etmek zorundasın bücür" karşılığını verdi. Umut'un o tatlı yüzünü görmesem de o kahverengi gözlerini Mert'in gözlerine diktiğinden %100 emindim.

Banyodan çıkmam yaklaşık 15 dakika almıştı. Hızla kurulanmam, giyinmem, saçımı taramam derken yarım saatlik bir zaman diliminde aşağıya inmiştim. Mert çoktan Umut ile beraber sofrayı hazırlamıştı. Mert diğer kahvaltılık tabakları da masaya koyuyorken Umut'un onun o uzun bacaklarının arasında dolanmasına her ne kadar sinirlense de onun ile bu tarz vakit geçirmek hoşuna gitmişe benziyordu. Bu hallerine kıkırdarken, Mert ile göz göze geldim. Mert gülümseyerek bana baktı ve Umut'un "Anne" diye seslenmesine kaşlarını çatarak, "Aman geç kalma koş" diye sitemle söylenince daha

da gülümsedim. Umut'u kucaklamam ile kapının çalması bir oldu. Gelenleri tahmin etmek zor değildi. Ana kraliçeler görevlerini devralmaya ve bu kucagımdaki şeytana bir bakıcı bulmak için kolları sıvamaya gelmişlerdi. Mert gülümseyerek "Bugün gelecek olan tüm adaylara Allah'tan sabır diliyorum" dediğinde kahkaha atarak "Aynen" diye karşılık verdim. Umut kucagımda kapıya yöneldiğimde Umut'un kendi dilinde, benimse hiç anlamadığım mırıldanmalarını bir opucuk ile ödüllendirdiğimde onun o gülümsemesinin her şeye değebileceğini düşündüm. Kapıyı açtığımda şu dünyada karşılaşabileceğiniz, kararlı, güzel ve dediğini yaptırabilecek uç güzel kadınla karşılaştım. Özetlemek gerekirse ve çocukluğumuzdan beridir gözlemlediğimiz durum Merve teyzem, ikna kabiliyetini çenesinden alır. Babamı bile dize getirir düşünün. Aylin annem, artık anne demem gerekiyor zaten çocukluğumdan beridir ikinci annem gibi her neyse o, gülerek ikna eder. Bir keresinde Yiğit babamı ki bu baba kelimesine babam ciddi bozuluyor. Bir konuda kimsenin ikna edemediğini ve Aylin annemin bir gülüşü ile ikna olduğunu duymuştum. Konuyu bilmiyorum ama bu kadının gerçekten olağan ustası bir gülüşü vardı. Ve annem, annemin ikna kabiliyeti keskin laflarından ziyade o her bir bakışına bin anlam yüklediğiniz gözleridir. Babamın tek zaafı. Bir keresinde masada dakikalarca bakiştıklarını ve zafer gülüşünün anneme ait olduğuna tanık olmuştum. Onları izlemek gerçekten çok zevkliydi. Şimdi ise bu üç yıkılmaz kraliçe bu gün bakıcı seçecekti. Ne diyelim Allah gerçekten gelenlerin yardımcısı olsun.

Annemler gülümseyerek "Ayyy şunun tatlılığına bak" diye haykırdıklarında gülümsedim. Umut bu haykırmadan korkup benim boynuma sığındığında fısıldayarak "Hiç kurtuluşun yok bücür. Bugün bolca öpülecek, mınıcıklanacak

hatta ısırılacaksın. Bunların hepsine hazır olsan iyi edersin" dediğinde bu sefer minik elleri boynuma dolanmıştı. Umut'u kucağımdan ilk alan Merve teyzem olmuştu. Ve ilk söylediği "Gel bakalım buraya küçük seni bir ısırayım" olmuştu. Bu duruma Mert kahkaha atarak, "Bugün bu bücürü istediğiniz gibi sevebilirsiniz. Isırın, öpün, koşturun. Yeter ki akşam olduğunda enerjisi sadece uyumak için kalmış olsun." Deddiğinde gözlerimi devirerek "Mert!" diye hırladım. Aylin annem gülümseyerek "Ne oldu oğlum yıldızın barışmadı mı bücür ile?" diye sorduğunda Mert gözlerini Umut'a devirerek "Bu bücür benim olan her şeye ortak çıkmaya çalışıyor" karşılığını verdi. Aylin annem gülümseyerek "Tıpkı senin gibi mi?" diye mırıldandığında Mert'in gözleri kocaman oldu. Aylin teyzem "Baban ile sıkı yarıştınız ve beni paylaşmaya hiç yanaşmıyordun." dediğinde Mert'in yanağına bir öpücük kondurdu ve salona doğru ilerlerken annem "Ve sende babanı benim ile paylaşmaya pek yanaşmıyordun" dediğinde bu sefer benim gözlerim kocaman oldu. Hızla "Ne yani bunların bedelimi bu?" diye sorduğumda Annem "İhtimal" diye mırıldandı ve yanımdan uzaklaşarak salona geçtiğinde Mert ile göz göze geldim. Mert hırlayarak "Onu geri götürebiliriz. Ergenlik döneminde alırız yanımıza ya da yanımızda yatmanın anlamsız olduğunu düşünebileceği bir dönemde. Lütfen güzelim" dediğinde kahkaha atarak "Duruşman yok muydu senin?" diye sordum. Ona kapıyı işaret ederek kibarca işe kovdum. Çıkarken dudaklarımdan bir öpücük kapmasına gülümserken, içerideki işkence gibi anneler ile de suratımı buruşturdum. Lanet olsun çok uzun bir gün olacaktı.

Saat 16.30'du. Karşımdaki koltukta ellerini kucağında birleştirmiş, gayet havalı ama birazdan 'yangın var imdat!' diye bağırarak kaçacak gibi görünen kız sabahtan beridir gelen 9.

Adaydı. Artık psikolojik baskıya dayanma gücünün sınırına gelmiş gibi görünüyordu. Her an içindeki tüm siniri annemlere kusacak gibi görünüyor ve bunu yapmamak adına sabre diyormuş gibi görünüyordu. Annemin elindeki Cv'ye "Referanslarınız kuvvetli ama biz size dönelim" demesine derin ve sıkıntılı bir nefes veren kız aslında annemler için ciddi sövdüğünü gösteren bakışlar eşliğinde "Tabi ki olumlu haberlerinizi bekliyorum" diyerek ayaklandığında Aylin teyzemin bakışlarından 'çok beklersin güzelim' dediğini anlayabiliyordum.

Kızın çıkması ile çalan kapının aynı anda olmasına gözlerimi devirerek baktığımda hızla kapıyı açtım ve karşılaştığım kişi ile duraksadım. Tam anlamıyla kanım çekildi. Bunun burada olması ve bana bu şekilde sırtması tahammül edilecek bir durum değildi. Resmen dilim tutulmuştu. Konuşmakta ve ona burada ne işi olduğunu bağırmakta zorlanıyordum. Gözlerim bir içeriye, sonra birde kapıdaki bu iğrenç insana kaydığında. Bu evden bugün hiç kimsenin hastaneye gitmemesini diledim. Zira içerideki ana kraliçelerin, geleni görmesi ve onun ile konuşması demek felaketti. Kanım beynime pompalanmıyormuşçasına derin bir nefes aldım ve titrek çıkan sesim ile "Senin burada ne işin var?" diye sordum. Karşımdaki kişiden bana sadece iğrenç bir sırtıma geliyordu. Ve tam arkamda duyulan ses ile gözlerimi sıkıca kapadım. Merve teyzem "Güzelim alsana içeriye adayı daha..." dedi ve lafını tamamlayamadan sadece donup kaldığını gördüm. Evet, kapıda Defne vardı. Sırtması silinmişti. Eminim beni bir başıma sanıyordu. Merve teyzem ve diğerleri ile karşılaşmayı beklemiyordu. Hiç birimizde onu beklemiyorduk. Üstelik Merve teyzemden "Seni sürtük! Burada ne işin var senin" diye haykırmasını ve onun üzerine atlamasını hiç beklemiyorduk

"İçinde Bir Şey Var!"

Hayatınızda her şeyine tanık olduğunuz bir insanın, nefretinden korkar mısınız? Ben korktum. Şu anda Merve teyzemin, Defne korkuyor, onu sakinleştirmek adına yaklaşmıyordum bile. Uzun boyu ve siyah uzun saçları ile her ne kadar korkmamış gibi davranmaya çalışsa da karşısındaki bu 2 dakika öncesinde güllücükler saçan ve kendisine zıt olarak enerjisini mutluluktan, iyilikten alan bu 1.60 boyundaki kadından korktuğu bakışlarından belli oluyordu. Buna ne amaçla geldiğini bilmiyorum ama kendisinin de Merve teyzemin burada olabileceğini tahmin etmediği kesindi. Merve teyzemin bu bağırışına içeriden hızla koşup gelen annem ve Aylin annemin de gözleri kocaman oldu. Annem, "Senin ne işin var burada?" diye öfke ile bağırırken Aylin annem "Melek babamı ara!" diye seslendi. Ben çok olmuş gözlerle bakıırken Aylin annem, "Hemen!" diye bağıınca hızla salona koştum. Onları kapıda büyük bir bağırışa ile bırakırken telefonu elime aldım ve tam telefonu çevireceğim sırada "Yerinde olsam o kadar acele etmezdim" diyen Defne'nin sesi ile duraksadım. Merve teyzem, annem tarafından tutuluyor, Aylin annemde gözlerini Defne'ye dikmiş her an saldıracakmış gibi bakıyordu. Bu kadar gerilime dayanamıyordum. Nefesim ciğerlerime yetmiyormuşçasına derin bir nefes aldım ve bıkkınlık veren bir ses ile "Ne istiyorsun Defne Kara. Bu kadar nefretin, bu kadar intikamın nedeni ne?" diye sordum. Bu soruyu beklemiyormuşçasına afalladığında ona bakmaya devam ettim. Hemen hemen annemler ile aynı yaşta olmasına rağmen, içinde büyüttü nefret gözlerini daha karanlık bakmaya zorluyordu. Elleri tuttuğu silah ile hafif titriyordu. Sesi her ne kadar korku vermek adına sert çıksa da, sanki geçmişten gelen bir sahne yaşanıyormuş gibiydi. Sesinde nefretin kan donduran soğukluğu vardı ve "Umud'u istiyorum. Hem de hemen!" diye söylediğinde, kulaklarım duyduklarına inanamıyormuşçasına birden "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum. Defne hala alaycı sesi ile ellerini göğsünde birleştirdi ve "Naz'ın oğlu Umud. Onu istiyorum" dedi ve ben sinirle "Sen kafayı yemiğizsin" kavgılığını verdim. Çarelerden ne dediğini bilmiyordum. Ne istediğini de onun konuşma stili hiç olmak vermeden "1 mrc Kara benim oğlum ve doğal olarak Umud'la benim kanımdan. Onun için onu istiyorum" dediğinde dayadıklarına inanamayan bakışları ile suratına baktım. Ne demek Emre Kara benim oğlum. Bu kadının bir oğlunu vardı? Hadi var diyelim bu kadar büyük tesadüf imkâna'dı. Ben bu düşünceler ile boğuşurken içeriye giren bu pisliğin adamları ile göğsüme geldim. Nefesim kesildi. Gözlerim salonda oradan oraya dolaşan Umud'u gördü. Bu adamlara 4 kadın kavgı koyama dık. Gözlerim yarıya kaçtı. Başlarken içimden bir ses onu veremeyeceğine dair haykırdı ve tehditvari çıkan sesim ile "Umud'u öleceğini bilsem sana vermem. Çare korse seni öldürürüm" dediğinde korku göğsünden bakışlarına yansımaya rağmen, bakışları arkasındaki iki adama gitti. Öyle ki yarı değildi ama gözleri kötülük görüyordu. 'amışyahlarda. Puhları gibi. Gözlerim tereddüt ile Defne'nin gözleri bulduğunda, kendime güvenen ses tonumda "Onu senin gibi bir katil olan oğluma vermemek için birçok nedenim var. Ve yasal olarak babam Mert" dediğinde pis bir şekilde sıratarak "Babalık testleri de bu yitiden var. Ve bildiğim kadarıyla Umud Amerikan vatandaş, 1 mrc'de öyle. Hukuk süreci oradaki kararlar ile devam eder ve benim söylemem gerek yok." dediğinde bu bakışların titrediğini istedim. Bunu belli etmeye çabalayarak, "Bunu yapamıyacağın" diye huşladım. Defne, Türk filmlerinde ki o kötü karakter kadınların attıkları iğrenç kalıba halara var ya işte tıpkı onlar gibi bir kalıba attı ve "Beni kim durduracak peki?" diye sorduğunda 4 kadında donup kalmıştık. Ana kraliçelerden ses çıkmıyordu. Her birinin gözlerinde bir şey beklercesine bir bakış vardı. Sesleri çıkmıyor sadece oaktı kazanmaya çabalırcasına bir halleri vardı. Anlamıyordum. Merve teyzem şimdikiye birçok hakaret etmeliydi. Ama susuyordu. Korkmuş olabilir miydi? Bu kadından mı? Asla inanmazdım. Zaten bakışları da ciddi anlamda benim canına okuyucu ağız diye haykırıyordu. Buna rağmen "sana Umud'u değil, bu evden çöpümü bile vermem. Defol git evimden katil!" diye bağırdığımda suratını sokabileceği en zarif şekle soktu.

ve sinirle "Umut benim ve sana onu bırakmayacağımı biliyorsun." dediğinde aynı sinirle "Umut Ertürk o ve resmi olarak babası Mert Ertürk. Sen şimdi buradan ve bizim hayatımızdan çıkıyorsun anladın mı?" diye tersledim ve onu kolundan tuttuğum gibi kapıya doğru ittim. Bu iteklemede adamları hareketlense de bir şey yapmamıştı. "Aynı annen gibi sert olduğunu düşünüyorsunuz ama senin de en az annen kadar saf olduğunu biliyorum" demesi ile bedenimde sinir patlaması oldu. Dişlerimi sıktım ve suratına tüm gücüm ile okkalı bir tokat attım. Defne bunu beklemediği için sendelediğinde hızla yanına gittim ve kolundan tutarak onunla göz göze geldim. Bu arada adamları hemen başına gelmişti. Nedense bana hiç dokunmuyorlar Defne'nin talimatını bekliyor gibiydiler. Gözlerine olanca sert bakışlar ile bakıp "Azra Yılmaz'ın kızı olabilirim ama Hande Salman'ın kalbini taşıyorum. Duyduğum kadarı ile sen Hande teyzemi çok uzun zamandır tanıyorsun. Hem de kuzeni olarak. Damarına bastığında nasıl tepki verdiğini, nasıl gözünü kırpmadan can yaktığını da biliyorsundur. Sen onu öldürmüş olabilirsin ama o benim içimde yaşıyor ve her an seni öldürmek için gözümü karatmama yardım edebilir. Onun için defol git buradan!" diyerek onu tekrar kapıya ittim ve bu sefer Merve teyzemin tamda önünde güç bela ayakta kaldı. Bu arada dışarıda birkaç araba yakıcı frenler ile durdu. Açılan araba kapıları ve koşuşturmalar esnasında Merve teyzemin sadece "Sonunda" diye haykırdığını ve aynı zamanda gözlerinin hursla parladığını gördüm. Bunu beklemeyen Defne'nin gözleri açılınca de tepki vermesine fırsat kalmadan saçlarına yapıştı. Defne'nin suratına öyle bir tokat geçirdi ki benim tokadım yanında halt etmişti. Adamların yerden patronlarını çekip almak için hamle yapmaya kalktığında kapıda tüm öfkesi ile ilk görünen Mert oldu. O kahverengi gözleri kararmış, çenesi kaskatı olmuş, yumruklarını öyle sıkıydı ki parmaklarının eklem yerleri buna dayanamayıp kırılıyordu. Mert'in kapıda görünmesi ile iki adamda duraksayıp ona baktılar. Mert'in gözleri beni bulup baştan sona süzdü. Ve iyi olduğumu görmesinin verdiği rahatlıkla gevşediğini fark ettim. Bu esnada Merve teyzem, Defne'yi çok fena hurpalıyordu. Annem ve Aylin an-

Annem sadece Merve teyzemin hareketlerini takip ediyordu. İkisi de şu anda Merve teyzeme dur denilemeyeceğinin farkındaydı. Bunun için sadece izliyordular. Adamlardan biri panığında verdiği bir silahla silahuna davranması ile Mert'in yumruğunu yemesi bir oldu. Keriye giren ikinci kişi ise Deddi ve kapudan girmesi ile karşılaştığı ilk görüntü Merve teyzemin Defne'yi parçalama sahnesi oldu. Deddi başka zaman olsa kahkaha atmama sebep olacak bir surat ifadesi ile "Sanırım bana..." dedi ve Mert'in olduğu tarafa bakıp, o tarafa işaret ederek "Bu tarafta ihtiyaç var" dedi ve hızla diğer adama saldırıyordu. Doruk'ta kalıbi kadar sağlamdı ve tek bir vuruşla adamı yere sermişti. Sonra ise ellerini açarak "Ne bu kadar mıydın arkadaş?" diye de sormayı da ihmal etmedi. Kapıdan koşarak gelen bir diğer kişiyi tahmin etmek zor değildi. Ve ona şebeklikten başka bir iş kalmamıştı. Oda Savaş'tı. Tamda kendinden beklenildiği gibi hızla gelişine kapı pervazına yapışarak durabildi. Ve gözlerini şaşkınlıktan pörtleterek sadece baka kaldı. Arkasından koşarak gelen Rüya da Savaş'ın yanında durup şaşkınlık içerisinde annesine baktığında Savaş, aslında hepimizi gülmemek için kırarandiran cümleyi kurdu. Savaş Rüya'ya yalvaran bakışlar içinde "Ne olur bana genlerini babandan aldığını söyle" diye sorduğunda kahkaha atmamak için resmen savaşmıştı. Bu arada kapıda acı fren yapan bir araba sesi daha geldi ve aynı anda kapı açılma sesleri, ayak seslerine karıştı. Bu gelenler tabi ki üç büyüklere. Bir hızla içeri girdiklerinde ilk görünen babam oldu. Babamın gözleri önce annemi, ardından beni ve Savaş'ı bulduğunda aynı Mert gibi rahatlardı. Ve gözleri yerde tüm kinini kusan Merve teyzemi bulduğunda oda gülmemek için dudaklarını sıkı. Babam arkadan "Yeşilim?" diye bağırarak Çağlar amcamın önünden çekildiği esnada Çağlar amcam gözlerini kocaman açtı ve öylece baka kaldı. Onun bu haline babam, "Durdursana karını" diye sorduğunda Çağlar amcam "Yok abi vakti zamanında bir kızdan ayırmaya kalktığımda, kızdan çok ben dayak yedim. Tırnakları kediye kök söktürür." dedi ve kollarını göğsünde birleştirip Merve teyzemi seyretmeye başladı. Bu duruma dayanamayan annem ve Aylin annem iki kolundan tuttu ve onu Defne'nin üzerinden kaldırdığın-

da Defne'nin içeriye girdiğindeki suratından eser kalmamıştı. Adamları da yerden kalkıp, patronlarının yanına geldiğinde herkes ciddileşmişti. Babam, ciddi çıkan sesi ile "Seni bir daha ailemin etrafında görürsem" dedi ve Defne nefes nefese çıkan sesi ile "Öldürürsün biliyorum" diye karşılık verince babam alaycı bir gülümseme ile "Hayır öldürmem." dedi ve ona bir adım daha yaklaştı. Tam burnunun dibine gelip, "Emir Sancar neden intihar etti hiç araştır-dın mı?" diye sordu ve daha da tehdit dolu çıkan sesi ile "Onun gibi ölmek için fırsat kollarsın. Her gün yalvarırsın öldürün beni diye. Ve fırsatın varken bizim ile uğraşmayı bırak ve yaşamana bak. Çünkü senin sonun benim elimden değil" dediğinde Defne'nin gözleri kocaman oldu. Onun bu durumuna sırttan babam, "Kerem'in senin için çok güzel planları var. Onun için ben sadece izleyici olacağım." dediği gibi Defne'yi kolundan tuttuğu gibi kapının eşiğine getirdi. Hiçbirimizin orada olduğunu fark etmediğimiz İpek ile karşı karşıya kaldıklarında. Herkes duraksamıştı. Babamın duraksamasından faydalanan Defne kolunu babamın kolundan kurtarsa da gözlerini İpek'ten bir an bile ayırmamıştı. Zaten oradan duran kişinin İpek olduğunu da zannetmiyorum. O kadar soğuk, sert ve acımasız bakıyordu ki. Karşısında ürkmeden durmak imkânsızdı. Birkaç saniye o şekilde bakmasına karşılık. Sadece bir adım Defne'ye yaklaştı ve "Defne Kara sen misin?" diye sordu. Defne hiç sesini çıkarmıyor sadece ürkek bakışlarla ona bakıyordu. İpek "Annemi benden canice alan o katil sen misin?" diye yine hiç sesi titremeden sordu ve sonrasın da ise verilmeyen karşılığa alaycı bir gülümseme ile "Sensin tabi? Babamı para için kardeşinden, beni intikam için annemden eden katil sensin" dedi ve ona biraz daha yaklaşıp, "Ellerindeki bu kadar kan ile hala kan akıtmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. Sonra elindeki silahı direk Defne'nin suratına tuttu. Annem ve Merve teyzem çığlık atarken babam "İpek hayır kızım sen değil, anladın mı? Sen değil" diye konuşurken ipek "Neden? Benim annemi öldürdün." Diye konuştuğunda babam "Halan kardeşimdi. Merve teyzende öyle. Neredeyse karımı öldürüyordu." Karşılığını verince İpek bir an silahı bırakır gibi oldu ama sonra yine sıkıca kavrayıp "O bu sefer

Buradan bir ceset torbası ile ayrılacak. Hatta bir çöp poşetine de konulabilir." dediğinde gözlerindeki karanlığı görebiliyordum. Bu kadının resmen kendini öldürtmeye gelmişti. Buradan gitmesi gerekiyordu. Kimsenin hayatını mahvetmeden gitmesi gerekiyordu. Bu panikle "İpek!" diye bağırdım. İpek bana baktığı anda onu iten Doruk ile birlikte yere yığıldılar. Bu kargaşada patlayan silah herkesin bağırmasına, Defne'nin ise kaçmasına neden olmuştu. İpek ile Doruk'un yanına gittiğimizde İpek'in eli Doruk'unda kolu kan içerisindeydi. O anda "Sana kafamı kır dedim fındık, bedenimde delik aç değil" diye tıslaması kulaklarıma uğultu gibi geliyordu. Nefes alışımı değişmişti. Bu kadar adrenalin bedenime fazlaydı. Başım dönerken duyduğum sadece Umut'un "Anne!" diye o küçücük ağzı ile bağırmasıydı. Gözlerim karardı ve daha Umut'a dönmeden bedenim karanlığa teslim oldu.

Hastanenin o klasikleşmiş yatağında gözlerimi açtığımda başımda her zamanki gibi babamı bekliyordum. Ama bana gülümseyerek bakan Mert'ti. Yine ne olmuştu da buradaydım? Nefesim hızlansa beni buraya getiriyorlar diye düşünürken Mert, "Merhaba" diye gülümseyerek fısıldadı. Ona gülümseyerek "Yine neyim varmış?" diye sordum. Mert gözlerime aşk ile bakarak alnımı öptü ve "İçinde bir şey varmış" diye karşılık verdi. Şaşkın gözler ile ona bakarken aklımdan içimde ne olabileceğini düşünmeye başladım. Mert bu düşüncemi okumuş gibi "İçinde mükemmel bir şey var güzelim." dedi ve benim kaşlar çatıldı. Mert bu halime kahkaha atarak, sesini takınabileceği en yumuşak tonuna getirdi ve o büyümlü bakışlarıyla "Küçük, minicik, senin ile benim parçam" dediğinde çatılan kaşlarım havaya kalktı. Gözlerim kocaman açıldı. O an aklıma gelen şıkkı Mert başı ile onayladı ve "Evet, güzelim hamilesin" diyerek cevapladığında ağzımdan "Ah hayır!" kelimesi çıktı. Gözlerim doldu. Mert bu halime şaşırarak, tereddüt ile "Nasıl istemiyor musun?" diye acı ile sorduğunda sert çıkan sesimle "Ya hayır!" karşılığını

verdim. Mert'in gözleri hayal kırıklığına büründü. Onun bu halini görünce beni yanlış anladığını fark ettim ve "Öyle değil aptal!" diyerek derin bir nefes aldım. Sonra üzgün bir sesle "Bu haberi benim sana vermem gerekiyordu. Senin bana değil" dediğinde Mert gülümseyerek dudaklarına yapıştı ve "Bizimki de böyle olsun güzelim. Bir dahakine sen söylersin" dediğinde ona şaşkınlık içinde bakarak, "Yuhh" diye bağırdım ve hemen ardından hızla aklıma geleni söylemeye çalışarak, "Mert, Defne denen o kadın" dedim. Mert parmaklarını dudaklarına değdirip beni susturdu ve sakın kararan gözleri ile "O kadını evime geldiği için pişman edeceğim ve ona Umut'u asla vermeyeceğim. Zaten durumu araştırmaya başlamıştık. Ama her ne olursa olsun Umut'un yanına bile yaklaşamayacak o sürtük" dediğinde tüm güvenim ile gülümsedim. Elim karnıma giderken, gözlerimi kapadım ve bebeğimi hissetmeye çalıştım. Muhtemelen daha sadece pıhtı gibidir ama benim içimde olan bir candı. Gözlerim Mert'in o şefkat, aşk, sevgi karışımı bakışlarını bulunca gözlerimin dolduğunu hissettim. Mert gülümseyerek, "İşte şimdi oldu. Bende ne zaman gözlerin dolacak diye sabırla bekliyordum." dedi ve beni o güçlü kolları arasına çekmek için bana uzandı ve "Gel bakalım buraya" diye de mırıldandı. Ben onun kolları arasına girerken, tüm bu karmaşayı unuttum...

Hastanede doktor kontrolü yapılmış, uymam gereken noktalar anlatılmış ve birkaç olabilecek koku verecek olay hakkında bilgi verilmişti. Ardından çıkış işlemlerimiz babam tarafından hızla yapılmış eve gitmek üzere hastaneden çıkış yapmıştık. Yaklaşık 1 saat sonrada evdeydik. İçimde bana ve Mert'e ait olan küçücük bir can vardı. Artık anneliğe ilk adımımı atıyordum. Umut sayesinde ilk sorumluluğum başlamıştı. Ama içimde büyüyecek bir canın sorumluluğu kalp atışımı değiştiriyordu. Annem babam ve tüm aile üyeleri gitmiş ve Aylin annem ile baş başa kalmıştık. Mert babası ile çalışma odasına kapanmıştı. Eminim Defne olayını konuşuyordu. Aylin

annemde yanımda durarak beni ovulamaya çalışıyordu. Zaten şu mutluluk içinde o kadından bahsedilmesini hiç istemiyordum. Ben bu düşünceler içinde kaybolurken Umut "Anne" diye seslenerek yanıma gelmişti. Onu kucaklayarak yanıma çıkardım ve yatağına kocaman bir öpücük kondurarak sarıldım. Sonrasında Aylın annem ile göz göze geldiğimizde içten bir nefes alarak "Onun gerçekten annesi olman lazım güzelim. İnan bana anne ile üvey anne arasındaki farkı yıllarca yaşadım." dediğinde gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Aylın annemin çok acı hikâyeleri vardı. Sadece bir bölümünü biliyorduk ve bildiklerimizde çok ama çok acı vericiydi. Ben bu hüznü düşünceleyken Aylın annem, "O çok şanslı bir çocuk. Senin gibi ve Mert gibi bir güvene sahip. Ama o pislik kadının doğru söylediğini zannetmiyorum. Kesin araştırma yapmış ve yalanlar savurmuştur. Çok önemli bir döneme giriyorsun. Kendine her zaman dikkat etmen gerekiyor. Mert ve babası bu durumu gerektiği gibi halledecek. Sen bunları düşünme tamam mı?" diye sorduğunda "Tamam" diyerek onayladım... Her ne olursa olsun Umut benim oğlumdu. Bana anne diyen bir çocuğu asla bırakamazdım. O sürtük kadında mutlaka bir gün cezasını bulacaktı. Bizlerden uzak duracak ve hayatımızdan bir gün mutlaka çıkıp gidecekti.

Mert'in anne ve babası da evden gittikten sonra duş almak için lavaboya girdim. Bu gün bir bakıcı bulunmamıştı. Umut yine yanımda yatmaya kalkarsa onu Mert'in elinden alamazdım. Onun için hızla duşumu aldım ve üzerime bornozumu giydiğim esnadan odadan sesler gelmeye başlamıştı bile. Mert, "Hayır, bülcür!" diye kükrerken Umut, "Anne!" diye bağırıyordu. Bense aynada yüzümü ekşiterek "Zaten iki tane bebek vardı. Üçüncüye ne gerek vardı ki?" diye söylendim. Bu iki bebek asla büyülmeyecekti. Ya birde bunlara üçüncü eklenirse nasıl baş edecektim. Allah'ım hayalimde onları canlandırmak bile mükemmeldi. Fakat bu durum Mert'i fazlasıyla yoracağı benziyordu... Hızla banyodan çıktım ve iki bebek ile göz göze gelince, ellerimi belime yerleştirerek, "Artık beni paylaşmayı öğrenmeniz gerekiyor" diye sızlandım. Mert keskin bir ses ile "Hayır!" derken kaşlarını çatan Umut elini yumruk yaptı ve benim ağ-

zımın açık kalmasını sağlayacak hareketi yaptığında gerçekten şok olmuştum. Umut o küçücük ayağını hızla Mert'in o kaslı bacağına vurdu ve yumruk yaptığı elini de bacağına vurmaya unutmamıştı. Mert birkaç saniye ona şaşkınca baktı ve tehlikeli bir ses ile "Savaş ha?" diye lurladı ve Umut çatılan kaşları ile "Anne!" diye seslendiğinde gülmek için kendimi zor tutuyordum. Mert hızla Umut'u kaptı ve yatağın üstüne yavaşça atarak, hızla gıdıklamaya başlayınca Umut'un çatılan kaşlarının yerini gülen hatta kahkaha atan suratı almıştı. Mert onu gıdıklarken, karım için savaşamayacağımı mı sanıyorsun bücür?" diye soruyordu. Umut ise bu soruya kahkaha-ları ile karşılık veriyordu. Çok ama çok tatlıydılar. Eminim ki yıllar sonrada bu şekilde mükemmel olacaktı.

AİLE PSİKOLOGU

Dün akşam bitmek bilmeyen yatak kavgasından sonra bitkin düşmüş olan Umut'u yatağına götürmüş ve orada uyumasını sağlamıştık. Tabi ki gecenin ilerleyen saatlerinde bücür uyanmış ve yine bizim yatağıma gelmişti. Mert hırlayarak "Seni yatağa bağlamak için zincir alacağım bücür" diye söylene de umut onun yanağına bir öpücük bırakarak susturmuş ve bana sarılıp uyumuştur. Şimdi ise sabah olmuş, yatağın içinde fısıltı gibi duyduğum seslere tepki vermeden biraz daha uyumaya çalışıyordum. Fısıltılı seslerden biri Mert'te aitti ve bir diğer ses fısıltıdan çok bebek kıkırtısına benziyordu. Oda tabi ki Umut'tu. Mert, "Bücür ses çıkarma, anneye sürpriz" dediğinde Umut o şen sesi ile "Anne" diye söylendi ve buna karşılık Mert, "Ya birde baba de bücür" diye sitem ettiğinde gülümsemem daha da kocaman oldu. Mert'in daha 1,5 yaşında bir bebek ile didişebileceği gerçekten tahmin edebileceğim bir şey değildi. Bir anda oluşan sessizlik ve sonrasında yatağımda oluşan bir kıpırdama, sonrasında Mert'ten gelen bir "Bücür sakın!" tehdidi ve ardından yüzüme bırakılan minik bir öpücük. Gülümseyerek gözlerimi açtım ve Mert hayet sert bir ses ile "O benim rolümdü bücür" diye ettiği site-me Umut sadece gülüyordu. Gözlerim Mert'ti buldu. Elinde bir tepsisi, içinde kahvaltı tepsisi ve o muhteşem kaslı vücudu.

Tepsiden çok büyülenmiş gözler ile Mert'in o kaslı bedenini süzüyordum. Mert alaycı bir ses tonu ile "Çok acıkmış gibi bakıyorsun güzelim?" diye sorduğunda seksi bir gülümseme eşliğinde "Evet, acıktım." dedim. Sonrasında dirseklerimin üzerinde doğruldum ve daha seksi çıkarttığım sesimle "Ama kahvaltıdan önce tatlı yesem nasıl olur diye düşünüyorum?" diye mırıldandığımda Mert'in alaycı bakışlarının yerini kararmış bakışların alması resmen gözle görülür bir hızdaydı. İçten gelen arzulu bir hırlayan sesiyle Mert, "Büçüre acil bakıcı bulmamız lazım" dedi ve Umut'un tekrar "Anne" diye şakımasına Mert kaşlarını çatarak, "Sende yaşıtın olan çocuklar gibi oyuncakların ile oynasan бүсür ha?" diye sorduğunda içimde tutamadığım kahkahamı durduramadım. Resmen birbirleri ile yarışıyorlardı. Tıpkı babam ve Savaş gibi.

Sabahın ilk ışıkları uyanmamı sağlarken, gözlerim kendiliğinden açıldı. O an karşılaştığım dudaklar ile kocaman gülümsedim. Dudaklar Umut'undu. Dibime kadar gelmiş ve orada uyuyordu. Onun bu sevimliliğine kıkırdarken uyanan Mert, şikâyetçi bir ses tonunda "Bu бүсürün kesinlikle geri iade edilmesi gerekiyor" dediğinde kıkırdamam daha da büyümüştü. Bu arada gözlerini açan Umut'un gülümsemesine dayanamayarak ona sarıldım ve kocaman öperek, "Günaydın бүсürüm" diye seslendim. Umut bana tüm tatlılığıyla karşılık verirken Mert "Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun?" diye sorduğunda Umut 'anne' diye şakımaya başlamıştı bile...

Yatakta küçük bir boğuşmanın ardından kahvaltıya geçebilmiştik. Bu arada hala bakıcı elemeleri yapıyordu. Bu şekilde aylarca devam edeceğimizde kesindi. Kahvaltının ardından işe geçmiş ve geçerken бүсürü anneme bırakmıştı. Mert onu teslim ederken, "Mümkünse bu akşam burada kal-sın Azra anne. Sorun olur mu?" diye sorduğunda gözlerimi

kocaman oldu. Annem kocaman bir sırıtma ile onavlarken içeriden babam gayet net bir ses ile "Hayır!" dedi ve Mert ile göz göze gelerek, "Sorumluluğunu aldığı bir çocuğa sen bakmak zorundasın?" karşılığını verince Mert, umitsizlikle başını yere eğdi ve "Cidden bu bücürden nefret etmeye başladım" demesine babam kocaman bir kahkaha attı ve Umur tu kocaman öpüp, bana sarıldı. Sonrasında anneme tüm içtenliği ile gülümseyip, "9 da toplantıda olmayı unutmayın. Meleğim Doruk artık bir karar versin. Yoksa onun yerine karar vermem." Diye sert bir sesle söylendiğinde gülümsedim. O önce kırıldığı kalbi bir tamir edebilse diye de içimden geçirdim.

Şu anda aynı masa da tüm ailenin üyeleri bulunuyordu. Mert, Yiğit amcamın yanında yerini alırken, Doruk ve bende babamın yanında yerimizi almıştık. Çağlar amca tüm finans gücüyle grafikleri ayarlarken ona gözlüğün yakıştığını gerçekten yeni fark etmiştim. Merve Teyzem de benimle aynı fikirde olmalı ki gözlerini bir an bile Çağlar amcamdan ayırmıyordu. Hemen yanımda olduğu için ona doğru yaklaştım ve "Çağlar amcamın gözlük taktığını yeni fark ettim" diye söylediğinde sırıtan Merve teyzem "Ben Çağlar amcana o gözlükler gözündeyken aşık olmuşum" dediğinde gözlerim kocaman oldu. Buna tepki olarak, Merve teyzem "Gelmiş geçmiş en yakışıklı finans müdürüydü. Birde benim müdürümdü." dediğinde gözlerindeki ışıltılamaya büyülenerek bakmışım. Her zaman ki sorumu sorarak, "Bir o kadar da çapkınmış ama" diye sordum ve Merve teyzemin o yeryüzündeki tüm çimenlerin en yeşilini andıran bakışları ile yutkundum. Sonrasında Merve teyzem, "Kaç kızın saçları var bu ellerde biliyor musun?" diye sorduğunda sadece olumsuz anlamda başımı salladım. Merve teyzem gülümseyerek, "Çok" dedi ve kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Ardından bana doğru eğildi ve "Ben an-

nen kadar şanslı değildim. Beni sevmesi için çok şey yaptım. Tabi buna saç baş yolmakta dâhil " diye açıkladığında bizim önümüze kadar eğilen babam, "İş yerinde tüm fırsatlarını sabote eden sen mi Azra'nın şanslı olduğunu söylüyorsun?" diye hırlayınca Merve teyzemin o yeşil gözleri korkuyla kocaman açıldı. O an Mert, "Karşı tarafın sözleşmelerinde hukuki olarak terslikler var." diyerek dikkatimizi çektiğinde babam, "Ne gibi terslikler?" diye sordu. Mert adamlar gelince detaylı anlatacağım ama bu sözleşmeye imza atarsak, onların tüm hatalarının sorumluluğunu da almış oluruz." Dedğinde babamın kaşları çatılmıştı. Tam o esnada içeriye giren İrsa Yapının yöneticileri ile gözlerimiz kapıya yöneldi. Yöneticileri fazlasıyla gençti. Üstelik bizim yaşlarımızda olabilecek kadar gençti. Koyu kumral ve yeşil gözlüydü. Atletik vücuda sahip olduğunu bedenini saran takım elbiseden anlayabiliyordum. Yüzündeki sırıtma fazlasıyla itici olsa da tebessüm ederek ayağa kalktık. Gözlerim babama gittiğinde hala kaşlarının çatık olduğunu fark ettim. Adam kendini "Merhaba Taner Başar ben" dedi ve elini babama uzatıp, "Bora Bey" dediğinde babamın tamamıyla nezaketten elini sıktığını ve sıkarken tek kelime etmediğini fark ettim. Adam babamı geçtikten sonra gözleri ben, buldu ve daha da itici olan sırıtmasıyla "Melek Yılmaz sanırım?" diye sordu. Tebessüm ederek, elimi uzattım ve "Evet" dediğimde adam gülümseyerek, "Adınızın Melek olduğunu söylediklerinde, karşımda gerçekten bir melek bulacağımı tahmin etmiyordum" dediği anda gülümsemem yerini çatık kaşlara bıraktı. Biri bu adama nasıl bir ateş hattına girdiğini söylesin diye düşünürken gözlerim masanın diğer ucundaki Mert'e gitti tam tahmin ettiğim gibi bakışları mermileri kuşanmış, hedefini kolluyordu. Yiğit amca adamı hedef tahtası gibi süzüyordu. Çağlar amca birkaç dakika sonra yaşanacakların keyfi ile sırıtıyordu. Doruk'unda onlardan kalır yanı yoktu. Babam ah evet babam, o şu anda yumruğunu sıkmış ve adamın suratına indirmemek için resmen kendi

ile savaşıyordu. Ben bu korku ile savaşıırken Merve Leyzem kulağıma doğru eğilip, "Bu adam buradan sağ çıkarsa bende İngiltere'ye kraliçe olurum." Dedi ve benim gözlerim koca man oldu...

Yarın saat olmuştur ama masadaki gergin bakışına sonlanmamıştı. Taner Bey, babamla bu bakışmayı sonlandıracak olan konuşmayı başlatmak adına "Sözleşmeyi kontrol ettiğinizi düşünüyorum. Onun için direk imza işlemine geçelim. Sonrasında da sizi güzel bir yemek teklifim olsun. Melek hanım da eşlik ederse çok sevinirim" dediğinde adama gerçekten acınmışım. Mert beklenen tepkiyi, "Taner Bey" diyerek başlattığında adamın gözlerini Mert'ten tarafa çevirdi. Mert öldürücü bakışları eşliğinde adama "Sözleşmeniz tamam değil. Kontrol ettiğimizde, dolaylı yollarla fazlasıyla usulsüzlük içeriyor. Hakkınızda yaptığımız araştırmada sizin güvenilir bir iş ortağı olmadığınızı işaret ediyor" dediğinde adamın sırtının solduğunu, renginin değiştiğini ve çenesinin kasıldığını hissettim. Yemem yanında olan Ç. ağlar ama a keyifli bir sesle "Evet, başlıyoruz" dediğinde babam sırtarak "Kesinlikle" dedi ve Mert'e dönerek "Proje için sorumlu avukatımız Mert Ertük," dedi ve Mert'i tanıştıktan sonra hızla "İzinde ilgili edindiği bilgiler fazlasıyla kötü. İyi bir imajınız olmadığı aşıkâr. Yılmaz holding bu güne kadar hiçbir hata dışı, usulsüz bir firma ile çalışmadı. Unun için sizinle bir ortaklığımızın olacağını sanmıyorum" dediğinde adamın hırsla soluduğunu fark ettim. Taner Bey, "İstedığınız değişiklikler yapılabilir" dediğinde babam olumsuz anlamda kafasını salladı ve hızla yerinden kalktığında diğerleri de kalkmıştı. Adam onlara bakarken babam Mert'e diktiği gözlerine sert sesini de ekleyerek, "Mert, Taner Bey'e neden bizimle çalışamayacaklarını anlat. Ye uğurla" dediğinde burada kalmam gerektiğini ve olası bir

kavgada yardım çağırman gerektiğini hissetmiştim. Adam gergin bir sesle evraklarını toparlayan Mert'e "Dinliyorum!" diye söyledi ve Mert onu duymazlıktan gelerek evraklarını toparlamaya devam etti. Mert'in bu hareketine iyice sinirlenen adam "Sana diyorum avukat! Bana sözleşmede düzeltilmesi gereken maddeleri söyle" diye bağırdığında Mert duraksadı. Baş evraklara doğru bakarken gözlerini adama dikti ve sırtarak, "Maddeler değişmeyecek. Proje için farklı bir firma ile anlaşılacak" dediğinde sesindeki tını tehlike çanlarının çaldığını belli ediyordu. Adam artık sinirden kudurmuş gibi, "Sen ne dediğinin farkında mısın? Bu iş için nasıl yatırım yaptığımızı? Delirmiş olmalısınız" dediğinde Mert hızla yerinden kalktı ve adam ile göz göze geldiğinde öfkeli bir sesle "Bunu o kadar yolsuzluğa karışmadan önce düşünecektiniz. Şimdi toplantı bittiğine göre çıkabilirsiniz." dediğinde adamın patlamak üzere olduğunu fark ettim. Hızla Mert'in yanına giderken o sert bakışları beni de buldu. Adam benimle göz göze gelip, "Melek hanım, bu konuyu derseniz babanızı da alıp yemekte konuşalım" demesiyle Mert'in adamın burunun dibine kadar gitmesi bir oldu. Gayet tehlikeli çıkan ses tonuyla, "Sana toplantı bitti dedim." dediğinde adam alaycı bir ses tonu ile "Ne zamandan beri bir şirkette avukatlar bu kadar söz sahibi oluyor" dedi ve ben artık olacaklara şahit olmamak adına gözlerimi yumdum. Zaten öylede oldu. Şiddetli bir yumruk sesi geldi. Sonrasında acı inleme ve onu takiben yere düşme sesi kulağıma geldi. Gözümün birini açtığımda ise adamın tam sıralamasını uygun yerde yattığını gördüm. Adam hızla yerden kalkıp, "Bunu ödeyeceksin avukat! Bunu ödeyeceksin!" diye bağıırken Mert ikinci yumruğunu savurdu. Adam beraberinde gelen avukatının da yardımıyla odadan çıkmıştı. Mert arkasından alayla "Üstü kalabilir" diye bağırmayı da ihmal etmemişti. Tam bir zorba gibi davranmıştı. Bu sertliğe ve kavgaya hiç ama hiç gerek yoktu. Düşüncelerim ellerimi göğsümde birleştirip, sert bakışlarla Mert'in arkasından baktım. Mert saniyelik bir zamanda kapıyı hızla

çarptı ve bana döndüğünde yutkunmadan edemedim. Bakışları, yaydan çıkan ateşli bir ok misaliydi. Bedeninin alev alması için sana saplanması gerekmiyordu. Bu bakışlar bir kadının kalp krizi geçirmesine bile neden olabilirdi. Bu cehennemden kendimi çıkarmaya ve kendimi toparlamaya çalıştım. Sonrasında ise kızgın çıkan sesimle "Buna gerek yoktu!" diye söyledim. Mert tek kaşını kaldırdı. Bakışlarında saliselik bir an bile olsa şaşkınlığın geçtiğini görsem de bu duygu anında yerini kızgınlığa bıraktı. Adım adım bana yaklaşıırken, o yakıcı bakışlar ayaklarımın titremesini sağlamıştı. Mert 4 adımda yanıma geldiğinde burun burunaydık. Aramızda milimlik boşluk vardı ve şu anda o dudaklara yapışmamak için ölümcül bir irade sarf ediyordum. Mert en az bakışları kadar yakıcı olan sesiyle "Karıma benim yanımda yılışıklık yapacak. Üstelik yazılacak. Oda yetmezmiş gibi birde artistlik taslayacak. Yaşadığına şükretsın" dediğinde sevinçten uçsam mı? Sinir den patlasam mı? Bilemedim. Mert eli ile yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına itti ve bu hareketi ile içimdeki sinir bir anda sihir olup uçmuştu. Parmağı ile yüzümü okşarken gözleri sanki büyü yaparcasına beni içine çekiyordu. Derin bir nefes alan Mert, "Sen benim meleşimsin. Gözlerin benim. Ellerin benim. Bu baldan tatlı dudakların, güneşi kışkırtıran gülüşün benim. Senin gülüşün benim Gün Işığım. Onun için daha fazlasını da yapardım. O gereksizi gebertirdim. İnan." dediğinde çoktan Mert'in büyüdü dünyasında geçiş yapmıştım. Bir insan nasıl oluyor da sadece kelimeleri ile seni başka diyarlara götürebiliyordu. Gözleri benden bir cevap beklercesine bakıyordu ve kendimden emin bir fısıldamayla "Ben seninim Mert" dedim. Sonrasında dudaklarına bir öpücük bırakarak, "Bu kadar kıskanman hoş ama insan sağlığı için sakıncalı" dediğimde tek kaşı kalkan Mert hırlayarak, "Seven kıskanır " dedi ve ben tekrar gülümseyerek "Seven güvenir bir tanem" dedim. Mert burnuma bir öpücük bırakarak, "Bunu bir gün hatırlatacağım güzelim" diye ekledi ve birkaç

dakika sonra işlerimizin başına döndük. Bir gün daha olaylı bir şekilde sonlanmak üzereydi. Asıl kavga evde ve çok zevkli bir kavga olacağı benziyordu...

1 Ay Sonra

Hamileliğimde ikinci ayımı neredeyse dolduruyordum. Mide bulantılarım, halsizliklerim ve kendimi sürekli uyku modundaymışım gibi hissetmenin dışında hiçbir sıkıntımız yoktu. Umut için annemlerin 10 günlük çalışmaları, elemeleri sonucunda çok iyi bir bakıcı ayarlanmıştı. İpek ile Doruk'un arasındaki gerginlik o tatilden sonra bile hala vardı ve bu durum Doruk'un canını fazlasıyla sıkıyordu. Okulun bitmesine az kalmıştı ve babam Doruk'a Yılmaz Holding'de çalışması için teklifte bulunmuş, Doruk ise biraz düşünmesi gerektiğini söylemişti. Teklif çok güzeldi ama bu düşünmenin kesinlikle ve kesinlikle İpek ile alakalı olduğunu biliyordum. İpek'in kararından sonra Doruk'ta bir karar verecek ve yoluna ya İpek ile ya da memleketine dönerek devam edecekti. İpek'i de anlamıyorum. Tamam haklı. Yani kalbi çok kırıldı. Üzüldü, yoruldu ama bu kadarı gerçekten çok fazlaydı. Doruk, onu havalimanında onu sevdiğini söylemişti ama İpek hala hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Birde şu Jack olayı vardı. Hakikaten kim bu çocuk bilmiyorum ama yakın zamanda Doruk ile karşılaşırса gerçekten ölü olacağı kesindi.

Mert, babası ile Umut'tun durumu hakkında çok sıkı bir araştırmaya, yaşanan bu olayların bir çözümünü bulmaya çalışıyordu. Bu arada benim hamilelik dönemimde sürekli her şeye dikkat eden bir eş modeline dönüşmüştü. Yediklerimin birçoğunu midemde tutmayı başaramama rağmen inatla her saat başı bir şey yiyip yemediğimi test ediyor ve yemek yedirmeye çalışıyordu. Bu hali gerçekten çok tatlıydı. Ama tüm ailenin komutları kendimi robotmuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Akşam yemeğini yemiş ve Umut bakıcısı ile odasında oynarken, bizde Mert ile salonda bir birimize sarılı vaziyette oturuyorduk. Her ne kadar bu anı bozmak istemesem de Defne Kara ve oğlu Emre Kara durumunu merak ediyordum. Annem ile konuşmalarımızdan Defne'nin hiç evlenmediğini zaten Merve teyzemi vurma suçundan yıllarca hapis yattığını öğrenmiştim. Adamın yaşı bizlerden 1 - 2 yaş büyük olduğunu göz önünde bulundurursak, hapse girmeden önce olan bir durumdu. Adam bile hala annesinin soy ismini kullandığına göre ya kabul edilmemiş ya da babasının haberi yoktu. Peki ya bu Emre Kaya'nın babası kimdi. Bu düşünceler ile savaşıırken artık dayanamayarak, "Defne meselesi hakkında bir şey söylemeyi düşünüyor musun?" diye sorduğumda Mert derin bir nefes aldığını hissettim. Sonrasında sakın bir sesle "Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok güzelim" dedi ve saçlarının üstüne bir öpücük bırakıp bana daha da çok sarıldı. Bu hareketine kapılmadan "Merak ediyorum" diye sitemli bir ses tonunda karşılık verdim. Mert başıma tekrar bir öpücük bıraktı ve "Sen sadece karnındaki bebeğimizi merak et güzelim. Gerisini ben merak ederim" dedi ve saçlarımın üstüne bir öpücük daha bıraktığında derin bir nefes aldım. Sadece durumun ne olduğunu merak ediyorum. Endişeleniyorum ama yaptıkları sadece beni daha fazla endişelendirmek. Yani günaha girecekler zaten bana şu şöyle oldu, bu böyle oldu diye açıklasalar. Ne oluyor? Ne bitiyor? Hiçbir şeyden haberim olmuyordu. Bu düşüncelerim içerisinde tüm bedenim gerilmişti ve tam bu gerginliğimin çemkirmesine hazırlanıyordum ki çalan kapı ile tüm hevesim içimde patladı. Mert kalkıp kapıyı açtığında gelen kişinin Doruk olduğunu gördüm. Arkasına baktığımda İpek yoktu. Tek başına gelmişti. Doruk, "Naber cadı? " diye gülümseyerek sormasına rağmen, bu gülümsemenin aslında acı çektiğini gizlemek adına sergilendiğini anlamıştım. Mert "Hayırdır keyfin yok gibi?" diye sorduğunda Doruk, "Keyif baya uzak abi" karşılığını verdi. Oturduğum

verde topladığım ayaklarımı koltuktan sarkıttım ve "Sorun ne?" diye sordum. Aslında biliyor olmak da büyük acı vericiydi. Doruk, acı yüklü sesi ile "Onu seviyorum. Beni anlaması için elimden geleni yapıyorum. Anlamıyor, görmüyor." dedi ve derin bir nefes verdikten sonra "Ama artık ben anladım" dediğinde hızla ve panikleyen ses tonunda "Neyi anladın?" diye sordum. Doruk gözlerimin içine bakıp, "Onda olan aşk değildi. Sadece ilgiyi aşk sandı" karşılığını verince gözlerim kocaman oldu. Kesinlikle yanlış bir tespitti. İpek kalbi kırık bir kuştı ve ne istediğini, neye inanacağını bilemiyordu. Bu düşüncelerle tam konuşacaktım ki Mert, "Saçmalama, onun seni ne kadar sevdiğini anlayamıyor musun?" diye sordu. Mert'in bu net sorusuna Doruk sert bir sesle "Bir insan sevdiği halde neden uzak durur ki? Tamam, hatalıyım ama bende perişan haldeydim. Bu kadar abartması normal mi?" diye sorduğunda gülümsedim. Benim bu gülümsememe Doruk öfke dolu bir bakış attığında kendimi toparlayarak, "Kadınları bilirsiniz işte" diye söze girdim. Doruk hızla "Kafadan çatlak yaratıklar olduğunuz kesin" karşılığını verince daha da kahkaha attım ve Doruk'a "Onda haklısın ama kadınlar sevgisini de, nefretini de uç noktalarda yaşar. Merhameti de sonsuzdur, intikamı da" dedim ve tam devam ediyordum ki Mert, "Sen sana sonsuz sevgisini sunarken kalbini kırdın. Şimdi intikamının ateşi sönsün diye beklemelisin. Ne kadar yakarsa yaksın pes etmemelisin" dediğinde duyduğum bu cümle ile gözlerim doldu. Bir insan bu kadar mükemmel olabilir mi ya? Nasıl ince düşünüyor, nasıl sevgisini biliyordu diye düşünürken Doruk, "Tamam, abi o zaman şu Jack kim onu de bana" diye sorunca Mert gözlerini kıstı. Doruk ile birkaç saniye bakıştı ve sonrasında "Hile yapmak yok. Bu intikam oyunu senle İpek arasında. Onun için bilgi sızdırmamı bekleme benden" karşılığını verdiğinde kahkaha atmamak için resmen kendimi tuttum. Bu cevaba Doruk sinirli bir nefes alıp verdi ve "Cadı bari sen söyle" diye bana sordu. İşte bu sefer kahkahamı patlatmış

ve tutamadığım kakhahamın arasından "Yemin ediyorum ki bilmiyorum dev" dedim. Doruk, bu duruma dayanamayıp hızla "Ben gidiyorum. Yardımlarınız için teşekkür ederim" dedi ve tam kapıdan çıkacakken Mert alaycı bir ses tonunda "Nereye gidiyorsun?" diye sorunca Doruk duraksadı. Mert ile göz göze gelip, ellerini iki yana açtı ve "İntikam cehennemime gideyim de biraz daha yanayım" dediğinde Mert öyle gür bir kakhaha attı ki ona yakışan o mükemmel kakhahanın bir anını bile kaçırmadan izledim. Oturduğu koltukta kollarını iki yana açmış, kafasını arkaya atmış ve içten bir kakhaha ile gülüyordu. Tam anlamıyla mükemmeldi. Doruk onun bu haline elini boş versene dercesine salladı ve kapıdan çıktığında bende gülümsedim. Mert ile göz göze geldiğimizde, koltukta yanına yaklaştım ve dudaklarına bir öpücük bırakmak için göğsüne sokuldum. Mert'in bu hareketime hırlaması kulaklarımda yankılandı. Dudaklarına bıraktığım öpücüğe tutkulu bir karşılık verdiği esnada kendimi bir anda havalanmış Mert'in kucağında buldum. Dudaklarında gülümserken Mert mırıldanarak "Hoşuna mı gitti?" diye sorunca sadece mırıldanarak "Hı hı" diye karşılık verdim ve kendimi onun o muhteşem ellerine, büyümlü dudaklarına bıraktım. Öpüşmemiz hızla tutkuya döndüğü esnada tekrar çalan kapıya Mert sıkı bir küfür savururken, ben geleninin babam olmamasını diledim. Çünkü o kapıdaki babam değilse, Mert'in gazabından kaçamazdı. Mert beni kucağından isteksizce koltuğa bıraktı. Homurdanarak kapıya bakmak için kalktı ve kapıyı açtığında, kapıdan hızla giren Savaş'ın sesi salona doldu. Savaş'ın "Abi gerçekten anlamıyorum ben bu kızları?" diye bağırsına gözlerimi havaya dikerek isyan ettim. Sonra bakışlarım Mert'i bulduğunda Mert'in kapının arkasına baktığını fark ettim ve hızla "Hayatım neye bakıyorsun?" diye sordum. Mert, sitemkâr bir ses tonunda "Aile psikoloğu falan mı tayin edildik ona bakıyorum" karşılığını verince Savaş, "Ne o benden öncede gelen vardı sanırım" karşılığını verince Mert ile aynı anda

"Doruk" dedik. Savaş kahkaha atıp, "Jack'in kim olduğunu öğrenme oyunumu?" diye sorduğunda Mert gülümseyerek başını salladı ve ben dayanamayarak, "Kim bu Jack?" diye sorduğumda Savaş "Hafta sonu gelecek tanışırın" dedi ve gülerken Mert, "Tabi Doruk geldiği gibi gebertmezse" diye eklediğinde iyice meraklanmıştım. Ama her ne kadar söylensem de bana söylemeyeceklerdi. Onun için üstelemedim.

Mert'in bol kaslı ve sert olan o mükemmel göğsünde huzurla uyurken, zalim güneş ışıklarının kurbanı olmuş ve uyanmıştım. Saate baktığımda henüz erken olduğunu fark ettim ama Umut'un çoktan uyanmış olabileceğini hissediyordum. Onun için halen daha derin bir uykuda olan Mert'in dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım ve yataktan kalktım. Odadan çıktığımda Umut'un odasından gelen sesler tahminimde yanılmadığını gösteriyordu. Kapısını açtım ve onun o parlayan yüzü ile karşılaştığım anda o şen sesi ile 'anne' demesine gülümsedim. Yanına gidip onu yatağından aldım. Kucağımda onun ile oynarken arkadan gelen sitemli ses ile duraksadım. Mert, "Bücür için beni yatakta bir başıma bıraktığına inanamıyorum" dediğinde gülümseyerek ona döndüm ve "Günaydın" diyerek karşılık verdim. Mert, "Yatakta öperek uyandırsaydın daha zevkli bir gün olabilirdi" karşılığını verince ona sadece gülümsedim ve Umut'un yanağına güzel bir öpücük bıraktım. Onu hızla Mert'in kucağına bırakarak "Sen biraz oyala bende yemeğini hazırlayayım" dediğimde Mert, "Sadece ona mı?" diye hızla sorunca kahkaha atarak "Sen ondan daha bebedsin canım" dedim ve mutfığa doğru ilerledim. Arkamdan hırıltılar geliyordu. Sonra bu hırıltılar dünyanın en güzel kahkahasına dönüştü...

1 saatlik bir zaman diliminin ardından Mert ve Umur ile bir kahvaltı yapmış işe gitmek üzere yola koyulmuşuk. Bugün bugün bir gün olacaktı. Onun için erkenden iş yerinde olmamış gerekiyordu. Mert şirketin sorumlu bu davasında araştırmaya yapıyordu. Ben ise Doruk ile beraber şu yeni projeyi hazırlıyorduk. İş yerine geldiğimizde ikimizde izimden başına geçmek üzere odalarımıza geçtik. İşe başlamamızın sırasında yaklaşık 2 saat geçmişti ki çalan ofis telefonuma "Merhaba" diyerek cevap verdim. Asistanım Bilge "Melek hanım Aslı Çantürk binde bir hanım sizinde görülmek istiyen diye sordu ve benim tüm nefesim kesildi. Bu manyak bizim burada ne işi vardı? Ne geveleyecek, ne söyleyecekti? Burada nime dolan sınırla dişlerimi sıktım ve kabıklarına saplanan bir acı ile duraksadım. Acı anında kesilince önemsemedim ve sınırla, "Tamam, al içeriye" dedim. Telefonu sert bir şekilde kapatarak içeriye gitmesini bekledim. Aslı o iğrenç yürüyüşü ve o iğrençliğe eklenen sınırla ile mide bulandıran bir şekilde kapıdan girdiğinde "Selam" diyerek sandalyelerden birine oturdu. Derin bir nefes aldım. Bakın olmalı ona gereken cevabı verip, gitmesini sağlayacaktım. Onun için sert bir sesle "Çok işim var Aslı. Seni buraya getiren gereksiz konu ne ise söyle ve ofisinden kaybol" dediğimde Aslı bir an şok olsa da bu şaşkınlık hali uzun sürmeyererek o eski iğrençliğine burundü. "Lauren'i hatırlıyorsun. Barda karşılaşmıştınız iyi arkadaş olduk. Bana Mert ile yaşadıklarını, Mert'in her gece onun evine gidişini falan anlattı. Sonra sen gitmişsin Amerika'ya, Mert'te ondan ayrılmış" dediğinde böyle bir şeyin olmadığını bilsem de içimde bir şeylerin isyan ettiğini hissettim. Sonra ise kendimi toparlayarak "Gerçekten gereksiz bir konuymuş Aslı. Başka gereksiz bir konun yok ise seni dışarıya alayım." dediğimde ise Aslı daha da çok sırtarak, "Lauren İstanbul'a yerleşiyor. Melek'cim bence sen bu konuyu pek hafife alma" dediğinde ilk önce şöyle bir kaynar suyun başımdan aşağıya

döküldüğünü hissettim. Ardından soğuk bir su ile tüm bedenimin şoka girdiğini ve kısmi felç geçirdiğimi sandım. Ne demek o sürtük İstanbul'a yerleşiyor diye içimden geçirirken Aslı, "Birde açık ve net bir şekilde bana Mert için geleceğini ve onu sana bırakmayacağını söyledi" dediğinde tüm sinirim damarlarımda çağladığını hissettim. O sinir ile birden ayağa kalktığımda Aslı'da ürkmüştü ama beni asıl dehşete düşüren kasığıma saplanan keskin sancıydı. Resmen iki büküm olma- ma sebep olmuştu. Sanki içime bıçaklar saplanıyordu. Nefes alamıyor, aldığım nefes ise canımı yakıyordu. Acı boyutu arttırınca elimle karnımı bastırdım. Bacaklarımdan sıcak bir şeylerin aktığını hissettim. İçimde kopan acı daha da artmıştı. "Bebeğim" diye fısıldadım ve bir çığlıkla acımı haykırdım.

UZAKLAŞMA

*A*ci, nefes almamı bile engellerken sanki bu acıyı engelleyecekmiş gibi karnımı bastırıyordum. Gidiyor olamazdı değil mi? Daha bana varlığını hissettireli kısacık bir zaman olmasına rağmen, beni bırakıp gidiyor olamazdı değil mi? Daha kız mı? Erkek mi? Olduğunu bile öğrenmeden gidiyor olamazdı. Acı ile gözlerim dolarken, karşımda bana sırtıma ile bakan Aslı ile göz göze geldim. Aslı "Bu kadar korkmana gerek yok! Melek 'cim. Ya da bence korkmalısın. Sen onun ilişkisinin bitmesine neden olmuşsun. Oda senin evliliğini bitirmeye yemin etmiş gibi." diye söylendiğinde karnıma saplanan bir diğer sancı ile resmen çığlık attım. Bunu beklemeyen Aslı yerinden fırlayıp karşıma dikildi. Kocaman olmuş gözler beni tepeden tırnağa süzerken, korku mu? Şaşkınlık mı? Anlayamadığım titreyen sesi ile "Ne oluyor?" diye sordu. Sorduğu bu soruya cevap vermeme fırsat kalmadan ofisimin kapısı hızla açıldı ve içeriye giren asistanımın beni görmesi ile "Melek hanım?" diye şaşkınlıkla seslenmesi bir oldu. Yüzüme ne olduğunu anlamak istercesine baktı ve yüzümün halinden neler olduğunu anlamışçasına hemen karşımdaki Aslı'ya gözlerini dikti. Sonra ise kapının diğer tarafında birini fark etmişçesine hızla kapıya yöneldi ve "Savaş Bey!" diye resmen haykırdı. Bu bağırışın ardından sadece saliselik zaman geçti

ve bu sefer kapıda göz göze geldiğim kişi Savaş'tı. Savaş, gözleri ile beni taradı. Ne olduğunu çözmek istercesine bedenime bakıyordu. Gözleri bir an elimi acısını dindirmesi için bastırıldım karnımda sabitlenince ışık hızında gözleri gözlerim ile buluştu. Dudaklarımdan fısıltı gibi "Savaş" diye mırıldandığımda Savaş'ın gözleri tam karşımda, durumu anlamaya çalışırken korku rüzgârına kapılmış tir tir titreyen Aslı'yı buldu. Hızla yanıma doğru gelirken Aslı korku ile "Ben bir şey yapmadım. Birden bire karnını tutmaya başladı." dediğinde Savaş'ın tek cevabı Aslı'nın suratına attığı şiddetli bir tokat oldu. Ve ardından "Senin ablamla konuşacak neyin var!" diye bağırmasıyla benim kasiğima giren bir diğer sancıyla "Savaş!" diye haykırmam bir oldu. Savaş hızla bana doğru döndü ve yanıma gelerek aynı hızla beni kucağına alıp, kapıya yöneldi. Kapıya geldiğimiz esnada arkasına döndü ve Aslı'ya "Dua et bebeğe bir şey olmasın yoksa seni öldürürüm. İnan bana Mert'e bırakmam" dediğinde Aslı'nın "Hamile miydi?" diye sorduğunu duydum. Ama gerisi kulağıma uğultu gibi geliyordu. Karanlığın beni ele geçirmesine her ne kadar dirensem de savaşı kaybetmiş ve karanlık bir çukura düşmüş gibi savrulmuştum

Ne kadardır karanlıktaydım? Bu sessizlik ne kadardır devam ediyordu? Artık acım yoktu. Neden yoktu? Bebeğim gitmiş miydi? Diye korkunç düşüncelerle gözlerimi açtığımda, artık bana tanıdık gelen bir yerdeydim. Hastane odasında yatağa yatırılmış, kolumda her zamanki gibi bir serum vardı. Gözlerim doldu. Gitmişti değil mi? Beni bırakmış ve gitmişti. İçimde bir boşluk hissederken ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Hemen yanımda olan babam ile göz göze geldim. Babam, "Melek'im" diye şefkat ile seslendiğinde gözlerindeki hüznün, acı gerçeği doğruluyordu. Ben babamın meleğiydim ama

kendi meleğimi kaybetmişim. Daha ellerime almadan, onu koklayamadan kaybetmişim. Hıçkırığım boğazımda kalmıştı. Sesimi bulamıyordum ama kendimi zorladım. Titreyen sesimle "Baba, onu kaybettim değil mi?" diye sorduğumda Babam bana sadece dolan gözleri ile cevap vermişti. İşte o an tüm dünyamın karardığını hissettim. Hayatımın en acı verici kaybıydı. Hayatımın en değerli varlığını taşımayı bile becerememişim. Bunun sebebi neydi peki? Sürtüğün teki. Onun yüzünden.

Hayır, onunda değil benim yüzümden. Gereksiz sinirlendiğim için, ani hareket ettiğim için tüm bedenim öfke ile dolar-ken dişlerimin arasından "Benim yüzümden!" diye hırladım. Babam, "Hayır, Melek'im senin yüzünden değil" karşılığını verdi ve sözünü bitirmesine izin vermeden "Hayır, benim yüzümden!" diye bağırdım. Aynı hızla yataktan kalkmak istediğimde Babam, "Melek'im, sakın ol bak dinle" dediğinde yine konuşmasına izin vermeden "Hayır, benim suçumdu tamam mı? Dikkat etmem gerekiyordu. Benim, sadece benim hatamdı!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım ve babam artık beni zorlukla durdurmaya çalışıyordu. Bu kargaşada kapı açıldı ve babam "Savaş doktoru çağır!" diye bağırdı. O an dikkatimi çeken şey ile duraksadım. Bu duraksamam ile babam şaşkınca bana baktı ve ben kekeleyerek "Me-Mert nerede?" diye sordum. Babam tam cevap verecekken hızla "Oda gitti değil mi? Benim suçum olduğunu biliyordu ve gitti değil mi? Bebeğim gibi oda gitti değil mi?" diye bağırdığımda babam, "Hayır, Meleğim gitmedi. Çok öfkeli ve bir kaç sorun oldu. Gelecek Melek'im gelecek" diye söylediğinde babama inanmayarak "Hayır, yalan söylüyorsun baba. Beni sakinleştirmek için yalan söylüyorsun! Gitti. Beni bırakıp gitti" diye haykırdığım esnada babam "Hayır!" diye bağırdı. Babamın bu gür sesine ürkip, duraksayınca babam derin bir nefes aldı ve sonra bana sarılarak, "Hayır, Mert hiçbir yere gitmedi Meleğim. Birkaç sorun var. Onları hallettiğimizde gelecek tamam mı? Şimdi"

dedi. Tam konuşacağı esnada doktor içeriye girdi ve babamın dikkatini çektiğinde Doktor "Merhaba Melek Hanım" diye konuştu ve bana yaklaşıp, "Önce biraz sakinleşelim" dedi ve derin bir nefes alıp konuşmaya başladığında "Melek hanım, aslında çoktan sonlanmış bir gebeliğiniz varmış. En son yapılan kontrollerde her ne kadar gelişim düzgün görünürsünüz. Sağlıklı ilerleme olmamış. Onun için bebeğinizi kaybetmişsiniz. Üzgünüm ama daha çok gençsiniz. Başka bebekleriniz olacak " dediğinde çoktan transa geçmiştim. Babam sert bir ses ile "Artık çıkabilir miyiz?" diye sorduğunda Doktor "Bu gece kalsanız çok iyi olur" karşılığını verince hızla "Hayır, eve gitmek istiyorum lütfen!" dedim. Babam, "Tamam, çıkış işlemlerini yapalım bakalım Melek'im" diye söyledi ve hızla kapıya gidip "Savaş, Doruk ile beraber çıkış işlemlerini yapın eve gidiyoruz" dediğinde içeriye annem girdi. O şefkat akan gözleri ile göz göze geldim. Onun saatlerce ağladığını anlıyabiliyordum. O masmavi gözlerinin etrafı ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Annem "Melek'im" diyerek bana sarıldığında hıçkırarak anneme sarıldım. Sonrasında ise hıçkırıklar ile fısıldadım sarıldığım boynuna "Anne Mert nerede?" diye sordum. Annem "Gelecek Melek'im" dedi ve ben hızla "Tamam, ama nerede? Neden gelecek anne? Neden burada değil?" diye sitemle sorduğumda annem, o şefkatli elini yüzüme yerleştirdi ve "Sanırım öfkesinden birilerine biraz zarar verdi. Onun için şu anda karakolda. Babası onun yanında en kısa sürede burada olacak Melek'im. Şimdi biz evimize gidiyoruz tamam mı? Senide götürüyoruz" dediğinde tamam anlamında başımı salladım ve babam "Umut'u Aylin alıyor. Sen şimdi onunla tam ilgilenemezsin Melek'im. Dinlenmen gerekiyor" dediğinde hiçbir şey söylemeden anneme sarıldım.

Yaklaşık iki saat içinde hastane işlemlerimiz yapılmıştı. Çıkış için toparlanmış ve eve gitmek üzere arabaya geçmiştik. Bir saatlik sessiz yolculuğun ardından evimize gelmiştik. Yani babamın evine gelmiştik. Bizi kapıda karşılayan İpek, acı bir

gülümseme ile gözlerime baktı. Dolan gözlerim ile bakışlarına karşılık verdiğimde ise İpek hızla yanıma geldi ve boynuma sarıldı. İpek'e sarılırken omzunun üstünden bakışlarım tam karşımda olan Doruk'un bakışları ile kilitlendi. Bizden önce eve gelmiş olmalıydı. Onun gözlerinde daha çok acıma vardı. İpek beni bırakır bırakmaz Doruk, "Cadı" diye en şefkatli sesi ile bana seslenerek sarıldı. Onun o kaslı göğsüne başımı gömdüğüm de oda bana sımsıkı sarıldı. Resmen onun o kaslı bedeni içinde kaybolmuştum. Kısık olan sesimle "Dev, Mert nerede?" diye sorduğumda Doruk derin bir nefes aldı ve bana daha çok sarılırken tekrar fısıldadım. "Herkes gelecek diyor Dev. Nereye gitti?" dediğimde annemin söyledikleri aklıma geldi karakolda demişti. Doruk'ta kulağıma "Öfkesini kontrol edemedi cadı. Çok geç kalmayacak eminim" diye cevapladığında küçük bir hıçkırık ağzımdan kaçtı. Babam hemen arkamdan "Hadi içeriye geçelim" diyen acı dolu sesi ile odaya geçtiğimizde Savaş, "Abla gel hadi seni yatıralım" dedi. Yine hiçbir tepki vermeden merdivenlere yöneldim. Odama geçtiğimde yıllardır uyuduğum odam bana yabancı gibi gelmişti. Soğuk sanki bomboşmuş gibi. Yavaş adımlar ile odamın içinde ilerleyip, yatağıma uzandım. Peşimden gelen annem, "Önce bir şeyler yeseydin Meleğim." dediğinde ise fısıltı gibi "Sadece uyumak istiyorum" dedim. Annem çok üstelemeden üzerimi örtüp, alnıma bir öpücük bıraktı ve yavaşça odadan çıktığında, oda daha da sessizliğe bürünmüştü. Elim karnıma gitti. Daha 4 saat öncesine kadar orada olan canımın parçası içimi terk etmiş ve yerinde büyük bir boşluk bırakmıştı. İçim yanıyordu. Mert'in yanımda olmasını istesem de hayatında öyle sürtüklere yer verdiği için kızgınlığım artıyordu. Hadi Aslı platonikti. Lauren, odamı geri zekâlı saplantılı âşıklardandı. Onun gibi yüz­süz biri her şey olabilirdi. Ama bu her şey olabilecek kadar basit insanların hayatlarımızda ne işi vardı. Şöyle bir düşündüm. Mert yakışıklı, karizmatik ve her kadının isteyebileceği hatta uğrunda ölebileceği bir profildi.

Ama bizlerde öyleydik. Öğrencilik hayatım boyunca binlerce erkek yaklaşmış ve hepsini geri püskürtmüştüm. Arkadaşlığını, dostluğunu kabul ettiğim bir tek Doruk vardı. Benim hayatımda hiç saplantılı bir âşık olayı olmadı. Buna hiçbir zaman izin vermedim. Yıllardır beni sevdiğini söyleyen Mert ise okulda birçok kıza gülerdi. Defalarca onunla bir gece geçiren kızların ikinci geceyi geçirebilmek adına benim ile arkadaşlık, yakınlık kurmaya çalıştıklarını hatırlıyordum. Bunlardan birinde Aslı'ydı. Hadi o zamanlar gençlik olayları, unutma çabaları ya Lauren? Beni unutmak için onunla bir ilişkiyi yaşamaya başlamıştı. Öyle olsa evinde 'ona seninle hiç ilişkim olmadı' demezdi. Ama insanlar bu kadar saplantılı olamazdı değil mi? Ona umut vermese, yakınlık göstermese ne diye dikkatini çeksin ki? Aklımdan bu kadar düşüncenin geçmesi içimi daha çok bunalıtmıştı. Derin bir nefes aldım ve gözümünden süzülen bir damla yaşı silerek kendimi uykuya teslim ettim.

Ne kadar saat böylece uyuduğumun farkında değilim. Ama hava alaca karanlığa dönmüş güneş, gökyüzüne ben geliyorum dercesine ışıklarını yayıyordu. Sadece 1 saat sonra tamamıyla her yeri kendi ışığına boğacaktı. Bu uyanış ile bana sımsıkı sarılmış olan bir kolu fark ettim. Tam ensemin dibinde alınan nefes ve bu kokunun tek sahibi Mert olabiliyordu. Sırtım onun o kaslı göğsüne yapışmışken kollarından kurtulmam imkânsız gibi duruyordu. Sanki kollarından kaybolup gidecekmişim gibi sarılıyordu. Çok öfkelenmiş olduğu kaslarının gerginliğinden belli oluyordu. O kadar yorgundu ki uyandığımı bile fark etmemişti. Nefes alışımın değişmesinden anlardı o benim uyandığımı. Ama bende çok kırgındım. O gereksiz insanı hayatımıza o sokmuştu. Onun geçmişinden gelen bir sürtük yüzünden bebeğimizi kaybetmiştik. Ve bu hep böyle olacaktı. Hayatımızın en güzel döneminde,

her şey yoluna girdi mutluyuz dedığımız esnada geçmişten bir kız daha gelecek ve her şey mahvolacaktı. Bunu artık istemiyordum. Annem bana Defne'yi ve onunla yaşadıklarını anlattığında ben dayanamazdım anne. Sen nasıl dayandın diye sormuştum şimdi ise aynı şey. Çok merak ediyorum bu geçmişten gelenler benim olsaydı. Mesela saplantılı bir aşık olsaydı. Mert'te zarar verseydi. Canımızı yaksaydı. Nasıl olurduk? İçimde öyle bir fırtına vardı ki. Yavaşça yataktan kalktım. Mert ölü gibi yatıyordu. Ona bakınca gözlerim doldu. Elim karnıma gitti ve içimdeki fırtına acımı, aşkı, hüznümü her şeyi yuttu. Üzerimde kıyafetlerim vardı zaten ve yavaşça yatakta uyuyan ömrümün tek aşkına sırtımı döndüm. Aynı yavaşlıkta kapıya yürüdüm ve ses çıkarmadan kapıyı açtım. Merdivenlerden aşağıya indiğimde güneşin o cılız ışıkları salonu aydınlatmıştı bile. Salona doğru yürüdüğümde salonda pencereden dışarıya tüm ihtişamı ile bakan babam ile karşılaştım. Dik ve güçlü duruşu hayatımın her senesinde beni büyülemiştir. Yaşadığı onca olaya rağmen bu dik duruşu hiç değişmemiş, o mükemmel hisleri hiç kaybolmamıştı. Annem beni hiç hatırlamadığı halde bile bir anda âşık olduğunu defalarca anlatmıştı. Babam beni fark edince yavaşça bana döndü ve o şefkat akan bakışları ile "Melek'im?" diye seslendiğinde, minik adımlar ile yanına gittim. Yıllardır benim olan o göğsüne yerleşmem için, güçlü kolları açıldı. Ve o kollar beni yerime çektiğinde bedenime sımsıkı dolandı. Bu kollar sarıldığı her şeyi koruyacak güçteydi. Bir kızın kendini güvende hissettiği tek yer babasının kolları arasındır." Bir tek bu kollar arasında dünya üzerinde kimseden korkmaz, kimseye boyun eğmezlerdi. Babam fısıldayarak "Buda geçecek Melek'im" dediğinde gözümde bir damla yaş süzüldü. Geçecek ama geçip giderken hayatımızdan, kalbimizden hangi duyguları götürecekti? Babamın kollarından biraz uzaklaşarak, "Bilmiyorum" dedim. Babam kaşlarını çatarak bana baktığında kararlı bir ses tonunda "Biraz uzaklaşmak istiyorum.

Uzaklaşıp, yalnız kalmak istiyorum." dediğimde babam, "Melek'im" diye itiraz tonu üstlenmiş ses tonunda uzun bir konuşmaya yapacakken konuşmasını hemen kestim ve "Baba lütfen, beni sen götüreceksin. Şimdi. Mert uyanmadan götürcek ve yerimi senden başka kimse bilmeyecek. Annem bile. Bu durumu tek başıma atlatmak istiyorum." dediğimde babamın gözleri kocaman olmuştu bile. Yine onun konuşmasına izin vermeden, "Eğer iyi olmamı istiyorsan götür beni buradan baba" dediğimde babam endişeli bakışlar ile gözlerime baktı. Ne diyecek, ne tepki verecek bilmiyorum ama şu anda bakışlarından durumu düşündüğü kesindi. Kendisi de benim ne kadar inatçı olduğumu biliyordu. O götürmezse kendim gideceğimi, kendim gidersem de onunda gideceğim yerden haberi olmayacaktı. Bunu göze alamazdı. Babamın gözlerine inatla bakıp, vereceği cevabı bekledim.

SOĞUK BAKIŞLAR

Yaklaşık iki saatin ardından küçük ama muhteşem bir çiftlik evinin önündeydim. Arabanın içinden çiftliğe baktığımda babama "Böyle bir yere sahip olduğumuzu bilmiyordum?" diye sordum. Babam derin bir nefes aldı ve "Dedenin bana mezuniyet hediyesiydi. Küçük olduğu için sizleri hiç getirmediğim Melek'im." Karşılığını verdi ve arabanın kapısını açarak aşağıya indi. Hemen arkasından beklemeden bende indim ve hızla babamı takip ettim. Sinirliydim evet. Her ne kadar beni buraya getirip yalnız kalmama yardımcı olsa da bu kaçışıma kızgındı. Ama yalnız kalmam gerekiyordu. Mert'ten biraz uzaklaşmam ve şu olanları düşünmem gerekiyordu. Mert'te o kızların hayatımıza girmesinden sorumlu olduğu için kızgındım. Bebeğimizi kaybettiğim için acılı bu iki duygu birleşince çok fazla kırıcı olacaktım. Mert'te çok üzülecek ve işler içinden çıkılmayacak duruma gelecekti. Bunu engellemek adına biraz uzak kalmak en iyisiydi.

Küçük bir bahçesi, tek katlı duvarları taş olan bir çiftlik eviydi. Bulunduğu konum itibari ile resmen ormanın içindeydi. Etrafta zerre ses yoktu. Babam çiftliğin kapısının dibine gelir gelmez açılan kapı ile şaşırsam da, tabi ki de babamın beni burada bir başıma bırakacağını düşünmemin hata olduğunu anladım. İçeriden yaşlıca bir adam ve onun arkasında

yaşlıca bir kadın çıkınca babam "Emin abi nasılsın?" diye sordu. Sonrasında ise her iki yaşlı tontona sımsıkı sarıldı. Sonra bana dönerek "Emin abi ve eşi Fatma Hanım yıllardır burada yaşarlar. Zafer abin buraya birkaç adam gönderecek güvenlik için telefonunu kapalı tutmakta kararlıysan Emin abinin telefonunu yanından ayırma. Seni her aradığımda açmak koşuluyla buraya gelmeyeceğim." dedi ve Emin amcaya dönerek "Emin abi, benim kızım Melek. Bir süre" dedi ve bana baktıktan sonra "Kısa bir süre burada kalacak. Sana emanet tamam mı?" diye sorunca Emin amca "Tabi ki gözümü üstünden ayırmam merak etme" karşılığını verince gülümsedim. Babam bana döndü ve "Hadi Melek'im sen geç içeri annen çıldırmıştır. Herkes ayaklanmıştır ki bu herkes içinde ciddi bir açıklama bekleyen kişi ile uğraşmam çok zor olacak. Umarım bu uzak kalma dönemi senin istediğin gibi olurda daha fazla kayıplar yaşamazsın." dediğinde söylediğini anlamamıştım. Bunu anlayan babam söylediğini açıklamak yerine "Geç içeriye. Mademki bir karar veriyorsun. Sonuçları ile savaşman gerekecek. Eğer baban olarak fikrimi sorarsan burada yalnızlığa gömülmek yanlış bir karar. Yine de sen bilirsin" dedi. Bana sımsıkı sarılarak, alnımdan öptü ve arabaya doğru yöneldi. Söylediği hiçbir şeyi anlamamıştım. Daha fazla ne kaybedebilirdim ki? Bebeğimi kaybettim ben. Canımdan bir parçayı kaybettim. Bundan daha büyük nasıl bir kaybım olabilirdi?

Hava sisliydi. Sabahki güneşin inadına sanki yağmur yağacakmış gibiydi. Babam gideli üç saat olmuştu. Fatma teyze bana muhteşem görünen bir kahvaltı hazırlamıştı. Ama birkaç lokma alıp babamın içmem konusunda söz verdirdiği ilaçlarımı içtim. Sonra ise dev camın oraya yerleştirilmiş koltuğa oturdum. Gözlerimi sisin üzerinde süzülüşüğü ormana çevirdim. Yapayalnız görünüyordu. İçinde barındırdığı onca can-

liya rağmen yapayalnız görünüyordu. İç karatıcı bir havaydı. Zaten karanlık olan içimi daha da dibe çekiyordu. Yeşili se-
 çerdim. Gride güzel bir renkti. Ama şu anda ikisi de boğu-
 cuydu. Sanki nefes alamıyor gibi daralıyordum. Bu duruma
 dayanamayan gözyaşlarım yanağımdan süzüldü. Küçük bir
 hıçkırık kaçınca ağızımdan kendimi tutamadım ve hıçkıra hıç-
 kıra ağlamaya başladım. Bunu duyan Fatma teyze hızla yanı-
 ma geldi ve "Kızım ne oldu? " diye sorduğunda hızla kendi-
 mi toparladım. Şimdi onları da telaşlandırmaya hiç ama hiç
 gerek yoktu. Onun için panikle "Yok, bir şey" dedim. Ama
 vardı. İçim yanıyor, canım acıyordu. Nefes alamıyor, içimde
 canımı acıtan boşluğu dolduramıyordum. Yalnız kalmak iste-
 dim ama yalnızlıkta acımı dindirmedi. Ben bebeğimi kaybet-
 tim. İçimde dokuz ay on gün taşıyacağım, dayanılmaz acının
 ardından bir melek gibi kollarıma alacaktım onu. Emzirecek,
 büyütecek, ona kıyafetler alacak tüm vaktimi, tüm dünyamı
 ona adayacaktım. Anne olacaktım ben. Gitti. Beni bir başıma
 bırakıp, gitti. Kız mı? Erkek mi? Onu bile bilmeden gitti. Var-
 dı işte. Çok büyük bir şey vardı. Dayanamadığım, bağırarak
 istediğim, hatta haykırmak istediğim büyük bir şey vardı.
 Acım resmen içime sığmıyordu. Fatma teyze "Acın her ne ise
 sabırla geçer. Çok taze belli ama sen yine de sabret." dedi ve
 ben ona sımsıkı sarıldığımda oda bana sımsıkı sarılarak kar-
 şılık verdi. Sabır. Sabrın bu acıyı dindireceğini sanmıyordum.
 Ben bu kadar acı çekerken zamanın ilaç olmayacağı kesindi.

Akşama kadar bahçede, ormanın ilerisinde dolandım.
 Emin amcanın gizli bahçesini keşfettim. Ne kadar çok çiçeği
 burada yetiştirdiğine gözlerim inanamadı. Bu kadar çok çi-
 çeğin dilinden nasıl anlıyordu ki? Diye düşünmeden edeme-
 dim. Her birini aşkla yetiştiriyor, her birine ayrı ayrı isimler
 veriyordu. Gizli bahçede bana da bir çiçek vermişti. Çiçeğin
 başka bir ülkeden geldiğini, adını bilmediği için ona Gün Işı-
 ğı adını verdiğini söylemişti. O an aklıma gelen Mert ile gü-
 lümsedim. Bana Gün Işığım derdi. Çiçeğin yapraklarını ok-

şadım. Pembe ve güzel bir çiçektir. Küçük bir saksıdaydı. Emin amca güneşte kalmasını söyledi. Onun için cam kenarına koymam gerektiğini de tembihlediğinde çiçeği gideceğim zaman almak koşuluyla gizli bahçede bıraktım. Sonrasında ise Fatma teyze bana sabah ki kadar mükemmel bir akşam yemeği hazırlamıştı. Yine sadece birkaç lokma alıp odama geçmişim. Uzun zamandır ilk defa bana yabancı bir yatakta uyuyacaktım. Bana bomboş gelen bir yatakta. Yine ay şeklinde bomboş hissettiren bir odada uyuyacaktım. Mert olmadan. Gözümden süzülen yaşı elimden tersi ile sildim ve yatağın içine girdim. Beynimdeki bin bir düşünceyi aklımdan kovmak ile savaşa savaşa karanlık bir uykuya daldım...

Sabahın ilk ışıkları dünkü havaya inat güneş ışıklarıyla gökyüzünü kaplamıştı. Her yer sis kokusunu verdiği tatlı bir kokuyla dolmuştu. Etrafta öten kuşların civıltısı huzuru temsil ederken, pencereye yaklaştım. Bu gün Mert'inde benimde ayrı yataklarda geçirdiğimiz ilk günümüzdü. Yalnız geçirdiğimiz ilk günümüzdü. Bu acı veriyordu. Canımı yakıyordu. Gözlerim dolamaya başladığı anda bu durumunu düşünmeye çabalayarak, hızla aşağıya indim ve kahvaltıya oturdum. Karşımda yine mükemmel bir sofraya vardı. Ve yine benim hiçbir şey yiyişim yoktu. Mükemmel olan bu sofradan birkaç lokma aldım ve babama söz verdiğim gibi ilaçlarımı içtim.

Saatler geçmek bilmiyordu. İçim daralıyor, ruhum bir karanlığa doğru çekiliyordu. Aklımdan çıkarmaya çalıştığım o iğrenç insanların yüzleri her an karşımdaymış izlenimi veriyordu. Bu katlanılamayacak bir hal aldığında kendimi evin dışına attım. Yürüdüm, yürüdüm ve ormanın derinliklerine tekrardan girdim. Hava kararana dek oralarda dolandım. Sonra bir ara yine gizli bahçeye gittim. Emin amcanın bana hediye ettiği çiçeğimize baktım. Sonra tekrar eve geldim...

Tüm saatler aynıydı. Farklı hiç bir şey yoktu ve bu gerçekten
 nemi daha çok karartıyordu.

1 Hafta Sonra

Buraya geleli bir hafta olmuştu. Tam bir haftadır babam
 haricinde hiç kimse ile konuşmuyordum. Babam günde belki
 de 5 kez arıyor ve nasıl olduğumu, bir ihtiyacım olup olmadı-
 ğımı soruyordu. Annemin beni çok merak ettiğini, Doruk'un
 Karadeniz'e gitmiş olabileceğimi iddia ettiğini, Savaş'ın tüm
 arkadaşlarını aradığını ve geriye kalan herkesin değişik fi-
 kirler ürettiğini söylüyordu. Birçok şeyi o kadar kevfili anla-
 tıyordu ki neredeyse bu gidişimi herkesin beklediğini düşü-
 nür olmuştum. Herkesten bahseden babam Mert hakkında
 tek kelime etmiyordu. Bu bir hafta içerisinde sadece bir kez
 cesaretlenip Mert'in nasıl olduğumu sorduğumda, çok me-
 rak ediyorsam arayıp kendim sormam gerektiğini, kızı dahi
 olsam böyle bir haksızlığı yapamayacağını dile getirmişti.
 Haklıydı. Sonuçta eğer biraz olsun Mert'i tanıyorsam nerede
 olduğumu, nasıl olduğumu binlerce kez sormuş olmalıydı.
 Hatta ilk dakikalar vermiş olacağı tepkileri hayal bile ede-
 miyordum. O kahverengi gözlerinin nasıl kocaman olduğu-
 nu, çenesinin nasıl kasıldığını ve babama meydan okuyarak
 yerimi öğrenmeye çabalaması gözlerimin önüne geldi. Tüm
 İstanbul'u alt üst ettiğine emindim. Ben bu düşünceler ile kıv-
 ranırken Fatma teyzenin azarlayan bir ses tonunda, "Bak sen
 şu bücüre yine gelmiş bahçenin çiçeklerine" diye haykırması
 ile gözlerim kocaman olmuştu. Kahretsin Umur! Ben bu hen-
 gâme de, bu acıda Umur'u da geride bırakmıştım. Bensiz bir
 saniye durmayan, her gece benimle uyuyan Umur'u ardımda
 bırakmıştım. Umur beni özlemiştir. Uyuyamamıştır ki bun-
 ca zaman. Aylin annem ona bakıyordu ama o beni özlerdi.
 Bensiz durmaz, kendini yalnız hissederdi. İyi miydi? Lanet
 olsun o benim aklımdan çıkmıştı. Panikle telefona koştüğüm

esnada çalan kapı ile duraksadım. Kapıyı Ayşe Teyze açtı ve kısa bir sessizliğin ardından kapı boşluğundan fırlarcasına çıkan Umut ile donup kaldım. Nasıl ya? O buraya nasıl gelmiş olabilirdi ki? Eğer Umut buradaysa, oda buradaydı. Tam bir haftadır görmemiştim. Nasıl olduğu hakkında hiç bilgi sahibi değildim. Onu o yatakta bir başına bıraktığım için bana delice öfkeli olabilirdi. Belki de anlamıştı. Yani yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anlamıştı. O Mert Ertürk'tü durumu anlamamış olsaydı babama rağmen beni bulurdu. Gerçi şimdi nasıl bulmuştu ki? Diye düşünmeden edememiştim. Bana füze gibi koşan Umut "Anne!" diye şakıdığında gülümseyerek onu kucağıma aldım. Umut o minicik ellerini boynuma sıkıca dolayınca "Çok mu özledin sen anneyi" diye söyledim. Umut cevaplararcasına "Anne!" diye bağırdığında gülümsemem daha da arttı. O esnada kapıdan çıkıp görüş alanına giren bir adet buz dağı ile karşılaştım. Siyah bir kot, siyah bir tişört ve ceket. Kahveden çok siyaha dönüşmüş gözler. Sert, soğuk bakışları ile karşılaştığımda resmen nutkum tutulmuştu. Bebekliğimden beridir tanıdığım aşık olduğum bir adamın bu bakışına hiç ama hiç şahit olmamıştım. Öyle bir soğukluk vardı ki gözlerinde şu koskoca ormanı yaksam gram erimezdi. Karşısında ben değil de sanki nefret ettiği bir kişi varmışçasına bakıyordu. Gözleri gözlerimden bir an bile ayrılmıyor, tek kelime etmiyordu. Saniyeler, saatler gibi geçerken tüm cesaretimi toplayıp, kekeleyen bir sesle "Merhaba" diye seslendiğimde Mert, buz gibi bakışlarıyla sadece birkaç saniye daha suratıma baktı. Sonra sıkıntılı bir nefes alıp, buz gibi sesi eşliğinde "Benden uzak kalmak yaramış. İyi toparlamış, kendine gelmişsin." dediğinde sesindeki soğukluk karşısında taş kesilmiştim. Bir haftadır burada toparlamaktan çok nefessiz kalmıştım. İyi gelmesi mi? Burada kalmak beni gerçekten kötü etmişti. Bu düşüncelerimden sıyrılıp tam bir şey söyleyecektim ki bana fırsat tanımadan tekrar aynı sert sesiyle "Yeterince kendine geldiysen, artık akli başında bir ebeveyn gibi

davranıp, sorumluluğunu üstlendiğin çocuğa bakabilirsin" dediğinde gözlerim Umut'a gitti. O güneş gibi parlayan yüzüne takındığı gülümsemesine tebessüm ederek tekrar Mert'e döndüm. Mert yine konuşmama izin vermeden "Gidelim mi? Yoksa Umut'u burada mı bırakayım? Sürekli seni istiyor. 1 haftadır senin yatağında uyuyor. Geceleri ağlayarak uyanıyor." diye açıkladığında farkında olmadan ellerim Umut'u daha çok sıkı. Böyle olacağını tahmin etmem gerekiyordu. Yanımdan bir saniye bile ayrılmazken, bensiz uyumayacağını tahmin etmem gerekiyordu. Saniyeler geçerken ağızımdan tek kelime çıkaramıyorum, bakışlarımı o soğuk kahvelerden alamıyordum. Mert artık sabrı tükenmişçesine "Hadi Melek bir karar ver! Ona göre hareket edeceğim. Burada mı kalacaksınız? Eve mi götüreyim? Bir ton işim var!" diye sert sesi ile söylendiğinde yerimde sıçradım. Gözlerim karşımdaki adamı süzüyordu. Mert değildi bu bakan, Mert değildi bu konuşan, bu kadar sert soğuk olamazdı. Bana Melek diye asla hitap etmezdi. Güzelim derdi. Güzeliydim ben onun. Bana bakarken sevgi fışkıran gözlerinde, haykırılacak birçok öfkenin olduğunu görüyordum. Kaybetmiştim onu, sevgisini, aşkını, güvenini her şeyini. Geriye bir tek öfkeli, kızgın, kırgın bir Mert kalmıştı. Bunu da ben yapmıştım. Lanet olsun...

KAYBEDİŞ

Bana kızgındı. Hem de delicesine bir öfkeyle kızgındı. Haklı mı? Haksız mı? Bilinmez ama kızgınlığı soğuk bakışlarından, soğuk sesinden belli oluyordu. Buradayım diyordu. Ta derinde içinde. Her an yüzeye çıkabilirim. Kendimi zor tutuyorum dercesine bakıyordu. Mert'in buz gibi bakışlarına daha fazla dayanamayarak, "Tamam, eve gidelim" karşılığını verdiğimde. Mert gayet soğuk tavrına devam ederek, "Tamam, çıkalım o zaman yetişmem gereken bir duruşma var. Sizi eve bırakayım." dedi ve kapıya yöneldi. Ben kucığımda olan Umut ile peşine takıldım. Fatma teyze ile göz göze geldiğimde acı dolu bakışlarını gördüm. Sanki anlamış gibi içten bakıyordu. Üzülme dercesine bakıyordu. Fatma teyze "Fatma teyze her şey için teşekkür ederim." diyerek sınıksız sarıldım ve Fatma teyze "Önemi yok güzel kızım. Sen iyi ol, o bize yeter" karşılığını verince ona içten bir şekilde gülümseydim. Oda bana o güzel yüzü ile gülümseyince kapıdan çıkıp Mert'in yanına gittim. Mert çoktan arabaya binmişti. Yavaşça kucığımda Umut ile arabanın kapısını açtım. Yine aynı yaşlılıkta arabaya bindim ve yola koyulduk. Araba sakın bir şekilde çalıştır ve yüzüme hiç bakmadan tek kelime etmeden hareket etti. Babamla beraber, içimdeki bu acıdan kurtulmak için geldiğim bu evden, şimdi içimde daha büyük bir korkuyla geri dönüyordum. Beni ne kadar büyük bir yıkım bekli-

yordu bilmiyorum ama büyük olduğunu Mert'in bana olan soğuk bakışlarından anlayabiliyordum.

Yaklaşık 3 saatlik sessiz, soğuk bir yolculuğun ardından artık evin önündeydik. Geliş gidiş toplamda 6 saatlik yolculuğa dayanamayan Umut, kucağımda uyuya kalmıştı. Onun o tatlı uyuyuşuna baktım. Kaç saattir yollarda resmen harap olmuştu. Gözüm Mert'e kaydıığında, dimdik eve bakıyordu. O kadar soğuktu ki ona bir şey söylemeye cesaret edemiyordum. Sanki ona bir şey sorsam kalbimi kıracak en ağır kelimeleri sarf edecekmişçesine duruyordu. Soğuk, mesafeli ve yabancıydı. Evet, neredeyse siması hariç tamamen yabancı bir adam ile karşı karşıya kalmıştım. Bu cesaretsizliğimi fark etmiş olmalı ki "İnin siz. Benim adliyeye geçmem gerekiyor" diyerek bozduğunda titreyen sesimle "Tamam" karşılığını verdim. Kucağımdaki Umut'u sıkıca kavrayarak, yavaşça arabadan indim ve eve doğru yürüdüm. Mert arabadan uzaklaşmamla hızla kapıdan uzaklaşıp gittiğinde dolan gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Kolay olmayacak tabi, bunu biliyordum. Hissediyordum ama bu kadar soğukluğu da beklemiyordum. En azından nedenini anlamış olmalıydı. Ya da bana bir tepki göstermiş, tek bir kelime sarf etmiş olsa söyleyebilirdim. Ama tamamen bir duvarın arkasına çekilmiş, ben yabancıymışım gibi davranıyordu. Kucağımda uyuyan Umut'a baktım ve hızla eve girmeye karar verdim. Evin kapısına yaklaştığımda kapıyı açan annem ile göz göze geldim. Hemen yanında endişeli bakışları ile Aylin annem, onun hemen arkasında Merve teyzenin bakışları ile de buluştu. Sonra gözlerim ta arkalarda İpek ve Rüya'da beni bekliyor olduğunu gördü. Hepsinin bakışlarında hissettiğim sadece iki duygu vardı. Kırgınlık ve endişe.

Eve girmiş, Umut'u odasına yatırmış ve salona geçmiş tam 5 çift renkli gözün bakışı altında eziliyordum. Annem geldiğimden beridir şefkatli bakışlarını esirgemiyordu. Aylin annemin bakışlarını ise çözemiyordum. Hem endişeli şefkatli, hem kızgın ve kırgındı. Tüm bu bakışmayı bozan Merve teyzemin "Nasıl oldun Melek?" diye sorması oldu. Bu soru ile içimde sessizliğe çekilmiş olan fırtına tekrar canlandı. Sahi nasıl olmuştum? İyi mi? Kötü mü? Geçmiş miydi acım öfkem, sinirim, üzüntüm? Hayır, hiç iyi değildim. Gitmekle iyi etmemiş her şeyi mahvetmiştim. Dolan gözlerim ile "İyi olmadım Merve teyze" diyerek karşılık verdim. Gözümünden süzülen yaşı gören Aylin teyzem oturduğu yerden kalktı ve yanıma gelip bana sarıldığında "Ah Melek, Mert'in de senden farkı yok. Neden bir birinize sarılıp iyi olmak varken böyle bir karar aldın ki?" diye söylediğinde her ne söylersem söyleyeyim beni anlamayacaklardı. Çünkü böyle bir şeyi neden yaptığımı, her ne kadar tek bir nedene bağlasam da kendimde bilmiyordum. Gözlerimden süzülen yaşları silmek için beni kendinden biraz uzaklaştıran Aylin teyzem ile göz göze geldiğimde, gözlerindeki şefkat ile karşı karşıya kaldım.

Aylin annem, "Ağlamayı bırakmalı ve kendini toparlamalısın. Senin sorumluluğunda olan bir çocuk var" dediğinde bu sefer annem diğer yanıma oturarak, beni kendine çevirdi. Açıklayıcı bir ses tonunda, "Mert'te çok kötü Melek'im. Seni yanında bulamayınca deliye döndü. Hepimiz öyle ta ki baban gelip durumu açıklayana kadar. Mert yıkıldı. Sadece "Bana sarılmak yerine yalnız kalmak mı istedi?" diye sordu. Baban durumu anlatmaya çalıştı ama dinlemedi. O gün Umut'u da aldı ve eve geldi. Bir hafta içinde bir kez bile seni ve nerede olduğunu sormadı. Ta ki dün akşam Umut sabaha kadar Anne diye ağlayana kadar" dedi. Sonrasında derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine bakarak, "Babanın karşısına geldi ve

Umut'un ona ihtiyacı var" dedi. Öyle kararlı duruyordu ki babam tek kelime etmeden adresini verdi. Oda sana getirdi. Ama onunla buraya gelmekte iyi ettin." demesi ile içim paramparça olmuştu. Hiç sormamış, nerede olduğumu öğrenmeye çabalamamış, merak etmemiş, önemsememiş miydi? Bu düşüncelerle titrek çıkardığım sesimi düzeltemeyerek, "Beni hiç sormadı mı?" diye sordum. Tüm bakışlar bana üzgünüm tarzında bakarken Rüya sert bir sesle "Ne bekliyordun ki Melek? Düşük yaptığını söylediklerinde nasıl yıkıldığını, nasıl ofkelendiğini gördük. Doruk olmasaydı neredeyse Aslı'yı öldürüyordu. Gecenin bir körüne kadar nezarete aklını kaçırdı. Sen, sana acısıyla sarılan bir adamı yatakta bir başına bırakıp kaçıp gittin." dedi ve ben bu söylediği ile hıçkırırken tutamazken İpek, "Rüya lütfen!" diyerek onu susturmaya çalıştı. Rüya bu engellemeye daha çok sert çıkardığı sesiyle "Ne lutfen İpek? İkkinizde kendinizden başka bir şey düşünmuyorsunuz" dedi ve gözleri, o yemyeşil gözleri gözlerimi bulduğunda, bakışında Rüya'dan eser yoktu. Rüya "O kaybettiğin bebek sadece senin değildi. Mert abimin de bebeği idi. Bu çok bencilce bir hareketti." dediğinde hıçkırarak anneme sarıldım. Bu kadar fazlaydı. Haklı olabilirdi ama fazlaydı. Ben anneme sarıldığım esnada Merve teyzem "Rüya kapa çeneni!" diye resmen haykırdı. Rüya susmak yerine "Mert abimin o sabah ki bakışını, acısını, yıkılışını gördüm. Melek'e de çok kızgıyım. Her şeyinde biz yanındaydık. Kaçmak, uzaklaşmak ne demek ya'" diye bağırmasına daha fazla dayanamayarak, hızla ayağa kalktım ve hıçkırarak odama çıktım. Orada kalacağım her dakika daha ağırlarımı duyacak ve haklılıkları karşısında susmak zorunda kalacaktım. Arkamdan hala tartışıyorlar ve İpek ile atışmaya başlamışlardı. Odama girdiğimde her şey yerli yerindeydi. Sanki o günden sonra hiç yatılmamış, hiç girilmemiş gibiydi. Hıçkırarak yatağıma uzandım ve ağlamaya devam ettim. Rüya haklıydı. Bencilce davranmıştım. Ama neden anlamak istemiyorlardı ki? Sadece yalnız kalmak istemiş,

o psikoloji ile Mert'e ağır bir laf söylemek kalbini kırmak istememiştim. Ama bunu yapmak istemezken daha büyük bir yıkıma sebep olacağımı tahmin edememiştim.

Odamda ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama annemler, İpek ve Rüya gitmişti. Rüya giderken haber bile vermemiş, İpek ise onun söylediklerini dikkate almamamı, onunda çok üzüldüğünü Mert'in her anına şahit olduğundan bana çok kırgın olduğunu söylemişti. Aslına bakarsa Rüya'ya hiç kızgın ya da kırgın değildim. Doğru söylüyordu. Beni anlamasını beklemiyordum ama onu anlayışla karşılıyordum. Uyanan Umut'un karnını doyurmuş ve kısa bir süre oyun oynamanın ardından tekrar uyutmuşum. Saat baya geç olmuştu ama Mert gelmemişti. Üzerime şöyle bir baktığımda hala sabahki kıyafetler ile durduğumu fark ettim. Bir duşa ihtiyacım olduğumu hissettim ve odama geçip geceliğimi almak için dolabın kapağını açtım. Karşılaştığım şey ile donup kaldım. Kalbim kulaklarımda atarken, nefesim içimde kalmıştı. Tüm bedenim bir anda terlemeye başlamış ve içim daralmıştı. Gözlerim karşılaştığım şokun ardından çoktan dolmaya başlamıştı. Dolapta sadece benim kıyafetlerim vardı. Mert'e ait tek bir kıyafet yoktu. Hızla dolabın diğer kapısını açtım. Mert'in gömleklere, takımları, tişörtlerinin olduğu bölümü ama orası da bomboştu. Kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyordum. Aynı şekilde gözümünden süzülen yaşlara da engel olamıyordum. Eşyaları olmadığına göre artık burada yaşamıyor muydu? Ne yani bu evde kalmıyor başka bir evde mi kalıyordu? Diye delice sorular ile hızla odamdan çıktım. Evde tam 4 tane oda vardı. Bir tanesini spor odası yapmıştık. Biri Umut'tun odasıydı. Bir diğeri bizim yatak odamızdı ve geriye sadece koridorun sonundaki oda kalmıştı. Yavaş ve korku dolu adımlar ile odanın önüne kadar gittim.

Ayaklarım beni taşımakta zorlarken, karşılaşacağım şeyin korkusuyla titreyen elimi kapı koluna uzattım. Gözlerimden süzülen yaşlardan önümü göremiyordum. Yavaşça açtığım kapıyı ileriye doğru ittiğim anda burnuma dolan Mert'in kokusu ile gözlerimi sınırsız yumdum. Bu koku nerede olursa olsun burnuma geldiğinde içime yayılan huzurun simgesiydi. Ayaklarım zorla da olsa kıpırdayıp, beni kapıdan içeriye soktuğunda gözlerimi karanlık olan odada açtım. Hemen kapının yanındaki duvarda olan duğmeye dokundum ve açılan ışık tüm odayı aydınlattı. Gözlerimi odada dolaştırdım. Aynanın önünde Mert'e ait parfüm saat, sandalyenin üzerinde bir kravat, yatak düzeltilmemiştir. Perdeler hala kapalı ve oda da ağır basan parfüm kokusu ciğerlerimi yakmaya başlamıştı. Titreyen bacaklarım ile dolaba doğru gittim. Aynı bacaklarım gibi titreyen ellerimi dolabın sürgülü kapısına yerleştirdim ve beceriksizce ittim. Tişörtler, pantolonlar, gömlekler, ceketler, Polar ceketleri, deri ceketleri, eşofmanları her şeyi buradaydı. Hepsi özel bir itina ile tek tek dizilmiş duruyordu. En ince detayına kadar buraya yerleştirilmişti. Odaları ayırmıştı. Benimle yatmak, bana sarılarak uyumak istemiyordu. Umut olmasa beni almaya bile gelmeyecekti. Gidişim beni onda bitirmişti. Gözlerimden hızla boşalan gözyaşlarım ve içime saplanan acı ile savaşmaya çalışırken, arkamdan kanımı bile donduracak soğuklukta bir ses yükseldi. Mert, "Bensiz uyumaya alışmışsındır diye düşündüm" dediğinde sanki elinde bir bıçak varmışta tam kalbime acımasızca sapladığını hissettim. Kalbim o kadar acıyordu ki nefes alamıyordum. Öyle daralmıştı ki nefesim her an bayılabilirdim.

Yavaşça olduğum yerde döndüm ve Mert ile göz göze geldim. Tam arkamdaydı. Sadece tek adımda bana sarılabilirdi. Ya da tek adımda onun o kaslı göğsüne sarılabilirdim. Ama o kadar soğuk, o kadar mesafeli duruyordu ki aramızdaki mesafe bir adım değil de, sanki kilometrelerce uzunluktaymış gibiydi. Öyle soğuk bakıyordu ki o bakışlara rağmen

sarılamazdım. Buna izin vermez ise dayanamaz bu sefer ger-
çekten ölürdüm. Sanki bu halimi görmüyormuş gibi "Senin,
yaşadığın acıda bana sarılmak yerine yalnızlığa sarılmayı
tercih ettiğin gün bende aynen böyle hissetmiştim." dedi. Bu
nasıl soğuk bir nefesti. Mert'in nefesi tenime değdiğin de alev
alırdım ben, şimdi ise resmen donuyordum. Neden beni an-
lamaya çalışmıyor, hemen yargılıyordu. Mert duraksamanın
ardından "Böyle olmasını istedin. İsteddiğin gibi oldu" dedi ve
karşımdan uzaklaşıp, odanın diğer tarafına doğru yürüdü. O
geniş omuzlarının şov yaptığı sırtı bana dönük bir vaziyette
"Yorucu bir gündü. Dinlenmem gerekiyor. Yarın iki duruş-
mam var" dedi. Yani kısaca kaybol gözümün önünden de-
mek istedi. Duyduğum bu cümle ile yutkundum. Beni oda-
dan kovuyor muydu? Konuşmak için ağzımı açtım ama sonra
duraksadım. Ne söyleyecektim? Hayır, böyle olmaması için
gitmiştim aslında mı? Hayır, ben seni seviyorum mu? Ya da
hayır ben yalnızlığa da sarılamadım mı? Söyleyeceğim hangi
cümle bana sarılmasını sağlardı ki? Hiç biri. Kuracağım hiçbir
cümle onu bana geri vermeyecekti. Gözlerimden akan yaşa
engel olamıyordum ve beni bu halde daha fazla görmesini
de istemediğimden hızlı adımlarla odasından çıktım. Hıçkı-
rığımı kesmek adına elim ile ağzımı örterek, koşar adımlar-
la odama girdim. Aynı hızla banyoya yöneldim ve olduğum
gibi duşa girip suyu sonuna kadar açtım. Suyun soğuk olması
umurumda değildi. Canım yanıyordu benim. Kalbim yanı-
yordu. İçimde harlanan ateş tüm bedenimi kaplıyor, cayır ca-
yır yanmamı sağlıyordu. Bu soğuk su bile söndüremiyordu.
Hıçkırıklarına engel olamıyordum. Aslında hiçbir şeyi hak
etmeyen bir insandım. Bebeğimi taşımayı becerememiş. Be-
bekliğimden beridir sevdiğim adamı kaybetmiş. Yalnızlıkta
kaybolmuştum. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum.
Ama hıçkıra hıçkıra haykırıyordum. Hepsi benim hatamdı ve
benim hatam yüzünden Mert'i, onun o büyük aşkını kaybet-
miştim. Soğuk su tüm bedenimi ıslatırken düşün içinde hıçkı-
rıklarına boğuldum.

KALP KIRIKLIĞI

*B*anyoda o soğuk suyun altında ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Kalbim o kadar daralıyordu ki gözümdeki yaşların hiçbir anlamı yokmuş gibi geliyordu. Tüm bedenim uyuşmuş gibi düşün altında oturuyordum. Nefes alamadığımı hissediyordum ama yine de yerimden kalkmak istemiyordum. Hiçbir kız ile geçirdiği gece canımı bu bakışları kadar acıtmamıştı. Hiçbir şey söylemeye hakkım yoktu. Tamam, ama böyle olsun istememiştım. Ben sadece bir süre yalnız kalmak istemiştım. Bu tercihimle hayatımın sonuna kadar yalnız kalacaktım.

Uzunca bir zamanın ardından duştan çıktım. Titreyen ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyordum. Üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkardım ve soğuk suyun tir tir titrettiği bedenime bir havlu sarıp, banyodan çıktım. Girdiğim oda benim odam değilmiş gibi soğuktu. Kar yağmış gibi soğuktu. Karanlık, acı bir karanlık vardı. Gözüme tekrar dolan yaşlar yanağımdan süzülürken kalbim acı ile 'senin hatan' diye haykırdı. Ben bu hale gelmemek için gitmişim. Ama bu hale gelmiştik. Hatta daha kötüsü olmuştu. Yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersi ile sildim ve derin bir nefes alarak, dolaba yöneldim. Dolabı açıp içinden bu odada hiç giymediğim ve hiçbir zaman giyebileceğimi düşünmediğim pijamalarımı acı

bir tebessümle elime aldım. Titreyen ellerim ile üzerime giydim. Saçımdaki havluyu çıkarıp havlu ile kuruladım. Mert'in yastığını alıp odadan çıktım. Koridorda dikilip, Mert'in odasının kapısına baktım. Oda uyumamıştı. Odasının ışığı yarıyordu ve ışıktaki hiçbir zaman uyuyamazdı. Yanına gitmek istedim. Kovsa da ona sarılmak istedim. Ama kalbim her ne kadar "Hadi" diye tepinse de ayaklarım o cesareti gösteremedi. Onun o soğuk bakışlarını bu gece ikinci kez kaldıramazdım. Onun için beni asla reddetmeyecek ve ona karşı çok suçlu olduğum tek varlığın odasına yöneldim. Umut'un odasına girdiğimde yatağında huzurla uyuduğunu gördüm. Onu arımda hiç düşünmeden bıraktığıma inanamıyordum. Onun geceleri benim için haykırarak ağladığı anlar gözümün önünde canlanıyordu. Böyle bir kötülüğü nasıl yapabilmiştim. Lanet olsun kalbim bu kadarına dayanamıyordu. Bedenim o kadar yorgundu ki her an bayılabiliyordum. Umut'un odasında 2 kişinin yan yana oturabileceği bir koltuk vardı. Yastığı koltuğa yerleştirdim ve yorgun bedenimi koltuğa bıraktım. Gözümünden süzülen yaşın eşliğinde uykunun karanlık boşluğuna kendimi bıraktım. O sıcacık yatağında, Mert'in o güven veren ve huzur dolu kollarını düşledim. Belki bunların hepsinin bir kâbus olduğunu ve birazdan uyanacağımı hayal ettim.

Güneş ışıkları acımasızca tüm odayı aydınlatıyor, uyumama fırsat vermiyordu. Tüm vücudum ağrıyor ve sızlıyor. Koltuktan kalkmaya yeltendiğimde üzerimdeki battaniye dikkatimi çekti. Dün akşam üzerime bir şey almamıştım. Bu durumu önemsemeyerek Umut'un yatağına baktım. Yatağında yoktu. Hızla yerimden kalktım ve koşarak odadan çıktım. Hızla geldiğim merdivenin başında aşağıdan gelen sesler ile duraksadım. Mert bir kadın ile konuşuyordu. Sesi yorgun çıkıyordu. Umut'un şen şakrak olan kıkırtıları duyuluyordu.

Üzerimde olan pijamalara aldırmadan yavaşça merdivenlerden aşağıya inmeye başladım. Mert'in sırtı bana dönük olduğundan tam karşımda duran kadın ile göz göze geldim. Annemlerin Umut için ayarlamış olduğu bakıcımız olduğunu anlamam uzun sürmemiştir. Kadın 40'lı yaşlarına yaklaşmış, çok bakımlı ve sıcak bir gülümsemeye sahipti. Kadının bana bakışından arkasında olduğumu anlayan Mert, sakın bir ses tonu ile "Melek hanım Umut'un annesi, gerekli tüm detayları kendisi ile konuşursunuz. Umut'un odasına bir dolap ve yatak bugün gelecek istediğiniz şekilde yerleştirir düzenlersiniz. Umut geceleri sık uyanıyor ve sabahları da çok erken kalkabiliyor. Belirli bir döneme kadar onunla aynı oda yatmanız gerekecek" dediğinde kadın "Hiç sorun değil. Daha önceki işimde de bebek ile aynı odada kalmıştım. Çok küçükler sorun yok. Zaten yanında olmam onun bana alışmasını sağlar" karşılığını verince içimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Bu duygu karmaşasını bir tarafa itmeye çalışarak kadına "Merhaba" diyerek elimi uzattım. Kadın aynı gülümseme ile "Merhaba Melek Hanım. Ben Neşe anneleriniz tarafından seçildim." dediğinde gülümsemesi daha da büyüdü. Sonrasında ise Umut'a bakıp "Gerçekten şanslı bir torun bugüne kadar çalıştığım hiçbir evde büyük annelerin bu işlere karıştığını görmedim. Hatta birçok anne sadece referanslarıma bakıp beni işe aldı" diye açıkladığında Mert o soğuk, alaycı sesi ile "Çoğu annenin aksine annelerimiz gerçek bir annedir. Konu çocuksa kendilerini unuttur ama onu asla unutmazlar" dediğinde ruhuma hançer yemiş gibi sendeledim. Haklıydı. Giderken Umut aklıma bile gelmemiştir. Şu anda Mert'in bu sözlerini hak ediyordum. Ama daha fazlasına dayanmam imkânsızdı. Onun için arkamı döndüm ve yavaşça merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladım. Üzerimi değiştirmem ve Neşe hanıma bugün evde eşlik edip yarın işe dönmem gerekiyordu. Merdivenleri çıkmayı bitirdikten sonra tam odaya girecektim ki arkamdan gelen ses ile duraksadım Mert, "Yarım saate çı-

kıyorum. Kendi arabanla mı gideceksin?" diye sorduğunda aslında sesinin tonundan seninle uğraşamam kendi araban ile git dediği anlaşılıyordu. Yutkundum. Derin bir nefes alarak, döndüm ve Mert'in gözlerine bakarak titreyen sesim ile "Bak, bana kızgın, kırgın olduğunu anlıyorum. Sonuna kadarda haklısın. Ama böyle olmak zorunda değil" dediğimde Mert kaşlarını çatarak, "Nasıl olmasını istersin? Şimdide ben mi gideyim?" diye sorduğunda bu karşılığı beklemiyordum. Onun için gözlerim kocaman oldu ve "Ben öyle demedim Yani..." daha lafımı bitirmeden hızla lafa giren Mert, "Ne söylediğin ile ilgilenmiyorum Melek. Sana kızgın ya da kırgın değilim. Şimdi benimle mi geliyorsun? Yoksa kendin mi geçeceksin?" diye hırladığında bir kaç saniye suratına baktım.

Her ne söylersem söyleyeyim anlamayacak, umursamayacaktı. Artık o kadar yorgundum ki onunla kavga etmeye gücüm bile yoktu. Onun için "Ben bugün evde kalsam iyi olacak. Neşe Hanım bugün başlıyor." diye fısıldadım. Sonrasında ise yavaşça geri döndüm ve odama girdim. Hızla banyoya gidip, üzerimi değiştirdim. Üzerimde bir kırgınlık vardı sanki tüm bedenim ağrıyormuş gibi hissediyordum. Bunu önemsemedim ve hızla aldığım duşun ardından saçlarımı kurutup, üzerimi giydim. Aynı hızla odadan çıktım. Umut'un odasına geçtim ve Neşe Hanım'a istediği bilgileri verdim. Gün boyu Umut ile uğraştık. Şimdiden Neşe Hanım'dan hoşlanmıştı. Neşe Hanım için gelen yatak ve dolap Umut'un odasına yerleştirilmiş ve Neşe Hanım bir çırpıda tüm eşyalarını yerleştirmişti. Umut'u öğlen uykusu için yatırdığımızda Neşe Hanım ile kahve eşliğinde kısa bir konuşma yapmış, onun 41 yaşında hiç evlenmemiş bir bayan olduğunu, çok uzun süredir bu hayatta tek başına olduğunu ve hayatını çocuklara adadığını öğrendim...

Saatler saatleri kovalarken akşamın hangi ara olduğunu fark etmemiştim. Dün akşamki soğuk düşün etkisi ile hastalanmak üzereydim. Tüm vücudumda bir kırgınlık vardı. Kendimi zorlayarak, bir şeyler yedim ve soğuk algınlığı ilacı içtim. Şu aralar birde hastalıkla uğraşamazdım. Yeterince hastalıkli duygu tarafından hapsedilmiştim. Ben bu düşünceler-deyken gözlerim saati buldu. Çoktan 22.30 olmuştu. Mert hiç bu kadar gecikmezdi diye düşüneneğim esnada açılan kapı ile gözlerim kapıya gitti. Laptop çantası elinde, ceket kolunda, kravatı gevşek bir şekildeydi. Yorgun olduğu her halinden belli oluyordu. Elimde su ile ona sadece baka kalmıştım. Onu gerçekten çok özlemiştim. Ona sarılmayı, beni öpmesini ama bu artık olmayacağı benziyordu. Mert'in yorgun bakışları beni bulduğunda elindeki çantayı masaya bırakarak, "Daha yatmadın mı?" diye sordu. Normalde de bu saatte yatmazdım. Neden bu kadar canımı acıtmaya çalışıyordu ki zaten yeterince canım yanıyordu. Bu kadar üstelemenin, bu kadar zorlamanın ne gereği vardı. Onuna kavgaya girmemek adına elimdeki suyu gösterdim ve "Merak etme çekiliyorum gözünün önünden" dedim ve hızla merdivenlerden çıkıp, odama girdim. Derin bir nefes aldım ve yatağıma doğru yürüdüm. Yeterince acım vardı. Hatamı kabul ediyordum ama bu yaptığı fazlaydı...

10 Gün Sonra

Günler hızlı geçiyordu. Nasıl geçiyor anlamıyordum ama hızlı geçiyordu. İşlerden sanki yıllardır uzakmışım gibi hissediyordum. Tam 10 gündür odama sadece duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için giriyordum. Mert geç saatlerde geliyor, sabah bana günaydın dedikten sonra çıkıyordu. İş yerinde neredeyse hiç görmüyordum. Tüm herkes aramızın nasıl olduğunu soruyordu. Aslında hepsi biliyordu iyi değildik.

Oda bende iyi değildik. Ama anlatırken canımın acıyacağını bilmelerine rağmen soruyorlardı. Bu gecede saat 02.30 olmuştu ama Mert hala ortalarda yoktu. Her zamanki geliş saatini 1 saat kadar geçmişti. Dışarıda deli gibi yağmur yağıyordu. Merakıma yenik düştüm ve telefonu elime aldım. Mert'in numarasını tuşladım. Nasıl tepki göstereceği umurumda değildi. İsterse kızabilirdi. En azından iyi olduğunu öğrenirdim. Telefon çaldı çaldı çaldı ve cevaplanmayınca derin bir nefes alarak hızla Doruk'un numarasını tuşladım. Daha ilk çalışında "Efendim cadı" diye cevaplayan Doruk'a gülümsedim ve hızla "Doruk, Mert nerede?" diye sordu. Bu soruma Doruk duraksadı ve net bir ses ile "Birazdan gelir cadı. Bende idi biraz fazla içti" dedi ve duraksadıktan sonra "Hala aranız kötü bunu anlamadığımı sanma ama onu da anlamaya çalış. Biraz zaman geçsin kendiliğinden düzelecek." dediğinde derin bir nefes aldım ve "Hiç sanmıyorum" karşılığını verdim. Tam devam edecekken açılan kapı ile duraksadım. Gelen Mert'ti ve gerçekten ayakta duramayacak kadar sarhoştı. Doruk'a Mert'in geldiğini söyledim ve hızla telefonu kapatıp neredeyse ayakta duramayan Mert'in yanına gittim. Tam düşeceği sırada hızla koluna girdim ve "Çok sarhoşsun odana çıkmaya yardım edeyim" dediğimde gülümsedi ve günlerdir görmediğim o büyülü gülümseme ile donup kaldım. Mert tam bir sarhoş ağzı ile "Et tabi yardım et" dedi. Yavaşça fakat çok zor bir şekilde merdivenleri çıkarken, Mert hala anlayamadığım birçok şeyi mırıldanıyordu. Onu tam odasına götürüyordum ki birden yatak odamızın kapısını açtı ve içeriye girdi. Tabi ki peşinden beni de sürükleyerek. Odaya girmem ile Mert'in dudaklarıma yapışması bir olmuştu. Bu anın verdiği şokla ağzımdan küçük bir çığlık kaçınca Mert dudaklarımin üzerinde arzu ile "Çok özledim" diye mırıldandı. Çok sarhoştı. Ama ne istediğini biliyor ve onu almak istiyordu. Ona karşı koyamıyordum. Onu o kadar çok özlemiştim ki bu dudaklardan bir an bile ayrılmak istemiyordum. Annem bu durum karşısında sabırlı olmam gerektiğini, mutlaka bir kırılma noktası

olacağını ve düzeleceğimizi söylemişti. Belki o kırılma noktası bu gecedir diye düşündüm ve kendimi onun o bavuilevici öpüşlerine, sihirli parmaklarına bıraktım. Günlet sonra özlediğim hatta hasret kaldığım kollar arasındaydım. Mert tene öyle özlem ile dokunuyordu ki kendimden geçencesine kendimi ona teslim ettim.

Sabahın odayı aydınlatan ışıkları ile huzurla kollarında uyuduğum adama baktım. Kolları bedenime dolanmış ve beni sınımsız sarmıştı. Tam ensemde orada aldığı nefes tüm bedenimi titretiyordu. Sonra aklıma dün gece geldi. O muhteşem dakikalar hafızamda canlanırken dudakımı ısırdım. Sonrasında ise Mert'in yanağına küçük bir öpücük kondurdum ve vavaşça kollarından çıkarak, duşa gittim. Mert derin bir uykudayken hızla duşumu alıp günler sonra mutlu güzel bir kahvaltı yapmamız için mutfaka gidecektim. Ona güzel bir kahvaltı hazırlayacak ve tüm o kötü anıları geride bırakacaktık. Duşumu hızla aldım ve kıyafetlerimi giyip, mutfaka gittim. Güzel bir çay demledim. Mert'in sevdiği şekilde omletleri yaptım. Kahvaltılıkları da hazırladıktan sonra gülümsedim. Her şey tamamlandığında uyuyan prensi uyandırmak için üst kata yöneldim. Tam merdivenlerden çıkıyordum ki çoktan kalkmış, duşunu almış ve buram buram seksi parfümü yayılan Mert merdivenlerde göründü. Göz göze geldiğimizde bakışları bir önceki gün gibi soğuk ve anlamsızdı. Sadece yüz ifadesinde biraz endişe vardı. Ona hafif gülümseyerek "Günaydın" diye seslendiğimde Mert tedirgin ses ve yüz ifadesiyle "Günaydın" diyerek karşılık verdi. Ben tam ona kahvaltı hazırladığımı onu uyandırmaya geliyor olduğumu söyleyecektim ki Mert "Dün gece için kusura bakma fazla içmişim" diyerek, tüm kelimelerin durmasını, içimde kalmasını sağladı. Bu kurduğu cümle ile ben kanım çekilmişçesine ona baka kaldım. Ne

dediğinin farkında mıydı diye içimden geçirirken kaybolan sesimi zor bela buldum ve kekeleyerek, "Na- nasıl?" diye sordum. Mert derin bir nefes aldı ve "Saçmalamadım umarım. Fazla içmişim ve geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Kıyafetlerimi çıkarmama yardım etmişsin. Ya da kendim çıkardım bilmiyorum ama seni yatağından ettiğim için kusura bakma" dediğinde nefesim içimde kaldı. Boğuluyorum sandım. Dün geceyi hatırlamıyordu. Ona şimdi benimle birlikte olduğunu söylesem sadece üzgünüm diyecek ve ben gururumun yerle bir olmasıyla kalacaktım. Mert artık beni sevmiyor, özlemiyor ve istemiyordu. Bunu bugün gerçekten anlamıştım. Gözlerim dolarken derin bir nefes aldım ve yutkunduktan sonra kekelemekten alı koyamadığım ses tonum ile "Saç-saçmalamadım önemli değil. Bir şeyler yemek istersen kahvaltı hazır. Benim erkenden bir toplantım var. Çıkıyorum" dedim ve hızla merdivene yöneldiğimde Mert'in kolu kolumu bir anda nazikçe kavradı. O dokunuşla tüm tenim ürpermiş, hatta gözlerim neredeyse dolmak üzere gelmişti. Gözlerime dolan yaşları zor bela geri gönderdikten sonra Mert ile göz göze geldim. Mert, "Saçmalamadığıma emin misin?" diye sordu. Onun bu sorusuna yapmacık bir şekilde gülümsedim ve "Şu anda saçmaladığına eminim. Çıkmam gerekiyor izin verir misin?" diye söylendim. Gözleri hala bana soru soruyordu. Bense sadece kolumu çekip hızla merdivenlere yöneldim. Odama geldim ve çantamı alıp yine aynı hızla odamdan çıktım. Merdivenlerden inerken, Neşe Hanım ile karşılaştım. Ona ben çıkıyorum dedikten sonra ardıma bile bakmadan hızla evden çıktım. Hemen kapının önünde duran arabama binip çalıştırdım ve hareket ettiğinde deniz kenarına sürdüm. Sahile geldiğimde dakikalardır gözlerim ile savaştan yaşlarımla savaşı nihayet kazanmış ve yanaklarımdan süzölmüştü. Mert artık beni sevmiyordu. İstemiyor, özlemiyordu. Dün gece yaşananları hatırlamaması bunu gösteriyordu. Artık bu durumu zorlamaya gerek yoktu. Toparlayamıyor, devam edemiyorduk. Bana kırgındı. Bağırarak, haykırmak, içindeki nefreti kusmak yeri-

ne uzak durmayı, belki de benim anlamamı ve gitmemi istiyordu. Bir karar vermeli ve bu duruma bir son vermeliydim. Kararımda bu sabah itibari ile belli olmuştu... Mert'ten boşanacaktım ama bunun anında söyleyemezdim. En azından bu gün Önce kendime gelmeli, şu şoku atlatmalıyım. Ardından onunla konuşup, zorlamasının ve bu işkenceyi çekmesinin bir anlamının olmadığını söyleyecektim. Burada durmanın bir çözümü olmayacaktı. İşe gidip Mert'i görme tehlikesini göze alamazdım. Onun için hızla arabayı çalıştırıp, at çiftliği-ne doğru sürmeye başladım.

Çitlerin üzerine ellerimi dayamış güneşin altında parlayan atları izliyordum. O kadar mükemmeldiler ki, onları seyretmeye doyamıyordum. Birkaç dakika onları öylece izlediğimde çiftlikten sorumlu adam, "Melek Hanım hoş geliniz." diyerek beni karşıladı. Yaşlı adama gülümseyerek, "Peri ve demir nerede onları göremedim" diye sorduğumda yaşlı adam gülümseyerek, "Hava biraz daha kararsın onları da çıkaracağız." dediğinde bekleyeceğimi söyledim. Havanın kararmasına bir şey kalmamıştı zaten. Birkaç saat sonra hava kararmıştı. Demir ve Peri tüm ihtişamı ile koşturmaya başlamıştı. Onları ilk gördüğüm gün geldi gözlerimin önüne. Mert'in anlattıkları, onların aşkı gözlerim dolmaya başlamıştı. Her şeyi mahvetmiş olduğuma inanamıyordum. Onu kaybetliğime, artık beni sevmiyor oluşuna inanamıyordum. Benimle ilgili hiçbir anı unutmayan adam, benimle birlikte olduğu tutkulu geceyi unutmuştu. Bu katlanılabilir bir durum değildi...

Uzun bir süre atları izlemiş, yanlarına gitmiş onları sevmiş ve sakinleşmişim. Sonrasında ise saate bakmış çoktan saatin geceye doğru ilerlediğini görmüştüm. Nasıl olsa merak edenim olmadığından bunu pekte önemsemedim. Yavaşça arabama geçip, eve doğru gitmek için çalıştırdım.

Yaklaşık iki saatlik bir yolculuğun ardından evin önündeydim. Saat çoktan 23.30 olmuştu. Mert'in arabası kapıda ve çantamı elime aldığımda 4 cevapsız arama ile karşılaştım. Aramalara baktığımda bu kişinin Mert olması beni cidden şaşırtmıştı. Derin bir nefes aldım ve arabadan inip eve doğru yürüdüm. Yavaşça kapıyı açtım ve içeriye girdiğim anda karşılaştığım tedirgin bakışlarla olduğum yerde kaldım. Mert sükkanlı durmaya çalışsa da gözlerindeki haykırmaya engel olmaya çalıştığı belli oluyordu. Benim için endişelenip endişelenmediğini düşünmeyi reddederek, tebessüm ettim ve "İyi geceler" diyerek merdivenlere yöneldim. Mert sakince "Seni kaç kere aradım. Telefona neden cevap vermedin?" diye sorunca olduğum yerde durup yutkundum. Kendimi bırakmam için derin bir nefes aldım ve "Çantamdaymış üzgünüm. Sessizde kalmış" diyerek karşılığını verdiğimde Mert, "Toplantının olduğunu söylemiştin. Şirkete de gelmemişsin?" diye cevabıma karşılık tekrar sorunca hatırladığım toplantı ile gözlerimi yumdum. Doruk beni mahvedecekti. Bu durumdan kaçış yoktu ve yavaşça Mert'e döndüm. Gözleri endişeli, bedeni gergindi. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mert, sezgileri kuvvetli bir adamdı ve bu halime bir olayın sebep olduğunu muhakkak anlamış olmalıydı. Zaten fark etse de bir anlamı yoktu. Onun için sakın çıkarmaya çabaladığım sesimle "Doruk halletmiştir. Ben başka bir yere gittim" dediğimde Mert kaşlarını çatarak, "Nereye gittin?" diye sordu. Sesi temkinliydi. Vereceğim cevaba göre ya sertleşecek, ya da yumuşayacaktı. Şu duygular içinde onunla tartışacak gücüm olmadığında ona bu gün gittiğim yeri söyleyip, artık odama çıkmak istiyordum.

"İşe gidip, toplantı çekecek havam yoktu. Doruk nasıl olsa hallederdi. Gerçi haber vermediğim için kesinlikle bir bedel ödetir ama hallederim. At çiftliğindeydim. Biraz kafam dinlemek istedim." dediğimde gözlerindeki duygunun anlamını çözemedim. Mert tedirgince bana doğru bir adım attı ve

daha fazla yaklaşmayarak, "Bir sorun var bu belli, dün gece gerçekten kalbini kıracak bir şey yaptım mı? Ya da saçma sapan konuştum mu? Fazlasıyla içmişim" diye konuştuğunda içimde bir şeylerin daha da parçalandığını hissettim. Bir kalp daha fazla kırılmaz, hiçbir kelime bu kadar saçma sapan olamazdı. Onun için yutkunarak, "Bir şey yapmadım. Sabahta söylediğim gibi taşımakta zorlandığım için seni eski yatak odamıza yatırdım. Zaten yatağa yatar yatmaz uyudun. Sorun yok" dedim ve daha fazla konuşmasına izin vermeden hızla odama çıktım... Odama girince bir önceki gecenin anıları gözümün önüne geldi ve gözlerim anında doldu. Bu kadarı fazlaydı. Bu duruma artık dayanamayacaktım. Onun için sabah ilk işim anneme gidip, olanı biteni anlatıp, boşanma işlemleri için bana destek olmasını isteyecektim. Şu duygularla üstesinden gelebileceğim bir durum değildi. Hızla banyoya girdim ve duşumu aldıktan son pijamalarımı giyip saçımı kuruttum. Ardından yatağımın üzerindeki örtüyü alıp odadan çıktım. O anda merdivenlerden çıkan Mert ile göz göze geldim. Mert çatılmış kaşları ile beni süzdü ve gözleri elimdeki örtüde takılınca, tedirgin çıkan sesi ile "Umut'un odasında mı yatacaksın?" diye sordu. Evet, öyle yapacaktım. Dün gecenin ardından o yatakta yatabilme gibi bir cesaretim yoktu. Onun için, "Evet, Umut'un odasında yatacağım." diyerek karşılık verdim. Mert aynı hızla "Neden?" diye sorduğunda sesinde sertlikten çok ne olduğunu anlatmam için yalvaran bir tını vardı. Artık buna bir son vermeliydi ve beni sorgulamaktan vaz geçmeliydi. Yoksa dayanamayıp, karşısında acizce ağlayacaktım. Onun için sert bir sesle "Bir neden yok. Sorumluluğumu üstleniyor ve yanında kalabildiğimce fazla kalmaya çalışıyorum. Yani senin deyiminle sorumlu bir ebeveyn olmaya çalışıyorum." dedim ve onun o şok olmuş bakışlarını önemsemeden hızla odaya girdim.

O an karşılaştığım Neşe Hanım'ın tedirgin bakışlarına tedirgince gülümseyerek, "Merhaba, ben burada yatacağım.

Yani kanepede sorun olamaz değil mi?" diye sordum. Neşe Hanım tüm samimiyeti ile gülümseyerek, "Olur mu hiç buyurun. Burası sizin eviniz efendim" dediğinde kendimi mahcup hissettim. Ardından rahat çıkardığım sesimle "Lütfen, çalışanlarımızla aile gibi olduğumuz bir ailede yetiştim. Bana evin kibirli hanımı sıfatında davranmayın." dediğimde gülümsedi ve daha fazla konuşmadan kanepedeki yerimi aldım. Bu işkenceyi bitirmek adına sabahın olmasını istiyordum. Onun için gözlerimi yumup, karanlığa teslim oldum.

Sabah günü aydınlatmış ve ben kalkıp odama geçmiştim. Hızla üzerimi değiştirmiş ve bu gün için kendimi cesaretlendirmiştim. Odamdan çıktığımda Mert ile tekrar merdivenlerde karşılaştım. Onu önemsemeden hızla aşağıya indim ve Neşe hanıma, "Ben çıkıyorum. Size iyi günler" dedim ve tam çıkacağım anda "Kahvaltı yapmıyor musun?" diye soran Mert ile duraksadım. Ona bakmamaya çabalayarak "Hayır, yetişmem gereken bir toplantı var ve annemleri de görmem gerekiyor" dediğimde kaşları çatıldı ve derin bir nefes alarak, "Melek, bir sorun var ve sen bunu anlatmaktan kaçırıyorsun." dediğinde sesimin tonunu kontrol ederek, "Her hangi bir şey yok. Sadece işe gidiyorum iyi günler" dedim ve beni durdurmasını sağlayacak bir cümle kurmasına izin vermeden hızla evden çıktım...

SENDEN BOŞANIYORUM

Mert

Ofise geleli yarım saat olmuştu. Hala aklımda hatırlayamadığım gece vardı. Bir saçmalık yaptığım kesindi. Melek'in o bakışlarında bir hayal kırıklığı, hüznün her damlası vardı. Bu da benim onun kalbini fena halde kırdığımı gösteriyordu. Bir halt etmiş ve onun kalbini gerçekten kırmıştım. Onun dün geceki hali, bu sabahki hali bunun bir göstergesiydi. Ama ne halt ettiğimi bir türlü hatırlayamıyordum. Ben bu düşünceler ile kavrulurken odama dalan Doruk, "Abi cadı nerede? Yine toplantıya girmemiş. Bende o geliyor diye şantiyedeydim. Bora amca biz yokuz diye girmiş ve beni parçalıyordu. Yemin ederim elinden zor kurtuldum" dediğinde gülümsedim. Bora babamın verebileceği tepkiyi gözümün önüne getirince kaha kaha atma isteğimi resmen bastırdım. Doruk'a "Evden erken çıkmıştı. Buraya gelecekti ve sonra annelere gidecekti. Sıralamayı değiştirdi sanırım" dediğimde aklım başka bir yerde gibi sessiz çıkmıştı sesim. Doruk birden "Mert yeter! Kızın halini görmüyor musun? Daha neyi inada bağlıyorsun? Tamam, senin kadar güçlü değil. Yanlış bir karar verdi. Tamam, haklısın da ama bu kadarı fazla değil mi?" diye gürlediğinden sadece yutkundum. Bence de yeterdi ama öncelikle ne olduğunu bir bulmam gerekiyordu. Cevap vermeyince Doruk,

"Melek seni çok seviyor. Sende bunu biliyorsun. Şimdi şurada Melek'e bir şey olsa burada böyle rahat rahat oturmayacağın kesin. Bak, Bora amca her şeyin farkında üstelik babanda. Her ikisinin de yakana yapışması an meselesi." dediğinde sadece sustum. Doruk bu sessizliğime daha da gürleyerek, "Lan oğlum kız bebeğini kaybetti! Üstüne birde sen böyle davranıyorsun. Her gün yüzünde bir kederle görüyorum onu. Şu saçma inadına bir son ver. Bebeğini kaybettiği için hayatına son veren kadınlar var. Onu da anla biraz." dediğinde kanım çekildi. Tamam, ona çok kızgınım. Hatta çok öfkeliyim ama ona bir şey olursa kesinlikle yaşayamazdım. Bu sessizliğime sinirlenen Doruk, "Abi bir şey desene!" diye gürleyince derin bir nefes verdim ve boğazımı temizleyerek koltuğumda doğruldum. Doruk ile göz göze gelerek, "İki gece önce sende sarhoş olup eve gelince bir şey yaptım" dedim. Doruk bir an kaşlarını çatarak, "Ne yaptın?" diye sorduğunda bir nefes daha verip, "Bilmiyorum. Bir şey yaptım ama her ne yaptıysam hatırlamıyorum. O gecenin sabahında Melek'in gözlerinden belliydi. Öyle kırgın baktı ki canı ta derinden yanıyormuş gibi ama ben ne yaptığımı bilmediğimden özür dileyemedim" dediğinde Doruk'ta sıkıntılı bir nefes verdi ve "Ne yaptığını bu akşam sor o zaman. Özür dile ve şu duruma bir son ver. Zaten psikolojisi bozuk" dediğinde sıkıntılı bir nefes daha verip, "Sordum. Bir durum var ve yok diyor" dediğinde Doruk, "Abi önce gönlünü al. Sonra nasıl bir eşeklik ettiğini sorarsın. Tabi hala yaşıyorsan" diye söylediğinde suratının ortasına bir yumruk savurmak istedim.

Sonrasında içimden, bence de bu duruma bir son verme vakti geldiğini tekrarladım... Bu akşam eve erken gidecek ve Gün Işığını bekleyecektim. Ama öncelikle Umut ve Neşe hanıma bir çare bulmamız gerektiğini düşündüm ve hızla telefonu elime alarak annemi aradım. Annem telefonu "Efendim aşkım" diyerek açınca gülümsedim. Hiçbir kadın bana bu kadar kadar içten, güzel bir şekilde Aşkım diyemez. Sesi huzur

veriyor ve kendini tamamen değerli hissediyorsun. Anneme "Sultanım nasılsın?" diye sorduğumda annem "İyiyim aşkım sen nasılsın?" diye sorunca gülümseyerek "İyiyim ama yardımına ihtiyacım var " dediğimde annem, "Tabi nasıl bir yardım" diye sordu. Hızla "Bu akşam Umut ve Neşe Hanım sende kalabilir mi?" diye sorduğumda Annem sevinçle "Tabi tabi kalabilirler. Baban Bursa'da zaten Akşam geç dönecek. Bana eşlik etmiş olurlar" dediğinde gülümseyerek teşekkür ettim ve telefonu kapadım. Telefondan Neşe Hanım'ın numarasını tuşladım. Telefonu açınca ona akşam için gerekli olanları söyledim ve telefonu kapattım. Bu akşam çok güzel olmalıydı. Her nasıl bir hayvanlık yaptıysam telafi etmeli ve her ne yaşandıysa geçmişte kalmalıydı.

Sonunda akşam olmuştu ve Melek hala ortada yoktu. İçimden kendime deli gibi sövüyordum. O gece ne yaptıysam onun canını fazlasıyla yakmıştım. İki işe bile gelmemişti. Kesin İpek ve Rüya ile beraberdi. Belki de annesine gitmişti. Zaten bu gün onlarla olacaktı. Ama sonrasında kızlarla baş başa bir şeyler yapmış olabilirlerdi. Şimdi arasam olmayacaktı. Çünkü kızgın kırgındı. Tüm işlerimi toparlayıp hızla ofisten çıktım. 1 saatlik trafiğin çilesi bitince sonunda eve gelmiştim. Eve baktığımda tüm ışıklar kaplıydı. Buda demek oluyor ki Meleğim hala gelmemişti. Bu iyiydi. Hazırlanmam için zaman gerekiyordu.

Eve girdim ve hızla odama geçip dolabımı açtım. Şimdilik dolaplardan birini dolduracak kadar kıyafetimi diğer odaya Melek'in kıyafetlerinin hemen yanına yerleştirdim. Çoğu kıyafet burada olduğuna göre yatak odası tamamdı. Hızla bir duş alıp, mutfığa geçtim. Makarna yapmayalı uzun zaman olmuştu. Melek benim makarnalarımı bayılır ve bunu güzel bir kırmızı şarap ile tamamlarsak. Güzel bir barışma yemeği

olurdu. Mutfakta soslu makarna ve yanına yakışacak güzel bir salata ile sofrayı hazırladım. Işıkları kısık hale getirip masanın üstüne iki mum yakıp, Melek'i beklemeye başladım. Koltuğa oturduğumda Melek'in gittiği gün aklıma geldi. Yataktaki bir başıma uyandığımda yaşadığım panik, onu deli gibi aramam, meraktan çılgına dönmem. Tek benim değil, herkesin deli gibi onu araması ta ki Bora babamın gelip, "Melek bir süre yalnız kalmak istediği için onu bizden biraz uzağa götürdüm." diyene kadar. O an binlerce kurşunun aynı anda bedenime saplandığını hissettim.

"Nasıl yani? Bu acı olay da bana sarılmak yerine yalnızlığa sarılmayı mı tercih etti?" diyebilmiş ve daha fazla dinlemeyerek, Umut'u aldığım gibi buraya gelmiştim. O bir hafta geçmek bilmeyen bir cehennem azabı gibi yakama yapışmış, her anımı yakıp kavuruyordu. Bir yandan Umut haykırırcasına Melek'i istiyordu. Bir yandan da ben onu deli gibi özleyordim, her özlediğimde ise kendime küfürler yağıdırıyordum. Onu sakinleştirmek adına odada yatıyorduk ama odanın duvarları her gece üzerime yıkılıyormuş gibi oluyordu. Umut ona anne demişti. Bana kızgın olabilirdi. Ya da kırgın ama Umut? Umut'u nasıl geride bırakabilirdi? Onsuz kötü olacağını nasıl aklına getirmezdi. Ya ben? Karnındaki o bebek, benimde bebeğimdi. O anne ise bende babaydım. Onun o içindeki bebeği her şeyden çok isteyen bendim. Buna hiç hakkı yoktu. Ama bunca olaya rağmen o çiftlik evinde onu görünce sınıksız sarılmamak için kendimi zor tutmuştum. Hele eve geldiğimizde odaları ayırdığımı anladığında ki ifadesi, odasında düşün içinde saatlerce hıçkırarak ağlaması, kapıyı açıp onu o suyun içinden çıkarmamak için aklım ile kalbim şiddetli bir kavgaya tutuşmuş ve kazanan aklım olmuştu. Aklıma tüküreyim ki onun bunların daha fazlasını hak ettiğini düşündüm. O gece her ne halt ettiysem canını fazlasıyla yaktım. O bakışları en son 'yüksek lisans için Amerika'ya gidiyorum' dediğimde görmüş ve aylarca unutamamıştım. Ben bu düşünceler içinde

kaybolmuşken çalan kapı ile yerimde sıçradım. Gözüm saate gittiğinde gözlerim kocaman oldu. Saat 01.00 olmuş ve Melek daha yeni mi geliyordu? Ya da gelen Melek miydi? Kahretsin fena dalmışım ve saati bile fark etmemişim. Hızla kapıya gittim ve aynı hızla kapıyı açtığımda, kapıda karşılaştığım görüntü ile şaşkınlıktan resmen dilim tutuldu. Kekeleyen sesim ile "Do- Doruk?" diye fısıldadım. Doruk gayet bıkmış bir ses tonunda "Abi telefonuna neden bakmadığını öğrenebilir miyim?" diye sorunca şoka girmişçesine ona baka kaldım. Kahretsin telefonu odamda bırakmıştım. Duruşmaya giriştim diye de sessize almıştım. Panikleyerek, "Melek'e bir şey mi oldu?" diye sorduğumda Doruk, "Evet, oldu. Abi arabaya bak." diye söylenince kapıdan hızla çıkıp bahçe içinde bangır bangır müzik çalan arabaya baktım. Gözlerim Melek'i bulduğunda onun o gülen yüzü, bas bas şarkı söylen eğlenceli haline gülümsemeden edemedim. Doruk arkamdan artık usanmış bir ses tonunda, "Hanımlar bara gitmeye karar vermişler. Bu ikisi bana kaldı. Azra Hanım'ı, Bora Bey aldı. Anneni babana verdim. Rüya'yı Savaş aldı. Çağlar amca ve Merve Hanım ciddi çok eğlenceliydi ama bu ikisi gerçekten çekilmiyor. Abi sana ait olanı al bende şu fındık ile uğraşayım fena dağıtmışlar." dediğinde kahkaha atmamak için resmen kendimle savaştım. Ailenin bütün kadınlarının böyle bir durumda olmasına inanamadım. Ve şaşkınlıkla Doruk'a dönerek, "Hepsi mi sarhoş olmuş?" diye sorduğumda Doruk, "Onları almayla gittiğimde şok oldum ve herkesin sahibini aradım. Annen barmene öyle bir bakıyordu ki çocuk içki vermezse öldürüleceğini sandığından eminim. Bora Bey'in Azra hanımı artık durdurmaya başaramaması ve onu omuzuna atmasıyla ateşleme oldu ve tüm anneler babaların omuzlarındaydı. Sonra Savaş'ta gaza geldi Rüya'yı omzuna aldı. Ben bunlarla neler çekti biliyor musun? Onun için al karını!" diye tısladığında hızla arabaya gittim ve kapıyı açmam ile Melek'in o şen kahkahasını duymam bir oldu. Melek beni görür görmez "Aa buz

dağı da buradaymış" dediğinde şaşırsam da onu kollarından tutarak "Gel bakalım küçük sarhoş" dedim. Melek, sarhoş ağzı ile bir şeyler mırıldanarak konuştuğunda ses ve onun garip konuşmasından hiçbir şey anlamamıştım. Onu kucakladığım gibi eve götürürken Doruk "Allah yardımcın olsun abi" diye söylenmesine teşekkür ettim ve eve girdim. Melek kucağımda avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyordu. O kadar tatlı ve bir o kadar da seksi görünüyordu ki haline kızmaktan ziyade sadece gülebiliyordum. Tam merdivenleri çıkarken Melek'in boynumu öpmeye başlaması ile duraksadım. Kahretsin içimde bir şeylerin alev aldığını hissettim. Hırlayarak "Güzelim ne yapıyorsun?" diye söylenmeme Melek kıkırdayarak, "Senden boşanıyorum" demez mi? Resmen kahkahamı tutamadım ve kahkaha atarken onu düşürmemeye çabaladım. Odanın kapısına geldiğim esnada gülümseyerek "Beni öperek mi boşuyorsun?" diye sordum. Melek öpüşüne devam ederken "Hı hı" diye bir onaylama sesi çıkardı ve ardından "Birazcık öpeyim boşayacağım" dediğinde gülümsedim. Allah'ım tamamen uçmuştu. Ne sorsan cevaplar, ne istesen yapardı ve ben bu geceyi cidden iyi kullanacaktım. Onu yatağa yatırdığım esnada kendini tepinen bir kedi gibi bıraktı. Eli kolu kendi söylediği şarkıda oynuyordu. Onu yatakta oturur pozisyona getirdim ve "Tamam, şunu bir çıkaralım" deyip gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Bunu yaparken "Söyle bakalım neden bu kadar içtin?" diye sordum.

Melek kahkaha atarak "Çünkü senden boşanıyorum" karşılığını verince gülümsedim ve gülümseyen ses tonumla "Tamam, o zaman benden neden boşandığını söyle" diye sorduğumda Melek bu sefer hüzünlü bir sese büründü ve dolan gözleri ile "Çünkü sen beni sevmiyorsun" dediğinde ellerim gömleğini çıkaracağı esnada duraksadı. Sevmiyor muyum? 'Ne sevmemesi be güzelim deli gibi seviyorum ben seni' diye geçirdim içimden ve bunu fısıldayarak "Seni sevmediğimi nereden çıkardın?" diyerek sordum. Melek bu sefer feryat eden

sesi ile "Çünkü o gece benimle bu yatakta birlikte oldun. Sonra sabahında da 'saçmalamadım değil mi?' diye sordun. Benimle birlikte olduğunu bile hatırlamadın. Sevmiyorsun işte." dediğinde onu hızla omuzlarından tuttuğum gibi göğsüme bastırdım. Tam bir geri zekâlıyım. Bana neden öyle acıyla baktığını şimdi anlıyorum. Lanet olsun bana. Göğsümde hiç kırarak ağlayan Melek'ime "Güzelim özür dilerim. Ben çok içmiştim. Lanet olsun niye söylemedin." diye sorduğumda o incecik elleri bedenime dolanınca ona daha da sıkı sarıldım.

Melek içi boşalırcasına "Mert özür dilerim. Ben, ben senden kaçmadım. Sadece yalnız kalmak istedim. Ash, Lauren senin hayatından geçen kişilerdi. Defne'nin yaptıklarını zamanında annem anlatmıştı ve ben artık çok yorulmuşum. Ben seni çok seviyorum. Böyle olsun istemiyorum lütfen!" dediğinde ona daha çok sarılarak başına bir öpücük bıraktım. Sonra bu hüznü gidermek için "Biraz önce boşuyordun beni?" diye söylendiğimde Melek biraz geri çekildi ve gözleri şirin bir gülümseme ile parlayarak, "Bu gece öpeceğim ama yarın boşayacağım" derken kahrkahrı tutamadım. Melek ben kahrkaha atarken hafif doğruldu ve dudaklarına yapıştığında kahrkahrda boğulacağımı sandım. Bu benim güzelimdi işte. Hırçınlığı, çocukluğu tatlılığı ve seksiliği ile bambaşka bir şeydi. Benden boşanacağını söylerken, beni öpen bir karım var. Tüm benliği ile kendini bana sunan karımı memnuniyet ile kabul ettim ve arzu ile öpüşüne karşılık verdim.

İPEK'İN OYUNU

Evden çıkar çıkmaz gözyaşlarına boğulmuş ve kendimi arabanın içine atmıştı. Direksiyona dayadığım ellerimi sıktım. Evet, beni sevmeyen Mert'ten artık boşanacaktım. Tamam, benim hatam gitmekti. Pişmandım da ama ununda bu hareketi yapmaya hiç ama hiç hakkı yoktu. Arabayı çalıştırdım ve annemi aradım. Annem sadece ikinci çalışta telefonunu "Melek'im" diyerek cevaplayınca ona evde kalmasını ve yanına geleceğimi söyleyip, arabayı eve doğru sürdüm. 40 dakikalık bir yolculuğun ardından evdeydim. İpek ve annem beni meraklı bakışlarla kapıda karşılarken gözyaşları içerisinde anneme sarıldım. Annem beni şefkatle kucakladığında babamın evde olmamasına şükrettim. Babam bu halimi görmüş olsa açıklama bile istemeden Mert'i gebertirdi. Salona geçince panikle "Ne olduğunu anlat bakalım Meleğim?" diye soran anneme hıçkırarak, "Mert'ten boşanıyorum" karşılığını verince annem ve İpek'ten "Ne!" diye kulak zarımı patlatacak bir ses çıktığında duraksadım. Yaşlı gözlerle onlara baktım. Bu bakışından sadece yarım saat sonra Merve teyzem, Aylin annem, Rüya, İpek ve annem ile bakışmaya başlamıştık. Hepsi meraklı bakışlar ile bana bakarken olan biteni ne varsa anlattım. Aylin annem, duyduklarıyla "Babası kılıkli" derken Annem, "Çok şaşkınım" diyebildi. Merve teyzem işi çirkefli-

ğe dökerek, "Çaksaydın ağzına bir tane hatırlardı. Velede bak sen" dedi ve Rüya şaşkın şaşkın "Sana çok kırgınım ama şu anda Mert abimin kafasını kırabilirim." diyerek tepki gösterdi. İpek'se herkesin dikkatini çeken o cümleyi kurdu.

"Hadi bara gidelim" Herkes ona tımarhane kaçkınıymış gibi baktı. Hakikaten tam bir kaçıktı. Bu bakışmamıza İpek "Yani akşama kadar takılalım. Alış veriş falan yapalım sonra bara gidelim. Biraz kafa dağıtırız fena mı?" diye sorunca Annem "İpek, Melek'in ne dediğini duymadın mı?" diye sorunca İpek, "Duydum ve onun için içelim" dediğinde Aylin annem "Birde kutlama yapalım istersen" diyerek tepki gösterdiğinde İpek, "Fena fikir değil" karşılığını verince Merve teyzem, "Valla çıldırmış bu kız" dedi ve İpek bana döndü. Gayet sakın çıkan sesi ile "Sen bu boşanma işini ayık kafa ile Mert abime söyleyemezsin onun için biraz iç, cesaretle sonra konuşursun" dediğinde Rüya hızla "Evet, evet" karşılığını vererek İpek'e cesaret verdiği anda annemler bir an bir birlerine baktı ve sonra bir şey anlamışçasına kafalarını salladıklarında annem, "Doğru ya cesaret ister değil mi?" diye sordu. Bu sorunun ardından yaklaşık 2 saat sonra alış veriş çılgınlığına dalmıştık bile. O mağazadan, bu mağazaya girmiş sayısız kıyafet almıştık. En son soluğu bebek tarafında bir kulüpte şat atarken aldık. Kaçınıcıyı devirdiğime dair herhangi bir fikrim yoktu ama çok eğleniyorduk.

Annem babam için "Bende babanı boşayacağım" dediğinde koca bir kahkaha tufanı kopmuştu. Merve teyzem "Bende Çağlar'ı boşayacağım" deyince Aylin annem hızla "Bensiz olmaz! Bende Yiğit'i boşuyorum" dediğinde Annem kahkaha atarak "Sonra yine evleniriz" dedi ve artık kahkahalarımıza engel olamıyorduk. Annem o kadar güzel sarhoş olmuştu ki babamın onun ile bu akşam çok fazla eğleneceği kesindi. Diğerleri de fazlasıyla tatlıydılar. Hele Merve teyzemin, "Bayanlar bu gece eve gitmek yok" demesine garsonun içkiyi bırakırken aynı anda "2' de kapatıyoruz karşılığını vermesindeki yüz

ifadesi resmen ölme sebebiydi. İpek'in telefonu çaldı ve bir şeyler geveleyip kapattıktan sadece 1 saat sonra masanın tam karşısında beliren Doruk, sabaha kadar kahkaha atmama neden olacak bir surat ifadesi ile bize bakıyordu. Yani oda haklı sadece İpek ve beni beklediği her halinden belli oluyordu.

Doruk şaşkın şaşkın bize bakarken, masaya gelen orta yaşlarda bir adam direk Merve teyzeme bakarak "Hanımlar eşlik edeli mi?" diye sordu. Merve teyzem bu soruyla adama ters ters bakıp tam bir şey söylemeye kalktığı esnada Doruk, transtan hızla çıkıp yanımıza gelerek sert bir ses ile "Birader ben sana masana kadar eşlik edeyim ister misin? Yoksa ambulans mı çağırayım?" diye sorunca adam şaşkınca Doruk'a baktı. Sonra kendini toparlayarak alaycı bir ses tonunda "Ambulans ne alaka?" diye sordu. Doruk, öldürücü bakışlar eşliğinde "Yani seni elimden aldıklarında, yaşamak için ambulans eşliğinde hastaneye gitmen gerekecekte ondan" karşılığını verince adam tam karşılık vereceği esnada Doruk hızla "İkile hadi!" diye gürledi. Annem gür bir kahkaha eşliğinde "Aynı bizimkiler gibisin Doruk" deyince Doruk onaylamaz bir ses tonunda "Ama oluyor mu böyle Azra Hanım?" dedi ve diğerlerine dönüp "Ya sizlere ne demeli Merve Hanım, Aylin hanım" diye seslendiğinde Merve Teyzem hızla "Ne varmış halimizde Coruk?" diye sordu. Bu soru ile Doruk derin bir nefes aldı ve Merve teyzeme "Hiç sadece uçuyorsunuz" dedi ve sonrasında sitemli bir ses tonunda "Ayrıca Coruk değil, Doruk" diye hırladığında annem "Sorun yok iyiyiz biz" diye söylendi. Doruk, bu cevaba alaycı bir ses tonuyla "Belli belli" dedikten sonra telefonu anneme göstererek "Sadece oturun. Ben sizin dilinizden anlayanları bir çağırayım" dedi ve buna hepimiz kahkaha attık. Bu kahkahanın ardından çok değil kısa bir süre sonra babam anneme, Yiğit amcam Aylin anneme, Çağlar amcam ise Merve teyzeme şok gözler ile bakıyordu. Annem babamı görür görmez mükemmel gülümsemesini suratına yerleştirdi ve "Her şeyim gelmiş" diye bağırdığında

babam hırlayarak, "Bebeğim bu halin ne?" diye sordu. Annem şirince bir surat ifadesi ile "Melek'in kafası dağılsın istedik" karşılığını verince babam anneme aşkla bakarak "Peki, kendi kafandan ne istedin?" Diye sordu ve annem yine aynı şirinlikle "Sen topla istedim" karşılığını verdi. Babam annemim bu haline gülümseyerek, "Hadi o zaman kafanı toplayalım" dediğinde ise annem hızla "Hayır, biz buradayız sabaha kadar. Değil mi hanımlar?" diye şakıdığında Aylin annem aynı şen sesi ile "Evet!" diye bağırıp elindeki bardağı tam dikeydi ki Yiğit amcam hızla elinden bardağı alıp "Ağır ol bakalım" diye söylendi. Aylin annem onun bu tepkisine gülümseyerek "Biraz hız bir şey kaybettirmez. Sende iç" karşılığını verdi ve Yiğit amcam Aylin teyzeme, aşkla gülümseyerek, "En son sarhoş olduğun geceyi hatırlamadığına eminim ama sonucunu daha yeni evlendirdik güzelim" karşılığını verince Aylin teyzem tam karşılık verecekti ki sahnede resmen çılgık atan Merve teyzeme baktık. Karşılaştığımız görüntüye erkeklerde dâhil olmak üzere herkes kahkaha ile karşılık vermişti. Çünkü Merve teyzem ve Çağlar amcam sahnede 20'lik âşık çift gibi çılgınca dans ediyorlardı. Çok tatlı, çok güzel ve birbirlerine deli bir çift gibiydiler. Gözüme takılan Savaş'ın Rüya'ya dik dik bakması oldu. Savaş, Rüya'ya "Piste çıkmayı aklından bile geçirme" dediğinde Rüya "Neden?" diye sordu. Savaş "Annenin genlerinden almadım demiştin. Bence ispatlama zamanı" dediğinde onlara da gülümsedim. Sonra ise bir hüznün çüktü içime. Mert gelmemişti. Benim ile uğraşmak bile istemiyordu. Kesinlikle ondan boşanmam gerekiyordu.

Yaklaşık yarım saatlik bir uğraşmanın ardından gözleri parlayan babam "Gel bakalım buraya bebeğim. Anlaşılan sen benim omuzumu çok özledin" dedi ve annemi çılgınlıkları eşliğinde omzuna attı. Buna karşılık Yiğit amcada Aylin annemi "Sende gel bakalım güzelim" diyerek omzuna attı ve Çağlar amcam pistten "Beyler bensiz olmaz" dedi ve Merve teyzeme "Yeşilim sende gel bakalım yerine" dediğinde aslında

komik olan Merve teyzemin eğilen Çağlar amcamın omzuna kendisinin uzanmasıydı. Bu duruma herkes kahkaha atarken babam "Savaş, Doruk kızlar size emanet" dedi ve hırlayarak "Melek'i o velete teslim et ve canına okuyacağımı da ilet" diyerek Doruk'a baktı ve hızla bardan çıktılar. Doruk ise ellerini beline yerleştirerek umutsuzca bir İpek'e bir bana bakıp derin bir nefes aldığı anda, Rüya'da Savaş'ın omzundaki geleneksel yerini almıştı. Masada 3 kişi kaldığımızda Doruk, "Bana bakın taşkınlık yapmadan buradan çıkıyoruz. Cadı, seni evine bırakıyoruz. Fındık senin ifadeni de ayrıca alacağım" dediğinde İpek hızla "Ben ne yaptım ya kafa dağıttık işte suç mu?" diye çemkirince Doruk, "O dilini var ya" diye bir tehdit savurdu. İpek aynı hızla çenesini kapadı. Bense içimde büyüyen hüznün ile "Mert gelmedi değil mi Doruk? Benimle uğraşmak istemedi, önemsemedi, endişelenmedi değil mi?" diye sorduğumda Doruk yanıma oturdu ve "Öyle düşünme haberi yok. Aradım ama açmadı. Onun için burada değil. Haberi olsa eminim hepsinden önce burada olurdu." dediğinde gülümsedim ve hızla "Gerçekten gelir miydi?" diye sorduğumda Doruk "Mert'ten bahsediyoruz Cadı. Kokunu alamadığı için seni görmeye gelen adamdan." dediğinde içimden 'evet akşam birlikte olup sabah saçmalamadım değil mi? Diye soran adamdan diye tekrarlardım. Doruk hızla "Hadi kalkalım" dediğinde kalktık ve sağa sola düşmemeye çabalayarak, çıkışa doğru gittik.

Arabaya bineli ne kadar olduğunu bilmiyorum ama durum, son ses açılmış bir müzik, avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söyleyen iki sarhoş ve kafayı yemek üzere olan bir adet Doruk. Bu karmaşada Doruk "Cadı bak, yarın bunun hesabını sorarım" diye tehditler savuruyordu. İpek kıkırdadığında ise "Fındık bak senide ilk işim havuza atmak olacak ve inan boğulsan da çıkarmayacağım yahu bir rahat dursanıza" de-

diğinde ikimizde kahkaha attık. İpek Doruk'un yanağına bir öpücük bırakarak, "Sen bana kıyamazsın" dediğinde Doruk sert ama alaycı bir ses ile "Ayıldığında beni öptüğünü söyleyeceğim ve hayır dersen ben seni öpeceğim haberin olsun." karşılığını verince İpek'in suratındaki kızarıklık görülmeye değerdi.

Bol gürültülü yolculuğumuz, evimin bahçesine arabayı çekmemize rağmen devam ediyordu ve eve baktığımda ışıkların yanmadığını fark ettim. Henüz gelmemiştii. Allah bilir neredeydi diye düşündüm ve içimdeki cadaloz 'boş versene neredeyse nerede sen ondan boşanacaksın' diye çemkirince sesli olarak "Evet, boşanacağım ama ilk önce öpeceğim" dedim İpek, "Hı" diye sordu ve ben kahkaha atarak şarkıya eşlik etmeye başladım. Yaklaşık 10 dakikanın ardından arabanın kapısı açıldı ve bana gülümseyerek bakan Mert'in bakışları ile karşılaştım. Evde miydi? Diye içimden söyledim ve içimdeki cadaloz bünyemi ele geçirip konuşmayı devraldığında, "Aa buz dağı da buradaymış" dedim. Bu söylediğime şaşırın Mert beni kollarımdan tutarak "Gel bakalım küçük sarhoş" dedi ve beni kucaklayarak arabadan çıkardı. Hala arabadan çok gürültülü bir ses yayılıyordu. Bende şarkıya eşlik ediyordum. Mert ise sarhoş ağzı ile bir şeyler mırıldanmamdan hiçbir şey anlamıyor gibi davranıyordu. Mert'in o güçlü kollarında kendimi o kadar güvende ve mutlu hissediyordum ki tüm boynunun önümde sergilenmesi, buram buram içime işleyen o baş döndürücü kokusu, alkolün verdiği cesaretle birleşince dudaklarım kontrolüm dışında boynunu öpmeye başladı. Onu öpme isteği bedenimde o kadar baskın geliyordu ki kendime engel olamıyordum.

Mert bu hareketim ile bir an duraksadı ve hurlayarak, "Güzelim ne yapıyorsun?" diye söylenmesi ile gözlerim koca-

man oldu. Bu yaptığımı ve onun bundan bu kadar etkilenmesine kıkırdarak, "Senden boşanıyorum" dedim. Bu söylediğim ile gözlerim kocaman onun tepkisini bekledim. Tepkiyi beklerken dudaklarımı da boynundan ayırmamıştım. Mert saniyelik bir beklemenin ardından resmen kahkaha attığında, biraz doğrulup ayaklarımı beline dolayıp dudaklarına yapışmak istedim. Ama başım o kadar dönüyordu ki bu kadarını başarabileceğimi zannetmiyordum. Odanın kapısına geldiğimiz esnada ben hala öpüşüme devam ediyordum. Lanet olsun o kadar güzel bir duyguydu ki resmen kollarında kıvranmak ve tüm bedenime sahip oluşunu hissetmek istiyordum. Mert kahkahasının ardından "Beni öperek mi boşuyorsun?" diye sorduğunda, onunla konuşmak yerine sadece "Hı hı" diye bir onaylama sesi çıkardım ve ardından "Birazcık öpeyim boşayacağım" dediğimde kahkahası kesilmişti ama gülümsediğine emindim. Resmen oda Mert'in kucağında dönüyordu. Şu anda gerçekten çok ama çok komik görüldüğüme emindim. Ve sabahında rezilliğime bin defa sövecektim. Arabada söylediğim şarkı bir anda aklıma geldi ve kıkırtılar eşliğinde şarkıyı söylemeye başladım. Mert beni yatağa bıraktığında bedenimi taşıyamadan yatağa devrildim ve ellerim eşliğinde odanın dönüşünün başımı nasıl döndürdüğünü hissettim. Şu anda o kadar kederli olmama rağmen içimde delice bir mutluluk vardı. Alkolün verdiği bir his olmasına rağmen gerçekten güzel bir histi. Mert beni kollarımda çekerek yatakta oturur pozisyona getirdi. Ardından, "Tamam, şunu bir çıkaralım" deyip gömleğimin düğmelerini açmaya başladığı esnada içimde yükselen ateşin bedenimi yakmasına engel olamıyordum. O parmakların bana en son ne zaman bu şekilde dokunduğunu düşündüm ve iki gece önce yaşadığımız o anlar geldi aklıma. Beni özlediğini söylemişti. Beni özlediğini ve istediğini. Şimdi ise kendime bakıyorum. Şu andın her saniyesini sabah hatırlayacağımı biliyorum. Yani bunu hissedebiliyorum. Neden o zaman o hatırlamadı diye de içimden haykırırken Mert, "Söy-

le bakalım neden bu kadar içtin?" diye sordu. Bu soruya her ne kadar 'senden boşanacağımı ayık kafa ile söyleyemezdim de ondan' demek istesem de içimden gelen kahkaha eşliğinde, "Çünkü senden boşanıyorum" diye mırıldandım. Bu söyledigime inanmadığını belli eden bir gülümseme eşliğinde tüm düğmelerimi neredeyse açmıştı. Kokusu, devam eden kadeh misali içime dolarken, iyice sarhoş olmamı sağlıyordu. Mert o en sakın ve eğlenceli ses tonuyla, "Tamam, o zaman neden benden boşandığını söyle?" diye sordu. Bu soruyla tüm neşem gitmişti. Ona bağırarak, haykırmak hatta ona o gece için sıkı bir tokat bile atmak istiyordum. O gün merdivenlerde bana yaşattığı kırıklığın aynısını ona yaşatmak istiyordum. Ona beni artık istemediğini, benimle geçirdiği geceyi bile hatırlamadığını haykırmak istiyordum. Bağırarak, haykırmak, hatta ona vurarak. O an gözlerim doldu. Haykırmak istediğim ses tonumun aksine fısıltı gibi çıkan sesimle, "Çünkü sen beni sevmiyorsun" diye fısıldadım. Benim gözümünden bir damla yaş süzülürken, Mert'in elleri omzumdan çıkarmaya çalıştığı gömleğimin üzerinde dondu ve gülümsemesinin yerini tamamen şaşkınlığa bıraktığını belli eden ses tonuyla, "Seni sevmediğimi nereden çıkardın?" diyerek sordu. Sesi tamamen afallamış gibiydi.

Gözleri çatılmış kaşlarıyla sertlikten çok bunu neden söylediğimi, neden böyle düşündüğümü anlamaya çalışır gibi bakıyordu. İçimden ona söylemek istediğim kelimeleri toparlamaya çalıştığım esnada dilim ve sesim bana ihanet ederek, biraz haykırmayı andıran tonunda "Çünkü o gece benimle bu yatakta birlikte oldun. Sonra sabahında da 'saçmaladım değil mi?' diye sordun. Benimle birlikte olduğunu bile hatırlamadın. Yüzüme bakmıyorsun. Beni istemiyorsun. Bana artık güzelim bile demiyorsun. Sevmiyorsun işte" diye haykırdığımda Mert'in ilk tepkisi beni omuzlarımdan tuttuğu gibi göğsüne bastırmak oldu. Bu tepkiyi beklemiyordum ve içimdeki büyük duygu yoğunluğu ile baş edemiyordum.

İçimden kopup gelen hıçkırık ile göğsüne iyice sokuldum. Mert'in kolları arasında iyice gözyaşlarına boğulurken, Mert tamamen pişmanlık akan sesiyle "Güzelim özür dilerim. Ben çok içmiştim. Lanet olsun niye söylemedin." Sana kaç kere sordum. Bir saçmalık olduğu belliydi. İki gündür beynimi patlattım ama bulamadım. "Hem sitemler sorup, hem de açıkladığında içimden 'o soğuk bakışlara nasıl söyleyebilirdim ki' diye geçirdim." Ne dememi bekliyordu? 'Dün gece benimle birlikte olarak saçmaladın evet' dememi beklemiyordu herhalde? Kollarım benden bağımsız olarak o kaslı bedenine dolanında sözcükler ağzımdan resmen kontrolüm dışı çıktı ve "Mert özür dilerim. Ben, ben senden kaçmadım. Sadece yalnız kalmak istedim. Aslı, Lauren senin hayatından geçen kişilerdi. Defne'nin zamanında yaptıklarını annem anlatmıştı ve ben artık çok yoruludum. Ben seni çok seviyorum. Böyle olsun istemiyorum lütfen" dediğimde bana dolanan elleri daha da sıkıldı ve başıma bir öpücük bıraktı. Onun bana bu şekilde sarılmasını gerçekten çok özlemiştim. Kollarının sıcaklığını. Sonra o gecede bana böyle sarılarak uyuduğunu hatırladım ve hızla geriye çekilip, "Sarhoş değilsin değil mi? Yani içmedin?" diye sordum ve Mert'in bakışlarının nasıl alaycı bir gülümseme ile parladığını gördüm. O bakışlarda saatlerce kaybolabilirdim. Mert fısıldayan bir sesle "Neden sarhoş olmamam mı gerekiyor?" diye sorunca sert çıkan sesimle "Evet, çünkü ben sarhoşum ve sen, sabah bu geceyi hatırlamak zorundasın!" diye söyledim.

Mert, "Biraz önce boşuyordun beni?" diye söylediğinde ses tonunun biraz oyuncu ve alaycı tınısı yüzümü güldürmeye yetmişti. Bu cümlemin hoşuna gittiğini anlamıştım. Gözlerinde şirin bir gülümseme vardı.

"Bu gece öpeceğim ama yarın boşayacağım" dediğimde Mert gür kahkahasını tutamadı. Ona büyülenmiş gibi bakarken artık dayanamadığımı fark ettim ve yerimde hafifçe doğrularak, dudaklarına yapıştım. Bu dudaklar aklımın ba-

şımdan gitmesi için yeterliydi. Hem sabah yine aynı olursak, bahanem hazırды. Haddinden fazla içmiştim. Ben bu şekilde düşünmeye ara verip kendimi o dudaklara adarken, Mert'in kahkahası boğuk bir inlemeye dönüştü. Benim bu öpüşüme anında karşılık verdi. Dudakları dudaklarımın üzerinde en zarif dansını yaparken, ellerim boynuna dolanmıştı. Onun o kaslı bedeninden yayılan sıcaklık tişörtünün üzerinden bedene yayılıyordu. Ben onundum, oda benim. Bizim bir birimizden ayrılmamız imkânsızdı. Ben ne kadar acılıysam, oda bir o kadar acılı ve kırgındı. Acımız ortaktı. Onun bu kırgınlığını, bu acısını ben yapmışım. Üstelik gerçekten o geceyi hatırlamaması bana olan kırgınlığı yüzünden çok fazla içmesinden kaynaklanıyordu. Bu kadar acıyı, bu kadar saçmalığı aslında ben yapmışım. Bu yaptığım yüzünden ise evliliğim bitme sınırına gelmiş, neredeyse Mert'i kaybediyordum. Tüm bu karmaşık düşünceler ve duygular içinde gözlerim dolar-ken dudaklarım titremeye başlamıştı. İçimde yükselen ağlama hissine engel olmaya çabalayarak, öpüşmeye devam ediyordum ki Mert, öpüşünü kesti ve hızla "Güzelim" diyerek bana sımsıkı sarıldığında boğazımda biriken hıçkırık serbest kalmıştı. Mert beni rahatlatmak için kollarını daha da sıkılaştırırken yalvarırcasına, "Seni seviyorum Mert ve seni kaybetmek istemiyorum." diye söylendim. Mert alnıma bıraktığı bir öpücüğün ardından "Sen benden vazgeçsen de ben senden vazgeçmem Gün Işığım" dediğinde gülümseyerek "Sen içmediğine eminsin değil mi bu gece" diye sordum. Mert bu soruma hırlayarak, "Sabah hiçbir şeyi hatırlamazsan elime koz vermiş olursun ve hiçbir şey anlatmam haberin olsun" karşılığını verince ses tonumu şımarıkça çıkarmaya çalışarak "Bende seni bu gece öperim, yanında boşarım" karşılığını verdim. Mert daha fazla saçmalama izin vermeden dudaklarıma yapıştı. Elleri açık olan gömleğimin içinden tenime değdiğin de resmen kendimi kaybettim. İçimde kopan haz fırtınası beni daha çok içine çekerken, öpüşmemiz daha derin bir hal

aldı. Dudaklarımız zevkli dansına devam ederken Mert'in elleri vücudumun her yanında dovumsuz bir tat bırakıyordu. Tişörtünün üzerinden bedenindeki ısıyı hissediyor olma rağmen tenini hissetmek istiyordum. Onun için tişörtünü uçlarından kavrayarak yavaşça çektim. Mert kollarını kaldırıp bana çıkarmamda yardım etmek için dudaklarımdan ayrılıp, boynuma oradan göbeğime indiğinde iniltilerimin ardı arkası kesilmiyor kendimi bu histe kaybediyordum. Daha fazlasını istiyordum. Tüm benliğimle onun olmak istiyordum. Mert aklımı okumuşçasına eteğimin fermuarına ulaştı ve iç çamaşırımla birlikte bacaklarımdan sıyrıp aldığı anda karşısına tamamen çıplak kalmıştım. Yatakta onun için kıvrılır bir vaziyette boşlukta gibi kalmıştım. Mert bakışlarını bir an bile gözlerimden ayırmadan yataktan kalktı ve saniyeler içerisinde üzerindeki pantolondan kurtulduğunda bende yatakta oturur pozisyona geldim. Mert yatağa doğru eğilip dudaklarını dudaklarımla buluşturduğu anda gözlerim kapandı ve içimdeki sürtük ipleri eline alarak benden hiç beklenmeyecek bir hareket yapmam için resmen beni zorladı. Mert yatağa doğru kayarken beni de çekiyordu ama ben hızla döndüm ve Mert'in sırt üstü yatmasını sağladığımda Mert'in kararan bakışları ile karşı karşıya kaldım. Tüm seksiliğiyle karşımda yatıyordu. O kadar baş döndürücü görünüyordu ki saatlerce kendimi bu bedende kaybedebilirdim. Mert ne yapmak istediğimi anlamışçasına kontrolü bırakmış ve içimden geldiği gibi davranmam için ne yapacağımı bekliyordu. Bu kendimi çok iyi hissettiriyordu ve kesinlikle tadını çıkarmaktan kendimi alı koyamıyordum. Bacağımı o kaslı gövdesinin üzerinden geçirerek ellerimi göğsüne dayadım ve daha da kararan bakışlarına baktım. Kendime inanamıyor, bu cesaretime şaşıryordum. Ama her ne olursa olsun kendimi harika hissediyordum. Harika ve seksi. Mert'in elleri kalçalarıma yerleşirken,

anın aletini bacaklarımın arasında hissettim. Yavaşça kenedi
 ni bırakıp oturduğumda Mert te güçlü bir inleme yanıltanla
 benimde ağzımdan aldığım hazla koca bir inleme çıkarken
 Oturup kalkmaya başlamıştım. Her oturup kalkışında inle-
 me seslerimiz daha şiddetleniyordu. Bir an Mert'in ellerinin
 kalçalarımı daha sıkı kavradığını hissettim. Sonra onunla
 benimle beraber altımda hareketlendiğini ve hızımızın daha
 da arttığını. Bir an yataktan hafif doğruldu ve dudaklarını
 zın birleşmesini sağladığında aklımı yitirmek üzereydim. Bu
 mükemmeldi. İnlemeler, hız, ellerinin bedenimde dolaşması
 artık içimin sıkışmasını, nefesimin kaybolmasını ve gözleri-
 min kararmasını sağladığında sıklaşan nefesimin arasından
 "Mert" diye fısıldadım. Mert inlemeleri arasından "Güze-
 lim" diye fısıldadığında İçimdeki patlamaya engel olamamış
 ve güçlü bir çığlıkla tükenmişim. Saniyeler geçmeden aynı
 kasılma ve hayvansı bir haykırma ile Mert'te tükendiğinde
 göğsünün üzerine yığılmıştım. Mert'in elleri sırtımda şefkatle
 dolanırken tam göğsünün üzerinde "Seni seviyorum" diye-
 rek mırıldandım. Mert başımın üzerine bıraktığı öpücüğün
 ardından "Seni çok seviyorum güzelim" dedi ve düştüğüm
 huzur çukurundan bir an bile çıkmak itemeyerek öylece göğ-
 sünde gözlerimi kapadım...

Sabah olduğunu belli eden ışıklar göz kapaklarım ile şid-
 detli bir düelloya tutuşmuş ve hırsla savaşıyorlardı. Bedeni-
 min her yeri ağrıyordu ve buna birde başımın keskin ağrısı
 eklenince uyanmamak imkânsızdı. Gözlerimi hafifçe açtığı-
 mda odam da olduğumu fark ettim. Neler olduğunu kavrama-
 ya çalışırcasına gözlerimi etrafta dolandırdım. Allah'ım dün
 akşam neler olmuştu öyle. Ah o İpek yok mu? Resmen sarhoş
 olana kadar içmem için sürekli önüme içki koydu. Fark etti-
 ğimde ise iş işten geçmişti. Allah'ım rezillik. Üstelik ona des-

tek veren annemler ve Merve teyzemde sarhoş olmuştu. Hatırladıklarımınla oflayarak elimi başıma koydum ve babamların geldiği sahne aklımda belirdi. Çok komik, çok romantik ve çok çok tatlıydılar. Babamların, annemleri omuzlarına almaları, Savaş'ın bundan etkilenip Rüya'yı omuzlaması, Doruk'un o tatlı isyanları hepsi aklıma bir bir gelirken gülümsememi tutamadım. Ben bu düşüncelerde kendime gelmeye çalışırken boynuma bırakılan bir öpücük ile gözlerim kocaman oldu. Kahretsin! Diye mırıldandım ve kulağımın üstünde eğlenceli bir ses tonunda fısıldayan Mert, "Hala beni azıcık öpüp boşamaya kararlı mısın?" diye sorunca gözlerim şaşkınlıkla daha da açıldı. Dün akşam neler olduğu belliydi. Kahretsin çırlıçıplak olduğuma göre diye geçirdim aklımdan ve panikle "Ne!" diye haykırdım. Mert, bu tepkime kahkaha atarak "Dün akşam sabaha kadar 'Biraz öpücüm sonrada boşayacağım seni' diye haykırıyordun" karşılığını verince kocaman olan gözlerime kesilen nefesimde eklendi. Sonrasında şöyle bir üzerime baktım, gerçekten çıplaktım. Mert'te öyleydi. Bu halime içten bir kahkaha atan Mert "Gerçi azıcık dedin ama sabaha kadar fazlasıyla seksi pozisyonlarda bulundun. Bir ara kalbimin dayanmayacağını sandım." diye söyleyince kıpkırmızı oldum. Resmen sarhoş olmuş, oda yetmemiş saçmalığın dibine vurmuştum. Oda yetmezmiş gibi birde Mert'e rezil olmuştum. Ondan ayrılacağımı söylememe rağmen nasıl bu kadar sakin duruyordu. Bu duruma gerçekten anlam veremiyordum ve sesimi bulmaya çalışarak, "Şey özür dilerim sanırım bayağı saçmalamışım" dedim ve Mert anında ciddileşerek, yanıma kadar sokuldu. Beni o kaslı kolları arasına alarak "Senin böyle tatlı ve seksi saçmalamana ben her zaman razıyım" karşılığını verdiğinde ise duyduklarımın inanmadım. Hızla "Kızmadın mı?" diye sorduğumda Mert, "Senin kadar değil" karşılığını verdi. Ben söylediğini anlamayarak gözlerine baktım. Mert, "Güzelim neden söylemedin?" diye sorunca o geceyi kast ettiğini anlamıştım. Anında başımı eğdim. O gecenin şu anda

aklıma gelmemesi gerekiyordu. Bu utancı kaldıramazdım ve şu anda ağlamakta istemiyordum. Mert, bana daha sıkı sarıldı ve başıma bir öpücük bırakarak, "Lanet olsun güzelim. Ben senin kocanım. Tamam, iyi değildik ama çarpamadın mı bir tane suratıma?" diye sordu. O, bana sımsıkı sarılırken benim gözlerim çoktan dolmuştu. Evet, haklıydı. Belki çarpmam gerekirdi suratına bir tane ama o an yapamamıştım. Olmamıştı. Ben bu şekilde düşündüğüm esnada Mert, "Tamam, çok kırılmıştım. Çocukluktu kabul ediyorum ama sende hatalısın" dediğinde kollarından hafif çıkarak, "Ben... Ben, beni artık sevmiyorsun sandım. Mert, artık istemiyorsun sandım" diye açıklamaya çalıştığımda Mert bana tekrar sarıldı ve "Öyle sandın ve birazcık öpüp boşanmaya karar verdin öyle mi?" diye sorduğunda gülümsedim. Sarhoşken cidden saçmalıyormuşum diye düşündüm. Mert gülümsememe "Hadi birazcık daha öp sonra boşanırız" dediğinde göğsünden sızlanarak çıktım ve "Dalga geçme" diye çemkirirken Mert beni hızla kendine çekip, o mükemmel dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında "Daha sonra boşanmayız değil mi?" diye mırıldanarak sorunca Mert "Kesinlikle" diye hırladı ve kendimi onun büyüüne tekrar teslim ettim. Dokunuşları, öpüşleri arasında kayboldum. Azıcık öpüp boşanma, boşanamama ile sonuçlanıyordu. Bunu gerçekten anlamış bulunuyordum.

ÖZÜRDİLERİM

Yatakta geçen güzel ve zevkli dakikaların ardı arkası kesilmiyor ve Mert'e defalarca sarılmanın verdiği huzurla kollarının arasından çıkmıyordum. Mert'in eli omuzum ve sırtımda tatlı huzur veren yavaşlıkta gidip gelirken, arada bir başıma bıraktığı öpücükler kollarından hiç çıkmamam gerektiğini hissettiriyordu. İyice göğsüne sokulduğumda gülümseydim ve tam göğsüne bir öpücük bıraktığımda, gülümseyen Mert, "Saat kaç oldu?" diye sordu. Mırıldanarak, "Hiçbir fikrim yok ama Umut hala kapıyı yumruklamadığına göre henüz erken" karşılığını verince Mert o ölümcül kalıka hasını atarak "O sabotajcıyı anneme göndermiştim ben" dediğinde göğsünde hızla doğrulup onun o büyüğü, insanın aklını başından alan bakışları ile duraksadım. Sonrasında kendimi toparlayarak, "Neden gönderdin ki?" diye sordum. Mert parmakları ile yüzümü okşayarak, "Seni, ben sarhoş etme planları kurmuştum ama plana gerek kalmadı" karşılığını verince hırslayarak "Ah İpek" diye söylendim. Mert kaşlarını çatarak, "İpek ne alaka?" diye sordu. Ben bu sorusuna karşılık dün sabah olan biteni anlatmaya başladım.

Gözlerim daha anlatmadan dolmaya başlamıştı. Titrek çıkan hüznünlü sesimle "O gün sen öyle davranınca ben çok kötü oldum. Beni artık sevmiyorsun ve istemiyorsun diye düşün-

dam. Kaldıramadım o latın. Bu şekilde oluyorsa ayrılalım diye düşündüm. dediğimde gözleri alev almak üzereydi hurlayarak "Boşanma durumunda ciddi miydin?" diye sorduğunda gülümseyerek vücuduma baktım ve çıplaklığımla sırince gülümseyerek "Sence ne kadar ciddiym. Halimize bak" karşılığını verince Mert derin bir nefes aldı ve "Aklından geçirmiş olman bile büyük bir suç ve sana bir ceza verme hakkım var" dediğinde gözlerim kocaman oldu. Mert bu halime gülümseyerek "Dokul bakalım" diyerek devam etmemi isteyince takınabileceğim en yaramaz surat ifademi takındım ve "Anneme gittim. Olanı biteni anlattım ve boşanmaya karar verdiğimi söyledim." dediğimde bu sefer onun gözleri kocaman oldu ve "Ne yaptın?" diye gürleyince sanki kültüretmişim ve bu yaptığımı saniyesinde terk etmişim gibi elim ile ağzımı kapattım. Mert yattığı yerde dirseğimin üzerinde doğrulurken bende hafif oturur pozisyona geçmiştim. Mert, "Ee" diye devam etmemi istemesine hurlayınca "Oda tüm anneleri çağırdı Rüya ve İpek'te kaçınılmazdı." dediğimde Mert daha hayretle çıkan sesle "Tüm anneler mi? Yani annem, Azra annem, Merve teyze?" diye sorunca cevap vermek yerine suçlu bir çocuk gibi başımı eğdim. Sonrasında olumlu anlamda başımı salladım. Mert, derin bir nefes aldı ve "Tamam, devam et" dediğinde onunla göz göze geldim. Suratında şaşkınlık, öfke, tebessüm hepsi vardı ve hangisinin ağır bastığını anlamak çok güçtü. Derin bir nefes aldım ve "Herkes bir şeyler söyledi. İpek son olarak bara gidelim dedi. 'Katam dağıtalım cesaretlenmen gerek' diye de ekleyince herkes kabul etti."

Bara girişimizi ve şatları hatırlıyorum. Çok eğlendik. Sonra Doruk geldi. Ardından babamlar ve Çağlar amca geldi. Babam annemi, babam anneni, Çağlar amca Merve teyzemi, Savaş Rüya'yı aldı. Bende beni bekledim. Herkes oradaydı ama sen yoktun. O kadar kötü oldum ki, Benim ile uğraşmak istemediğini, önemsemediğini sandım. Hastanede de öyle oldu. Gözlerimi açtım babam karşımdaydı. Orada senin ol-

man gerekiyordu. O kararı almama izin vermemen gerekiyordu. Ama orada da yoktun. Tamam, yanlış yaptım. Gitmemem gerekiyordu belki ama ne düşüneceğimi, nasıl düşüneceğimi bilmiyordum. O bir haftada hiçbir şey iyi olmadı. Daha kötüleşti. Sonrasında ise senin odaları ayırmış olman, onun üzerine birde o gece yaşananların ardından sabah olanlar. Bunların hepsi çok fazla." dediğimde yanağımdan süzülen yaşı fark etmemiştim bile. Mert hızla yerinden kalktı ve beni çıplak göğsüne bastırduğunda eli ile saçlarımı okşayarak, "Şşşt geçti tamam. Benim içinde zordu. Seni Savaş'ın kollarında baygın görmek, hastaneye yetiştirme telaşı, doktorun bebeğini kaybettiğini söylemesi. Aklımı kaçıtır gibi oldum. Aslı'yı ve Lauren'i o barda bulup saldırmam ve nezaret olaylarını bile tam olarak hatırlamıyorum. En son hatırladığım, senin kanatları kırılmış ve acı çeken bir melek gibi yatağa uzanmış yatışındı. Yanına sokuldum. Sana her şeyin geçeceğini, hepsini unutturacağımı söyledim. Sana sarıldım ve sabahında sen yoktun." dediğinde ona daha çok sokuldum. Ellerim beline dolanırken Mert'te bana sıkıca sarılmıştı. O esnada fısıldadım hıçkırıklar içerisinde "Ben çok istemiştim onu kucağıma almayı, ona sarılmayı, onu bu kadar erken kaybetmeyi kaldıramadım." dediğimde Mert beni kendinden biraz uzaklaştırdı ve gözlerine bakarak "Güzelim, baba olmayı ne kadar istediğimi sana anlatamam bile. Bunu defalarca hissettirdiğimi düşünüyorum. Tamam, büyük bir kayıp bizim için ama her ne olursa olsun birbirimize sarılmanız gerekiyor. Yalnızlığa değil." dediğinde cümlelerinin büyüünde resmen kaybolduğumu hissediyordum. Onu ve bu bakışlarını, sarılışlarını o kadar çok özlemiştim ki. Şu geçen zamanda sanki asırlardır ondan uzak kalmışım gibi hissetmiştim...

Yaklaşık 1 saatlik konuşmanın ve sarılmanın ardından artık yataktan kalkmamızın zamanının geldiğine karar vermiş ve duş almıştık. Duştan sonra üzerimi değiştireceğim esnada dolabın kapısını açtım ve gördüklerim ile kala kaldım. Mert'in tüm kıyafetlerinin neredeyse tamamı buraya taşınmıştı. O kıyafetleri diğer odada gördüğüm ilk gün geldi aklıma. Gözlerime hücum eden gözyaşlarımı engelleme şansım yoktu. Ve bilime dolanan eller ile ağzımdan çıkan hıçkırığıma da engel olamadım. Mert başımı boynuma yerleştirerek uzunca bir öpücük bırakıp, fısıldayan sesi ile "Özür dilerim saçma bir karardı" karşılığını verince kollarında dönüp, göğsüne sıkıca sarıldım. Mert beni sıkıca sararak, "Hadi üstünü giy Umut'u almaya gidelim. Annem ortalığı yıktığını söylüyor. Seni istiyormuş." dediğinde gülümsedim ve başımı tamam anlamında sallayarak, "15 dakikaya hazırım" karşılığını verdim. Gerçekten de 15 dakikada hazırlanmış ve yola koyulmuştuk. Yaklaşık 20 dakikalık yolculuğun ardından Yiğit babamın evinin önünde duran arabalar ile yüzümü ekşittim. Lanet olsun herkes buradaydı. Arabadan inip, yavaşça eve doğru yürüdüğümüzde Neşe hanım çoktan kapıyı açmıştı ve gerçekten adı gibi neşeli bir suratla bize gülümsedi ve "Hoş geldiniz" diyerek karşıladığında Mert "Hoş bulduk Neşe Hanım. Bücür nerede? Onu da alıp kaçalım" dediğinde içeriden Yiğit babam kucağında Umut ile "Bence Bora'ya bir görün. Yoksa o sana görünecek" karşılığını verince Mert'in yutkundüğünü gördüm. Mert, "Çok kızgın mı?" diye sorduğunda Yiğit babamın gözleri beni buldu. Sonra ise Mert'in belimde olan eline gözleri kayınca gülümseyerek "Boşanmadığınıza göre sorun yok" karşılığını verince Mert'in aldığı derin bir nefesin ardından "Güzelim babanı tutman gerekiyor. Yoksa harbiden dul kalacaksın" demesine kıkırdayarak "Kıymaz o veledine" karşılığını verdim. Mert sadece ters ters bakmak

ile yetindi ve salona geçtik. Salondaki tablo tam fotoğraflıktı. Annem babamın kolunun altında göğsüne başını dayamış ve neşeli gülücükler saçıyordu. Babamın dün akşam onunla çok güzel ilgilendiği neşeli gülücüklerinden belli oluyordu. Merve teyzemin de annemden aşağıda kalır yanı yoktu. Rüya ve İpek biraz somurtuk otursa da onların mutlu oldukları gözlerinden belli oluyordu ki bu analizlerime babamın o dehşet gri gözleri ile karşılaşınca yutkunarak ara verdim. Babam bir Mert'e, bir bana baktı ve sert fakat birazda alaycı tuttuğu sesi ile "Ne zaman boşanıyorsunuz?" diye sordu. O anda Mert beni hızla kolları arasına çekti ve babama panik dolu sesiyle "Öyle bir şey yok. Ne boşanması? Melek'imiz biraz eğlence istemiş" karşılığını vermesi ile kadınlar güler bir kahkaha atarak tepki verirken, Yiğit babam hiç onaylamayan ses tonuyla "İlk tökezlemede bu tarz kararlar alıyorsanız, sevginizi bir kez daha gözden geçirin çocuklar" karşılığını verdiğinde kucağındaki Umut huysuzlandı ve Yiğit babam onu yere bıraktığında hızla Mert'in bacaklarına yapıştı. Mert onu kucaklarken babam "Yiğit'e katılıyorum velet. Evlilik çocuk oynacağı değil" dediğinde Mert'in kucağında homurdanan Umut birden "Veyet" diye şakıdığına babamın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Mert şok olmuş gözler ile Umut'a bakarken saniyeler geçti ve Doruk, Savaş güler bir kahkaha ile ortalığın kahkaha tufanına boğulmasına ön ayak oldular. Babam yerinden kalktı ve hızla Umut'u kucağına alıp, onun yanağına kocaman bir öpücük bıraktı ve sonrasında "Büyüyünce ilk araban benden bücür" deyip onu kahkahalar arasında kucakladı. Bir an gözlerim Aylin anneme gittiğinde donuk bakışlar ile kapıya doğru baktığını fark ettim. Tereddütte ayağa kalkarken ellerinin titrediğini, gözlerinin dolduğunu ve bakışlarında bir nefretin belirdiğini gördüm. Gözleri öyle bir nefret ile bakıyordu ki her an saldıracakmış gibi duruyordu. Bakışlarını takip ederek arkamı döndüğümde 1.70 boylarında, yaşlı bayağı ilerlemiş ve çekinerek ürkekçe Aylin anneme bakan

kadın ile karşı karşıya kaldım. Saniyesinde aramızdan Aylin annemin bu güne kadar hiç duyurmadığı sesi ile gürlediğini duyduk. Aylin annem "Senin ne işin var burada?" diye bağırışına kadın titreyen sesi ile "Babanı hastaneye kaldırdık" karşılığını verince ortalığa bir sessizlik çöktü. Aylin annemin bir babası olduğunu ilk defa duyuyordum. Mert'te buna şok olmuşçasına annesine baktı ve "Dedem mi var?" diye sordu. Aylin annem sert çıkan sesi ile "Yok!" diye bağırdı ve hızla kadına doğru gitti. Onu kolundan tuttuğu gibi çıkışa doğru savurdu. Kadın kapıya savrulurken zor bela toparladığı dengesi ile Aylin anneme baktı ve "Ölüyor" diye söylendiğinde Aylin annem kadına sadece baka kaldı. Ne bir şey söylüyor, nede herhangi bir tepki veriyordu. Sadece kadını birazdan öldürecekmiş gibi bakıyordu. Neler döndüğüne dair bir fikrim yoktu. Gözlerim Aylin annemden ayrılmıyordu...

SENİN TORUNUNUM

Arabada Umut kucağında tatlı uykusundayken tamamı ile ölüm sessizliğine bürünmüş bir havada eve geri dönüyorduk. Bunca yıldır gözleri gülücükler ve aşktan başka bir duygu saçmayan Aylin annemin gözlerinde ilk defa nefreti, acıyı, intikamı görmüştüm. Annem Aylin annemin zor bir çocukluk ve gençlik dönemi geçirdiğini, Yiğit babam ile tanışmalarından sonra tüm hayatının değiştiğini anlatmıştı. Ama bu anlatmaların üstün körü olduğunu bu günkü olayda anlamıştık. Aylin annem büyük bir sinir krizi geçirmiş ve neredeyse eve gelen o kadını parçalama eşiğine gelmişti. Yiğit babam kadını kolundan tuttuğu gibi dışarıya fırlatırken, Mert, Aylin anneme sarılarak, onu sakinleştirmeye çalıştı. Aylin annem, o şekilde saatlerce hıçkırarak ağladı ama bu ağlamanın bir acı değil, öfke kin ve nefret patlaması olduğunu evdeki herkes anlamış ve sessizlikte sadece izlemişti. Babam, Aylin annemin yanına kadar gidip, elini omuzuna koyup nadir takındığı o nefret yüklü sesiyle, "İstersen onu hemen öteki tarafa gönderebiliriz. Sadece yapın demen yeterli" diye söylenince Aylin annem, Mert'in göğsünden kaldırdığı başı ve nefret ile bakan bakışları eşliğinde daha önce hiç tanık olmadığım bir ses tonunda, "Hayır! Onun acı çekerek, kıvranarak, inleyerek ölmesini istiyorum. Ölmek için yalvarmasını, hatta isyan et-

mesini istiyorum" karşılığını verince Yiğit amcam artık dayanamayarak "Gel bakalım güzelim. Seni biraz dinlendirelim" diyerek Aylin annemi Mert'in kollarından alarak kucakladı ve gözden kayboldu. Mert'in gerilen vücudu, öfkenden patlamak üzere olduğunun belirtisiydi. Her an her şeye saldırbilirdi. Bunu fark eden babam Mert'in omzuna tam bir baba tarzında vurarak "Gel senle biraz konuşalım" dedi ve Mert'i hızla oturduğu koltuktan kaldırıp, bahçeye açılan kapıdan dışarıya çıkardı. Orada yaklaşık bir saat kadar konuşup, içeriye girdiklerinde Mert'in daha sakinleşmiş ve bir o kadar da nefretle dolu olduğunu gördüm. Hiçbir şey sormamıştım. Bunun zamanı olmadığını farkındaydım ve Umut'u kucaklayıp, "Hadi gidelim" demesine hiçbir tepki göstermeden hızla yerimden kalkıp peşine takılmıştım.

Yarım saatlik ve sessizliğin hiç bozulmadığı yolculuğumuzun ardından eve gelmiştik ve ben Umut'u yatırmak üzere odasına çıkmıştım. Neşe hanımda benimle beraber gelmiş ve sessizce Umut'u yatırmıştık. Neşe hanım gayet samimi bir ses tonunda "Ben buradayım. Siz Mert Bey'in yanına gidin isterseniz" diye sorduğunda tereddütte kaldım. Tedirgin çıkan ses tonunda "Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var" karşılığını verince Neşe hanım tıpkı annem gibi elini tüm sevecenliği ile koluma yerleştirerek, "Bence en çok size ihtiyacı var" dedi. Ona gülümsedim ve hızla aşağıya indim. Mert salondaki koltukta oturmuş, kollarını dizlerine dayamış ve son derece düşünceli olarak oturuyordu. Geldiğimi fark edince göz göze geldik ve yanına oturmam ile beni koltuğunun altına alıp, göğsüne yaslaması bir oldu. Beraberce koltuğa yaslandığımızda Mert derin bir nefes aldı ve acı dolu sesiyle "Babam her zaman benim kahramanımdı. Benim hukuk okumamı veya avukat olmamı istediğini mezun olana kadar hiçbir şekilde dile getirmemişti. Bende babam ister diye değil, ona hayran olduğum için istemiştim. Onun o kendinden emin duruşu, haklı insanları savunuşu, şiddet gören çocuk-

ların veya kadınların yanında oluşuna her zaman imrenerek bakardım. Ama bu gün onun gerçekten kahraman olduğunu öğrendim. Sadece benim değil annemin de." dedi ve bir kaç saniye duraksadıktan sonra başıma bir öpücük bırakarak, "Annem ve babam beni öyle güzel bir sevgi ile büyüttü ki bu sevgiye her zaman hayran kaldım. Amerika'da bu sevgiyi bir an olsun tatmayan birçok arkadaşım oldu. Çoğu ailesini yıllardır görmüyor, görenler nefret ediyor. Bir an olsun babamın, yıllardır kocalarının, babalarının veya abilerinin ellerinden kurtardığı kişilerden birinin de annem olabileceği aklıma bile gelmedi. Tamam, anneannemin vefat ettiğini biliyordum. Dedemden hiç bahsetmemesini de bırakıp gitti herhalde diye yorumladım.

Acısını tekrar yaşamaması için sormadım ama bu kadar çok fazla, onca şeyi annemin yaşamış ve bana bu kadar güzel bir çocukluk yaşatmış olduğuna inanamıyorum." dediğinde ona daha sıkı sokularak "Kendi göremediği tüm sevgiyi sana adanmış, seni sevgi ile büyütmüş." dedim ve başımı göğsünden hafif uzaklaştırarak, Mert'in o acı dolu bakışlarına sevgiyle bakarak, "Yiğit babam çok iyi bir eş ve baba olmuş. Bu anneni daha da güçlü bir kadın haline getirmiş. Onun için şaşırmaman gerekiyor. Baban annenin o yaralarını, kırıklıklarını fazlasıyla sarmış. Bunun içinse babanla gerçekten gurur duymalısın. Babamın annem için yaptıklarını her dinlediğimde, onun gibi bir babam olduğu için her zaman gurur duydum." dediğimde Mert derin bir nefes alarak "Üç devlerin her biri ayrı bir kahraman güzelim. Ama annemin hikâyesinin kahramanı tek değil. Onun için yarın yapmam gereken bir iş var" dediğinde hızla yerimde doğruldum ve korku dolu çıkan sesim ile "Yarın ne yapman gerekiyor Mert?" diye sordum. Mert soruma sadece gözlerini bürüyen karanlık ile bakmakla cevap verirken panikle "O adamı görmeye gideceksin" diye söylendim. Bu soruma sessiz kalarak onay verdiğinde hızla yerimden kalktım ve "Hayır!" diye bağırdım. Mert hiç

bir şey söylemeden yerinden ağır hareketler ile kalktı ve ellerini yüzüme yerleştirerek, "Güzelim korkulacak bir şey yok. Sadece torununu ölmeden bir görsün adam istiyorum" dediğinde gözlerime dolan yaşların titrettiği sesimle "Kötü bir şey yapacaksın" diye fısıldadım. Mert titreyen dudaklarını o mükemmel dudakları ile örtüp uzun bir öpücük bırakarak, "Sadece bir kaç çift laf söyleyeceğim güzelim." dedi ve bana sınıksı sarılarak. "Belki de ölmeden önce aklımda bir babanın nasıl olması gerektiğini dinlemek ister benden" dedi ve daha cümlesi bitmeden beni hızla kucaklayarak "Ama öncesinde karıma seksi kelimeler söylemek istiyorum" dedi ve aynı hızla yatak odamıza doğru yürüdüğünde alev alan bedenime rağmen "Mert!" diye bağırdım. Mert hırlayarak "Daha seksi bir şekilde söylemezdin eminim" diye söylediğinde alev alan bedenim şimdi ise resmen kıpkırmızı olmuştu. Odaya girdiğimizde konuşmama fırsat vermeden dudaklarıma yapışması ve aklımı başımdan alması saniyelerini almamıştı. Şu anda tüm bunları unutmak istiyordu. Tüm duyguları ile bana sarılıyor, öpüyor ve bende kaybolmak istiyordu. Onu sorular ile bunaltmaktansa kendimi onun bu şehvetine bırakıp, bu anı mükemmel kılmayı seçtim.

Sabahın ilk ışıkları gözlerimle girdiği savaşı zalimce kazandığında bulunduğum huzurlu kolların tadını çıkarmaya devam ettim. Mert uyanmış ve boynuma, saçlarıma bir yığın öpücük bırakıyordu. Bu gün o adamı ziyaret edeceği aklıma gelince gözlerim kocaman oldu ama sesimin sakinliğini koruyarak "Bende seninle geleceğim" dedim. Mert bir an duraksadı, kasları gerildi ve sakinliğini korumak ister bir ses tonunda "Bu iyi bir fikir değil güzelim. Korkulacak bir şey yok" dediğinde "Korkmuyorum, sadece yanında olmak istiyorum" karşılığını verdim. Mert, "Orada çok kalmayacağım, kötü bir

şey yapmayacağım, kısa bir konuşma. Sen yanımdayken istediğim cümleleri sarf edemem" dediğinde kollarında döndüm ve dudaklarına küçük bir öpücük bırakarak, "Dışarıda beklerim ya da arabada ama oraya girerken de oradan çıktığında da yanında olmak istiyorum" dediğimde gözleri ile yüzümü şöyle bir taradı ve ikna olmayacağıma emin olmuş gibi derin bir nefes vererek "Tamam, ama arabadan çıkmayacaksın söz ver" dediğinde masumca "Çıkacağım. Yani sıkılırim sadece arabanın etrafında dururum" dediğimde gülümseyerek dudaklarına bir öpücük bıraktı ve "Tamam, hadi o zaman kurt gibi acıktım. Bir şeyler yiyelim de çıkalım" dediğinde hızla yataktan kalktı. Duş alıp, kıyafetlerimizi giydik. Kahvaltı yaparken Umut, 'veyet' diyerek Mert'in etrafında dolanması ile en son Mert'i çıldırtmış ve salonun ortasında güreşmeye başlamışlardı. O kadar tatlı ve güzellerdi ki onları bu şekilde saatlerce izlerdim. Sonrasın da ise kahvaltımızı yapıp yola çıktık. Arabayı Bağcılar istikametine doğru sürerken, adresi nereden öğrendiği hakkında soru sormaya tereddüt ettiğim için sessizce yolun bitmesini bekledim. Sonunda tek katlı, çok ama çok eski, resmen gecekondur olan evin önünde durduk. Mert eve öyle bir nefret ile bakıyordu ki, o bakışlar ile evin içinde bomba patlatabilirdi. Mert el frenini sertçe çekip, yavaşça arabadan indiğinde hızla bende arabadan indim. Bunu gören Mert ile göz göze geldiğimde yalvarırcasına "Lütfen" dedim. Ne söyleyeceğinin merakı değil, onun kötü bir şey yapmasından korkuyordum. Bir şekilde durdurabileceğimi düşünüyordum. Mert hafif sert çıkan sesi ile "Kapıda duracaksın, ne söylersem söyleyeyim karışmayacaksın" dediğinde hızla başımı evet anlamında salladım ve Mert sıkıntılı bir nefes vererek, eve doğru yürümeye başladı. Her yeri inceleyen bakışlarla yavaşça evin kapısına geldiğinde kapıyı çaldı. Bir kaç saniyelik bekleyişin ardından kapı açıldı ve dün evde gördüğüm kadın kapıda gözleri kocaman açılmış bir şekilde bizi karşıladı. Mert sert çıkan sesiyle "Ben buradan gidene kadar kaybol" tehdidini savurdu ve kadın hiçbir şey demeden

açtığı kapıdan çıktı. Oradan uzaklaşması saniyeler almamıştı. Mert, derin bir nefes alarak eve adımını attı. Ev küçük bir girişe sahipti, her yer neredeyse pislik içindeydi. Tam karşıda salon olarak düşündüğüm geniş bir oda vardı ve oraya doğru yavaşça yürürken Mert'i inceledim. Kasları o kadar çok gerilmişti ki karşısında şu anda bir kum torbası olsa parçalayana kadar yumruklardı. Salondan içeriye girdiğinde, salonun ortasında bir yatakta yatan adam ile karşı karşıya kaldı. Adam şaşkınlık dolu gözleri ile Mert'e baktığında gözlerim elleri ve kollarına gitti. Kolları bilekten kesilmiş ve aynı işlem bacaklarına da yapılmıştı. Mert tiksinti ile adama bakarken adam kim olduğunu anlamaya çabalıyordu. Mert, alaycı ama bir o kadarda sert çıkan sesiyle, "Eminim benim kim olduğumu anlamaya çabalıyor sundur?" dedi ve adamdan bir cevap beklemeye başladı. Adam tereddüt ile "Tanımadım" karşılığını verince Mert gözlerini bir an bile adamdan ayırmadan "Mert Ertürk, Aylin Ertürk'ün oğlu. Yani senin torununum" karşılığını verince adamın şaşkınlıktan resmen gözleri fal taşı gibi olmuştu. Adam titreyen sesiyle, "Aylin'in oğlu musun?" diye sorduğunda Mert sesinin her bir zerresinden akan gurur ile "Evet, Aylin Ertürk'ün oğluyum" karşılığını verdi. Adama bir adım yaklaştı ve bir saniye önce gururla dolan sesine tiksinti yükleyerek "Senin bırak baba olmayı, insan bile olmadığın kadının oğluyum" dedi ve hemen karşısında dikilmeye devam ederek devam etti konuşmasına "28 yaşındayım ve hayatım boyunca annemin senin adını dahi andığını duymadım. Bana bir tane fotoğrafını bile göstermedi. Senin kim olduğunu dahi bilmiyordum. Bu durumu her zaman aranızdaki sorunlara bağladım. Meğer annem senin gibi bir adamdan utanıyormuş. Haksız da sayılmaz. Bir evladın senin gibi bir babası varsa, utançtan ölmek için başka bir nedene gerek duymazdı." dedi ve derin bir nefes alarak çenesi ile ellerini işaret ederek "Anneme vurduğun ellerin nerede? Kestiler mi o tekme attığın bacaklarını? Yataktan da çıkamıyor sundur sen şimdi?" diye alaycı sorularını sordu ve yüzüne kadar eği-

lip, tam gözlerinin içine dik dik bakarak "O kadar çok istedim ki şimdi o ellerinin ve bacalarının yerinde olmasını, aynı anneme vurduğun gibi sana vurmayı" dedi ve adam korku dolu gözler ile ona baktı. Mert alaycı bir sırıtma ile yerinden doğruldu ve adamdan biraz uzaklaşarak, "Annem her zaman mükemmel bir anne oldu. Sevgisi bir an bile azalmadı. Her zaman sabırla, aşkla büyütti beni. Bir saniye bile bana sesini yükseltmedi. Hayatımda onu bir tek dün öylesine öfkeli gördüm. Senin gibi bir aşagılık adamın kızı olarak büyümüş olmasına rağmen mükemmel bir anne oldu." dedi ve benim ile göz göze geldiğinde yutkunarak, tekrar adama baktı. "Tamda hak ettiğin gibi ölüyorsun. Acı içinde, yalnız, pişmanlık dolu olarak. Ve eğer o sürdüğü bir daha annemin karşısına gönderirsen seni bu azaptan kurtarmak için zerre düşünmem anladın mı beni?" diye gürleyince adamın gözleri doldu ve yanaklarından süzülen yaşlar ile fısıldadı "Sadece onu ölmeden önce görmek istiyorum" karşılığını verince Mert kükreyerek, "Aklından bile geçirmeyecek, annemi rahat bırakacaksın! Onu bir kez daha üzme izin vermeyeceğim" dedi ve hızla bana döndüğünde resmen yere çakılı kaldı. Gözlerinin donuklaştığını ve bu şaşkınlıkta yutkunduğunu gördüğümde bana değil de tam arkama baktığını fark ettim. Onun için yavaşça arkamı döndüm ve Mert'in verdiği tepkinin aynısını şu anda ben veriyordum. Bu şaşkınlık arasında dudaklarım fısıldadı "Aylin anne?" diye ve Aylin annemin gözlerinde görünen nefret ile susmak zorunda kaldım. Ne Mert'e, ne bana bakıyordu. Gözleri ölesiye nefret ile yatakta ona ağlayan gözler ile bakan babasına dikilmişti. Aylin annem ilk defa duyduğum ses tonu ile "Mert, Melek'i de al dışarıya çık!" dedi ve Mert annesinin bu isteğini ikiletmeden bana doğru yöneldi. Dışarıya çıkarken duyduğum tek cümle ise Aylin annemin "Sana hakkımı helal etmeye gelmedim Salih Duran" demesiydi. Yılların hesaplaşması olacaktı evet. Bunca yılın nefreti kusulacak, bunca yılın kahrı dökülecekti... Aylin annem her yaşadığının hesabını soracak, acısını yaşatacaktı.

ACI GERÇEK

“Sana hakkımı helal etmeye gelmedim” bir baba için söylenmeyi bırak, bir insan için bile kaldırılamayacak bir cümledir. Bir insanın bunu diyebilmesi için canının nasıl yanması gerekiyor? Bunun için tahmin yürütmesi gerçekten çok zordu. Babalar kızların hayran oldukları kişilerdir, kahramanlarıdır. Bir baba kızını döverse o kızın kime güveni kalır ki? Hangi erkeğe güvenir, kime sarılır, kime âşık olur? Birçok kız yaşıyor evet bu durumu ama Aylin annem aralarında belki de nadir bir şansa sahipti. Allah onu böyle bir baba ile sınamış ama ödülü, Yiğit babam gibi bir koca olmuştu. Mert gibi bir oğul olmuştu.

1 saatlik bekleyişin ardında açılan kapıda 1 gün önceki Aylin annemin gözleri vardı. Mert ile göz göze geldiğinde bir kaç saniye gurur ile Mert’e baktı. Sonra ise yavaşça ona yaklaştı ve sınıksız sarıldığında Mert’te ona sınıksız sarılarak karşılık verdi. Bir kaç dakikanın ardından, Mert’ten biraz uzaklaştı ve yine onun gözlerine bakarak, “Teşekkür ederim” dediğinde Mert annesine minnetle baktı ve ona sınıksız sarılarak “Bu adama rağmen bana mükemmel bir anne olduğun için ben teşekkür ederim” dedi ve ona sınıksız sarılarak karşılık verdiğinde derin bir nefes aldım... Sonrasında ise Aylin annem Mert’te onu biri ile tanıştırmak istediğini söylemiş ve Mert ile beraber gitmişlerdi bense babamlarla beraber eve gelmiştim...

3 Ay Sonra

O günden bu güne 3 ay geçmişti. Umut her geçen gün biraz daha yaramazlaşıyordu. Mert onun ile oynamaya, uğraşmaya özellikle de boğuşmaya gerçekten bayılıyordu. Ailenin diğer üyelerinden Aylin annem kendini toparlamış ve Yiğit amcam ile beraber küçük bir tatile çıkmışlardı. Bugün döneceklerdi ve Mert sanki onları yıllardır görmemiş gibi özlüyordu. Rüya ve Savaş ikilisinin arasında bir şeyler vardı ama sorunlarını bir türlü çözemiyordum. Hayır, konuyu bir anlasam bir şeyler yapacaktım ama konuyu bilmediğimden sadece izleyebiliyordum. İpek ile Doruk arasında yaşananlara akıl sır ermiyordu. İpek'in inadı geçmek üzereydi ama Doruk'ta pes etmek. Yüksek lisansı bitiyordu ve İstanbul'da kalmak için bir nedeninin kalmadığını söylüyordu. İpek bilmiyordu ama Doruk Artvin'e geri dönecekti. Bu düşüncelerde koltukta oturmuş kahvemi içiyordum ki yanağıma bırakılan bir öpücük ile gülümsedim. Mert kulağıma "Dalmışsın?" diye fısıldadığında yanıma oturdu ve ben ona sarılarak, "Doruk yüksek lisans bittiğinde Artvin'e dönecekmiş" diye söyledim. Mert gülümseyerek, "İpek biliyor mu?" diye sorduğunda onun bu sırtmasına anlama veremeyerek, "Hayır, bildiğini sanmıyorum" diye söyledim. Mert, "Bu Doruk var ya" diye sitemle söylendi ve ben hızla "Ne var ya?" diye sordum. Mert beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma bir öpücük bırakarak, "Aşk var aşk" karşılığını verince kocaman sırttım. Mert derin bir nefes alarak, "Bugün annem ile babam geliyor onları almamız gerekiyor." dediğinde hızla "Tamam, alırsız" dedim ve bir yerlerden çıkan Umut "Anne! Anne!" diye bağırılmaya başlayınca Mert alaycı ve sitemli bir ses ile "Radarımı var bu çocuğun? Daha az önce uyuyordu" dediğinde koca bir kahkaha attım. Gerçekten radarı var gibiydi. Ne zaman Mert ile yalnız kalsak, nerede olursa olsun ille yetişiyor ve bizi

ayırıyordu. Mert karşısında sırttan Umut'a pis pis sırttı ve hızla yerinden kalkıp ona koştuğunda Umut çığlık atarak çoktan kaçmaya başlamıştı. Sonra Mert onu yakalamış ve hunharca bir oynamaya başlamışlardı. O kadar güzel boğuşuyorlardı ki Umut'un kâhkahaları, boğuşma sesleri ve boğuşmadan kaynaklanan aldığı kesik kesik nefesi tüm salonu doldurmuştu. Onları seyretmeye doyamıyor, izledikçe izleyesim geliyordu. Ben onları izlerken çalan kapı ile dikkatim kapıya gitti. Gelenleri tahmin ediyordum. Rüya ve Savaş'tı. Yine birbirlerine bakmayacak, hırlayacak ve laf sokmaya çalışacaklar. Bunların derdinin ne olduğunu anlamıyordum. Nedenini anlamadığım bir şekilde birbirlerini kırıyor, üzüyor ve bizleri de arada bırakıyorlardı. Derin bir nefes aldım ve hızla yerimden kalkıp, kapıya yöneldim. Kapıyı açmam ile karşımda göz göze kaldığım kişi ile kaşlarım çatıldı. Daha önce görmediğim bir kişiydi. Aşağı yukarı Mert'in boylarında, mavi gözlü, en az Mert kadar kaslı ve atletik yapıya sahip bir adamdı. Bir kaç saniyelik bakışmanın ardından, tedirgin bir sesle "Buyurun?" diye sordum. Karşımdaki adam kendinden emin duruşuna rağmen, tedirgin bir ses ile "Emre Kara ben" dedi ve ben kocaman olan gözlerim ile adama baktım. Umut'un annesini o halde bir başına bırakan adam bu adam mıydı? Bu bakışların, bu endişeli kırgın sesin sahibi mi o gencecik kızın hayatını karartmıştı? Bizlerle aynı yaşlarda gibiydi. Zaten Defne'ye de hiç ama hiç benzemiyordu. Bir anda arkamda beliren Mert'in sert sesi kulaklarıma dolduğunda yerimden sıçradım. Mert, "Emre Kara'mı dedin sen?" diye gürlledi ve beni arkasına çekip, Emre denen bu adama sıkı bir yumruk savurdu. Adam ne olduğunu anlamadan resmen yere uçmuştu. Düştüğü yerden kalkmaya yeltendiğinde Mert, "Sen ne cesaretle buraya gelirsin!" diye bağırdı ve birde tekme savurduğunda, korkudan "Mert sakin ol" diye bağırdım. Duydu mu hayır. Mert şu anda tamamıyla öfkesine teslim olmuş ve adamı öldüresiye dövmeye başlamıştı. Adama konuşma fırsatı vermiyor ve bir

biri ardına tekmeler yumruklar savuruyordu. Fark ettiği şey ile panikledim. Adam kendini korumak adına savunmaya geçmiyor, Mert'e karşılık vermiyordu. Mert'i durdurmaya çalışmam imkânsızdı. O esnada bahçe kapısında görünen Doruk, hızla kapıdan koştu ve Mert'i belinden kavradığı gibi geriye çekerek, adamın ölmesini engelledi ve Mert'e "Abi bir dur ne oluyor?" diye hırlayınca Mert köpürerek adama, "Nasıl geldiysen defol anladın mı? Defol!" diye bağırdığında adam darmadağın olmuş suratına rağmen yerden kalkmaya çabaladı. Mert'in gözlerine bakarak, "Onu bırakmadım. Günlerce aradım, ortadan kayboldu. Bilmiyordum. Bilseydim onu asla bırakmazdım. Lanet olsun ben onu seviyordum. Neden gitti? Nereye gitti? Aylarca ona ulaşmaya çalıştım. Onu asla kullanmadım." dediğinde adamın sesindeki ton öfke, hayal kırıklığı, acı doluydu. Neler olduğunu anlamayan Doruk, "Abi burada kimden af diliyorsun pek anlamadım ama eğer şu arkamdaki kız için bu cümleler çıktıysa ağzından, bu sefer ben dalarım haberin olsun" dediğinde Doruk'un kollarında put gibi kalan Mert'e baktım. Adamın söylediklerine anlam vermeye çalışıyor gibi bir hali vardı. Adam yerden güç bela kalktığında Mert ile bakışmasına devam ediyordu. Mert, "Onu defalarca aradın it! Hatta kaç defa onu tehdit ettin. Hep-sine şahit oldum." dediğinde adam derin sıkıntılı bir nefes aldı ve tekrar Mert'e doğru bir adım attı ve hırlayarak, "O ben değildim. Naz benimle sadece bir hafta geçirdi. Sonrasında ortadan kayboldu. Kaçtığı kişi Celal'di kuzeni." dedi ve herkes adama pür dikkat bakarken küçük, hatta minicik bir ses ortalığı tamamen sessizliğe boğdu. "Ba-ba" diyen Umut'un sesine hepimizin bakışları aşağıya doğru kayarken, Umut'tun o güneşi andıran gülüşü ile Mert'te bakışı, Emre'nin özlem ve hayranlıkla Umut'a bakması kelimelere dökülemeyecek kadar, duygu yüklüydü. Herkes donup kalmış, sadece duyulan Umut'tun kıkırtısı, ardından adım atışı, sonrasında ise Mert'in bacaklarına dolanmasıydı. Gözlerim Emre'yi bulduğunda,

gözlerinin dolduğunu ama yine de ona özlemle baktığını gördüm. Bu çok ama çok farklı bir şeydi. Söyledikleri doğruysa yani gerçekten oğlunu görmeye geldiyse bunu anlamamız, onun tüm anlattıklarını dinlememiz gerekiyordu. Mert Emre'ye "Onun bu dünyasını bozmaya çalışmaktan, annen olacak o iğrenç kadında sende uzak durun artık." diye hırladığında eğildi ve Umut'u kucığına aldı. Bu esnada kapının orada beliren İpek ile korku dolu bakışmamıza Emre'nin sert bir sesle "Benim annem Defne Kara değil!" diye gürlediğinde Mert, Doruk, İpek ve ben kocaman olan gözler ile ona baktık. Bu nasıl bir işti? Bu nasıl bir oyundu? Mert ona sorgulayan bakışlar atarken Emre "Umut'u sizden almaya gelmedim. Sadece görmeye geldim. Bilmediğiniz o kadar fazla şey var ki öğrenince hak vereceksiniz." dediğinde Mert hızla "Neşe Hanım!" diye bağırdı ve arkamdan fırlayan Neşe Hanıma "Umut'u odasına götürün ve ben söyleyene kadar da odadan çıkarmayın" dediğinde o keskin, soğuk, yıpratıcı bakışlarını Emre'ye dikerek, elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Sadece bir kaç saniyelik bir zaman sonra açılan telefona "Baba, İndiniz sanırım. Bora babamı da alıp, bize gelmeniz gerekiyor" dedi ve Emre'ye çenesi ile evi işaret etti. Emre komuta uyup, evin kapısına doğru yürüdü. Doruk, anlamsız bir mırıldanma ile "Ulan ne kadınmış bu Defne " diye hayretle sordu ve İpek "Ağır sürtük işte" dedi. Doruk, yine Emre'nin arkasından bakarak "Fadime teyzeyi çağırayım ben. Bu karının hakkından gelir" dediğinde İpek boş bulunarak, "Karı?" diye sorduğunda Doruk sakın bir sesle "Yani Defne " diye karşılık verdiğinde İpek, "Sürtük o " diye hırladı. Doruk birden öfkelenerek, "Sen çeneni kapa fındık!" diye bağırdı ve hızla eve doğru yürürken İpek arkasından "Fındığıma ne oldu?" diye bağırdı. Doruk duraksayıp, benim ile göz göze gelince o mükemmel sırıtmasını yüzüne takındı ve bana göz kırptığında burada bir aşk oyunu olduğunu hemen sezmıştim. Doruk anında toparladığı suratı ile ciddileşti ve İpek ile göz göze geldiğinde sade-

ce derin bir nefes verdi. İpek'e hiç bir karşılık vermeden hızla eve girdiğinde, İpek ile göz göze geldik. İpek buğulanan gözleri ile bana bakarken ona sadece "Neler oluyor?" diye sordum. İpek sıkıntılı bir nefes verdi ve yine aynı sıkıntılı ses tonunda "Bilmiyorum. Son bir kaç gün bu şekilde. Artık bana fındığım demiyor, benim yanımda çok fazla durmuyor. Anlamıyorum" dediğinde beynimde şimşekler çaktı. Gitmeden son bir atak yapıyordu. Eğer İpek ona kalbini açarsa, gitmeyecek. Ama İpek bu durumu anlamaz ise gidecek ve kendi yalnızlığında kaybolacaktı. Aslında bu duruma el atmamam, ikisinin içlerinden geçeni yapmaları gerekiyordu. Ama bu kadarda sessiz kalamazdım. Onun için İpek'e "Belki artık aşkını ispatlamaya çalışmaktan yorulmuştur." dediğimde İpek büyüyen gözler ile bana baktı ve bu hareketine karşılık "Ne İpek? Ömür boyu senin için koşamaz. Her ne yaptıysa görmek istemiyorsun resmen" dedim ve onu biraz düşünmesi için karşılık vermesine izin vermeden öylece bırakıp eve girdim.

Yaklaşık 2 saat sonra tüm aile evdeydi ve bu çok ama çok gerginlik veren bir durumdu. Emre sıkıntıyla herkese bakarken, konuya giren Yiğit amcam oldu. Yiğit amcam "Başla" diye emrettiğinde Emre sakın bir ses tonunda "Tam 33 yaşımdayım ve onca yıl Defne'nin annem olduğumu sandım. Ama ben bundan 5 yıl önce aslında başka birinin oğlu olduğumu öğrendim. Naz ile ilişkim başladığında, ona 1 haftada âşık oldum. Ama onun hayatında onu sevdiğini söyleyen, ona eziyet eden bir kuzeni vardı. Bunu bulmakla, öldürmekle tehdit ediyordu. Bulmuş Naz'ı, beni öldüreceğini söylemiş, Naz'da kaçmış. Aylarca onu aradım." dediğinde konuya direk giren babam "O sürtüğün oğlu değilsen kimin oğlusun?" diye sordu ve Emre'nin verdiği isim ile hepimiz donup kaldık. Emre, "İpek. Adının sadece İpek olduğunu, uyuşturucu bağımlısı

olarak uzun bir süre klinikte yattığını ve beni dünyaya getirir getirmez oradan kaçtığını biliyorum. Bana yıllarca Defne Kara bakmış. Hatta hapiste olduğu dönemde bile" dediğinde hepimiz şaşkın şaşkın Emre'ye baktığımız da bu sessizliği bozan "Sen İpek halamın oğlu musun?" diye soran İpek oldu. Emre, "Bak bildiğim sadece İpek diye uyuşturucu bağımlısı bir kadının oğlu olduğum. Başka bir şey bilmiyorum. Sadece araştırıyorum" dediğinde babam panikle "Sende bir fotoğrafı falan var mı?" diye sordu. Adam o mavi gözlerini babama dikerek, "Onu hiç görmedim ama Defne bana bir fotoğraf vermişti." dedi ve elini ceketinin cebine sokup çıkardığı cüzdanını açtı. İçinden bir fotoğraf çıkarıp babama uzattığında, babam hızla elinden aldı ve resme baktığı anda gözleri kocaman oldu. Derin bir yutkunuşun ardından bizi unutup, "Siktir" diye bir küfür savurdu ve bakışlarını Yiğit amcama diktiğinde "Acilen Kerem'e ulaşmamız lazım. Ben Can şerefsizini bulacağım" dedi ve Yiğit amcam "O mu?" diye sordu. Babam hepimizi şok eden onayı "İpek yaşıyor, Can şerefsizi doğru söylüyor" diyerek onayladı ve gözlerim İpek'e kayd. Şok olmuş gözler ile babama bakıyordu. Hande teyzemin üzüntüleri geliyordu aklına. Onun için hıçkırma hıçkırma ağladığı zamanlar...

Yaşıyor muydu? Bunca yıl? Onca acı yaşanmasına rağmen çıkmamış mıydı? Kahretsin Hande teyzem ölmüştü. Onun için bile çıkıp ben yaşıyorum dememiş miydi?

HANIMLAR PARÇALAYIN ONLARI

5 Ay Sonra

O günden bu güne 5 ay geçmiş, fazlasıyla olay olmuştu. Doruk ile İpek her ne olduysa artık birlikteydiler ama Savaş ve Rüya'nın başındaki kara bulutlar hala gitmiyordu. Bunun ana temelin de Rüya'nın İtalya'daki ünlü moda okulundan burs kazanması ve bu durumun karşısında 4 yıl orada okuyacak olması yatıyordu. Savaş bu karara ciddi tepki göstermiş ve Rüya'da geleceği için ısrarcı olmuştu. Sonuç 3 aydır sorun yaşayan ve birbirlerini deli gibi özleyen bir çift. Emre Kara ve Defne Kara durumu halen daha çözülemedi. O konu hakkında tek bilgi verilmiyordu. Emre Kara o günden sonra hiç ortaya çıkmamış, bizi germemişti. Sonra Mert'in söylediğine bakılırsa, oğlunu görmek istiyordu ama onun bu hayatını bozmaya niyeti yoktu. Bizimle çok mutlu olduğunu defalarca görmüş ve bunu bozmaya hakkı olmadığını düşünüyordu. Arada bir görmek istediğini, bir yabancı gibi onunla vakit geçirmek istediğini dile getirmişti ve bunun içinde Mert onay vermişti. Emre aslında planları olduğunu ve annesi ortaya çıkmadığı için babasının kim olduğunu bulmaya çalıştığını söylemişti. Tehlikeli bir yol olduğu için Umud'un oğlu olduğunun bilinmemesi gerekiyordu. İpek hala için hiçbir

ipucuna rastlanmasa da babam ve Kerem amca durmaksızın araştırmalarına devam ediyorlar. Güneş'in ısıttığı terasım da koltuğa oturmuş, dalmış düşünüyordum. Onca şey yaşanmasına rağmen İpek hala nasıl oluyor da ortaya çıkmıyordu. İnsan böyle bir acıda ailesini nasıl düşünemiyordu. Bu düşünmenin arasında arkadan gelen "Ya bücür bir huzur ver!" diye çemkiren Mert'in sitemine arada bir "Baba" dese de çoğunlukla Veyet diye şakıyan Umut, şen kahkahası ile cevap vermiş oluyordu. O kadar güzel anlaşıyorlardı ki kimin kim olduğu, neyin ne olduğu umurunda değildi. Umut'u kimseciklere veremezdim. Boğuşmaları daha da derin bir hale gelince dayanamayıp, arkamı döndüm ve onları büyülenmiş gibi izlemeye başladım. Birkaç saniye içinde midemin anlamsız bulanması ile oturduğum koltuktan sıçradım ve hızla banyoya koştum. Banyoya girmem ile lavaboya eğilmem bir oldu. Birkaç gündür yemek yiyemiyordum zaten ama ilk defa mide bulantım oluyordu. Yüzüm yıkadıktan sonra kafamı kaldırdım. Karşılaştığım iki çift göz ile duraksadım. Mert'i anlayabiliyordum ama Umut'un yetişkin bir insan gibi tedirgin bakışları gerçekten gülümsememe neden olmuştu. Mert tedirgin bir ses tonuyla "Güzelim?" diye soruşuna derin bir nefes alarak, "Yediğim bir şey dokundu sanırım" diyerek karşılık verdim. Mert tek kaşını kaldırarak, "Yemediğin ne dokundu güzelim?" karşılığını verince duraksadım ve Mert ile bakışmaya devam ettim. Bir haftadır yemek yiyemiyordum ki. Üstelik sürekli uyumaktan yemek yemeye de fırsat bulamıyordum. Bu düşünceler içinde aklıma en son ne zaman regl olduğum sorusu takıldı. Düşündüm, düşündüm ama aklıma bir tarih gelmiyordu. Sonra aklıma gelen şey ile gözlerim kocaman oldu, ellerim titremeye başladı. Mert, aklımı okumuşçasına "En son ne zaman hasta oldun güzelim?" diye sorunca düşündüm, düşündüm ama hatırlayamadım. Mert, bu sessizliğime gözleri ışıldayarak baktı. Sonrasında heyecanla "Ben bir açık eczane bulayım" dedi ve hızla kapıya doğru yöneldi.

ğinde panikle "Mert, saçmalama!" diye bağırırsam da aldığım tek karşılık, kapının kapanma sesiydi. Umut'ta ben de kapıya baka kalmıştık. Yaklaşık yarım saat sonra elinde gebelik testi ile gelen Mert, gözlerini sevgi dolu bakışlar ile bana dikti ve "Hadi güzelim" dediğinde titreyen ellerimle eline uzandım. Bunu gören Mert bir hızla beni o güvenli kolları arasına alıp, sımsıkı sardı. Sevgi dolu sesiyle "Endişeni anlıyorum. Her şeyi unut ve geleceğimize sımsıkı sarılalım. Olur, mu?" diye sorduğunda göğsünden hafifçe uzaklaşarak, "Ya değilsem?" diye mırıldandığım. Mert tam burnumun üzerine bir öpücük bıraktı ve seksi bir gülümseme eşliğinde "Çalışmalara devam o zaman. Benim için sıkıntı yok güzelim." karşılığını verdi ve ben onun göğsünden bir çırpıda çıkıp, göğsüne bir tokat attım. Bu hareketime kahkaha atarken, bende elindeki testi alıp, hızla lavaboya girdim. Testi yaptıktan sonra birkaç saniye beklememiz gerekiyormuş. Gelin görün ki o birkaç saniye bana resmen ölüm gibi geldi. İlk çizgi anında ortaya çıkmıştı ama diğer çizgiye halen daha ulaşmamıştı. Saniyeler geçti. İkinci çizgi belirmeye başladı. Benim nefesim kesilirken gözlerim dolmaya başladı. Çizgi daha da netleşti ve ikinci çizgi tamamen ortaya çıktığında elim ile ağzımı kapadım. Gözlerimde biriken yaşlar hızla akarken, içimdeki minik can elimdeki test ile bana merhaba demişti. Hamileydim. Bu düşünce ile hızla kapıyı açtım. Bana meraklı bakışlarla bakan Mert'te "Evet!" diye haykırdım ve hızla ona sımsıkı sarıldığımda anında havalandığımı hissettim. Mert'in "İşte bu! Teşekkür ederim güzelim. Teşekkür ederim" diye haykırmasına sadece hıçkırarak karşılık veriyordum. Umut bu halimize 'deli mi bunlar' dercesine bakıyordu. Ama sonrasında oda bu eğlenceye kahkahalarıyla eşlik etti ve benim gözyaşlarım dur durak bilmeden gözlerimden fışkırmaya başladı. Tekrar hamileydim. Tekrar Mert ve bana ait bir canı taşıyordum. Bu mükemmel duyguyu tekrar ve tekrar yaşıyordum. İnanılmaz bir şeydi. İnanılamayacak kadar mükemmeldi. Mert'e sımsıkı sarılarak sevinçimizi sonuna kadar yaşadık... Yaklaşık 1 saat sonrasında ise

tüm aile büyükleri, gençler ve bilmesi gereken herkes öğrenmiş eve gelmişlerdi. Umut bir an bile kucagından inmezken Mert onu benden uzaklaştırma çabasındaydı. Hala hırlayarak birbirleri ile kavga ediyorlardı. Umut her 'Veyet' dediğinde babam keyifle kahkaha atıyor, Umut bu duruma eğlenceli bir oyun gibi yaklaşıyor, kesinlikle susmayı denemiyordu. Yarın ilk iş doktora gitmek olacaktı. Bunun için Aylin annem ve annem iyi bir doktor ayarlamış, kesinlikle yanımda olacaklarını da belirtmişlerdi. İpek bu durumu da değerlendirmek isteyip, "Hadi bunu bu gece dışarıya çıkarak kutlayalım. Uzun süredir çıkmıyoruz" dediğinde Mert tedirgin bir sesle "Evde kutlasak sanırım daha iyi olacaktır." karşılığını verdi ve Rüya "Hem benim yurt dışında kazandığım okulu da kutlarsınız Mert abi" dedi ve hızla aynı anda "Aman ne önemli" diye homurdanan Çağlar amca ve Savaş'a gözlerim kaydı. İkisinin de bu durumdan hoşnut olmadığı belliydi. Bu konuşmalara babam "Gençler çıkacaksınız dikkatli olun" demesi eklenince Yiğit amcam "Korumalar zaten peşinizde ama sizler yine de dikkatli olun" karşılığını verdi. Mert "Tamamdır o zaman akşam hazırlanın. Ama şimdiden söyleyeyim adam dövmek istemiyorum. Onun için doğru dürüst bir şeyler giyin." dedi ve gözleri Rüya ve İpek ile buluştuğunda "Anlaşıldı mı kızlar?" diye tehdit vari konuşmasına İpek "Çarşaf giyelim Mert nasıl olur?" diye sitemkâr bir sesle konuştu ve Doruk, "Hiç fena fikir değil" karşılığını verdiği anda gözleri alaycı bir gülümseme ile birleşti. Birbirlerine öyle bir bakış atıyorlardı ki, sanki eski bir sahneyi tekrar yaşıyormuş gibi içten bakıyorlardı. Çok güzellerdi. Hep de böyle kalmalarını diliyordum.

Bol muhabbet ve eğlenceli geçen bir günün ardından tüm kızlar hazırlanmaya başlamıştı. Bu gece eğlenmek ve hem Rüya'nın kazandığı okulu, hem de bu içimdeki mucizenin

varlığını kutlayacaktık. Hazırlığım bittiğinde son olarak aynada kendime baktım ve gözlerim karnıma gitti. Kocaman bir karnım olacaktı, bu incecik kollarım şişecek, bildiğin bir balona dönecektim. Bunlar aklıma geldikçe yüzümü ekşittim ve belime sarılan kollarla tüm içim huzurla doldu. Gözlerimi kapadım ve kendimi o huzurlu kollara bıraktığımda Mert, "Çok güzel olacaksın güzelim. Çok tatlı ve seksi" dediğinde Gözlerim kocaman oldu ve aynada Mert ile göz göze geldiğimizde "Senin akıl okuma gibi bir özelliğin mi var?" diye sorduğumda Mert sırtarak, "Genetik sanırım, annemde sürekli babama aynı soruyu sorarmış." Karşılığını verince ondan biraz uzaklaşıp, yüz yüze geldim. Kollarımı boynuna dolayarak, gülümsedim ve "Babanda, annenin mi zihnini okurdu?" diye sorduğumda Mert gülümseyerek burnumun ucuna bir öpücük bıraktı ve "Çok sevdiğinden hissedirdi diyelim" karşılığını verince içten bir gülümseme ile beline sımsıkı doladım kollarımı ve başımı göğsüne yasladığımda içime dolan huzursuzluk ile "Korkuyorum" diye fısıldadım. Mert beni sımsıkı sararak "Sakın güzelim. Korkacak hiçbir şey yok. Önceden yaşananların hiçbirinin yaşanmasına izin vermeyeceğim." diyerek içimdeki huzursuzluğu deşince gülümsedim ve tam dudaklarına bir öpücük bırakacaktım ki Rüya, "Melek, Mert abi acele edin biraz" diye cırladığında Mert hırslayarak, "Bıktım bunlardan." dedi ve hızlıca dudaklarına bir öpücük bırakarak, "Bücürden kurtulsak bunlar, bunlardan kurtulsak, Bora amca. Şimdi birde bu ufaklık katılacak ekibe. Hasret bırakacaklar beni sana. Karıma dokunabilmek için fırsat kollar oldum yazık bana ya." diye sitemle söylenmesine sadece kahkaha atmakla karşılık verdim...

Gece kulübüne geldiğimizde, ortalık müzik ile yıkılıyordu. O kadar gürültü vardı ki bağırmadan konuşulmuyordu.

Rüya pistte kendinden geçerken, Savaş delici bakışlarını ona dikmiş sakın kalmaya çalışır gibi bir görüntü sergiliyordu. İpek ve Doruk her zamanki takılmaları eşliğinde gülüyorlar ve ben onları bu şekilde görmekten gerçekten çok ama çok mutlu oluyordum. Midem yine kötü olmuştu. Onun ısrı yavaşça yerimden kalktığımda Mert'te ayaklandı ama onu "Sorun değil, kendim giderim" diyerek oturttuğum da hızla lavaboya gittim. Şansıma lavabo kalabalık değildi ve kabinlerden birine kendimi attığımda içimde ne varsa çıkarmıştım. Birkaç dakika sonra kendimi toparlayıp, kabinden çıktığımda lavabo bomboş ve karşımdaki iki kişi ile kala kaldım. Gözlerim kocaman olurken, öfke tüm bedenimi sardı. Lauren ve Aslı küçümseyen bakışlarla bana bakarken, bakışlarım Aslı'nın o iğrenç gözlerine kilitlendi. Lauren, "Duydum ki bebeğini kaybetmişsin" dediğinde Aslı'nın gözlerinden gözlerimi çekmeden "Durdum ki Mert canınıza fena okumuş" karşılığını verdim. Aslı o anı tekrar yaşıyormuşçasına bir bakış attı. O anda açılan kapı ve kapıdaki kişiler ile gülümsedim. Kızların korku dolu bakışlarını izledim. İpek ve Rüya kapıda tamda mahalle kızını andıran bir tarzda, Aslı ve Lauren'e bakıyorlardı. Mert içeriye girip, beni kolumdan kavradı ve yavaşça çekerek, "Güzelim sen gel bakalım böyle bir" diyerek kapıdan çıkardığında Doruk, Rüya ve İpek'in arkasından "Hanımlar, parçalayın onları. Kapıyı açtığımda ikisi de yerde olacak. Yoksa fena dalga geçerim ona göre" dediğinde Rüya ve İpek, Doruk'a bir sırıtma gönderdi. ardından içeriye bir hızla daldıklarında Doruk, "Bu görüntüyü bünyem kaldırmaz onun için" dedi ve lavabonun kapısını kapadığında içeriden sadece çığlıklar yükseliyordu.

Gözlerim kocaman olmuş Mert'e bakarken Mert, "Allah kimseyi bizim ailenin kadınlarının eline düşürmesin" diye mırıldandı ve Doruk, "Abi sence hangisi daha çok hasar bırakacaktır" diye sorduğunda Savaş, "Rüya, Merve teyzenin kızı hatırlatırım ve o tırnaklarla öyle acımasızca olabiliyor ki"

diye söylendiğinde Doruk, "İpek'in ondan kalır yanı yok. Saç baş bir dalıyor" dediğinde Mert kahkaha atarak, "İkisini de Merve teyzem yetiştirdi beyler. Unuttunuz mu?" şeklinde sorusuna Doruk, "Ben bilmiyorum zaten" karşılığını verince Savaş, "Bak abi, bir yaz İpek buraya gelmişti. Daha 6 yaşındaydı. Buna yazlıkta bir kız bir şey dedi. İpek'te üzüldü. Hande teyzem 'Üzülme kızım ben ona gerekeni söylerim' diyerek teselli ederken, Merve teyzem; 'Sana nasıl öyle bir şey diyebilir. Gel bakalım' dedi. Sonra onu aldı ve o kızın karşısına götürüp sadece "Git saçını başını yol ve sana o dediği şey için onu pişman et" dediğinde İpek tereddüt etti. Merve teyzem "Ben buradayım korkma git saçını başını yol" dediğinde İpek hızla gitmiş, kızın saçını başını yolmuştu. Ama bildiğin yolmuştu." dediğinde Doruk kocaman olan gözler ile ona baktı. Mert kahkaha atarak, "Asıl eğlence kızın annesi geldiğinde başlamıştı." dediğinde Doruk soran gözlerle Mert'e baktı. Mert tam konuşacağı sırada hızla "Kadın İpek'e vurmaya kalktığında Merve teyzem atlamıştı. Sonra başkaları da geldi. Annem, Hande teyze ve Aylin annem tam mahalle kadınları gibi kavga etmeye başladılar. Kavga bittiğinde kadınlar pert durumdaydı. Babamların halini görecektin. Görüntüye inanamamış birde onları karakoldan toplamışlardı." dediğinde Savaş ve Mert, kahkaha atarken içeriden sesler kesilmişti. Endişeli gözler ile kapıya bakarken, Doruk kapıyı açtı. İki çift renkli ve hınzır göz ile karşılaşınca erkeklerden "Yuhh!" diye bir ses yükselirken, ben sadece pis pis sırtıma ile keyiflendim. Kızlar Lauren ve Aslı'yı fena halde parçalamışlardı. Ama gerçekten bildiğiniz parçalanma gibi. Sonra birde ellerini çarpıp, "Hadi dansa" dediklerinde Savaş dayanamayıp, "Nereden alıyorsanız bu enerjiyi bende istiyorum" dedi ve hep birlikte kahkaha atarak, dans pistine geri döndük...

İŞTE BURADASINIZ

*B*ana dolanmış olan kolların arasına daha da sokularak derin bir nefes aldım. Bu hareketime gülerек tepki veren Mert, "Bu tepkine bayılıyorum güzelim" diyerek, başımın üzerine bir öpücük bıraktı ve beni çıplak göğsüne sararak daha da bastırduğında mırıldanarak, "Ne varmış halimde?" diye yaramazca sordüğüm da Mert, "Huzurlusun ve buda beni mutlu ediyor" karşılığını verince göğsüne kollarımı dayayarak onunla yüz yüze geldim. Bana aşkla bakan o kahverengi gözlere gülümseyerek, "Huzurluyum" dediğimde beni hızla çekip, yatağa çivilediği esnada attığım çığlığı dudaklarıma yapışarak kesti ve kendimi o dudakların buyusuna bırakmam uzun sürmemişti.

Duş alıp, üzerimizi bol şaka eşliğinde giydığımız esnada aşağıdan gelen seslerle bir birimize baka kaldık. Mert, "Ana kraliçeler mi?" diye sordu ve ben oflayarak, "Doktor randevusu alırken, kendilerinin de geleceğini söylememişlerdi ki" diye hayıflandığımda Mert sıkıntılı bir nefes verdi ve "Bu mümkün mü güzelim?" diye sordu ve ben gülümseyerek,

“Babaların gelmesinden iyidir boş ver. Biz değil doktor düşünsün” dediğimde Mert, “Valla doktorluktan istifa eder” karşılığını verince ikimizde kahkahaya boğulduk. Sonrasında ise odadan çıkıp, aşağıya ana kraliçelerin yanlarına gitmek üzere merdivenlere yöneldik. Mert’in kolları arasında kocaman bir gülümseme ile merdivenlerden inerken Annem, “Bana bak büy, ısırırım seni” diye haykırmasına Mert “Büyür iş başında” diye mırıldandı ve ben mutlulukla “Her zaman” karşılığını verdim. Salona girdiğimizde bir an duraksadım. Kahretsin ailenin tüm renkli gözleri buradaydı. İpek, Rüya, annem, Aylin annem, Merve teyzem herkes buradaydı. Mert şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi kalsa da kendini toparlayarak, “Hepiniz gelmiyorsunuz değil mi?” diye sorunca salonda koca bir kahkaha tufanı koptu. Annem “Yok gelmiyorlar. Bir tek annen ve ben geliyorum. Onlar büyürü özlemiş.” dediğinde resmen bir rahatlama nefesi verdiğini duydum...

15 dakikalık bir zamanın ardından evden çıkmış ve aynı arabada hastaneye gelmiştik. Doktorun odasına gitmek için asansöre bindiğimiz esnada elini benime dolayan Mert, “Kız mı? Erkek mi olduğunu şimdi öğrenemiyoruz değil mi?” diye sorusuna kıkırdayarak, “Hayır” karşılığını verdiğimde Aylin annem gülümseyerek, “O aşama için iki üç ay daha vardır sanırım” dediğinde Mert kolunu bana daha sıkı sardı ve başımın üstüne küçük bir öpücük bırakarak, “Bekleriz o zaman” karşılığını verdi. Onun koltuğunun altına daha da sokuldum. Asansör kata geldiğinde kapılar açıldı ve her duvarın bebek resimleri ile süslendiği bir kata adım attığımda, içim huzurla doldu. Doktorun odasının önüne geldiğimizde kalbim heyecandan yerinden çıkacak gibiydi. Mert odanın kapısını çalıp, açtığında beni içeriye yönlendirdi ve kendi de arkamdan içeriye girdiğinde kapanan kapı ile gözlerim ko-

caman oldu. Annem ve Aylin annem dışarıda kalmıştı. Mert resmen onları dışarıda bırakmıştı ve üstelik içeriye girmesinler diye de kapıyı kilitlemişti. Panikle "Mert ne yapıyorsun?" diye sorduğumda Annem dışarıda "Velet bunun hesabını vereceksin!" diye bağırarak ve Mert hınzırca gülmeye başlamıştı. Aynı gülümseme ile "Bu bizim özel anımız. Onun için tek kalalım. Duygulanacağım belki, azıcık saygı" dediğinde gülümsedim ve Doktor "Çok haklısın. Buyurun böyle alayım sizi" dedi bizi masasının hemen önündeki koltuklara yönlendirdiğinde Mert ile doktora gülümseyerek masaya yaklaştık. Koltuklara oturduğumuzda Doktor "Evet, Melek Hanım. Bu sizin ikinci gebeliğiniz. İlkinde düşük yapmışsınız. Anneniz ön bilgi vermişti." dediğinde gözlerimin acıyla dolduğunu hissettim. Bunu fark eden Mert, "Bu konuda ne kadar hassas olduğunu da belirtmiş olduğundan eminim." diye hırlayan sesi ile söylendiğinde, koltukta doğrulup, elini elimin üzerine yerleştirip, "Güzelim, geçti ve bana söz verdin. Üzülmek yok" dediğinde derin bir nefes alıp, başımla onayladım ve doktor ile göz göze geldiğimde doktor, "Evet birkaç test için kanınız alınacak ama öncesinde bir ultrason ile bakalım." derken ayağa kalktı. Odanın ilerisinde bir monitör ve monitörün hemen yanında olan sedye şeklindeki yatağın kenarında durup, "Buyurun Melek Hanım" Mert ile göz göze geldim. Mert gülümseyerek ayağa kalktı. Elini bana uzattı ve ben tereddüt etmeden elimi avucuna bırakarak ayağa kalktım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Kan testi yapılmamış, sadece evde kendim test yapmışım. Şimdi doktor, hamile değilsiniz derse bu acıyı, bu hayal kırıklığının acısını I lande teyzemin kalbi bile kaldıramazdı. Onun için derin bir nefes daha alıp, sedyeye uzandım. Göbeğimi açtığımda Mert'in eli elimi tekrar elinin içine aldı ve "Sakin güzelim. Sakin" dediğinde doktor ikimizin de stresine gülümseyerek, elindeki krem şeklindeki sıvıyı göbeğimin üzerine sürdü ve monitöre bağlı olan bir aleti göbeğimin üzerinde dolandırmaya başladı. Bu esnada Mert ve ben

hemen karşımızda olan monitöre gözlerimiz dikmiş heyecan içinde bakıyorduk. Bu esnada ise doktor derin bir sessizliğe gömülmüştü. Bu sessizlik dikkatimi çeker çekmez panikle “Kötü bir şey mi var?” diye sorduğumda doktor bir an sanki aradığı bir şeyi bulmuş gibi “İşte buradasınız” diye gülümseyerek söylendiğinde Mert, “Buradasınız derken?” diye sorunca doktor parlayan gözleri ile “Bir değil iki bebeğimiz var Melek Hanım.” diyerek yanıtladı. O anda gözlerim kocaman oldu. Mert gür bir hayret sesiyle “Ne!” diye bağırırken ben çoktan muslukları devreye sokmuştum. Gözyaşlarım arasında “İki tane bebeğim mi olacak şimdi?” diye sorduğumda doktor cevap vermek için ağzını açtı ama annem ve Aylin annemin kapıyı yumruklama sesine aynı hızla kapamak zorunda kaldı. Mert gülümseyerek, “Açayım kapıyı” dedi ve kapıyı açtığında doktor ayağa kalktı ve annemler “Hanımlar sakın lütfen bir sıkıntı yok. İkiz anneannesi ve babaannesi oluyorsunuz. Hazırlıklarınızı çift olarak yapın” demesiyle aynı şok ifade onların suratlarında belirdi. İkiz bebeğim olacaktı. Bir bebeğimi kaybetmiştim ama Allah iki tane birden veriyordu. O kadar mutlu ve sevinçliydim ki bu mutluluğu bu sevinci bozacak olanlara dünyayı dar edebilirdim...

Hastaneden bu sevinçli haberi öğrenip çıkalı 1 gün olmuştu. Tüm aileye haber verilmiş, gece herkes bizde toplanmış ve çok mutlu dakikalar yaşanmıştı. Umut gece boyunca kucaktan kucağa gezmiş “Kaydeş, bebek” deyip herkesi gülümsetmişti. Eminim ki Mert nasıl Savaş’a Rüya’ya abilik etmiş onları hep korumuşsa, Umut’ta benim miniklerimi öyle koruyacaktı. Doktor, bir kız bir erkek olasılığı olabileceğini ama bunu tahmin edebilmek için çok ama çok erken olduğunu söylemişti. Dileğim biri kız biri erkek olmasıydı ama olur muydu bilmiyorum? Gece ilerleyen saatlerde ev halkı gitmiş,

Umut uyumuş, bende Mert'in kollarında mutlu huzur bir uykuya dalmıştım...

Sabahın ilk saatlerinde küçük bir mide bulantısı ile uyanmış, kahvaltımızı zorda olsa yapmış ve şirkete gitmek için yola koyulmuştuk. Şirkete geldiğimizde herkesin bana gülümseyerek bakması ve çekingenliğinden sıyrılıp tebrik edenlere gülümseyip, odama geçtiğim esnada derin bir nefes aldım. Bu gün fazlasıyla iş vardı. Bu kadar çok işi tek başıma halletmek gerçekten yorucuydu. Babam alış veriş merkezi projesinde Doruk'u görevlendirdiği için bana yetişemiyordu. Asistanım da pek dikkatli sayılmazdı. Bu gün yeni proje alanına gitmem ve orada bazı gözlemler yapmam gerekiyordu ve hukuk departmanının da benimle beraber olması gerekiyordu. Yani Mert'in. Saatime baktım, derin bir nefes daha aldım ve işlerime başladım. İki saat kesintisiz çalıştıktan sonra, açılan kapı ile gözleri kapıya çevrildi. Yiğit babam kapıda ve bana gülümseyerek, "Melek'cim görüşmeye beraber gidiyoruz. Mert'in duruşması var." dediğinde kaşlarım çatılarak, "Bir saat önceydi onun duruşması?" diye sordum. Yiğit babam "Bir önceki duruşma yarım saat uzamış, hâkimde öğlen yemeğine çıkınca 1 saat sonraya bırakılmış. He sen beni beğenmiyor musun?" diye sitemle sorunca gülümseyerek yerimden kalktım ve aynı gülümseme ile şirketten ayrıldık. 3 saatlik bir yolculuğun ardından, proje alanına gelmiştik. Proje bir anaokulu projesiydi. Diğer projelerden ayrılması ve daha özel olmasını sağlayan da kimsesiz çocuklar için olmasıydı. Alanı incelerken, arsa sahibinin arabası görüldü ve yanımıza yaklaşıp, durduğunda arabadan yaşlıca bir adam indi. Yaklaşık iki saat hukuki olarak konuşmalar, sözleşmeler yapıldı el sıkıldı. Sonrasında tam gidiyorduk ki kapıdan bir başka araba girdi. Simsiyah devasa bir araba. Her iki adamda gözlerini arabaya çevirmiş meraklı gözlerle bakarken araba diğer arabanın hemen yanında durdu. İçinden yine simsiyah takım elbiseli bir adam indi. Arabanın kapısı açıldığı anda göz göze

geldiğim kişi ile tüm bedenim sarsıldı. Bu kadının burada ne işi olduğunu anlamamak için aptal olunması gerekiyordu. Kadın ölmek istiyordu ve bunu da bizim aileden birinin yapmasını diliyordu.

Defne arabadan tüm iğrençliğiyle inip, birde benimle göze gelmesine öfkeyle baksam da içimdeki mahalle kızı param parça et onu diye haykırıyordu. Defne'nin gözleri gözlerimde adım adım bana yaklaşıırken, bende ona doğru adım attım. Tam ikinci adımı da atıyordum ki bana sırtı dönük olan Yiğit babamın yolumu kesen eli ile duraksadım. Benim duraksamam ile dev gibi vücudu ile öne doğru adım atan Yiğit babam, Defne ile aralarında bir adım kala durdu ve onu keskin, ölümcül bakışları ile göz hapsine aldı.

Yiğit babamın fevri çıkışlarına hiçbir zaman şahit olmamıştım. Babam onun her zaman insanları gözleri, sözleri ve hareketleri ile parçaladığını, karşısındakini psikolojik olarak çökerttiğini söylerdi. Ama sabrının sınırı geldiğinde ise karşısında olmak istemeyeceğini, çünkü yumruklarının kesinlikle sekmediğini alayla söylemişti. Bu güne kadar hiçbir bayana vurmadığını, onlara şiddet uygulayanları pert ettiğini defalarca dinlemiştim. Ama şu anda Defne Kara'ya öyle bir bakış atıyordu ki, 'hadi bir şey söyle de seni geberteyim' der gibi. Defne, "Yiğit Bey'di değil mi?" diye alayla sorduğunda Yiğit babamın yüzünde resmen tek bir mimik bile oynamadı. Defne benimle göz göze gelip, "Selam Melek, nasılsın? Umut nasıl?" diye tiksindirici bir şekilde sorduğunda Yiğit babam sert bir ses ile "Sen nasılsın Defne Kara? Hazırlığını yaptın mı?" diye sormasıyla Bende Defne' de şaşırılmış bir bakış ile Yiğit babama baktık. 'Ne hazırlığı?' diye içimden söylenirken Defne "Ne hazırlığından bahsediyorsun?" diye sorunca Yiğit babam, "7 yıl önce çıktığın yere geri dönme hazırlığı?" diye söylediğinde Defne'nin gözler büyüdü ama korkusunu belli etmemeye çabalayarak, önce bir pislik gülüşü sergiledi ve "Çabalarınızı anlıyorum ama bu sefer ben kazanacağım. Bunca yılın hesa-

bını da sormaya kararlıyım. Seninle bir sıkıntım yok yoluma çıkmasan iyi edersin" dedi ve gözleri gözlerimi bulduğu esnada "Senin için aynı şeyi söyleyemem Melek 'cim üzgünüm. Yanlış insanların kızı olarak dünyaya gelmişsin. Umut'la çok vakit geçirmeye bak. Yakında çok özleyeceksin" dediğinde içimde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. Alamazdı. Almamalıydı. Umut bu kadının yanında solar, ölürdü. Bense buna asla izin vermezdim. Onun için sert çıkan sesimle "Ben senin yerinde olsam, elimden geldiği kadar eğlenceli yaşıardım. Çünkü seni öldürmeye ant içmiş 3 tane adam tanıyorum. Üçü de seni işkence ile öldürmeyi planlarken, senin halen daha bu tarz konuşmalar yapabilir olman senin söylenilenden daha fazla akıl hastası olduğunu gösteriyor." dediğimde gözlerinin donuklaştığını, ellerinin titrediğini, gözlerinin korkuya teslim olduğunu görebiliyordum.

Bu esnada söze giren Yiğit babam "Halime'yi hatırlıyor musun Defne?" diye sorduğunda Defne'nin korkudan gözleri kocaman oldu. Hatta o kadar korktu ki bulunduğu yerden bir adım geri gittiğinde Yiğit babam hafif gülümseyerek "Hatırlıyor olmana sevindim. Çünkü oda seni hala unutmamış. Ne zaman gelirsin diye de bekliyormuş. Sen içerideyken fazlasıyla ziyaretine gitmiştim. Oda her ziyaretimi seni anlatarak ödüllendirmişti. Yaptıklarının birazda olsa bedelini o şekilde ödettik. Biliyor musun? Halime hapishanede kavga çıkarmış ve dövdüğü kadın ölmüş. Bunun karşılığında da müebbet yemiş. Aynı zamanda da sen çıktıktan sonra onun canını fazlasıyla sıkmışsın." dediğinde Defne'nin resmen yutkunduğunu gördüm. Yiğit babam ona gülerek bir adım yaklaştı ve Defne ile burun buruna gelerek, "Daha fazlasını yapacağım. Her gün ölmek için dua edeceksin. Ama Emir piçi kadar şanslı olamayacaksın. Ne ölmene müsaade edeceğim, nede huzurla yaşamana. Her an korku ile ne olacak diye yaşayacak, korku ile nefes alacaksın." dedi ve koruyucu bir ses tonu ile "Melek arabaya" diye seslendi. Ben ikiletmeden arabaya yöneldiğim esnada Yiğit babamda arkamda yürümeye başladı.

Tam o esnada Defne tehditvari çıkarmaya çabaladığı ses tonu ile "Hande de en son senin gibi konuşmuştu." dediği anda ikimizde yere çivilendik. Sonra hızla Defne'ye döndük ve Yiğit babamın bakışları ile karşılaştım. O an o bakışların atıldığı kişi olmak istemezdim. Zaten Defne'de o şekilde hissetmiş olacak ki 2 adım geriledi. Yiğit babam daha öce hiç ama hiç tanık olmadığım bir ses tonunda "Sırf bu yüzden seni burada öldürmüyor, yaşamana izin veriyorum." dediğinde ise Defne'nin suratının artık bembeyaz olduğunu gördüm. Korkudan elleri titremeye, gözleri korkuyla bakmaya başlamıştı. Biliyordu çünkü. Babam öfkesini kusardı. Şu anda Defne'nin karşısında olsa onu direk öldürürdü. Çağlar amcam ve Kerem amcam da aynı şekilde. Yiğit Babam her zaman en tehlikelileri olmuştu. Her zaman sakın her zaman planlı. Eğer bir şeyi yaparım diyorsa yapardı. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Defne'den gözlerini bir saniye bile ayırmadan 1 dakika kadar baktı ve Defne'yi olduğu yere çiviledikten sonra "Bu arazideki hakkını baban zamanında satmış, onun için adamı tehdit etmekten vazgeç. Arazi çoktan alındı." dedi ve elindeki evrakı alaycı bir tavırla sallayarak, "İmzayı çoktan attı. Sana yıllar sonra Ada yapı ile geldiğinde de söylemiştim." dedi ve Defne tek kaşını kaldırırken Yiğit Babam alaycı bir ses tonunda "Senin gibi sürtükler bedeni ile düşünürken, ben aklımla düşünürüm. Kamil Bey'in oğlu yurt dışına çıkarıldı. O evin önünde beklettiğin köpeğine içeriye girmesini söyle. Baksın bir haftadır neyi bekliyormuş" diye söylediğinde Defne'nin gözleri şokla açıldı. Bu arada Yiğit babam "Hadi Melek" dedi ve beni arabaya bindirdiğinde göz göze geldik. Şaşkın sesimle ona "Kimi bekliyor?" diye sorduğumda Yiğit babam "Ecelini..." karşılığını verince gözlerim kocaman oldu. Yiğit babam açıklayıcı bir şekilde "Adamı oğlunu öldürmekle tehdit etmiş. Bu gün satışı Defne'ye yapacaktı. Ama işte konuyu daha sonradan bana anlatınca babanla çocuğu oradan alıp, yurt dışına gönderdik." dediğinde gülümsedim ve Yiğit babama "Size boşuna 3 devler demiyoruz" dedim ve kakhaha atarak Def-

ne ile göz göze geldim. Yara almış, acısından kudurmuş bir köpekten farkı yoktu. Bakışları, yenilginin verdiği hırsla öfke saçıyor, sinirden ellerinin titrediğini görebiliyordum. Bunun karşılığı gelecekti. Bu tam anlamıyla akıl hastası olan kadın bu durum karşısında yine hastalıklı bir karşılık verecekti elbet...

3 Ay Sonra

Mert

Melek'im yaklaşık 5 aylık hamileydi ve gerçekten bu dönem çok sancılı geçiyordu. Bir insan her şeyden sıkılır, her şeyi ister ve her şeye ağlayabilir mi ya diye düşünüyorum. Bir kadın hamileyken, bu saydıklarımı ve daha fazlasını yapabiliirdi. Her bir yere gideceğimiz zamanda kıyafet sorunlarımızın tekrarı olacak bir gündeydik. Bora babamlara gidiyorduk ve Melek 1 saat olmuş odadan çıkmamıştı. Bu da demek oluyor ki Melek aynanın karşısında giydiği şeyi beğenmemiş ve ağlamak veya bağırarak için beni bekliyordu. Oturduğum koltuktan derin bir nefes alarak kalktım ve bana artık velet demeyi bırakıp "Baba" demeye başlayan Umut'un o güzel sesine dönerek, "Büücüir anneyi o odadan çıkarmazsak, bu evden çıkamayız. Üstelik bu evde de bu gece bize uyku uğramaz." dediğimde gülümseyerek "Anne" diye şakıdığında onun yanağına bir öpücük bıraktım ve tüm cesaretimle yatak odasına gitmek üzere merdivenlere yürüdüm. Sakin adımlarla merdivenleri çıkıp, kapıyı açtığımda beklediğim görüntü bana sırtmış bakıyordu. Melek somurtmuş bir şekilde gözlerini aynaya dikmiş üzerine bakıyordu. Kapıyı açmamla göz göze gelmemiz bir oldu ve ben olduğum yerde kaldım. Lanet olsun her hamile gibi çanı bir şeyler çekemez mi? Neden öfke nöbeti geçiriyordu ki? Ya da ağlama krizi? Bu düşüncelerime bir ara vererek "Güzelim hazırsan çıkalım" diye seslendim ve dua ederek tepkisini bekledim. Beklediğim tepki saniyesinde gelirken Melek ağ-

lamaklı bir ses tonunda "Hazır falan değilim. Hiçbir şeyim olmuyor. Balon gibi oldum." diye söylenmesine sıkıntılı bir nefes vererek, "Gayet güzel görünüyorsun güzelim" diyerek karşılık verdim. Melek tekrar aynaya baktığında yüzünü ekşiterek "Yalan söylüyorsun! Şu halime bak! Neresi güzel" dediğinde gözlerimi havaya diktim ve "Evet başlıyoruz" diyerek odaya girdim. Hemen yanına giderek "Güzelim neden yalan söyleyeyim. Bak çok güzel olmuşsun. Harika görünüyorsun" dediğinde Melek bu sefer ağlamaya başlamış ve ben içimden kendime bir dizi sövüştüm. Hem kavga edip, hem de ağlaması kadar berbat bir şey yoktu onun için hızla "Güzelim bak pembe olanı giy. Hem sen pembeyi seversin ve o elbise şık. Üstelik onlar kilo değil sen ikiz bebek bekleyen bir annesin. İki katı olması normal" dediğinde gözlerime bakmış ve ağlamasına ara verip, "Gerçekten mi?" diye sormuştu. Allah'ım melek karımı o kadar özlemiştim ki. Onun o sessiz sakın gülücüklerini, huzurlu uyuyuşunu, ılımlı halini. Bu 4 ayın bir an önce bitmesi ve karım her kızdığında üzüldüğünde onu sevişerek yumuşatmaya başlamalıydım artık. Ve gerçekten onunla sevişmeyi özlemiştim. Bebekler ikiz olduğunda dokunamıyordum da. Melek'in sorusuna hızla "Tabi güzelim" diyerek cevap verdim ve dolabı açıp, içinden hızla o elbiseyi bulup çıkardım. Arından üzerindeki çıkarıp onu tepeden tırnağa süzdüm. Aslında yanlış düşünüyordu. Tepeden tırnağa mükemmeldi. Harika görünüyordu. Göğüsleri, poposu ve o mükemmel çıkıntı karnı. İçinde iki tane melek taşıyan bir melek gibiydi benim güzelim. Onun içine bu görüntü karşısında eğilip, karnına bir öpücük bıraktım ve tekrar ayağa kalktığımda Melek ile göz göze geldim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, elimi karnına koydum ve "Asla bu gün görüldüğün kadar güzel olamazsın Gün Işığım" diyerek onun o bakışlarını kalbime nefes misali çektim. Gülümseyerek dudaklarına bir öpücük bıraktığında elbiseyi başından geçirdim ve giymesine yardım ettiğimde bana sarılarak teşekkür etti. Derin bir nefes verdim ve bu krizi de erken bir zamanda atlatmış olmanın verdiği rahatlıkla "Çıkalım mı artık" dedim. Melek, gülümseyerek, "Çıkalım" karşılığını verdi ve onu hızla aynanın karşısından uzaklaştırarak evden çıktık...

BABA

4 Ay Sonra

Günler hızla geçiyor ve aynı hızla her şey değişiyordu. Hamileliğimin 9. ayındaydım. Ve doğuma sadece günler kalmıştı. Tüm aile neredeyse nöbetleşe bizde kalıyordu. Allah gönlüme göre verdi ve ikizlerin biri kız, bir diğeri ise erkekti. Yani sayılı günler sonra iki erkek, bir kız çocuk annesi olacaktım. Umut'un odasına 2 beşik daha yerleştirildi ve 3 kardeşi aynı odaya koymakla doğrumu yaptığımızı her gün tartışıyorduk. Defne o günden sonra tekrar kayıplara karıştı. Aslında bir yerlerden öldüğüne dair bir haber gelir diye aylardır dua ediyordum. Kerem amca, İpek hala için birçok şey öğrenmişti. Yaşayıp, yaşamadığı hakkında bilgi sahibi olamasak da, mezardakinin o olmadığını öğrenmiştik. Mezar açılmış, DNA testi yapılmış ve test sonuçları ise Kerem amca ile aynı çıkmamıştı. Babam, Yiğit babam, Kerem amca hatta Can bey bile Her yerde İpek haladan bir iz bulmaya çabalıyordu. Ama her yol çıkmaz bir sokağa çıkıyor tıkanıyordu. İpek hala eğer gerçekten yaşıyorsa, bunca sene neden ortaya çıkmadığını? Şu anda nasıl olduğunu? Neden oğlunu bıraktığını? Hande teyzemin cenazesine bile neden gelmediğini hala anlamış değildim. Babam, kesinlikle başka bir şey olduğunu yoksa onun

lamaklı bir ses tonunda "Hazır falan değilim. Hiçbir şeyim olmuyor. Balon gibi oldum." diye söylenmesine sıkıntılı bir nefes vererek, "Gayet güzel görünüyorsun güzelim" diyerek karşılık verdim. Melek tekrar aynaya baktığında yüzünü ekşiterek "Yalan söylüyorsun! Şu halime bak! Neresi güzel" dediğinde gözlerimi havaya diktim ve "Evet başlıyoruz" diyerek odaya girdim. Hemen yanına giderek "Güzelim neden yalan söyleyeyim. Bak çok güzel olmuşsun. Harika görünüyorsun" dediğimde Melek bu sefer ağlamaya başlamış ve ben içimden kendime bir dizi sövüştüm. Hem kavga edip, hem de ağlaması kadar berbat bir şey yoktu onun için hızla "Güzelim bak pembe olanı giy. Hem sen pembeyi seversin ve o elbise şık. Üstelik onlar kilo değil sen ikiz bebek bekleyen bir annesin. İki katı olması normal" dediğimde gözlerime bakmış ve ağlamasına ara verip, "Gerçekten mi?" diye sormuştu. Allah'ım melek karımı o kadar özlemiştim ki. Onun o sessiz sakın gülücüklerini, huzurlu uyuşunu, ılımlı halini. Bu 4 ayın bir an önce bitmesi ve karım her kızdığında üzüldüğünde onu sevişerek yumuşatmaya başlamalıydım artık. Ve gerçekten onunla sevişmeyi özlemiştim. Bebekler ikiz olduğunda dokunamıyordum da. Melek'in sorusuna hızla "Tabi güzelim" diyerek cevap verdim ve dolabı açıp, içinden hızla o elbiseyi bulup çıkardım. Arından üzerindeki çıkarıp onu tepeden tırnağa süzdüm. Aslında yanlış düşünüyordu. Tepeden tırnağa mükemmeldi. Harika görünüyordu. Göğüsleri, poposu ve o mükemmel çıkıntı karnı. İçinde iki tane melek taşıyan bir melek gibiydi benim güzelim. Onun içine bu görüntü karşısında eğilip, karnına bir öpücük bıraktım ve tekrar ayağa kalktığımda Melek ile göz göze geldim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, elimi karnına koydum ve "Asla bu gün görüldüğün kadar güzel olamazsın Gün Işığım" diyerek onun o bakışlarını kalbime nefes misali çektim. Gülümseyerek dudaklarına bir öpücük bıraktığında elbiseyi başından geçirdim ve giymesine yardım ettiğimde bana sarılarak teşekkür etti. Derin bir nefes verdim ve bu krizi de erken bir zamanda atlatmış olmanın verdiği rahatlıkla "Çıkalım mı artık" dedim. Melek, gülümseyerek, "Çıkalım" karşılığını verdi ve onu hızla aynanın karşısından uzaklaştırarak evden çıktık...

BABA

4 Ay Sonra

Günler hızla geçiyor ve aynı hızla her şey değişiyordu. Hamileliğimin 9. ayındaydım. Ve doğuma sadece günler kalmıştı. Tüm aile neredeyse nöbetleşe bizde kalıyordu. Allah gönlüme göre verdi ve ikizlerin biri kız, bir diğeri ise erkekti. Yani sayılı günler sonra iki erkek, bir kız çocuk annesi olacaktım. Umut'un odasına 2 beşik daha yerleştirildi ve 3 kardeşi aynı odaya koymakla doğrumu yaptığımızı her gün tartışıyorduk. Defne o günden sonra tekrar kayıplara karıştı. Aslında bir yerlerden öldüğüne dair bir haber gelir diye aylardır dua ediyordum. Kerem amca, İpek hala için birçok şey öğrenmişti. Yaşayıp, yaşamadığı hakkında bilgi sahibi olamasak da, mezardakinin o olmadığını öğrenmiştik. Mezar açılmış, DNA testi yapılmış ve test sonuçları ise Kerem amca ile aynı çıkmamıştı. Babam, Yiğit babam, Kerem amca hatta Can bey bile Her yerde İpek haladan bir iz bulmaya çabalıyordu. Ama her yol çıkmaz bir sokağa çıkıyor tıkanıyordu. İpek hala eğer gerçekten yaşıyorsa, bunca sene neden ortaya çıkmadığını? Şu anda nasıl olduğunu? Neden oğlunu bıraktığını? Hande teyzemin cenazesine bile neden gelmediğini hala anlamış değildim. Babam, kesinlikle başka bir şey olduğunu yoksa onun

çıkıp gelmemesinin imkânsız olduğu söylüyordu. Kerem amca bu 10 ay içerisinde 2 kere gelmiş, her ikisinde de İpek'e büyük sürpriz olmuştu. İlk sürprizde İpek'in doğum günüydü. Kendini o kadar yalnız hissediyordu ki ne Doruk, ne de bizler onu tamamlayamıyorduk. Ta ki Kerem amca kapıdan girene kadar. Kerem amca çok değişmişti. Gözleri bana ve İpek'e her ne kadar sevecenlikle baksa da nefretle doluydu. Ses tonu sertti ama daha bir sertlik üstlenmiş, tebessüme dair kırıntılar kalmıştı yüzünde. Yiğit babam onu gördüğünde babama "Ruhu ölmüş gibi. Hazır gelmişken adama söyle takibe başlasın. Kendini kaybetmeden her şeyden haberimiz olur. Kızına rol yapıyor ama gözünü kan bürümüş. Öleceğini bilse Defne pisliğini öldürmeye yeminli" dediğinde babam sadece Kerem amcaya gözlerini dikerek, sıkıntılı bir nefes verdi. Kerem amcayı tanıyordu ve 5 yaşındayken bile intikam hissini bildiğini defalarca söylemişti.

Rüya birkaç aya İtalya'ya gidecek ve bu durum her ne kadar üzücü olsa da herkes tarafından kabul edilmişti. Evet, Savaş'ta kabul etmişti. Savaş bu sene İtalya'da öğrenci değişiminden faydalanarak geçiş yapmıştı. Bundan herkesin haberi olsa da Rüya'nın haberi yoktu. Çünkü Savaş, Rüya'nın moda okulunun bulunduğu üniversitede kayıt yaptırmıştı. Onun için büyük şok olacaktı ama orada çok fazla mutlu olacaklarına emindim.

Doruk, her zamanki Doruk işte. Kalbi kocaman, dostluğu bir tane olan arkadaşım. İpek ile inişli çıkışlı olan aşklarına hala anlam veremesek de ikisinin de birbirlerini sevdikleri gözlerinden okunuyordu. Ama birçok sınavdan geçiyor, birbirlerine sarılıyorlardı. Annem, babam ve diğer çiftlerse her geçen gün daha da tatlı ve bizlere örnek olan çiftler oluyorlardı.

Mert, artık canından bezmiş durumda. Umut bu kadar ay içerisinde daha bir dillenmiş, fazlasıyla yaramaz olmuştu. Arı gibi her yerde peşinden sürüklüyordu. Mert ile sıkı yarıştalar.

Ben hamilelik hormonlarından dolayı, bir ağlıyor bir gülüyorum. Bu duruma en çok donup kalan Umut oluyordu. Tabi haklı çocuk, ağlarken gülen bir annesi vardı.

Mert, terasta Umut ile şiddetli bir tartışma yapıyordu. Umut onu sallıyor muydu? Kesinlikle hayır. Mert, "Büçür onu yerine bırak" dediğinde Umut sinirlenerek, "Veyet!" diye bağırıyordu. Mert kızınca da en tatlı gülümsemesini takınıyor her defasında yırtıyordu. Oturduğum yerde onları izlerken gülümsedim ve Mert ile göz göze geldim. O aşk dolu bakışlarına bir gün doyabilecek miyim bilmiyorum ama şu zamanlarda dayanılmaz olduğu kesindi. Birçok şeyde yarım kalıyorduk. Hamilelik dönemim çok zor geçiyordu. Onun için neredeyse uyanık gezdiğim dakikalar sınırlıydı. Mert o aşk dolu bakılarını benden ayırmadan Umut'u bıraktı ve yavaşça yerinden kalkıp bana doğru geldi. Yanıma oturup, karnıma bir öpücük bırakınca gülümsedim. Onları özlemle bekliyorduk. Mükemmel bir baba olacağını zaten Umut ile olan anlaşmalarından, aralarındaki bağdan anlayabiliyordum. Ve bu üç güzel yaratığa fazlasıyla yetebilen bir baba olacağı için kendimi çok ama çok şanslı hissediyordum. Mert, karnıma bıraktığı öpücüğün ardında uzanıp, dudaklarıma da bir öpücük bırakırken, karnıma değen küçük dudaklar ile duraksayıp, gülümsedim. Gözlerimi yavaşça aşağıya eğdiğimde, küçücük ellerini karnımın iki yanına ürkekçe yerleştirmiş. Dudaklarını karnıma dayamış, o simsiyah gözleri ile bana bakan Umut'a baktım. Onun o tatlılığı, tüm sıkıntılara değerdi. İnsanın içini huzurla dolduruyor, tüm sıkıntılarını tek bir gülüşüyle mutluluğa çeviriyordu. Melek gibi bir şeydi. Sürekli gülüyor, sürekli ilgiye muhtaç davranıyordu. Mert ile beni çok kısıyor, bir o kadar da bizi sahipleniyordu. Minicik olmasına rağmen öyle büyük bir kalbi vardı ki. Bizi, hatta herkesi o

kalbin içine alabilirdi. Mert, Umut'u fark ettiğinde hırlayarak, "Bücür" diye hırlarken Umut'un tek yaptığı şey, sinsisi, hınzır ve bir o kadar da şeker gülümsemesini göndermekti.

Benim için her anı yorucu olan bir günün daha sonuna gelmiş, yatak odamızda uyumak için üzerimi değiştiriyordum. Umut çoktan uyuduğu için rahattım ve Mert'te rahat uyumam için bana mutfakta süt hazırlıyordu. Oda benim gibi bu son günleri çok zor geçiriyordu. Birbirimizi çok istememize rağmen birlikte olamamak dehşet verici bir şeydi. Pijamamın üstünü de giydikten sonra tam yatağa geçiyordum ki kasıklarım sapan bir ağrı ile neye uğradığımı şaşırdım. Acı ile sesi kontrol edemeyip bir çığlık attım. Sadece saniyeler sonra kapıda beliren Mert'e acıdan dolan gözlerimle baktım ve o anda bacaklarımdan süzülen su ile şoka uğradım. Mert gayet sakin bir ses ile "Güzelim sanırım ufaklıklar içeride sıkıldı ve geliyorlar" dediğinde önce anlamadım ama kasıklarım sapan ağrı ile kendime gelip çığlık attığımda ne demek istediğini anlamış oldum. Doğum başlamıştı. Bebekler geliyordu. Kahretsin bu kadar acı verici bir şey olabileceğini tahmin bile etmemiştim. Acı ile bağıırken Mert hemen yanıma geldi ve "Güzelim doktorun öğrettiği gibi nefes al, ben çantayı alıyorum. Hemen gidiyoruz" dedi ve birkaç saniye yanımdan uzaklaşıp, tekrar geri geldiğinde Elinde bir çanta ve üzerinde sadece eşofman altı vardı. O görkemli kasları tüm ihtişamı ile bana şov yaparken yutkunmadan edememişim. Bir insan evladı bu durumda bile çekici olabilir mi? Diye de içimden geçirdim. O anda karnıma sapan ağrı ile tekrar çığlık attığımda Mert "Hadi bakalım" diyerek beni kucakladığı gibi odadan çıkardı.

Yarım saat geçmeden hızla geldiğimiz hastanede doğum haneye alınmışım. Doğumhanede Mert yanımda durmuş ve son ana ka-

dar bana "Bitecek güzelim" diyerek destek olmuştu. Onun dediği gibi de olmuştu 1,5 saatin ardından iki tane melek gibi bebeğimizi kollarına bırakmışlar ve onların o küçücük, buruşuk bedenleri beni gözyaşlarına boğmuştu. Mert, terden sırılsıklam olmuş yanağıma bir öpücük bırakırken "Dünyanın en güzel annesi olacaksın güzelim" diye fısıldamış ve ben hıçkırarak, "Sende dünyanın en yakışıklı babası" diyerek karşılık vermiştim. İçimdeki duyguyu tarif dahi edemiyordum. Öyle bir sevgi patlaması vardı ki kalbimde kucağında bana ait olan o iki meleği, göğsümü açıp oraya koymak, saklamak istiyordum. Mert'in de söylediği gibi, ikimizde onlar için olabildiğimiz en iyi anne ve baba olacaktık. Olmak zorundaydık. Umut ve ikizlerimizle kocaman ve mutlu bir aile olacaktık. Kocaman ve bir birine bağlı bir aile.

İki saat içinde beni odama almışlar, ikizleri de hazırlamak için götürmüşlerdi. Beni odaya aldıklarında tüm aile odanın içine dolmuş ve anlatılan eski doğum hikâyelerine, babaların tepkileri müt-hişti. En bombası da Merve Teyzemin benim doğumuma babamla beraber girmiş olmasıydı. Babamı orada bile delirtmiş olabildiğine şaşırmak istemesem de şok olmuştum. Babam Merve teyzeye "Azra ile ölsek öteki tarafta bile bizi yalnız bırakmazsın sen" demesine Merve teyzem gayet rahat bir tavırla "Sizsiz sıkılırimi tabi o yüzden gelirim peşinizden derken" herkes kahkahalara boğulmuştu. Kapı yavaşça açılıp, içeriye giren hemşirenin getirdiği ikizlerle herkes kahkahalarını, sevgi inlemelerine bırakmıştı. Haksızda sayılmazlardı. Çünkü çok tatlıydılar. Bebekleri daha yanımıza getirmeden önünü kesen Rüya ve İpek "Ayyyyy bunlar çok tatlı" dediler ve ardından birbirlerine bakarak, "Kızı biz yetiştiriyoruz" dediklerinde gözlerim kocaman oldu. Daha bir şey söylemeden Doruk ve Savaş, savaştı bir ses tonunda "Erkeklerde bizde Umut'u da bu miniği de biz yetiştiriyoruz" dediler ve duraksayıp, "Minik mi diyeceğiz bu ufaklıklara. İsimleri ne olacak" diye sorduklarında Mert ile birbirimize bakarak duraksadık. Bebekleri kucağımıza aldığımızda karar verecektik. Onun için Mert uzanıp oğlumuzu kucağına aldığı anda başına minik bir öpücük bıraktı ve birkaç saniye sevgiyle baktıktan

kalbin içine alabilirdi. Mert, Umut'u fark ettiğinde hırlayarak, "Bücür" diye hırlarken Umut'un tek yaptığı şey, sinsî, hınzır ve bir o kadar da şeker gülümsemesini göndermekti.

Benim için her anı yorucu olan bir günün daha sonuna gelmiş, yatak odamızda uyumak için üzerimi değiştiriyordum. Umut çoktan uyuduğu için rahattım ve Mert'te rahat uyumam için bana mutfakta süt hazırlıyordu. Oda benim gibi bu son günleri çok zor geçiriyordu. Birbirimizi çok istememize rağmen birlikte olamamak dehşet verici bir şeydi. Pijamamın üstünü de giydikten sonra tam yatağa geçiyordum ki kasıklarım saplanan bir ağrı ile neye uğradığımı şaşırdım. Acı ile sesi kontrol edemeyip bir çığlık attım. Sadece saniyeler sonra kapıda beliren Mert'e acıdan dolan gözlerimle baktım ve o anda bacaklarımdan süzülen su ile şoka uğradım. Mert gayet sakin bir ses ile "Güzelim sanırım ufaklıklar içeride sıkıldı ve geliyorlar" dediğinde önce anlamadım ama kasıklarım saplanan ağrı ile kendime gelip çığlık attığımda ne demek istediğini anlamış oldum. Doğum başlamıştı. Bebekler geliyordu. Kahretsin bu kadar acı verici bir şey olabileceğini tahmin bile etmemiştim. Acı ile bağıırken Mert hemen yanıma geldi ve "Güzelim doktorun öğrettiği gibi nefes al, ben çantayı alıyorum. Hemen gidiyoruz" dedi ve birkaç saniye yanımdan uzaklaşıp, tekrar geri geldiğinde Elinde bir çanta ve üzerinde sadece eşofman altı vardı. O görkemli kasları tüm ihtişamı ile bana şov yaparken yutkunmadan edememiştim. Bir insan evladı bu durumda bile çekici olabilir mi? Diye de içimden geçirdim. O anda karnıma saplanan ağrı ile tekrar çığlık attığımda Mert "Hadi bakalım" diyerek beni kucakladığı gibi odadan çıkardı.

Yarım saat geçmeden hızla geldiğimiz hastanede doğum haneye alınmıştım. Doğumhanede Mert yanımda durmuş ve son ana ka-

dar bana "Bitecek güzelim" diyerek destek olmuştu. Onun dediği gibi de olmuştu 1,5 saatin ardından iki tane melek gibi bebeğimizi kollarına bırakmışlar ve onların o küçücük, buruşuk bedenleri beni gözyaşlarına boğmuştu. Mert, terden sıırıslamış olmuş yanağına bir öpücük bırakırken "Dünyanın en güzel annesi olacaksın güzelim" diye fısıldamış ve ben hıçkırarak, "Sende dünyanın en yakışıklı babası" diyerek karşılık vermiştim. İçimdeki duyguyu tarif dahi edemiyordum. Öyle bir sevgi patlaması vardı ki kalbimde kucağımda bana ait olan o iki meleği, göğsümü açıp oraya koymak, saklamak istiyordum. Mert'in de söylediği gibi, ikimizde onlar için olabildiğimiz en iyi anne ve baba olacaktık. Olmak zorundaydık. Umut ve ikizlerimizle kocaman ve mutlu bir aile olacaktık. Kocaman ve bir birine bağlı bir aile.

İki saat içinde beni odama almışlar, ikizleri de hazırlamak için götürmüşlerdi. Beni odaya aldıklarında tüm aile odanın içine dolmuş ve anlatılan eski doğum hikâyelerine, babaların tepkileri müthişti. En bombası da Merve Teyzemin benim doğumuma babamla beraber girmiş olmasıydı. Babamı orada bile delirtmiş olabildiğine şaşırarak istemesem de şok olmuştum. Babam Merve teyzeye "Azra ile ölsek öteki tarafta bile bizi yalnız bırakmazsın sen" demesine Merve teyzem gayet rahat bir tavırla "Sizsiz sıkılırım tabi o yüzden gelirim peşinizden derken" herkes kahkahalara boğulmuştu. Kapı yavaşça açılıp, içeriye giren hemşirenin getirdiği ikizlerle herkes kahkahalarını, sevgi inlemelerine bırakmıştı. Haksızda sayılmazlardı. Çünkü çok tatlıydılar. Bebekleri daha yanımıza getirmeden önünü kesen Rüya ve İpek "Ayyyyy bunlar çok tatlı" dediler ve ardından birbirlerine bakarak, "Kızı biz yetiştiriyoruz" dediklerinde gözlerim kocaman oldu. Daha bir şey söylemeden Doruk ve Savaş, savaşçı bir ses tonunda "Erkeklerde bizde Umut'u da bu miniği de biz yetiştiriyoruz" dediler ve duraksayıp, "Minik mi diyeceğiz bu ufaklıklara. İsimleri ne olacak" diye sorduklarında Mert ile birbirimize bakarak duraksadık. Bebekleri kucağıımıza aldığımızda karar verecektik. Onun için Mert uzanıp oğlunuzu kucağına aldığımda başına minik bir öpücük bıraktı ve birkaç saniye sevgiyle baktıktan

sonra Yiğit babamla göz göze geldi. Sonra fısıldayarak "Kadir olsun adı" dediğinde duraksadım. Aylin annemin gözleri dolarken, Yiğit babam acı bir iç çekti. Kadir ismi Aylin annemin abisine ait bir isimdi. Aylin annemin hayatında çok büyük bir değere sahipti ve Aylin annem, şu anda hayattaysa bunun onun sayesinde olduğunu söylerdi hep. Bende kızımızı kucağıma aldığımda gözlerim o melek suratını taradı. O kadar tatlı bir kokusu vardı ki, nefesim kesilene kadar koklayabilirdim. Şu anda bu duyguyu tadıyorsam, kucağımda bebeğimle mutlu bir hayatım varsa bu Hande teyzemin kalbi sayesindeydi. Onun için kucağımdaki meleğe Hande ismini vermek istedim. Aşkla bebeğine bakarak fısıldadım, "İsmi Hande olsun. Aynı Hande teyzem gibi cesur, sadık, mutlu, civil civil bir kızım olsun. Aynı Hande teyzem gibi güçlü olursun inşallah miniğim" dedim ve başımı kaldırdığım anda bana ağlayan gözlerle bakan İpek ile göz göze geldim. Gerçi odada bulunan herkesin gözleri dolmuştu... Kadir'im Hande'm ve Umut'um ile mutlu, huzurlu bir yaşam bizi bekliyordu. Bu mutluluğu kimsenin bozmasına, bize kimsenin zarar vermesine asla izin vermeyecektim...

1 Gün Sonra

Hastaneden tüm işlemlerimiz bitmiş, çıkış için toplanmıştık. Yiğit babam, babam, annem ve Aylin annem bizi hastanede yanımızda dururken evde de herkesin bizi beklediğine emindik. Çıkış işlemi tamamlanmış ve hastanenin çıkışına gelmiştik. Kadir'i Mert, Hande'yi de ben alıp hastanenin önünde bekleyen arabaya bindiğimiz anda Yiğit amcamın telefonu çaldı ve sert bir sesle telefonu açıp, "Ne var Defne. Çıkan kararı sanırım duydun. Umut'u alamıyorsun." dediğinde gülümsedim. Umut için dava açılmıştı ama onlar kaybetmişti. Sonra kaşları çatılan Yiğit babam, babam ile göz göze geldiği anda patlayan bir silah sesi kulaklarımızda yankılandı. O sesin verdiği panikle kucağımda uyuyan Hande'me sıkıca sarıldım. Bir kaç saniye sonra sarıldığım bebeğimden kafamı kaldırdı-

ğında, herkesin korkuyla Yiğit babam ve babama baktıklarını gördüm. İkisi de donuk gözlerle birbirine bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. İkisinin de yüzü bize doğruydı ve bizlerde ne olduğunu anlamaya çabalıyorduk. Sadece saniyelik bir sürenin ardından bir dizinin üzerine yere çöken Yiğit babamın, aynı hızla yüz üstü yere yığılmasıyla Mert'in ağzından sadece "Baba!" kelimesi acı dolu bir haykırıyla çıktı. Beyaz gömleğinin sırt kısmı kıpkırmızı kana bulanmıştı. Yere boylu boyunca uzanan Yiğit babamın cansız gibi duran bedenine şoka girmiş gözlerle bakan Aylin annem, girdiği şokun etkisinden hızla kurtularak, "Yiğit!" diye feryat etti...

KAYBETTİN VELET

Kucağımda minik kızım, şok olmuş gözlerle yerde yatan Yiğit babama bakıyordum. Panikleyen Mert'in çırpınışları, bebeklerin ağlamaya başlaması, tüm sesler bir birine karışırken babamın "Sedye getirin hemen!" diye bağıışı ile girdiğim şoktan çıktım. Hızla arabadan ineceğim esnada sert bir sesle "Arabadan çıkma Melek!" diye bağırın Mert ile göz göze geldim. O an bırakın arabadan çıkmayı, yerimden bile kıpırdayamadım. Yaşanan kargaşada Zafer abi arabanın kapılarını hızla kapatmıştı. Annem, Aylin annemi arabadan inmemesi için onu zapt etmeye çabalıyordu. Gerçi zapt edilecek durumda değildi. Aylin annem, annemin kollarından kurtulmaya çapalarken, ciğerlerini parçalarcasına "Yiğit!" diye haykırdı. Annem, "Aylin bir şey olmayacak, gerçekten bak bir şey olmayacak" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. O anda annemin sözlerine duraksayan Aylin annem, annemle göz göze gelerek, "Hande'ye de bir şey olmayacak diyorduk. Ama oldu. Dayanamam Azra, dayanamam." diye haykırdığında arabanın kapısı sert bir şekilde açıldı. Kapıda göz göze geldiğimiz kişi babamdı. Babam hayatımda ilk defa duyduğum ses tonuyla "Eve gidiyorsunuz!" diye söyledi ve anında ağzı açılan Aylin anneme "İtiraz istemiyorum Aylin!" diye kükreyince Aylin annemin babama meydan okuyan sesi arabanın içinde yankılandı. Aylin annem, o sert yeşil gözlerini babamın en tehlikeli halini almış olan grilerine dikerek "Buradan hiçbir yere gitmiyorum! Yiğit'in yanından hiçbir yere gitmem!" diyerek haykırdığında, babam de-

rin bir nefes aldı. Sabrının son demlerini yaşadığının farkındaydım. Gözleri resmen alev almıştı. Çenesi kasılmış, elleri kapının kolunu sıkmaktan beyazlaşmıştı. Sonra bu görüntüsüne zıt bir sakin ses tonuyla "Eve gidiyorsunuz Aylin. Bizde işlerimizi halledip geleceğiz" karşılığını verince annem ile birbirimize baktık. Yiğit babam vurulmuştu. Babam buna iş mi diyordu? Bir film döndüğü kesindi. Babamın bu kadar sakin kalması olanaksızdı. Babam daha fazlasını söylemeden kapıyı kapamış, aynı hızla da araba hareket etmişti. Annem, Aylin anneme "Sakin ol, bir şey olmamıştır. Yoksa Bora bizi böyle göndermezdi değil mi?" diye sorarcasına konuşunca Aylin annemin bakışları yumuşadı ve "Öyle değil mi? Bir şey olmamıştır. Onun için Bora bizi gönderdi. Bir şey olsa böyle göndermezdi değil mi?" diye korkuyla sorduğunda annem onu rahatlatırcasına "Evet, canun göndermezdi." dedi ve endişeli bir yolculukla eve doğru gitmeye başladık. Arabada ölümlü sessizliği vardı. Ne annem tek kelime ediyordu ne de Aylin annem konuşuyordu. Aylin annem tamamen şoka girmiş gibiydi. Gözleri sabit bir şekilde dışarıya odaklanmış, sanki daha önce yaşanan bir olayı tekrarlıyorlarmış gibi görünüyordu. Kucağındaki Hande huysuzlanmaya başlamıştı. Kadir'de annemin kucağında uyuyordu. Araba ise koru yoluna doğru hızla gidiyordu. Babamın evine gidiyorduk. Bunu anlamıştım...

Ölümlü sessizliğindeki yolculuğu bitirip, eve geleli yaklaşık 3 saat olmuştu. Ne bir haber geliyor, ne de herhangi bir gelen oluyordu. Gözlerim, içimdeki korkuyu her ne kadar saklamaya çalışsa da bunu belli ettiğine yüzde yüz emindim. Bu ailenin bir kaybı daha kaldıramayacağımı biliyordum. Bunun üstesinden hiçbirimiz gelemezdik. Ben bu düşüncelerde sakinliğimi korumaya çalışırken, bir anda açılan kapıdan giren Merve teyzem ve kızlar ile yerimde sıçrayıp, onlara baktım. Yüzleri tedirgindi. Onlarda aynı bizim gibi korku dolu bakıyorlardı. Gözlerine onlardan gelecek bir haberi beklercesine baktım. Üçünün de hiçbir yerden haberi yoktu. Merve Teyzem, "Çağlar bizi buraya attı ve hızla gitti" diyerek açıkladığında

Aylin annem çoktan sessizliğine gömülmüştü. Eve geldiğimizden beridir, koltuğa oturmuştu. Arabadaki hali saniye değişmemişti. Ne konuşuyor, ne bir şey içiyordu. Sadece elindeki alyansını çeviriyor, sabit bir noktaya bakıp öylece duruyordu. İpek tereddütle "Babamda gelmiş. Doruk'ta beni buraya bırakıp onların yanına gitti. Babamı aradım ama açmıyor. Sürekli meşgule atıyor" dediğinde Rüya sinirle "Ben sabahtan beridir Savaş'ı görmedim. Onun nerede olduğunu bilmiyorum" diye söylendi ve Savaş bahçe kapısından girerek, "Ben buradayım." karşılığını verdi. Evde olduğunu ve onunda hiçbir şeyden haberinin olmadığını, babamın onu aradığını ve bizlerin başından ayrılmaması gerektiğini" söylediğini bizlere söyledikten sonra hepimiz gergin bir şekilde beklemeye başladık. Her birimiz ayrı bir korku içinde tedirgindik. Yiğit babamın durumun nasıl olduğunu? Neden kimsenin haber vermediğini? Neden bu kadar sessizliğin olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Aylin annemin her geçen saniye daha kötüye gittiği idi. Biraz daha haber almazsa kafayı yiyecekmiş gibi bir izlenim veriyordu.

Saatler saatleri kovalarken, bebeklerin annemin de yardımıyla karnını doyurmuş, uyutmuştum. Umut bile bizdeki tedirginliği anlamış ve hiç huysuzluk yapmadan erkenden uyumuştur. Gözlerim saati bulduğunda saat çoktan 23.00 olmuştu ve Aylin annemin sinirleri gerçekten çok kötü bir durumdaydı. Geldiğinden beridir tek kelime söylememesi, her an patlamaya hazırlanan bir volkan misali görünmesine sebep oluyordu. Öylede oldu. Herkes otururken bir anda ayağa kalktı ve hızla kapıya yöneldiği esnada annem koluna yapışarak, "Aylin nereye?" diye sorarak durdurmaya çalıştı. Aylin annem, annemin kolundan bir hışım da kurtularak kapıya tekrar yöneldi ve bu sefer önüne geçen Merve teyzeme, "Yiğit'in yanına gideceğim ve sizde beni engellemeyeceksiniz. Anladınız mı?" diye gürleyince Savaş, "Aylin teyze, babam çıkmayacaksınız dedi" diye seslendi. Aylin annem Savaş'ın bu seslenmesine sert bir sesle "Babanın ne dediği umurumda değil! Ben, Yiğit'in yanına gideceğim"

diye gürlseyince ona dokunmaya herkesin çekindiğini gördüm. Öyle tehlikeli, öyle öfkeliydi ki karşısındakinin kim olduğunu dahi düşünebilecek durumda değildi. O öfke ile hızla kapıyı açtı. Açar açmaz da kapıda şok olmuş gözlerle kala kaldı. Sadece Aylin annem değil, bizlerde öylece kala kaldık. Kapıda üç devler, Kerem amca, Doruk ve Mert duruyordu. Yiğit amca hiç yaralanmışa benzemiyordu. Babam gayet neşeli ve diğerleri de öyle görünüyordu. Biz şok içinde onlara bakarken Yiğit babam, "Bir güzelin beni özlediğini duydum" demesine tepki dahi veremeyen Aylin annem şoka girmişti. Birkaç saniyelik bakışının ardından kaşları çatılan Yiğit babam, hızla kapıdan girip Aylin anneme sarıldı ve "Güzelim bir şey yok. İyiyim ben" karşılığını verse de Aylin annemin bedeninin şoka girmiş gibi titremesi başlamıştı. Zangır zangır titreyen Aylin annemi, Yiğit babamı kucakladığı gibi koltuğa taşıdı ve "Aylin! Güzelim bak bana. Ben iyiyim, bir şeyim yok. Anladım mı? Derin bir nefes al hadi!" diye korku dolu verdiği komut karşılığında Aylin annem, daha da çok titremeye başladı. Herkes panikle bir şeyler yaparken asıl atak Merve Teyzemden çıktı ve Merve teyzem, Yiğit babamın hemen yanına gidip, "Çekil şuradan" diyerek Yiğit babamı, Aylin annemin karşısından ittikten sonra Aylin anneme şöyle bir baktı. Ardından yanağına tüm salonu inleyen bir tokat attı. Herkes şok içinde ona bakarken Merve teyzem eğilip, Aylin anneme "Aylin!" diye seslendi ve Aylin annem hızla etrafına baktı. Yolunu kaybetmiş, şaşkın, fazlasıyla korkmuş bir köpek yavrusundan farkı yoktu. O yeşil gözleri dolmuş ve korku dolu taramaları ardından gözleri Yiğit babamı bulduğu gibi hıçkırarak onun boynuna atıldı. Aylin annem şoktan kurtulmuştu ama hepimiz şoka girmiştik. Bu durumu gerçekten hepimizi şok etmişti... Aylin annemin hıçkırıışlarını bana sınıksı sarılarak izleyen Mert kulağıma eğilip, "Çocuklar nerede?" diye sordu. Ona daha çok sarılarak, "Uyudu hepsi. Çok korktum. Neler oluyor?" diye sorunca Mert, "Benimde senden farkım yok. Birazdan anlatırlar. Ufaklıklara bir bakayım" dedi ve hızla içeriye doğru gittiğinde derin bir nefes aldım. Hiç kimseye bir şey olmamıştı ve yine hep beraberdik.

Yaklaşık 1 saat boyunca Aylin annemin şoktan çıkmasını ve hıçkırıklarının dinmesini beklemiş, bu durumun tamamıyla bir

oyun olduğunu dinlemiş ve daha fazla şeyi de öğrenememiştik. Ne olduğunu, bu oyunun neden gerekli olduğunu, ne işe yaradığını öğrenememiştik. Bu durum sadece bizi korku ile saatlerce kavırmıştı. Başta Mert'inde haberi olmadığını, sonradan öğrendiğini anlamıştık. Uzun bir oturuşun ardından, herkes evlerine dağılmış, bizde yorgun argın üç çocuğumuzu da alıp, evimize geçmiş ve yatmıştık. Yatakta Mert'in kollarında, başımı göğsüne yaslamış bir şekilde yattarken Mert, "Babamı vuruldu diye acile götürene kadar bilmiyordum. İnan o an, o birkaç saniyelik anda öleceğimi sandım" diyerek korkusunu itiraf ettiğinde derin bir nefes aldım ve "Annen berbat durumdaydı. Eve girdi ve hiç konuşmadı. İnan Mert, aklını kaybetti sandım. Aylin annemi hiç ama hiç böyle görmedim" diye söyledim. Mert derin bir nefes aldı. Başımın üzerine bir öpücüük bıraktı ve "Babamın sedyeden gülererek kalkmasına benim verdiğim tepkide annemden farklı değildi. Bu gerçekten berbat bir şeydi. Babam bana da Merve teyzemin anneme attığı tokattan attı. Bir an hıçkıra hıçkıra ağlayacağımı sandım." dedi ve gülümseyerek, "Annemi bir kes öyle kötü olarak ben gördüm. 5 yaşında falandım. Hani şu saklandığımız gün. Sizinkilerin yanında bir şey yapmadı ama eve gittiğimizde öyle bakmasın da dövsün istedim" dediğinde kahkaha atarak, "Kesinlikle annemde aynısını yapmıştı. Babamı ise hesaba katmıyorum" dediğinde Mert'te kahkaha atmıştı. O kadar seksi bir gülüştü ki ona sadece arzu dolu bakışlar eşliğinde bakıyordum. Bunu fark eden Mert'in de gözlerine dolan arzu ikimizi birbirimize yaklaştırmıştı. Dudaklarımız tam buluşuyordu ki bir anda kulaklarımıza dolan ikizlerin ağlama sesine Mert, sıkıntılı bir nefes vererek, "Hayır ya" diyerek sızlandı. Bu duruma ben gülümseyerek, "Alışsak iyi olur" karşılığını verip, tam yataktan çıkıyordum ki Mert kolumdan hızla çekip, dudaklarına hızlı bir öpücüük bıraktı ve gülümseyerek, "Yok, öyle öğrenecekler her an ağlamamaları gerektiğini" dedi. Sonrasında hızla yataktan kalkıp, bebek odasına doğru yürüdü. Bende hemen yataktan sıçrayıp, peşine takıldım. Bebek odasının kapısından girdiğimizde karşılaştığımız görüntü ile ağızımız açık kaldı. Kahkaha atmamak için her ne kadar savaşısak da buna mani olamamıştık. Umut eline aldığı tüm oyuncakları ikizlerin yatağına atıyordu. Bunu ya-

parken de "Bunu da al, oyna ve sus" diye konuşuyordu. Bizi fark ettiğinde elindeki boyu kadar olan aslanı düşürmemek için direniyordu. Sonra şaşkın bakışları eşliğinde "Oynamıyolar, ayılıyorlar" diye üzgün, bir o kadar da tatlı konuşmasına Mert hızla yanına gidip, Umut'u kucığına aldı ve yanağına kocaman bir öpücük bırakarak, "Ağlıyorlar evet bücür. Ama karımları aç" diyerek ona açıkladığımda, Umut hızla Mert'in kucığından indi. Masasının üzerinde duran bardağı eline alarak bebeklerin yatağına koştığı anda, onu tekrar kapalı Mert ona sınıksız sarılıp, elinden bardağı aldı. Sonra benimle göz göze geldiğinde dile dökmese de ne demek istediğini anlamıştım. Umut onların gerçekten abisi olacaktı. Onları hep kendinden önce koruyup kollayacaktı. Onların zarar görmemesi için elinden geleni yapacaktı. Bunu bu minicik hali ile bile bizlere kanıtlamıştı. Onun o kocaman olan yüreğinden biran bile şüphe etmemiştim.

2 Hafta Sonra

O kâbus günden bu yana 2 hafta geçmişti. Gerçi geceleri kâbusumuz bitmemişti. Mert her ne kadar ikizlere tehdit savursa da onlar çalar saat gibi gecenin bir saati ağlıyorlardı. Çalar saatten tek farkları, çalar saatlerin saati belli oluyordu. Bunların her gece ağlayacakları kesindi ama saati hakkında hiçbir ipucunu vermiyorlardı. Bu da bizi çıldırtıyordu. Umut her ağlamalarında bebelere susmaları için resmen yalvarır gibi bakıyor, hatta sızlanıyordu.

Bugün tüm aile bize geliyordu ve büyük eğlence olacağı kesindi. Kerem amca geri gitmemişti. Artık kalacağını söylediğinde herkes şok olmuştu ama İpek resmen sevinçten uçmuştu. Kerem amca, Doruk'a ayrı bir iyi davranıyordu. Hiç babam gibi değildi. Babam Mert'e az çektirmede. Azıcık Kerem amcadan örnek ni alsaydı keşke diye düşünmeden edemedim. Tabi ki bu durumu sadece düşüncede bıraktım. Dile getirmedim. Kısa bir süre geçmiş ve tüm aile evde yerini almıştı. Herkeste bol neşe vardı. Bunun nedenini merak etsem de üstünde durmuyordum. Umut masada kucaktan kucağına gezip kendini şımartırken, ikizler koltuğun üzerinde bakıcının gözetimindeydi. Babam Hande'yi elinden bırakamazken, Yiğit babamı Kadir

ile oynuyordu. Umut her ikisine de bebekleri bırakması konusunda direktirken didişmeleri, saatlerce izlenebilirdi. Masada oturduğumuz esnada babama gelen bir telefon ile masadan kalkması bir olmuştu. Onu izleyen Yiğit babam, Kerem ve Çağlar amcama eşlik eden Mert, babamı takip ederek, televizyonun önüne kadar gelmişlerdi. Babam telefondaki kişiye "Hım öyle mi? Hangi kanal?" diye sordu ve sehpanın üzerinden kumandayı alıp, televizyonu açtı. Kanallar arasındayla hızla geçip, bir haber kanalında durduğunda ekranda görülen kişi ile gözlerim kocaman oldu. Televizyondaki haber spikeri "Bugün sabah saatlerinde, Şile de uçurumun dibinde kayalıklar üzerinde bir kadın cesedi, etraftaki vatandaşlar tarafından fark edilmiş ve polise haber verilmiştir. Olay yerine gelen ekipler tarafından, kadının yeraltı dünyasının tehlikeli mafyalarından, Adnan Kara'nın kızı Defne Kara olduğu belirtildi. Defne Kara'nın ölmeden önce ciddi işkence gördüğü ve kayalıkların oradan atıldığı bilgiler arasında. Defne Kara'nın uzun yıllar hapiste olduğu ve çıkalı da kısa bir süre olduğu bilgiler dâhilinde." dediğinde ekrandaki Defne'nin fotoğrafına bakıp, içimden güliümsedim. Bu iğrenç kadından kurtulmuştuk. Sonunda bu kadından ebediyen kurtulmuştuk. Bir an gözlerim Üç devler ve Kerem amcaya gittiğinde onların suratındaki ifade ile donup kaldım. Bu suratlarındaki ifade aslında Defne'yi o hale getirip, oraya kimin attığını belli ediyordu. Babam bunu doğrularcasına televizyonu kapattı, "Yazık kadına bayağı işkence etmişler" demesine Yiğit amcam "Uyuşturucudan kafayı bulmak güzeldir. Aslında iyi uçurur. Belki kendi atlamıştır?" derken Çağlar amcamın, Merve teyzeme bakarak, "Kurşun yaraları için aynı şeyi söyleyemem, canının yandığı kesin" derken Kerem amcam en şeytani ses tonu ile "Yalan yok. Şiddete karşıyım ama bu kadından sıkı zevk aldım. Onu uçurumdan sallamak tüm bedenime yayılan mutluluk gibiydi" dediğinde. O iğrenç kadının başına gelenlerin kimler tarafından gerçekleştiği onaylandı. Kim onlara bir şey diyebilirdi. O kadın yüzünden ciddi canları yanmış, acı çekmiş, kayıplar vermişlerdi. Her bir yaptıklarında haklıydılar. İlk defa bir canlının bu dünyadan yok olmasına seviniyordum. Yiğit amcamın neden o numarayı yaptığı, Kerem amcamın neden artık kalacağını söylediği ve sabahtan beridir süre gelen bu neşenin nedeni belli olmuştu...

FINAL

Bir Buçuk Yıl Sonra

*T*erasta oturmuş, bahçede babalarıyla delirircesine oynayan miniklerimi izliyordum. Umut 4 yaşına giriyordu. Her geçen gün geliyor, ayrı bir tatlı oluyordu. Daha şimdiden tam bir abi edasında ikizlerin etrafındaydı. Onları kıskanmaktan çok, onları tam anlamıyla koruyordu. Hande ve Kadir, Kadir'in kim olduğunu hala tam olarak bilmiyorum ama Aylin annem detaya girmese de onun ne kadar değerli olduğunu her defasında bize hissettiriyordu. Ve oğlumun da adı gibi ona benzediğini söylüyordu.

Hande, yani babamın şirinesi. Saçları, kaprisleri, gülücükleri ve maymunluluklarıyla Hande teyzemden bir farkı yoktu. Hem de hiçbir farkı. Büyüdükçe ona benzeyecekti. Aynı onun gibi sapsarı saçları, masmavi gözleri, tapılası gülümsemesi vardı. Kerem amcam ona her Hande dediğinde gözleri dolsa da her defasında ona sınıksı sarılıyordu. İpek Hande için ne kadar cadılık varsa öğretiyor, nerede bir incik boncuk bulsa getirip ona takıyordu. Hande'min de fazlasıyla hoşuna gidiyordu. Rüya'nın tasarladığı ve dikip giydirdiği elbiseleri saymıyordum bile. Bu iki cadaloz kızımı tam bir kokoş yapacaklardı. Henüz daha ikisinin de anne ya da baba dediklerini duymamıştık. Mert dört gözle onların ilk kelimesini bekliyordu. Bu gerçekten çok heyecanlı bir bekleyişti. Sürekli onları baba dedirtmek

için uğraşıyor ama ikizlerin ağzından tek kelime çıkmıyordu. Bu durumsa delirmesine neden oluyorken ben ise fazlasıyla eğleniyordum. Onlarla ilgilenirken tam bir çocuk oluyordu. Ve ben onun bu çocuk ruhlu baba hallerine tekrar tekrar âşık oluyordum.

Rüya hazırlıklarını tamamlamış yarın İtalya'ya uçuyordu. Okulları ara vermişti ve bir süredir İstanbul'daydı. Savaş'la araları ciddi bozuktu. Konuyu anlatmasa da sorun olduğu her halinden belli oluyordu.

Dertlerinin ne olduğunu tahmin etmeye çabalasam da bulamıyordum. Birbirlerine arkadaştan öte yabancı gibi davranıyor, hatta çoğu kez birbirlerini görmüyorlardı bile.

İpek halen daha konservatuarda okumaya ikna olmamıştı. Sınavları kaçırdığı için tekrar hazırlanıyordu. Bu sefer başka bölüm için ama bu konu ile Doruk şahsen ilgileniyordu. Kesinlikle bir yolunu bulacaktı. Tamam, işletme okumasına kimse bir şey demiyordu ama halen daha şarkı söylememişti. Fakat Doruk, onu kesinlikle ikna edeceğe benziyordu. En azından bu seneki sınavlara tekrar girmek için ikna edilebilse, belki de birçok şeyi atlatmış olacaktık.

Rüya'nın gidişi için Merve teyzemlerde toplanmıştık. Çağlar amcam suratını asmış olmasına rağmen Merve teyzem çok neşeliydi. Tüm aile buradaydı. Babam, Yiğit babam, annem, Aylin annem, Kerem ve Çağlar amcam, Doruk, İpek, Savaş... Uzunca bir zaman geçmiş ve gülümsemeler eksik olmuyordu. Babam Hande'miz kucağında ona şirinlikler yaparken, Hande ise kahkahalara boğuluyordu. Yiğit babamın kucağında bulunan Kadir'inde ondan kalır yanı yoktu. İkisi dedelerini çok seviyor, hatta onlara âşık diyebilirdim. Mert gülümseyerek elindeki çayı yudumluyordu ki duyduğumuz kıkırdak, neşeli bir ses eşliğinde sarf edilen kelime ile donup kaldık. Hande, babamın kucağında tüm neşesi, tüm melekliği ile

"De-de" demişti. Hatta demekle kalmayıp, resmen ciyaklamıştı. Buna karşılık Mert içtiği çayı püskürtmüştü. Onun o şaşkın haline

bakmadan önce şok olmuş gözlerle babamın kucakındaki Hande'ne baktım. Şirine o kadar güzel gülüyor, o kadar yenilesi duruyordu ki büyülenmemek elde değildi. Babamın bu duyduğu kelime ile gözleri dolarken Hande'ne sınıksı sarılarak, yanağına kocaman bir öpücük bıraktı ve "Efendim dedecim" karşılığını verince Hande daha da gülererek, "De-de" diye tekrar bağırdı. Babam bu haykırmaya tekrar gülümseyerek, "Söyle şirinem" diye bağırmıca gözlerim bu muhteşem görüntüden ayrılıp, Mert'e çevrildi. Ağzı açık, şok olmuş gözlerle babamın kucakındaki Hande'mize bakıyordu. Şirine o kadar tatlıydı ki bıcır bıcır gülüşü ile insanı büyüliyordu. Mert bu görüntüye aldırış etmeden elindeki çayı bıraktı ve "Ne dedin sen kızımı?" diye hayret dolu sesi ile hızla yerinden kalktı ve aynı hızla babamın yanına gittiğinde babam kahkaha atarak "İlk kelimesi dede oldu velet, üzgünüm ama bu sefer ben kazandım." karşılığını verince Mert kocaman olmuş gözleri ile hızla Hande'nin önünde eğildi ve "Hayır, dememiştir. Yanlış anlamışsınız." diye söylediğinde masadaki herkes kahkahalara boğuldu. Mert kimseyi önemsemeden "Şirinem?" diye Hande'ye seslendi ve Gülen şirine tekrar "De-de" dediğinde masadaki herkes çatlayacakmış gibi gülmeye başladı. Mert umutsuzlukla "Hayır, ama ya" diye söylendiğinde babam alaycı bir surat ifadesi ile "Hayır, üzgün falan değilim. Yıllardır bu günü bekledim ve kazanan ben oldum velet" dedikten sonra gözleri Hande'nin o melek gülüşüne çevrilip, "Hadi şirine bir daha söyle de-de" diye kodladığında tüm salondakiler kahkahalara boğulmuştuk. O gün akşam kadar Hande dede demişti. Mert bir ara kendini öldürmeyi falan düşünmüştü. Hatta Kadir'e bakıp, "Sakin aslan parçam ikinciye kaldıramam onun için sen ilk baba diyeceksin" dediğinde Kadir sadece gülmüştü. Bu umutsuz durum karşısında Mert bana bakmış ve "Sanırım bu genç yaşında dul kalacaksın güzelim" dediğinde kahkaha atarak "Neden?" diye sorduğumda ise Mert "Yakında kalp krizi geçiririm" diyerek cevaplamıştı. Bu halleri gerçekten izlenmeye değerd.

Akşam eve döndüğümüzde Umut, Kadir ve Hande odalarında uyuyorlardı. Kendi yataklarında değil ama Umut abilerinin yatağında. İkisi de Umut'un yatağına, Umut'un koynuna girmiş, o minicik

ellerini onun o minicik bedenine sarmış öylece uyuyorlardı. Sabah öyle uyanmasalar da gayet tatlı görünüyorlardı. Kapının ağzından onlara bakarken, ne kadar şanslı bir insan olduğumu düşündüm. Mükemmel çocuklarım, mükemmel bir eşim, mükemmel bir ailem vardı. O kadar mutluyduk ki bu mutluluğun bozulmaması için her gece dua ediyordum. Ben bu düşünceler içinde kaybolurken belime dolanan güçlü kollar ve boynuma bırakılan baş döndürücü öpücükle hayal dünyamdan uyandım. Mert "Bence bu fırsatı değerlendirmeliyiz" demesine arzulu bir mırıldanma ile karşılık verip kapıyı çekerek kapadım, Mert'in kollarında dönüp, kollarımı boynuna doladım. Dudaklarına bir öpücük bırakıp, "Bence de" diyerek mırıldandım ve karşılığını tutkulu bir öpücükle aldığım anda içeriden ciyaklayan Hande ile Mert, derin bir nefes aldı. Ardından pes ederek, "Çip var bunlarda. Anladım artık. Senle ben yakınlaşırken uyarı gidiyor bunlara ve atağa kalkıyorlar" dediğinde kahkahamı tutamamıştım. Mert hızla odaya dalarken, ben kahkahalarım arasında onlara baka kaldım. O kadar güzellerdi ki ve bir o kadar mükemmel... Hayatımın sonuna kadar bu büyüünün bozulmaması dileğiyle Hande'nin uyanmasıyla uyanan diğer afacanların yanına gittim. Saat 01.30'du ve biz oyun oynamaya başlamıştık bile. Mutlu ve huzurlu bir zaman eşliğinde hiç bitmeyecek bir mutluluğa adım atmıştık...

SON

tg: @serserikitap

Bazı aşklar bebeklikte bulur birbirini. O zaman anlarsın sonun kimdir diye. Mert ile Melek'te öyle hissetmişti. Yılların ardından çocukluk aşkları, gençlik dostluğu engeline takılınca sendeler ve birbirlerini kaybederler.

Duygularının ağırlığıyla kaçan Mert, Bu kaçıışın ardından gururuna sarılan Melek. İçinizi ısıtacak, gülümseyeceğiniz bir aşk hikâyesi.

"Gitmem gerekiyor dedin ve gittin. Kim için gittin? Ne için gittin? Bilmiyorum. Ama ben senin için geliyorum Mert. İlk söylediğim kelime gibi kalbime işleyen adam, kalbimin tek sahibi olan sana geliyorum. Ne hissediyorsun bilmiyorum? Ya da kimi bekliyorsun?

Dostun, arkadaşın Melek'i mi? Yoksa sevdiğin kızı mı? Sen hangisini bekliyorsun bilmiyorum ama ben, beni seven Mert'i görmeye geliyorum. O beni görmek için cama yapışan küçük Mert'i, babamın her tehdidine rağmen çaktırmadan yanağı mı öpen Mert'i, yanımdan bir an bile ayrılmayan Mert'i. Lütfen kırma kalbimi, sarıl sınımsıkı bırakma. Öyle bir şey yap ki görmek şöyle dursun, iliklerime kadar hissedeyim seni..."

ISBN:978-605-9121-87-3

25t

twitter.com/parolayayinlari

facebook.com/ParolaYayinevi